

ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021-2022 <https://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசுந்தர மரபுஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஸுந்தர காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021-2022 <https://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

© Brahas Publications 2021-
2022

எமது மேலும் பல வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான இலக்காமாக்கும் பயன்பாடு மற்றும் அச்சுக்கள் உபயம்:
kamban.com.au

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹநுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நக்சத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, ‘ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே’ என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரஹ்ம: பூஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நிர்விக்நேந பர்ஸமாப்த்யர்தம் சூக்தௌ விக்நேநஸ்வர பூஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது:

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யீந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம். சூவாஹ்யாம், சூஸநம் ஸமர்ப்யாம், அர்க்யம் ஸமர்ப்யாம். பாத்யா: பாத்யம் ஸமர்ப்யாம், சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநாநந்த்ரம் சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாணி ஸமர்ப்யாம், தூப மாக்ரப்யாம், தீபம் தர்பயாம், கர்பூர நீராஜநம் ஸமர்ப்யாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளசி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

விஷய அட்டவணை

ஸ-1: ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வங்கைக்குப் போனது

ஸ-2: வங்கையின் வளப்பம்

ஸ-3: மாருதி வங்காதேவதையை ஜயித்தது

ஸ-4: மாருதி வங்கையில் ஸீதையைத் தேடினது

ஸ-5: சந்திரோதய வர்ணனை

ஸ-6: மாருதி பிரபுக்களுடைய வீடுகளில் தேடியது

ஸ-7: ராவணனுடைய அரண்மனை

ஸ-8: புஷ்பக விமானம்

ஸ-9: ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

ஸ-10: ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

ஸ-11: பானசாலை

ஸ-12: ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது

ஸ-13: ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது (தொடர்ச்சி)

ஸ-14: அசோகவனம்

ஸ-15: ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டது

ஸ-16: ஸீதையைக் கண்டு ஹநுமான் துக்கித்தது

ஸ-17: ராக்ஷஸிகள்

ஸ-18: ராவணன் அசோகவனத்திற்கு வந்தது

ஸ-19: ஸீதை

ஸ-20: ராவணன் ஸீதையைப் பிரார்த்தித்தது

ஸ-21: ஸீதை ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

ஸ-22: ராவணன் ஸீதையைப் பயமுறுத்தினது

ஸ-23: ராக்ஷஸிகள் ஸீதைக்குப் போதித்தது

ஸ-24: ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை உபத்திரவித்தது

ஸ-25: ஸீதை துக்கித்தது

ஸ-26: ஸீதை துக்கித்தது.(தொடர்ச்சி)

ஸ-27: திரிஜடை கண்ட ஸ்வப்னம்

ஸ-28: ஸீதை உயிரை விட யத்தனித்தது

ஸ-29: சுப சகுனங்கள்

ஸ-30: ஹநுமான் ஸீதையிடத்தில பேச நிச்சயித்தது

ஸ-31: மாருதி ராம சரித்திரத்தை வர்ணித்தது

ஸ-32: ஸீதையின் ஸந்தேகம்

ஸ-33: ஸீதை பதில் சொன்னது

ஸ-34: மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது

ஸ-35: மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது.(தொடர்ச்சி)

ஸ-36: ஹநுமான் கணையாழியைக் கொடுத்தது

ஸ-37: மாருதி ஸீதையைத் தன்னுடன் வரும்படி பிரார்த்தித்தது

ஸ-38: காகாஸூர விருத்தாந்தம்

ஸ-39: மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது

ஸ-40: மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது.(தொடர்ச்சி)

ஸ-41: ஹநுமான் அசோகவனத்தை அழித்தது

ஸ-42: ராவண கிங்கர்களைக் கொன்றது

ஸ-43: மாருதி உப்பரிகையை இடித்தது

ஸ-44: ஜம்புமாலி வதம்

ஸ-45: மந்திரி குமாரர்களின் வதம்

ஸ-46: பஞ்சஸேனாதிபதிகளின் வதம்

ஸ-47: அக்ஷகுமாரனுடைய வதம்

ஸ-48: ஹநுமான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டது

ஸ-49: ராவணன் மஹிமை

ஸ-50: ராவணனுக்கும் மாருதிக்கும் ஸம்வாதம்

ஸ-51: மாருதி ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

ஸ-52: விபீஷணன் ராவணனைத் தடுத்தது

ஸ-53: மாருதியின் வாலில் நெருப்பு வைத்தது

ஸ-54: ஹநுமார் லங்கையைக் கொளுத்தினது

ஸ-55: ஸீதை இறந்ததாக எண்ணி மாருதி துக்கித்தது

ஸ-56: மாருதி ஸீதையிடம் உத்தரவு பெற்றது

ஸ-57: மாருதி திரும்பி வந்தது

ஸ-58: மாருதி தன் யாத்திரையை வர்ணித்தது

ஸ-59: மாருதி வானரர்களுடன் ஆலோசித்தது

ஸ-60: அங்கதனுடைய யோசனை

ஸ-61: வானரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசித்தது

ஸ-62: வானரர்கள் மதுவனத்தை அழித்தது

ஸ-63: ததிமுகன் முறையிட்டது

ஸ-64: வானரர்கள் ஸுகீவனிடத்திற்கு வந்தது

ஸ-65: ஸீதா விருத்தாந்தம்

ஸ-66: சூடாமணியைக் கண்டு ராமன் துக்கித்தது

ஸ-67: ஸீதையின் விருத்தாந்தம்

ஸ-68: ஸீதையின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

ஸுந்தர காண்டம்

ஸ-1: ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப் போனது

ததோ ராவண நீதாயா: ஸீதாயா?: ம்த்ருகர்ஸந: |
இயேஷ பகூ மந்வேஷ்டம் காரணாசரீதே பதி | (1)

அவதாரிகை

பகவான் யாவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவர் என்பதற்கு அடையாளமான எண்ணிறந்த கல்யாண குணங்கள் அவரிடத்தில் விளங்குகின்றன என்று கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவர் எல்லாவற்றையும் நாசம் செய்யும் சக்தியுமுடையவர் என்று இந்தக் காண்டத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. பதினைந்தாவது ஸர்க்கத்தில், “ராமனை விரோதித்துக் கொண்டவனை, ராமனால் கொல்லத் தகுந்தவன். பிரஹ்மா, ருத்திரன், இந்திரன் முதலியவர்களும் காப்பாற்ற முடியாது” என்பதால் இது நன்றாக விளங்குகிறது.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் மித்திரர்களை எப்படையாவது ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற தர்மமும், இந்தக் காண்டத்தில் தூதனும் பதிவிரதையும் நடந்து கொள்ளவேண்டிய தர்மமும் சொல்லப் படுகின்றன. அல்லது, முன் காண்டத்தில் ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்க அவதரித்த மஹா விஷ்ணுவுக்கு, ஆசாரியன் என்ற புருஷகாரம் (மத்தியஸ்தம்) கிடைத்த தென்பதையும், இந்தக் காண்டத்தில் ஆசாரியன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் வால்மீகி தெரிவிக்கிறார். அதில் முதல் ஸர்க்கத்தில் உபதேசம் பெறத் தகுந்த சிஷ்யனைக் குரு தேடிப் போவது சொல்லப்படுகிறது. (கோவிந்த ராஜ்யம்) முன் காண்டத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் மனத்தால் லங்கைக்குச் சென்றாரென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் தேகத்தாலும் அங்கே சென்றது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (தீர்த்தீயம்)

கிஷ்கிந்தா காண்டத்துடன் 11,000 சுலோகங்கள் முடிந்தன. ஸுந்தர காண்டம் முதல் ஸர்க்கம் முதல் சுலோகத்தில் ‘ததோ ராவண’ என்ற பதங்களில் நான்காவது அக்ஷரமாகிய ‘வ’ என்பது காயத்ரியின் பன்னிரண்டாவது அக்ஷரம்.

ராவண நீதாயா: (ராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்ட) என்ற விசேஷணத்தால் ஸீதையின் ஸாத்விகஸ்வரூபம் அக்னி குண்டத்திலும், ராஜஸஸ்வரூபம்

பகவானுடைய வலது புஜத்திலும் என்றும் பிரியாமலிருந்தன வென்றும், தாமஸ ரூபத்தையே ராவணன் எடுத்துப் போனானென்றும் உட்கருத்து குறிப்பிடப்படுகிறது.

ராமாயணத்தின் மற்ற காண்டங்களுக்கு அந்தந்தப் பெயர்களிட்டதற்குக் காரணங்களுண்டு. பால காண்டம் ராமனுடைய பால்ய விருத்தாந்தங்களையும் அயோத்யா காண்டம் பன்னிரண்டாவது வயது முதல் இருபத்தைந்தாவது வயது வரையில் அயோத்யையில். நடந்த விருத்தாந்தங்களையும், ஆரண்ய காண்டம் தண்ட காரண்யத்தில் நடந்த வரலாற்றையும், கிஷ்கிந்தா காண்டம் கிஷ்கிந்தையில் நடந்த விசேஷங்களையும், யுத்த காண்டத்தில் ராம லக்ஷ்மணர்கள், வானர ஸையங்கள் இவர்களுக்கும் ராவணாதி ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த யுத்த விவரங்களையும், உத்தர காண்டத்தில் ராமன் அயோத்யைக்கு வந்த பிறகு நடந்த காரியங்களையும் வர்ணிப்பதால் அந்தப் பெயர்கள் கிடைத்தன. ஆனால் இந்தக் காண்டத்திற்கு ஸுந்தரமென்ற பெயர் வாய்த்ததேன்? ஸுந்தரமென்றால் அழகு பொருந்தினது என்று பொருள். ஆனால் மற்ற காண்டங்களின் அமைப்பு அழகு வாய்ந்ததல்லவென்று எண்ணக்கூடுமா? ஆகையால் வேறு காரணம் வால்மீகியின் மனத்திலிருக்க வேண்டும். ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது, லங்காநகரம், சந்திரோதயம், அசோக: வனம், மதுவனம் முதலியவைகளின் வர்ணனை ஒப்பற்றது என்று எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இந்தக் காரணமே, போதுமா? ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தத்தைக் கவனித்தவர்களுக்கு ஞான பூரியான அயோத்யையிலிருந்து ஜீவன் இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம், முக்குணங்கள் என்ற இவைகளால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டு ஸம்ஸார தசையில் கட்டுண்டு கிடக்கையில் பரம காருணிகரான பகவான் அதைத் தேடிச் சென்று மறுபடியும் தன்னடிச் சோதிக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள விரும்பிப் பரம குருவை அனுப்புகிறார். அந்தக் குருவினுடைய தரிசனம் சிஷ்யனான ஜீவனுக்குக் கிடைத்ததும் பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களை அவர் ஜீவனுக்கு உபதேசித்ததும், அவர் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று ஜீவன் தைரியமடைந்ததும், தன் நிலைமையையும் துக்கத்தையும் ஜீவன் ஆசார்யன் மூலமாக பகவானுடைய ஸந்நிதியில் தெரிவித்துக் கொண்டதும் ஆசாரியன் ஜீவனுடைய நிலைமையைப் பகவானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டதும் இந்தக் காண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையால் அக்ஞானம் நீங்கி ஞானோதயமாகி மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைவதற்கு இந்தக் காண்டத்தில் விதை விதைக்கப்பட்டது. ஆகையால் இது ஸுந்தர காண்டமெனக் தகும்.

“ராமாயணமென்ற மாலையில் நடுநாயகமான ரத்தினம்போல் ஆஞ்ஜநேயர் விளங்குகிறார்” என்றபடி இந்தக் காண்டத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் ஆஞ்ஜநேயரே கதாநாயகன். அவருடைய பலம், பராக்கிரமம், புத்தி, மஹிமை, வீரியம் முதலியவைகளே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஸர்வசக்தனான பகவானும் அவருடைய உதவியைத் தேடினாரென்றும் ஸீதாபிராட்டிக்கே அவர் பிராண தானம் செய்தாரென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும், ‘நீ செய்த உபகாரத்திற்கு நான் பதில் செய்யச் சக்தியற்றவன்’ என்று பெருமானும் பிராட்டியும் தெரிவிப்பதாலும், ஆஞ்சநேயருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லும் இந்தக் காண்டமே ஸுந்தரமானது.

ராமாயண பீடிகையில் இந்தக் காண்டத்தின் மஹிமையையும் மந்திரத்தையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கவும்.

இப்படி ஜாம்பவானால் தூண்டப்பட்ட ஆஞ்ஜநேயர், சாரணர்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கத்தில், ராவணனால் அபகரித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட ஸீதை இருக்குமிடத்தைக் தேடிச் கண்டுபிடிக்க விரும்பினார், அப்படித் தேடும் விஷயத்தில் நேரும் இடை யூறுகளை நீக்க அவருக்குள்ள ஸாமர்த்தியம் எவருக்கும் கிடையாது.

[சிஷ்யனுக்குமிடத்தைத் தேடிப் போகும் பரம குருவின் ஸ்வரூபம் உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிஷ்யன் தாபத்ரயத்தால் நொந்து, தன்னைத் தேடி வரும் வரையில் பொறுத்திருப்பவர் குரு. சிஷ்யனுடைய துக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அவனைக் காட்டிலும் நன்றாயறிந்து மனமுருகித் தாங்காமல் அவனை வலுவில் தேடிப்போய் ரக்ஷிக்கிறவர் பரமகுரு. ‘கு’ என்ற அக்ஷரம் அக்ஞானமாகிய இருட்டையும், ‘ரு’ என்ற அக்ஷரம் அவ்விருட்டைப் போக்கும் சக்தியையும் குறிக்கின்றது. “அக்ஞானமென்ற இருட்டைப் போக்குவதால் குரு. என்ற பெயர் கிடைத்தது” என்ற வாக்கியப்படி அக்ஞானத்தைப் போக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய குரு, புராதன காமங்களை லோகத்தார் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யும் பூர்வாசாரியார்கள் அனுஷ்டித்து வந்த. மார்க்கத்தை அவலம்பித்தவராய், ஞானத் திற்கு விரோதமான புத்தியைக் கொடுக்கும் அவிவேகத்தால் வசப்படுத்தப்பட்டு, அநாதியாய்ப் பகவானுக்குப் பரதந்திரனான ஜீவனுக்கும் ஸம்ஸாரமண்டலத்தைக் தேடிச் சென்றார். ஸீதை என்ற சப்தத்தால் ஸ்த்ரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் உண்டானதென்றும், ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் பரதந்திரமான ஸ்வபாவத்தை உடையதென்றும் தெரிகின்றது. பகவானைத் தவிர மற்றவர்கள் ஸ்த்ரீயைப் போலவென்பதும் காண்க. ஸாத்விகமான ஸம்பாஷணம், ஸாத்விக ஸ்வபாவ முள்ளவரிடத்தில் ப்ரேமை,

ஸர்வப் பிராணிகளிடத்திலும் துவேஷமில்லாமை, பகவானுடைய. கடாக்ஷம் முதலிய குணங்கள் ஆசாரியனை அடைவதற்கு ஹேதுக்களென்றபடி, இவ்வடையாளங்களால் ஜீவனிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிக்க, அல்லது ஜீவனுக்குப் பகவானை அடைவதில் ஏற்படும் முயற்சியை அறிய விரும்பினார் என்று அர்த்தமாகும்].

பிறரால் செய்யமுடியாத அபூர்வமான காரியத்தைச் செய்ய நிச்சயம் கொண்டு, ஹனுமான் உயர்ந்த தலையையும் கழுத்தையும் உடையவராய்ப் பசுக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவனான காளையைப் போல் விளங்கினார். வைடூரிய வர்ணமுடையதால் சுத்த ஜலத்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் இளம்புல் நிறைந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் மேற்புறங்களில் ஸுகமாய் உலாவினார். சிறந்த புத்தியுடைய அந்த வானர சிரேஷ்டன் பக்ஷிகளைப் பயமுறச்செய்து, விருக்ஷங்களை மார்பால் முறித்துக்கொண்டு, அநேக மிருகங்களை அடித்துத் தள்ளி, பூர்ண பலத்தையுடைய ஸிம்ஹம்போல் பிரகாசித்தார். கருப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு முதலிய நானா வர்ணங்களையுடைய அநேக தாதுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய யக்ஷகின்னரர்கள் அழகான கந்தர்வபன்னக கணங்கள் அலங்கரித்துக் கொண்டு இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கப்பெற்று, கணக்கில்லாத மதயானைகள் நிறைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் விஸ்தாரமான மடுவில் விளையாடும் கஜத்தைப்போல் காணப்பட்டார்.

பின்பு தனக்கு ஆசாரியரான ஸூரியபகவானுக்கும், தான் கற்ற ஐந்திரவியாகரணத்தைச் செய்த மஹேந்திரனுக்கும், தன் பிதாவான வாயுபகவானுக்கும், தனக்கு அபூர்வமான வரங்களை அளித்த பிரஹ்மதேவருக்கும், தேவயோனியில் பிறந்த பூதகணங்களுக்கும் கைகூப்பி வந்தனம் செய்து, புறப்பட நிச்சயித்தார். கிழக்கு முகமாய் நின்று, தன் தகப்பனான வாயு பகவானைக் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, மிகுந்த ஸாமர்த்தியமுள்ள மாருதி, தெற்கே திரும்பி தன் ரூபத்தை வளரச் செய்தார். வானர சிரேஷ்டர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட நிச்சயித்து, ராமனுக்குக் கேஷமம் விருத்தி யாவதற்காக, பர்வ காலங்களில் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல் வளர்ந்தார். அளவற்ற சரீரத்தை உடையவராய், கடலைக் கடக்க விரும்பி, கைகளாலும் கால்களாலும் அந்த மலையை அழுத்தினார். அப்பொழுது அந்த மலை ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் கிடுகிடு என்று நடுங்கிற்று. அதிலுள்ள மரங்களிலிருந்த புஷ்பங்கள் பூரியில் சொரிந்தன. அந்த புஷ்பவர்ஷத்தால் அம்மலை மறைந்து மணம்வீசிப் புஷ்பமலைபோல் காணப்பட்டது. உத்தமமான வீரியத்தையுடைய ஆஞ்ஜநேயரால் அழுத்தப்பட்ட அந்த

மஹேந்திர பர்வதம், மதயானை மதஜலத்தைப் பெருக விடுவதுபோல் நீர்த் தாரைகளைப் பெருக்கிற்று. மஹா பலவானான மாருதியால் பீடிக்கப்பட்டு, தங்கம், வெள்ளி முதலிய நிறங்களையுடைய ரேகைகளை வெளிப்படுத்திற்று. நடுவில் கொழுந்து விட்டெறியும் அக்னியிலிருந்து புகை வரிசையாகக் கிளம்புவது போல், அம்மலையிலிருந்து மனச்சிலையென்னும் கற்களுடன் கூடின பாறைகள் தெரித்து விழுந்தன. இப்படி அழுத்தப்பட்ட அந்த மலையால். நசுங்கி, அதன் குகைகளிலுள்ள ஜந்துக்கள் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் விகாரமாகக் கத்தின. அந்த ஓசை பூமியிலும் திக்குகளிலும் தோப்புகளிலும் பரவி நிறைந்தது. அங்குள்ள கொடிய ஸர்ப்பங்கள் விஷ்ணுபாதம் போன்ற ரேகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய படங்களை எடுத்துக் கோபாவேசத்துடன் குருரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு பாறைகளைக் கடிக்க, அவை விஷத் தீயால் ஜ்வலித்து ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளந்தன. அந்த மலையிலுள்ள விஷத்தைப் போக்கும் ஒளஷதிகள் அந்த ஸர்ப்பங்களின் விஷத்தைப் போக்கமுடியவில்லை. இந்த மலையைப் பூதங்கள் பிளக்கின்றன என்றெண்ணி, அங்கே வளித்த தபஸ்விகள் அங்கிருந்து போனார்கள். அங்குள்ள வித்யாதரார்கள் பானபூமியில் மதுவால் நிறைந்த தங்கப் பாத்திரங்களையும் விலையுயர்ந்த தங்கமயமான போஜன பாத்திரங்களையும், லேஹ்யம், பக்ஷ்யம், பலவித மாம்ஸங்கள், எருமைத் தோலால் செய்யப்பட்ட. கேடயங்கள், தங்கப் பிடி போட்ட கத்திகள் முதலியவைகளையும் விட்டு, வெண்தாமரையைப் போன்ற கண்கள் மதுபானத்தால் செந்தாமரையைப் போல் சிவந்து, சிவந்த மலர்கள் சிறந்த சந்தனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மயங்கி, ஸ்த்ரீகளுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பிப் போனார்கள். ஹாரங்கள் சிலம்புகள் தோள்வளை கைவளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயகர்களுடனும், வித்யாதர சிரேஷ்டர்கள் அணிமாதி அஷ்டமஹாஸித்திகளைக் காட்டிக்கொண்டும், ஆகாசத்திலிருந்து கூட்டம். கூட்டமாக அந்த மலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது. களங்கமற்ற ஆகாசத்தில் நிற்கும் மஹரிஷிகளும் சாரணர்களும் ஸித்தர்களும், “வாயுபகவானான ஆஞ்ஜநேயர் மலையைப் போன்ற தேகத்துடன் ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி அக்கரைக்குப் போய், ராமனையும் வானரர்களையும் உத்தேசித்து, பிறரால் ஸாத்தியமில்லாத காரியத்தைச் செய்ய விரும்புகிறார்” என்று சொல்லக் கேட்டு, வித்யாதரர்கள் மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஒப்பில்லாத வீரியத்துடன் நிற்கும் மாருதியைப் பார்த்தார்கள்.

அவர் மயிர்களைச் சிலிர்த்தார்; பெரிய மலையைப்போல் அசைந்தார்; நீருண்ட மேகத்தைப் போல் கர்ஜித்தார்; அடிமுதல் நுனி வரையில் நீண்டு உருண்டு

மயிர்களடர்ந்த வாலை, கருடன் மஹா நாகத்தைப் பற்றிச் சுழற்றுவதுபோல் சுழற்றி உதறினார். ஆகாசத்தில் செல்வதற்கு வேண்டிய வேகத்தை வளர்க்கும் ஆஞ்ஜநேயருடைய வால், ஸமுத்திரத்திலிருந்து கருடனால் கொத்திக் கொண்டுபோகப்படும் பெரிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் காணப்பட்டது.

அளவற்ற காந்தியையும் வீரியத்தையுமுடைய வாயுபுத்திரா கோட்டை வாசல் தாழ்ப்பாளைப் போன்ற புஜங்களைப் பூமியில் பலமாக ஊன்றி, இடுப்பைச் சுருக்கி, கால்களை மடக்கி, புஜங்களையும் கழுத்தையும் வளைத்து, தேஜஸையும் ஸத்வத்தையும் வீரியத்தையும் விருத்தி செய்தார். வெகு தூரம் வரையில் தான் போகும் வழியை நிமிர்ந்து உற்றுப் பார்த்து, ஆகாசத்தை நோக்கிப் பிராண வாயுக்களை ஹிருதயத்தில் நிறுத்தினார். கால்களை உறுதியாக ஊன்றி, காதுகளை மடக்கிக்கொண்டு, அந்த மஹாபலசாலியான வானர சிரேஷ்டன் ஆகாசத்தில்தாவும் ஸமயத்தில் வானர வீரர்களைப் பார்த்து, இவ்விதம் சொன்னார்.

“வாயு வேகமுள்ள ராமபாணம் தடையில்லாமல் எப்படிப் போகுமோ, அப்படி ராவணனால் ஆளப்பட்ட லங்கைக்குப் போவேன். அங்கே ஜானகியைக் காணாவிட்டால் அந்த வேகத்துடன் தேவலோகத்திற்குப் போவேன். அங்கேயும் அவளைக் காணா விட்டால் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனைப் பிடித்துக் கட்டி இங்கே கொண்டு வருவேன். உத்தேச காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக் கொண்டு ஸீதையுடன் திரும்பி வருவேன். அல்லது ராவணனுடைய லங்கையையும் வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வருவேன்” என்று அவர்களுக்குத் தெரியும் சொல்லிக் கவலையில்லாமல் அதிவேகமாக ஆகாசத்தில் கிளம்பி, தன்னைப் பக்ஷிராஜனான கருடனுக்கு ஸமமாக எண்ணினார். அப்பொழுது அந்த வேகத்தால் மலையிலுள்ள மரங்கள்யாவும் இலைகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்து மேலே கிளம்பின. மதம்கொண்ட நாரைகளுடன் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் விளங்கும் அந்த மரங்களைத் தன் தொடையின் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் போனார். நெடுந்தாரம் பிரயாணம்போகும் ஒருவனை அவனுடைய பிரியமான பந்துக்கள் சிறிதுதூரம் வரையில் சென்று வழி விடுவதுபோல், அந்த மரங்கள் கொஞ்ச தூரம் அவரைத் தொடர்ந்தன. ஸேனைகள் அரசனைத் தொடர்வதுபோல் அவருடைய வேகத்தால் முறிக்கப்பட்ட ஆச்சா முதலிய மரங்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தன, மஹா பார்வதம் போன்ற மாருதி புஷ்பங்களால் விளங்கும் அந்த மரங்களால் சூழப்பட்டு ஆச்சரியமாகக் காணப் பட்டார். மஹேந்திரனைக் கண்டு பயந்து, மலைகள் கடலில் விழுந்து மறைந்தது போல், வைரமுள்ள மரங்கள் கடலில் விழுந்து முழுகின. மஹாமேகம் போன்ற ஆஞ்ஜநேயர் பல வர்ணங்களுள்ள

புஷ்பங்களாலும் குருத்துகளாலும் மொட்டுகளாலும் சூழப்பட்டு, மின்மினிப் பூச்சிகள் மொய்த்த பெரிய மலையைப்போல் தோன்றினார். அவருடைய வேகத்தாலுண்டான சக்தி அடங்கி, அந்த மரங்கள் புஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுவதைப் பார்க்கும்பொழுது, பிரயாணியை வழிபனுப்பிவிட்டு, கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டு திரும்பும் மித்திரர்களைப்போல் காணப்பட்டன. அவருடைய வேகத்தால் அந்த லேசான புஷ்பங்கள் நானா வர்ணங்களுடன் ஸமுத்திரத்தில் தூவப்பட்டு, நகூத்திரங்களால் நிறைத்த அகாசத்தைப்போல் அந்தக் கடலை விளங்கச் செய்தன. நானா வர்ணங்களுள்ள அந்த புஷ்பங்களால் சூழப்பட்ட வாயு புத்திரன், மின்னற் கொடிகளுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பும் மேகத்தைப்போல் பிரகாசித்தார். அவர் போகும் வேகத்தால் நாற்புறங்களிம் இறைக்கப்பட்ட புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரம் அழகான நகூத்திரக் கூட்டங்கள் உதித்த ஆகாச வீதிபோல் காணப்பட்டது.

இரு கைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு அவர் வாயுமார்க்கத்தில் போகும் பொழுது, மலைச் சிகரத்திலிருந்து கிளம்பும் ஐந்து தலை நாகங்களைப் போல் தோன்றினார். தாண்டும் வேகத்தால் வரவரக் குறையும் கடலைக் குடித்து, ஆகாசத்தை விழுங்கப் பார்ப்பவர்போல் காணப்பட்டார். ஆகாசமார்க்கத்தில் போகும்போது அந்த வானர சிரேஷ்டனுடைய மஞ்சள் வர்ணமுள்ள வட்டமான இரண்டு கண்களும் மின்னலைப் போலும், மலைச்சிகரங்களில் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைப் போலும் ஒரே காலத்தில் சந்திரஸூரியர்கள் உதித்தது போலும் பிரகாசித்தன. அவருடைய சிவந்த முகம், சிவந்த மூக்கின் காந்தியால், ஸந்தியா காலத்துச் சிவப்பால் பரவப்பட்ட ஸூரியமண்டலத்தைப் போல் விளங்கிற்று.

உயர்ந்து வளர்ந்த வால், அவர் ஆகாசத்தில் போகும்பொழுது மேலே இந்தரத்வஜம் தூக்கிக் கட்டப்பட்டது போல் தோன்றிற்று. வெளுத்த பற்களையுடைய மாருதி, சக்கரம்போல் தன்னைச் சுற்றி வளைந்த வாலால், மண்டலம் சூழ்ந்த ஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்தார். வாலின் அடிப்பாகம் சிவந்து, பிளந்து மலையில் சிவந்த தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல் தோன்றிற்று. அந்த வானர சிரேஷ்டன் ஸமுத்திரத்தைகத் தாண்டும் பொழுது விலாப்புறங்களிலிந்து கிளம்பும் காற்று மேகம்போல் கர்ஜித்தது. ஆகாசத்தில் வடக்கிலிருந்து தெற்கு முகமாக வாலுடன் கூடன உல்கா என்ற எரிகொள்ளி வேகமாக விழுவதுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் அப்பொழுது காணப்பட்டார். நீண்ட வேகத்தையுடைய அஞ்ஜனாபுத்திரன் வடக்கிலிருந்து தெற்கே போகும் ஸூரியனைப் போலவும், இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட கச்சுப்பட்டையால் நீண்ட மதயானையைப் போலவும் தோன்றினார். கப்பலில் அடிப்பாகம் ஜலத்தில் மூழ்கி

மேல்பாகம் ஆகாசத்தில் காணப்பட்டுப் பாய்களில் காற்றுக் தாக்கி ஓடுவதுபோல் அவருடைய நிழல் ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தித் தேகம் ஆகாசத்தில் தோன்றிற்று; ஸமுத்திரத்தில் போகுமிடமெல்லாம் அவருடைய தொடை வேகத்தால் ஜலம் காக்கை வலிப்பு கொண்டதுபோல் சுழன்று கதறி நுறையுடன் காணப்பட்டது. மார்பின் காற்று வேகத்தால் மலை போன்ற அலைகளை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு அந்த வானரசிரேஷ்டன் அதிவேகமாகக் கடலைத் தாண்டினார். மேகத்தின் மழைக் காற்றும் அவருடைய வேகக்காற்றும் சேர்ந்து பயங்கரமாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கி நடுங்கச் செய்தது. மலைகளைப் போன்ற அலைகளை இழுத்துக்கொண்டு போகும் அந்த ராமதூதன், ஆகாசத்தையும் பூமியையும் பிரிப்பவரைப்போல் தாவினார். மேரு மந்திரம் முதலிய மஹாபர்வதங்களைப் போல் எழும்பும் அலைகளை ஒவ்வொன்றாக எண்ணுகிறவரைப் போல் தாண்டிப் போனார். அவருடைய வேகத்தால் மேலே கிளப்பப்பட்ட கடல் ஆகாசத்தில் சரத்காலத்தில் விளங்கும் நீருண்ட மேகத்தைப் போல் காணப்பட்டது. மனிதர்கள் உடுக்கும் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்தெறிந்தால் அவர்களுடைய தேகம் காணப்படுவதுபோல், ஸமுத்திரத்தில் வாழும் திமிங்கிலம், முதலை, மீன், ஆமை முதலிய ஜந்துக்கள், தங்களை மூடியிருந்த ஜலம் மேலே கிளம்பினதால் வெளியில் காணப்பட்டன. கடலில் வளிக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்கள் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாகப் போகும் அந்த வானரசிரேஷ்டனைப் பார்த்துக் கருடனென்றெண்ணிப் பயந்தன. பத்து யோஜனை அகலமும், முப்பது யோஜனை நீளமும் உள்ள அவருடைய நிழல் அந்த ஸமுத்திர ஜலத்தில் அழகாக விளங்கிற்று. (காலையில் புறப்பட்டு ஸூரியாஸ்தமனத்திற்கு ஒரு முகூர்த்தத்திற்கு முந்தியே அக்கரைக்குப் போயிருக்க வேண்டும்). அந்த நிழல் ஸமுத்திரத்தில் அவரைக் தொடர்ந்த சொல்லும்பொழுது வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப்போல் காணப்பட்டது. (இது நடுப் பகவில் தோன்றும்) யாதொரு பற்றுமில்லாத வாயுமார்க்கத்தில் அந்த மஹாதேஜஸ்வி பெரிய சரீரத்துடன் போகும்பொழுது இறக்கைகளையுடைய மலை ஆகாசத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. வேகத்தால் அவர் போகும் வழியிலுள்ள ஸமுத்திர ஜலம் பெரிய மலையைப் போல் சேர்க்கப்பட்டு நின்றது. பகடிகள் பறக்கும் ஆகாசத்தில் பகடி ராஜனை போலும் வாயுபகவான் மேகக் கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு போவது போலும் ஹனுமான் அதிவேகமாகப் போனார். அந்த மேகங்கள் வெளுப்பு, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் முதலிய வார்ணங்களுடன் அதி விசித்திரமாக விளங்கின. மேகக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் அடிக்கடி. புகுந்து வெளிப்படும்பொழுது அவர் சந்திரனைப்போல் தோன்றினார்.

இப்படி அதிகவேகமாய் அவர் ஸமுத்திரத்தைக் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்டு, தேவர்களும், தானவர்களும், கந்தர்வர்களும் புஷ்பமாரி பெய்தார்கள். ராமகாரியத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் அந்த வானரசிரேஷ்டனை ஸூரியன் உஷ்ணமான கிரணங்களால் சிரமப்படுத்தவில்லை. வாயுபகவானும் அவர்மேல் குளிர்ச்சியாய் வீசி சிரமத்தைப் போக்கினார். மஹரிஷிகள் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்த மஹா வீரியசாலியைக் கொண்டாடினார்கள். அந்த வானரசிரேஷ்டன் சிரமமில்லாமல் மஹா வேகமாய் ஆகாசத்தில் செல்வதைக் கண்டு நாகர்களும், யக்ஷர்களும், திக்பாலர்களான பல ராக்ஷஸர்களும், விபுதார்களும், கருடர்களும் அவரைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திர ராஜன் இக்ஷ்வாகு குலத்தை மரியாதை செய்ய விரும்பி, இந்த வானரசிரேஷ்டனான ஹனுமானுக்கு நான் ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் எல்லோரும் என்னை நிந்திப்பார்கள். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனான ஸகர மஹாராஜனால் வளர்க்கப்பட்டேன். இவர் இக்ஷ்வாகு குல திலகரான ராமனுடைய தூதன். இவர் சிரமப்படும்படி விடுவது எனக்கு அழகல்ல. ஆகையகல் இவர் சற்று நேரம் இங்கே இளைப்பாறிப் பிறகு அதி சீக்கிரமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும்படி செய்ய வேண்டும்” என்று ஹிதமான யோசனை செய்து, ஸமுத்திர ஜலத்தில் தங்கச் சிகரங்களுடன் மறைந்திருக்கும் மைனாக பர்வதத்தைப் பார்த்து, “தோழா! பாதாளத்திலுள்ள அஸுர்கள் மேலே வராதபடி இந்திரன் உன்னைக் கோட்டை, வாசல் தாழ்ப்பாளைப் போல் இங்கே வைத்திருக்கிறானல்லவா? அந்த மஹா பலசாலிகள் மேலே வர யத்தினம் செய்கையில் அவர்களை விடாமல் பாதாளத் துவாரத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறாயல்லவா? மேலும் கீழும் நான்கு பக்கங்களிலும் வளரும் சக்தி உனக்குண்டு. ஆகையால் உன்னை ஏவினேன். பர்வதராஜனே! சீக்கிரம் எழுந்திரு. வானரசிரேஷ்டரான ஹனுமான் ராமகாரியத்தின் பொருட்டு ஆகசமார்க்கமாய் உனக்கு நேராக வருகிறார். இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு பணிவிடை செய்ய ஆசைகொண்ட நான் “இவருக்கு என்னால் கூடிய ஒத்தாசை செய்யவேண்டியது, அந்த அரசர்களை நான் பூஜிக்க வேண்டியதல்லவா? அதே காரணத்தால்தான் நீயும் அவர்களை விசேஷமாய்ப் பூஜிக்க வேண்டியது. அவர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸமுத்திரத்தில் ஒளிந்துகொண்டு உன் பிராணனைக் காப்பாற்றி வருகிராயல்லவா? மேலும் உன்னை இங்கே கொண்டு வந்து சோர்த்த வாயுவின் புத்திரனான இந்த ஆஞ்ஜநேயருக்கு ஸஹாயம் செய்வது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் இவருக்குத் தகுந்த உபகாரம் செய். நாம் உத்தேசத்த காரியம் காலதாமதமாகக் கூடாது. செய்யவேண்டிய காரியத்தைத் தகுந்த காலத்தில் செய்யாவிட்டால் ஸாதுக்கள் கோபிப்பார்கள். ஆகையால் மேலே வா; ஆஞ்ஜநேயர் உன்னிடத்தில் இளைப்பாறட்டும்; இவர் நமக்கு உத்தமமான அதிதி; பூஜிக்கத்

தகுந்தவர்; வானரசிரேஷ்டர். தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ஸுவர்ண சிகரங்களுடன் பிரகாசிக்கும் பர்வதராஜ! இவர் உன்னிடத்தில் கொஞ்சம் சிரம பரிஹாரம் செய்துகொண்டு பிறகு அதி சீக்கிரமாய் அக்கரை சேர்வார். ஹனுமானுக்கு ஸீதையிடத்திலுள்ள தயையையும், ஸீதை நாயகனைப் பிரிந்து லங்கையில் துக்கிப்பதையும், ஆஞ்ஜநேயருடைய சிரமத்தையும் யோசித்து நான் சொன்னபடி செய்” என்றார்.

இதைக் கேட்டு அந்தப் பர்வதராஜனும் மரம், செடி, கொடிகளுடன் பிரகாசமான கிரணங்களுடன் ஸூரியன் மேகங்களின் நடுவிலிருந்து புறப்படுவதுபோல் அதிவேகமாகக் கிளம்பினான். ஸமுத்திர ஜலத்தால் சூழப்பட்ட அந்த மலை, உரகர், கின்னரர் முதலிய கணங்களால் நிறைந்த தன் தங்க சிகரங்களைச் சீக்கிரத்தில் வெளிக்காட்ட, நிர்மலமான ஆகாசத்தில் ஸூரியன் உதிப்பதைப்போல், அவை மேக மண்டலத்தைப் பிளந்துக் கொண்டு கிளம்பின. ஸ்வபாவமகவே அதிக காந்தியுள்ள அந்தக் தங்கக் கொடிமுடிகளால் மைநாகமலை பல ஸூரியர்களுடன் பிரகாசிப்பதுப் போல் தோன்றிற்று. இப்படி தனக்கு எதிரில் தடையில்லாமல் எழுந்த அந்த மலையைப் பார்த்து மாருதி, “இது நமக்கு நோர்ந்த முதலாவது தடை” என்று நினைத்தார். அதிவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்த வாயுபுத்திரன், அளவில்லாமல் வர வர வளரும் அந்த மலையை, வாயுபகவான் மேகங்களைச் சிதறவடிப்பது போல், தன் மாற்பால் விளையாட்டாக அடித்துத் தள்ளினார். அதைக் கண்டு மைநாகம் அவருடைய வேகத்தையும் சக்தியையும் அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு ஸந்தோஷித்தான். பிறகு மனுஷ்ய ரூபத்துடன் அவன் ஆகாசமார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு அந்த வழியாகச் செல்லும் வானர வீரனைப் பார்த்து, மிகுந்த பிரீதியுடன், வானர சிரேஷ்ட! ஒருவரும் செய்யத் துணியாத காரியத்தை செய்யப் புகுந்திருக்கிறீர். என் சிகரங்களில் சற்று நேரம் இளைப்பாறும். ராமனுடைய முன்னோர்கள் இந்த ஸமுத்திரத்தை வெட்டினார்கள். ராமகாரியத்திற்காகச் செல்லும் உமக்கு ஸமுத்திர ராஜன் பூஜை செய்கிறார். உபகாரம் செய்தவனுக்கு பதில் உபகாரம் செய்வது புராதனமான தர்மம். அப்படி செய்ய விரும்பும் நாங்கள் உமக்குக் கொடுக்கும் அதிதி பூஜையை நீர் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். “இந்த வானர சிரேஷ்டர் நூறு யோஜனை தூரம் தாண்ட உத்தேசித்துப் புறப்பட்டு வருகிறார். உன் தாழ்வரைகளில் சற்று இளைப் பாறிப் பிறகு அக்கரைக்குப் போவார்” என்று ஸமுத்திர ராஜன் என்னை விசேஷ மரியாதையுடன் உம்மிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் சற்று நில்லும். என்னிடத்தில் இளைப்பாறிப்போம். என்னிடத்திலுள்ள கந்தமூலங்கள் அதிக ருசியாயும் மணத்துடனும் இருக்கின்றன. அவைகளை அங்கீகரித்து சிரமம் தீர்த்துக்கொண்டு பிறகு செல்வீர். நம்மிருவர்க்கும் வேறு விதமான

ஸம்பந்தமும் உண்டு. அது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றுப் பெரியோர்களால் ஓப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அதிவேகமாகத் தாண்டிப் போகும் வானரர்களுக்குள் உம்மை முதல்வராக மதித்திருக்கிறேன். சாதாரணமான அதிதியையும் விவேகி பூஜிக்க வேண்டும். உம்மைப் போன்ற மஹானை, தர்மரஹஸ்யத்தை அறிந்தவன் விசேஷமாகப் பூஜிக்க வேண்டியதென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீர் தேவ சிரேஷ்டனான வாயு பகவானுடைய புத்திரர்; வேகத்தில் அவரைப் போன்றவர். உம்மைப் பூஜித்தால் அவரைப் பூஜித்ததாகும் என்பதைத் தர்மம் தெரிந்த உமக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகையால் நான் உம்மை பூஜிக்கவேண்டும். வேறொரு காரணமும் உண்டு.

“முன்பு கிருதயுகத்தில் மலைகளுக்கு இறக்கைகளண்டு. அவை வாயுவேக கருட வேகத்துடன் ஸகல திக்குகளிலும் அதிவேகமாகப் பறந்துபோகும். அதைக் கண்ட தேவ கணங்களும், ரிஷிகளும், ஸகல பூதங்களும் எங்கே இவை மேலே விழுந்து நம்மை நாசம் செய்யுமோ என்று பயந்தார்கள். அப்பொழுது தேவேந்திரன் அவைகளிடத்தில் கோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டினான். பயங்கரமான வஜ்ராயுதத்தைத் தாக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் அவன் என்னிடம் வரும்பொழுது, மஹாத்மாவான வாயு பகவான் என்னை இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக்கொண்டு வந்து தள்ளினார். என் இறக்கைகளுக்கு யாதொரு அபாயமுமின்றி என்னைக் காப்பாற்றினார். அவரை நான் பூஜிக்கவேண்டியதல்லவா? ஆகையால் உம்மையும் பூஜிக்க விரும்புகிறேன். நமக்கு இவ்விதமான ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விசேஷ உபகாரம் பெற்ற நானும், ஸமுத்திர ராஜனும் செய்யும் உபசாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு எங்களை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டும். சற்று இளைப்பாறும்; நாங்கள் செய்யும் உபசாரத்தையும் அதிதிபூஜையையும் பெற்றுக்கொள்ளும். எங்களுக்கு உம்மிடத்திலுள்ள பிரீதியைக் கௌரவியும். உம்மைப் பார்த்ததால் எங்களுக்கு அளவற்ற ஆனந்தமுண்டாகியிருக்கிறது” என்றார்.

அதைக் கேட்டு மாருதி, “பர்வதராஜனே! நீர் இப்படிச் சொல்வதாலேயே நான் மிகுந்த பிரீதியடைந்தேன். உம்மைத் தரிசித்ததே எனக்குப் போதும். நீர் எனக்குச் செய்யும் அதிதி பூஜை இதுவே. உம் இஷ்டப்படி நான் இங்கே தங்கவில்லை என்று கோபிக்கக் கூடாது. நான் உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம் என்னைச் சீக்கிரப்படுத்துகிறது, இங்கே தங்கினால் இன்று பகலுக்குள் லங்கைக்குப் போக முடியாது. மேலும் வழியில் எவ்விடத்திலும் தயங்காமல் போக வேண்டுமென்று வானரர்களிடத்தில் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறேன்.” என்று கையால் அந்த மலையைத் தொட்டு,

அவரால் செய்யப்பட்ட அதிதி பூஜையை அங்கீகரித்து, மனம் மகிழ்ந்து, புன்சிரிப்புடன் ஆகாசமார்க்கமாகச் சென்றார். ஸமுத்திர ராஜனும் மைநாகமும் மிகுந்த பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து ஆசீர்வதித்தார்கள். பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைவிட்டு வெகு தாரம் உயரக் கிளம்பி, தன் பிதாவான வாயு பகவான் ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தில் வந்தார். அங்கிருந்து மேலே போய்ப் பார்வதராஜனை ஒரு தடவை பிரீதியுடன் பார்த்து, நிர்மலமான ஆகாச மார்க்கத்தில் சென்றார். ஆஞ்ஜநேயர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிப்போவது அவருடைய அபூர்வச் செயல்களில் முதலாவது; மைநாக பார்வதத்தை ஜயித்தது இரண்டாவது; இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்களும், ஸித்தர்களும், மஹரிஷிகளும் மகிழ்ந்து மாருதியைக் கொண்டாடினார்கள். தேவராஜன் மைநாகனிடத்தில் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, “தங்கக் கொடிமுடிகளுடன் விளங்கும் பர்வதசிரேஷ்டா! இன்று நீ செய்த காரியம் அதிக ஆனந்தத்தை எனக்கு உண்டு பண்ணுகிறது. இன்று முதல் உனக்கு யாதொரு பயமுமில்லை; உன்னிஷ்டப்படி ஸுகமாக இரு. விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஆகாசமார்க்கமாகப் போகும்பொழுது ஹனுமான் கீழே விழுவாரோ என்று பயந்தோம். ஆனால், அந்த மஹாவீரன் சற்றும் பயமில்லாமல் அலக்ஷ்யமாகப் போகிறான். நீ அவனுக்கு நல்ல உதவி செய்தாய், ராமதூதனான ஹனுமானுக்கு நீ செய்த உபசாரம் எனக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது” என்றான். தன்னிடத்தில் ஸந்தோஷித்ததைப் பார்த்து மைநாகனுக்கு விசேஷ மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. பிறகு இந்திரனிடத்தில் மேலான வரங்களைப் பெற்று ஸுகமாக வசித்தான். ஹனுமான் அங்கிருந்து ஒரு முகூர்த்தத்தில் அப்புறம் சென்றார்.

அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, மஹரிஷி கணங்கள் ஸூரியனைப்போல் விளங்குபவளும் நாகங்களுக்குத் தாயுமான ஸுரையைப் பார்த்து, “இந்த வானர வீரன் வாயுபுத்திரர், மஹாகாந்தியை உடையவர். இந்த ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஆகாச வீதியில் போகிறார். நீ சற்று நேரம் இவருக்கு இடையூறாக இரு. கோரைப் பற்களாலும் நெருப்புப் பொறிகளைப் போன்ற கண்களாலும் ஆகாசம்போல் திறந்த வாயாலும், மலைபோன்ற சரீரத்தாலும் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ரூபத்துடன் இவருக்கெதிரில் நில். இவருடைய பலத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் மறுபடியும் பரீக்ஷிக்க வேண்டும். உன்னை உபாயத்தால் ஜயிக்கிறாரா? தைரியமற்று மயங்குகிறாரா?” என்றார்கள். இப்படித் தேவதைகளால் வேண்டப்பட்டு ஸுரையை, ஸகல பிராணிகளும் கண்டு நடுங்கும் கோர ராக்ஷஸ ரூபத்துடன் கடலின் நடுவில் நின்று, அந்த வழியாக வரும் மாருதியை மறித்து, “தேவர்கள் எனக்கு ஆஹாரமாக இங்கே உன்னை அனுப்பியிருக்கிறார்கள்; உன்னை விழுங்கப் போகிறேன்; என் வாயில் நுழை”

என்றாள். அதைக் கேட்டு அந்த மஹா தேஜஸ்வி கைகூப்பி வணக்க மாக, “தசரத புத்திரனான ராமன் தம்பி லக்ஷ்மணனோடும் பார்வைய ஜானகியோடும் தண்டகாரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, அவருக்கு விரோதியான ராவணனென்ற ராக்ஷஸ ராஜன், அவர் வேறு வேலையாகப் போயிருக்கையில் அவருடைய பார்வையை எடுத்துப் போனான். கீர்த்தி வாய்ந்த அந்த ஸீதையினிடத்தில் என்னைத் தூதனாக ராமன் அனுப்பியிருக்கிறார். அவருடைய ராஜ்யத்தில் வஸிக்கும் நீ அவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதல்லவா? அல்லது ஸீதையைக் கண்டு அவளுடைய வரலாற்றை ராமனுக்குத் தெரிவித்த பிறகு உனக்கு ஆஹாரமாகிறேன். இது நான் செய்யும் பிரதிக்கை” என்றார்.

அப்பொழுது ஸுரஸை, “என்னைத் தாண்டி ஒருவரும் செல்லக் கூடாது. இது நான் பெற்ற வரம். என் வாயில் புகுந்து செல்வதைத் குவிர வேறு வழிபில்லை” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அதை லக்ஷ்மன் செய்யாமல் ஆஞ்ஜநேயர் போய்க் கொண்டிருந்தார். ஸுரஸை அதைக் கண்டு, அவருடைய பலத்தை அறிய விரும்பி, “இன்று நீ என் வாயில் நுழைந்தே அப்புறம் போகவேண்டும். இப்படி பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார்” என்று தன் வாயை விஸ்தாரமாகத் திறந்து வாயு புத்திரனுக்கெதிரில் நின்றாள். அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் கோபம்கொண்டு, “என்னை விழுங்கும்படி வாயை விஸ்தாரமாகத் திற” என்று பத்து யோஜனை தூரம் வளர்ந்தார்; ஸுரஸை தன் வாயை இருபது யோஜனையளவு திறந்தாள்; பிறகு ஹனுமான் முப்பது யோஜனை உயரம் வளர்ந்தார்; ஸுரஸை நாற்பது யோஜனை தூரம் வாயைத் திறந்தாள்; பிறகு ஹனுமான் ஐம்பது யோஜனை தூரம் வளர்ந்தார்; ஸுரஸை அறுபது யோஜனை உயரம் வளர்ந்தாள்; ஹனுமான் எழுபது யோஜனை உயரம் வளர்ந்தார்; ஸுரஸை எண்பது யோசனை தூரம் வாயைத் திறந்தாள். ஹனுமான் பிறகு தொண்ணூறு யோஜனை உயரம் வளர்ந்தார்; அப்பொழுதும் ஸுரஸை நூறு யோஜனை தூரம் வாயைத் திறந்தாள்; ஹனுமான் மஹா புத்திமானானதால் மிகவும் விஸ்தாரமான ஸுரஸையின் வாயில் ஸ்க்ஷ்ம ரூபத்துடன் புகுந்து வெளியில் வர இதே ஸமயமென்று நிச்சயித்து, நீண்ட நாக்குகளுடன் கோரமான நககம் போன்ற அவளுடைய வாயில் கட்டை விரலளவு தன் சரீரத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு சீக்கிரமாகப் புகுந்து வெளியில் வந்து, ஜயலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க ஆகாசத்தில் நின்று, “தக்ஷப் பிரஜாபதியின் புத்ர! உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன். உன் வாயில் புகுந்து வெளிப்பட்டேன். உன் வரமும் நிஜமாயிற்று; ஸீதை இருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்” என்று சொன்னார்.

ராகுவின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸுரஸை தன் உண்மையான ரூபத்துடன், “குழந்தாய்

உன் காரியம், கைகூட்டும், ஸுகமாய் போய் வா. ராமனையும் ஸீதையையும் சேர்த்து வை” என்று ஆசிர்வதித்தாள். ஸகலப் பிராணிகளும் ஆஞ்ஜநேயருடைய மூன்றாவது அப்புதமான செயலைக் கண்டு அவரைக் கொண்டாடின.

பிறகு ஹனுமான் மற்ற எவராலும் தாண்டமுடியாத வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து ஆகாச மார்க்கத்தில் கருடனைப்போல் அதிவேகமாகப் போனார். அங்கே நீருண்ட மேகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. பதகர்களும், வித்யாதரர்களும் ஐராவதமேன்ற திக்கஜமும் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது பதகர்களுக்கும், உரகார்களுக்கும் வாஹனங்களான ஸிம்ஹம், யானை, புலி முதலியவைகளாலும் நிர்மலமான விமானங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. வஜ்ராயுதம், இடி முதலியவைகளைப் போன்ற அக்னிகளால் பிரகாசித்தது. புண்ணியகர்மங்களால் ஸ்வர்க்க லோகத்தையடைந்த மஹான்களால் விளங்கிற்று. இவ்வுலகத்தில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஹவிஸை தேவதைகளுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் சித்திரபானு என்ற அக்னிபகவான் ஸஞ்சரிக்கும் வழி அதே. கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், சந்திரன் முதலியவைகளால் பிரகாசித்தது, மகரிஷிக் கூட்டங்களும், கந்தர்வார்களும், நாகர்களும், யக்ஷர்களும் கூடுமிடம் தனித்தனியாக வகுக்கப்பட்டது; நிர்மலமானது; எங்கும் பரவியது. விசுவாவஸு முதலிய கந்தர்வார்களுக்கு இருப்பிடம்; மற்றத் திசை யானைகள் விளையாடுமிடம், சந்திர ஸூரியர்கள் செல்லும் வழி; புண்ணியஸ்தலம்; இந்தப் பூலோகத்திற்கு மேல்மெத்தையைப் போன்றது; விஸ்தாரமானது; பிரஹ்மாவால் நியமிக்கப்பட்டது; வீரர்களாலும் வித்யாதர கணங்களாலும் நிறைந்தது. யாதொரு பற்றுமில்லாமல் இந்த வாயுமார்க்கத்தில் ஸகலப். பொருள்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக்கொண்டு கருடனைப்போலவும், இறக்கைகளுள்ள மலை யைப்போலவும் வாயுபுத்திரன் போனார்.

அப்பொழுது அந்த வழியிலிருந்த ஸிம்ஹிகை என்ற ராக்ஷஸி அவர் ஆகாசத்தில் போவதைக் கண்டு, நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவளானதால் தன் தேகத்தை வளரச் செய்து, இவ்வளவு நாளாக ஆகாரமில்லாத எனக்கு இந்தப் பெரிய ஐந்து வலுவில் வந்து கிடைக்கிறதென்று நினைத்து மாருதியின் நிழலைப் பிடித்திழுத்தாள். அதைப் பார்த்து வாயுபுத்திரன், திடீரென்று யாரே என்னைத் தடுக்கிறார்கள்; என் பராக்கிரமம் குறைகிறது. ஸமுத்திரத்தில் போகும் பெரும் கப்பலைப் பலமான எதிர்காற்றுத் தாக்கி நிறுத்துவதுபோல் அசையமுடியவில்லை, என்று மேலும் கீழும் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்தார். ஸமுத்திரத்திலிருந்து ஒரு பெரிய ஐந்து எழுந்து நிற்பதைக் கண்டார். உடனே “ஸுகீவனால்

சொல்லப்பட்ட அற்புதமான பிராணி அதோ; இந்த விஸ்தாரமுள்ள ஜந்து மஹா வீரியமுள்ளது; நிழலைப் பிடித்திழுக்கும் சக்தியுள்ளது; இதில் சந்தேகமில்லை” என்று நிச்சயித்து மஹாபுத்திமானான மாருதி அவள் ஸிம்ஹிகை என்றறிந்து மழைக் காலத்து மேகத்தைப்போல் தன் சரீரத்தை வளரச் செய்தார். அதைப் பார்த்து அவள் தன் வாயைப் பாதாளத்தைப்போல் திறந்து மேகக்கூட்டங்களைப்போல் கர்ஜித்து ஆஞ்ஜநேயரை விழுங்க வாய் திறந்து ஓடிவந்தாள். அவர் அவளுடைய தேகப் பிரமாணத்தையும், பெரிய முகத்தையும் திறந்த வாயையும், உயிர் நிலையையும் உற்றுப்பார்த்து மஹா பலவானும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற வலிமையுடையவருமானதால் தன் தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவளுடைய வாயில் புகுந்தார். பர்வகாலத்தில் பூர்ண சந்திரனை ராகு விழுங்குவதுபோல் அவளுடைய வாயில் ஹனுமான் நுழைந்ததை ஸித்த சாரணர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மனோ வேகத்தையுடைய மாருதி, அவளுடைய உயிர் நிலையைத் தன் கூரான நகங்களால் பிளந்துவிட்டு அவள் வாயை மூடுவதற்குள் அதி வேகமாக வெளிப்பட்டார். தன் பார்வையாலும் தைரியத்தாலும், சாதூரியத்தாலும் இப்படி அவளை வென்று மறுபடியும் முன்போல் தேகத்தை வளர்த்தார். அந்த ஸிம்ஹிகை ஹிருதயம் பிளந்து, கதறிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுந்ததைப் பார்த்து, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பூதங்கள், “மாருதே! பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்தீர்; இந்த மஹா பலமுள்ள ஜந்துவை அலக்ஷ்யமாகசக் கொன்றீர், நீர் உத்தேசித்த காரியத்தைக் கேஷமமாக முடித்து வாரும். உம்மைப்போல் நுட்பமான பார்வையும் தைரியமும் வஸ்துக்களின் உண்மையை அறியும் புத்தியும் திறமையும் யாருக்குண்டோ அவனே தன் காரியங்களில் வருத்தப் படமாட்டான்” என்று கொண்டாடினார்கள். ஸுரஸையையும் ஸிம்ஹிகை யையும் ஜயித்த சுபசகுனத்தால், தான் உத்தேசித்துப் போகும் காரியம் கைகூடுமென்று ஸந்தோஷமடைந்து, ஹனுமான் கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் போனார்.

அக்கரைக்கு ஸமீபத்தில் போய் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்க்கையில் நூறு யோஜனை தூரத்தின் முடிவில் காடுகள் தோன்றின. ஆகாச மார்க்கத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கையில் மரங்களடர்ந்து அழகான லங்கைத் தீவையும் மலய பர்வதத்தைச் சேர்ந்த காடுகளையும், கடலையும் அதன் கரையிலுள்ள சதுப்பு நிலங்களையும், அங்கே வளரும் மரங்களையும், தீரிசூட மலையிலிருந்து ஆறுகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுமிடங்களையும் பார்த்தார். பிறகு பெரியமேகத்தைப்போல் ஆகாசத்தை மறைக்கும் தன் தேகத்தைப் பார்த்து, “நான் இப்படிப்போனால் என் பெரிய தேகத்தையும் வேகத்தையும் ராக்ஷஸர்கள் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து என்னை யாரென்று அறிய முயல்வார்கள்” என்று

யோசித்து, மோஹம் தீர்ந்த ஆத்மஞானியைப்போல் தன் தேகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு, முன் ரூபத்தை எடுத்தார். அப்போது மஹாவிஷ்ணு த்ரி விக்ரமாவதாரமெடுத்து, பலிச்சக்கரவர்த்தியின் வீர்யத்தை அபகரித்து மறுபடியும் வாமன ரூபியாகி நின்றதுபோல் ஹனுமான் விளங்கினார். அழகிய அநேக ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ஆஞ்ஜநேயர் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாமல் நூறு யோஜனை தூரமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் பெரிய ரூபத்தையும் தான் செய்ய வேண்டிய காரியத்தையும் ஆலோசித்துத் தன் உண்மையான ரூபத்தை அடைந்தார். பெரிய மலைச்சிகரத்தைப் போன்ற அந்த மஹாத்மா, சிகரங்களால் சூழப்பட்டு, சிகரங்கள் காணப்படாமல் ஆகாயத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுவதும் அநேக அழகான விருக்ஷங்களால் விளங்குவதுமான ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் இறங்கினார்.

அக்கரை சேர்ந்து ஆகாச வீதியிலிருந்துகொண்டு ஆஞ்ஜநேயர் திரிகூடபர்வத சிகரத்தில் அமைக்கப்பட்ட லங்கையைக் கண்டு, அதுவரையில் தரித்த ரூபத்தை மாற்றி அந்த மலையில் இறங்கி, அதில் வஸிக்கும் மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் பயமுறச் செய்தார். தானவர் களாலும், பன்னகர்களாலும் நிறைந்து பெரும் அலைகளையுடைய ஸமுத்திரத்தைத் தன் பலத்தால் தாண்டி அக்கரையில் இறங்கி, அமராவதியைப்போல் விளங்கும் லங்கையைக் கண்டார்.

**ஸ ஸாகரம் தாநவ பந்நகாயுதம்
பசுந விக்ரம்ய மஹோர்ம் மாஸீநம் |
நிபத்ய தீரே ஈ மஹோததேஸ் ததா
ததர்பா லங்கா மமராவுதீய || (௨1௦)**

ஸ-2: லங்கையின் வளப்பம்

ஸ ஹாகர மநாத் ருஷ்யமதீக்ரம்ய மஹாபஸ: |
த்ரீகூடஸ்ய தடே லங்காம் ஸ்தீதாம் ஸ்வஸ்தேதா? ததர்ஸ ஹ|| (1)

மஹா பலசாலியான வாயுபுத்திரன் ஒருவராலும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து, சிறிதும் சிரமமடையாமல், திரிகூட பர்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்ட லங்காபுரியைக் கவனித்துப் பார்த்தார். பிறகு அங்குள்ள மரங்களிலிருந்து விழுந்த புஷ்பங்களால் தூவப்பட்டு, அந்த மஹா வீரன் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட வானர விக் கிரஹத்தைப்போல் விளங்கினார்.

ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தையுடைய அந்த தேஜஸ்வி, நாறு யோஜனை தாரம் அதிவேகமாய்த் தாண்டியும், பெருமூச்சு விடவும் இல்லை; கொஞ்சமாவது களைக்கவுமில்லை. “இதைப்போல் அநேக நறு யோஜனை தூரம் தாண்டுவேன்; கேவலம் ஒரு நாறு யோஜனை தூரமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது எனக்கு ஒரு பொருட்டா?” என்று நினைத்துக்கொண்டு, வீரியத்திலும் தாண்டுவதிலும் ஒப்பில்லாத ஹனுமான், கடலைத் தாண்டின பிறகு, வேகமாய் லங்கையை நோக்கிச் சென்றார் பசுமையாய்ச் செழித்து வளரும் இளம் புல் தரைகளையும், பரிமளமுள்ள அநேக மரங்களுடன் பெரும் பாறைகள் நிறைந்த காடுகளையும் பார்த்துக் கொண்டு அவைகளுக்கு நடுவே சென்றார். பலவித விருக்ஷங்களால் மறைந்த மலைகளையும், புஷ்பங்களால் விளங்கும் வன வரிசை களையும் தாண்டிப் போனார். அந்த மலையில் நின்றுகொண்டே வனங்களையும் சிறு காடுகளையும் திரிகூடத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட லங்காபுரியையும் பார்த்தார். மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சிவதை, கோங்கு, மலை மல்லிகை, தாழை முதலிய மரங்களையும், புஷ்பங்களாலும், அரும்புகளாலும் மறைக்கப்பட்ட கடம்பு, ஏழிலைப் பாலை, மலையத்தி, அலரி முதலிய மரங்களையும், சில விருக்ஷங்கள் இனிமையாய்ப் பாடும் பக்ஷிகளால் நிறைந்து காற்றால் ஆட்டப் படும் நுனிகளுடன் விளங்குவதையும், அன்னம், நீர்க்காக்கை முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும், வெண்தாமரை, செங்கமலம், கரு நெய்தல் முதலிய மலர்களாலும் பிரகாசிக்கும் நீரோடைகளையும், ஸாதாரண ஜனங்கள் விளையாடும் ஸ்தலங்களையும் ஜலக்ரீடை செய்யும் மடுக்களையும், எந்தக் காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும் விளங்கும் விருக்ஷங்களுள்ள அரசர்கள் விளையாடும் தோட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே சென்று லங்கா நகரத் தருகில் வந்தார்.

அது ராவணனுடைய ராஜதானி; தாமரை, கருநெய்தல் முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த அகழ்களால் சூழப்பட்டது; ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டுபோய் வைத்திருப்பதால் ராவணன் முன்னைவிட அதிக ஜாக்கிரதையாய் அதைக் காப்பாற்றி வந்தான். பயங்கரமான வில்லுகளைத் தரித்த ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் நான்கு திக்குகளிலும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கமயமான உயர்ந்த மதிற் சுவர்களால் சூழப்பட்ட விஸ்தாரமான நகரம் அது; அதிலுள்ள வீடுகள் நவக்கிரகங்கள் போலும், சரக் காலத்து மேகங்கள் போலும் விளங்கி உயர்ந்தும், நற்சாந்து பூசப்பட்டு வெண்மையாயும் இருந்தன. கோட்டைச் சுவர்களின்மேல் அங்கங்கே யுத்தம் செய்வதற்காக அநேக ஸ்தானங்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. கொடி செடிகள் எழுதப்பட்ட அநேக வஸ்திரங்கள் சில இடங்களில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன; சில இடங்களில் மீன், மகரம் முதலிய ஜந்துக்களைப் போல் அமைக்கப்பட்ட கொடிகள் நாட்டப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான கொடிகள் வரிசையாக எழுதப்பட்ட தங்கமயமான தோரணங்கள் கண்ணைப் பறித்தன. தேவலோகத்தில் விளங்கும் அமராவதியோ என்று பிரமிக்கும்படி இருந்தது. பார்வத சிகரத்தில் கட்டப்பட்டு வெண்மையான வீடுகளுடன் விளங்கும் லங்கையைப் பார்க்கையில் ஆஞ்சநேயருக்கு அது ஆகாசத்தில் பறந்து செல்லும் நகரம்போல் தோன்றிற்று; அதை அமைத்தவன் விசுவகர்மா; அதில் அரசு செலுத்துகிறவனோ ராவணேசுவரன். லங்கை என்ற பெண்ணிற்குக் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாங்கும் கட்டடங்களே இடை; சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த அகழ்களே புது வஸ்திரம்; மதில்களில் வைத்திருக்கும் பீரங்கி, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களே தலைமயிர்; மதில்களில் கட்டப் பட்ட யுத்த ஸ்தானங்களே காதில் அணியும் ஆபரணங்கள்; அந்நகரம் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் பார்க்கையில் மனத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டதோ என்று எண்ணும்படி இருந்தது.

பிறகு ஹனுமான் வடக்கு வாசலுக்கருகில் சென்று அந்தப் பட்டணத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அது கைலாச சிகரத்தைப்போல் வெண்மையாய் ஆகாசத்தை அளவியிருந்தது. உயர்ந்த வீடுகளைப் பார்க்கையில் ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் காணப்பட்டது. போகவதீ என்ற நகரம் நாகர்களால் காக்கப்படுவது போலும், மலைக்குகை ஸர்ப்பங்களால் ரக்ஷிக்கப்படுவது போலும், கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் கோரைப் பற்களுடன் பயங்கரமான ரூபம் தரித்து, ஆயுதபாணிகளாய் எப்பொழுதும் அதைப் பாதுகாத்து வந்தார்கள்; பூர்வத்தில் குபேரனுடைய ராஜதானியான அந்த நகரம் அழகாகக் கட்டப்பட்டு, இப்படிப்பட்டதென்று மனத்தாலும் நினைக்க முடியாததாக இருந்தது. அதற்கு ஏற்பட்ட அரண்களோ வெகு

ஆச்சரியமானவை; மேலும் ஒருவராலும் தாண்டமுடியாத ஸமுத்திரம் அதை நான்கு புறங்களிலும் பாதுகாக்கின்றது; அதை ஆளும் அரசனோ பெயரைக் கேட்டவுடனே எல்லோரும் நடுங்கும் படியான ராவணேசுவரன். இதை எல்லாம் யோசித்து வனுமான், “வானர ஸையங்கள் இங்கே வருவது அரிது. அப்படி வந்தாலும் பிரயோஜனப்படாது. தேவதைகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இந்த லங்கையை முற்றுகையிட்டுப் பிடிப்பது அஸாத்தியம். சத்துருக்கள் ஜயிப்பதற்கரிய அரண்களையுடையதாய், பிரதாப லங்கேசுவரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த நகரத்திற்கு ஒருவேளை ராகவன் எப்படியாவது வந்தாலும் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்? அஸூர ஸ்வபாவ முள்ள இந்த ராக்ஷஸர்களை ஸாமமென்ற உபாயத்தால் வசப்படுத்த முடியாது; அளவற்ற ஐசுவரியத்தையுடையவர்களை திரவியத்தைக் கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமோ? பலபராக்கிரமங்களால் இறுமாப்புக் கொண்டிருப்பவர்களுக்குள் கலஹம் செய்து அவர்களைக் கெடுக்க முடியாதே. புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் சிரேஷ்டர்களானதால் யுத்தத்தில் தோல்வியடையார்கள். அங்கதன், நீலன், ஸுகீவன், நான் இவர்களைத் தவிர மற்ற வானர்கள் இங்கே வரமுடியாது. இருக்கட்டும்; ஜானகி உயிரோடிருக்கிறாளா இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்வோம். பிழைத்திருந்தால் அப்போது இதைப் பற்றி யோசித்துக் கொள்ளலாம்” என்று, ஒரு முசுபீர்த்தகாலம் அந்த மலைச்சிகரத்தில் உட்கார்ந்து ராமனுடைய க்ஷேமேத்தில் கவலைகொண்டவராய் ஸீதையைக் காணும் உபாயத்தை ஆலோசித்தார்.

“எப்பொழுது லங்கைக்குள் பிரவேசிக்கலாம்? எந்த ரூபத்தை எடுக்கலாம்? இந்த ரூபத்துடன் பிரவேசிப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. பலசாலிகளான ராக்ஷஸர்கள் எங்கும் காவலிருக்கிறார்கள்; வெகு குரூரர்கள்; உக்கிரமான தேஜஸ் உடையவர்கள்; மஹா வீரர்கள். இவர்களை ஏமாற்றிப் பிறகு ஸீதையைத் தேட வேண்டும். நான் எடுக்கும் ரூபத்தைப் பிறர் ஸுலபமாய்க் கண்டு பிடிக்கக்கூடாது. ஆனால், நான் செய்யவேண்டிய காரியத்திற்கு அது அனுசூலமாக இருக்க வேண்டும். பெரிய ரூபத்தை எடுத்தால் ராக்ஷஸர்கள் கண்டு பிடிப்பார்கள். கண்ணிற்குத் தெரியாத ரூபத்தை எடுத்தால் லங்கை முழுவதையும் தேட முடியாது. ராத்திரியில் உள்ளே சென்றால் நான் உத்தேசித்த பெரிய காரியத்தை முடிக்கலாம்” என்று, தேவர்களும் நெருங்க முடியாத அந்த நகரத்தைப் பார்த்து, ஸீதையைத் தேடும் வழியை அடிக்கடி ஆலோசித்தார்.

“துராத்மாவான ராவணனுடைய கண்ணில் படாமல் எப்படி ஜானகியைப் பார்க்க முடியும்? ஸகலமும் அறிந்த ராமனுடைய காரியம் கெடாமலிருப்பதற்கு வழி என்ன? ஒருவரும் இல்லாமல் தனியாக இருக்கையில் ஸீதையைப் பார்க்கும்

உபாயம் என்ன? ஹிதமாய் முடியப்போகிற காரியங்களும் விவேகமில்லாத தூதனிடத்தில் அகப்பட்டால், தேச காலத்திற்குத் தகுந்த பிரயத்தனம் செய்யப்படாமல், ஸூரியனைக் கண்ட இருள்போல் நாசமடைகின்றன. இது மாத்திரமா? அரசன் மந்திரிகளுடன் காரியா காரியங் களையும் ஸாதன விரோதிகளையும் தீர்க்காலோசனை செய்து முடித்துப் பிறகு பகுத்தறிவில்லாத தூதனிடத்தில் ஒப்புவித்தால், அவனுக்குப் புத்திக் குறைவும் அபகீர்த்தியும் நேருமே தவிர, காரியம் கைகூடாது. தூதர்கள் தங்களை மஹா புத்திமான்களென்று நினைத்துக் கொண்டு தங்களை நம்பிவிட்ட காரியங்களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள். ராம காரியம் கெடக்கூடாது; இப்பொழுதே பகலில் லங்கையில் போகலாமா? ராத்திரியில் போவது நலமா? இந்தப் பெரிய ரூபத்துடன் செல்லலாமா? சிறிய ரூபத்தை எடுப்பது நலமா? நான் புத்திவீனனென்று பெயர் வாங்கக்கூடாது. நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்தது வீணாகக்கூடாது. ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணனை நாசம் செய்ய வேண்டுமென்பது எல்லாமறிந்த ராமனுடைய கருத்து; நான் தேடும்போது ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கண்டு விட்டால் அந்தக் காரியம் கெட்டுவிடும். ராக்ஷஸ ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருந்தாலும் இங்கிருக்கும் ராக்ஷஸர் களுக்குத் தெரியாமல் ஒரு நிமிஷமாவது இருக்க முடியாது. மற்ற ரூபங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ஆகையால் இந்தப் பெரிய ரூபத் துடன் லங்கையில் செல்வது தவறு. வாயு பகவானும் இவர்களுக்குத் தெரியாமல் இங்கே ஸஞ்சரிக்க முடியாதென்று எண்ணுகிறேன். பலவான்களான ராக்ஷஸர்களுக்குத் தெரியாததும் உண்டோ? இந்த ரூபத்துடன் இங்கே நான் தங்கியிருந்தால் நிச்சயமாகக் கொல்லப்படுவேன்; அப்பொழுது என் பிரபுவின் காரியமும் கெடும். அவருடைய உத்தேசம் கைகூடும் பொருட்டு ராத்திரி காலத்தில் என் ஸ்வய ரூபத்தை மிகவும் சுருக்கிக்கொண்டு லங்கைக்குள் செல்ல வேண்டும். அதுவரையில் எங்கேயாவது மலைக்குகையில் ஒளிந்திருப்பேன். அஸ்தமித்த பிறகு பிறர் நெருங்க முடியாத இந்த ராவணனுடைய ராஜதானியில் புகுந்து ஸகல வீடுகளிலும் தேடி ஸீதையைக் கண்டு பிடிக்கிறேன்” என்று நிச்சயித்து அந்த வானர வீரன், ஸீதையைக் காண ஆவல்கொண்டு ஸூரியாஸ்தமனத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸூரியன் அஸ்தமித்து ராத்திரியானவுடன், மாருதி தன் தேகத்தைப் பூனையளவிற்குச் சுருக்கிக் கொண்டார். அது பார்ப்பதற்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பிறகு இரவின் துடக்கத்தில் ஹனுமான் அங்கிருந்து கிளம்பி, அழகாய் அமைக்கப்பட்ட வீதிகளுள்ள அந்த லங்கையில் வேகமாய்ப் புகுந்தார். அது வெள்ளி, தங்கம் இவைகளால் செய்யப்பட்ட தூண்களாலும், தங்கமயமான ஜன்னல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைக்

கூட்டங்களால் கந்தர்வ நகரம்போல் தோன்றிற்று; (நானா ரத்னங்களிழைத்த கோபுரங்களாலும், அரண்மனைகளாலும் விளங்கும் நகரத்தைப் போல் ஆகாசத்தில் காணப்படும் மேகக்கூட்டம் கந்தர்வ நகரம் எனப்படும். அது தோன்றினால் யானை, குதிரை, மனிதர்கள் கணக்கில்லாமல் மடிந்து, பூமி அவர்களின் ரத்தத்தைக் குடிக்குமென்று சாஸ்திரம்). ஏழெட்டு உப்பரிகைகளுள்ள வீடுகள் ஸ்படிகக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு, தங்கவேலை செய்யப்பட்ட தரைகளுடனும் வைடூரியம் முதலிய ரத்தினங்களும், முத்துக்களும் கலந்த மாலைகளுடனும் பிரகாசித்தன. எங்கே பார்த்தாலும் ராக்ஷஸர்களின் வீட்டு வாசல்கள் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு லங்கையை ஜ்வலிக்கச் செய்தன, ஸீதையைக் கண்டு பிடிக்க ஆவல் கொண்ட மாருதி, மனத்தாலும் நினைக்க முடியாததாய், ஆச்சரியகரமாய் விளங்கும் அந்த நகரத்தைக் கண்டு, அதில் பிரவேசிப்பதிலுள்ள கஷ்டத்தால் துக்கத்தையும், அதன் அழகைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் அடைந்தார். ஆகாசத்தையளாவும் வெண்மையான விமானங்களாலும், விலையுயர்ந்த ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்கள், வாசற்படிகளாலும் மேன்மை பெற்றுப் பயங்கரமான பலமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு ராவணேசுவரனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த நகரத்தைப் பார்க்க மாருதிக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் சந்திரனும் ஆஞ்ஜநேயருக்கு உதவி செய்பவன்போல், நிலவென்ற மேல்கட்டால் லோகத்தில் பரவி, நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களுக்கு நடுவில் அனேகமாயிரம் கிரணங்களுடன் உதித்தான். வலம்புரிச் சங்கின் காந்தியுடன், பாலையும் தாமரைக் குருத்தையும் போன்ற நிறமுள்ள சந்திரனைப் பார்த்து ஹனுமான், “இவ்வளவு காந்தியுடன் உதிக்கும் இவன் நிர்மலமான தடாகத்தில் ஆனந்தமாய் நீந்தும் ராஜ ஹம்ஸமோ!” என்று நினைத்தார்.

**பாங்க ப்ரபம் க்ஷீரம்ருணான வர்ணம்
உத்கர்ச மாநம் வ்யவபா ஸமாநம் |
ததர்பா சந்த்ரம் ஸ ஹரீப்ரவீர:
போப்ஷாயமாநம் ஸரஸீவ ஹம்ஸம் |**

ஸ-3: மாருதி லங்காதேவதையை

ஜயித்தது

ஸ ஸம்ப ஸர்கரே ஸம்பே ஸம்ப தேயத ஸந்தீபே |
ஸத்வமாஸ்தாய மேதாவீ ஹ்ருமாந் மாருதாத்மஜ: || (1)

நீருண்ட மேகம் ஆகாச வீதியில் தொங்குவது போலத் தோன்றும் லம்பமென்ற பெயர் பெற்ற ஸுவேல மலையின் மேலிருந்து மஹா புத்திமானான ஹனுமான், லங்கையில் பிரவேசித்துத் தேடுவதற்கு வேண்டிய திறமையை அடைந்து, ராத்திரி காலத்தில் அந்த நகரத்தில் புகுந்தார். அது அழகிய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்து நீர்வளம் மிகுந்து, சரக்காலத்து மேகங்களுையொத்த வீடுகளால் விளங்கிற்று. ஜனங்களுடைய கோஷம் ஸமுத்திரம் கர்ஜிப்பது போலிருந்தது. ஸமுத்திரக் காற்று ஸுகமாய் எப்பொழுதும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. குபேரனுடைய அளகாபுரியைப்போல் நன்றாய்ப் போஷிக்கப்பட்ட சதுரங்க பலத்தை உடையது. அழகிய தோரண வாசல்களில் மதயானைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வெண்மையான தோரண வாசல்கள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. ஸர்ப்பங்களுடைய ராஜ தானியான போகவதியைப் போல் நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. உயர்ந்த வீடுகளின் உச்சியில் மின்னற் கொடிகள் கொண்ட மேகங்கள் இருந்தன. அவை நகரத்திர மண்டலத்தை அளாவி இருந்தனவன்றோ? காற்று மிருதுவாயும் சுகமாயும் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இந்திரனுடைய அமராவதியோ என்று மலைக்கும்படி இருந்தது. பொன்னால் செய்த பெரிய மதில்சுவரால் சூழப்பட்டிருந்தது. கொடிகளிலும் த்வஜங்களிலும் கட்டப்பட்டிருந்த கிங்கினிகள் மதுரமாய் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. இவைகளைப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியம்கொண்டு, ஹனுமான் தங்கப் பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் சென்றார். தங்கமயமான கதவுகளும், வைடூரியங்களிழைத்த மேடைகளும், நவரத்தினங்களாலும் ஸ்படிகத்தாலும் முத்துக்களாலும் விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட தரைகளும், உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட மதயானைகளும், வைடூரியப் படிக்கட்டுகளுடனும், ஸ்படிகத்தினால் புழுதியற்று பிரகாசிக்கும் வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட மேல் மாடங்களும், ஆகாசத்தையளாவும் அழகிய ஸபைகளும், கிரௌஞ்சம், மயில், ராஜ ஹம்ஸம் முதலிய பக்சிகளும், வாத்தியங்களும், பாட்டும், ஆபரணங்களும் இனிமையாய்ச் சப்திப்பதும், அமராவதியோ என்று பார்ப்பவர்கள் மயங்கும்படி ஆகாசத்தில் பறந்து போவதுபோல் இருப்பதுமான அந்த நகரம்

ஆஞ்ஜநேயருக்கு மேலும் ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விருத்தி செய்தது.

விரும்பக்கூடிய ஸகல ஐசுவரியத்தாலும் விளங்கும் அந்த ராக்ஷஸ ராஜதானியைப் பார்த்து, “என்ன ஆச்சரியம்! இந்த லங்கையை எந்தச் சத்துருவாவது கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூடுமா? எக்காலத்திலும் ஆயுதபாணிகளாக இதை ரக்ஷிக்கும் ராவண ஸைன்யங்கள் ஸாமான்யமா? குமுதன், அங்கதன், ஸுஷேணன், மைந்தன், த்விவிதன், இவர்களுக்கே இந்த நகரம் தெரிந்திருக்கும்; ஆனால் ஸுகீவனும், குசபர்வனும், கேதுமாலனும், நானுமே இதில் பிரவேசிக்க முடியும்” என்று கவலை கொண்டார். பிறகு ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் லக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் நினைத்து அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்தார்.

லங்கை என்ற ஸ்தாீக்கு ரத்தினங்களிழைத்த பிராகாரமே வஸ்திரம்; யானை, குதிரை, பசுக்களிருக்கும் சாலைகளே செவிக்கு ஆபரணங்கள்; மதில்களிலுள்ள ஆயுத சாலைகளே ஸ்தனங்கள்; அந்த நகரத்தில் ரத்தின தீபங்களாலும், ஜ்வலிக்கும் வீடுகளாலும் இருட்டென்பதே தெரியாது.

இப்படி அநேக அற்புதமான காஷிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு மாருதி செல்லுகையில், அந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை, ஹனுமான் அந்த நகரத்தில் பிரவேசிக்க முயலுவதைக் கவனித்து, விகாரமான ஸ்தாீ ரூபத்துடன் அவருக்கெதிரே தோன்றிக் கோரமான குரலுடன், “நீ யார்? காட்டில் வஸிக்கும் குரங்கு இங்கே வந்த காரணமென்ன? உன் பிராணன் போவதற்கு முன் உண்மையைச் சொல். மூடா! குரூர ராக்ஷஸர்கள் இடைவிடாமல் இதைக் காத்து வருகிறார்கள்; ராவணேசுவரன் இதைத் தன்னுயிரைப்போல் ரக்ஷிக்கிறான். நானே இந்த நகரத்தைக் காக்கும் தேவதை; நீ இதற்குள் ஸுலபமாகப் பிரவேசிக்கலாமென்று வந்தாயோ?” என்று அதட்டினான். அதற்கு மாருதி, “பெண்ணே! நீ கேட்டதற்கு நிஜமான மறுமொழி சொல்கிறேன். ஆனால் நீயார்? விகார ரூபத்துடன் இந்த நகரத்து வாசலில் நிற்குகொண்டு என்னைத் தடுத்து ஏன் அதட்டுகிறாய்?” என்றார். லங்காதேவதை தான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் தன்னை எதிர்த்துக் கேட்ட ஹனுமானிடத்தில் கோபம்கொண்டு, “கேளடா குரங்கே! ராக்ஷஸ ராஜனான ராவணேசுவரனுடைய கட்டளைப்படி இந்த நகரத்தை ரக்ஷித்து வருகிறேன். என்னை ஒருவரும் எதிர்க்க முடியாது; என்னை அலக்ஷ்யம் செய்து நீ இந்த நகரத்தில் செல்லமுடியுமோ? இதோ உன் உயிரை வாங்குகிறேன் பார். நானே லங்காபுரி; எந்தத் திக்கிலும் இதைக் காத்து வருகிறேன்” என்றான். அதைக்கேட்டு, ஹனுமான் அவளை ஜயிப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியை மேற்கொண்டு

மஹாபார்வதத்தைப் போல் அசையாமல் நின்று விகாரமான ஸ்திரீரூபம் கொண்ட அந்தத் தேவதையை நோக்கி, “இந்த லங்காபுரியையும் இதிலுள்ள வீடுகளையும் அரண்மனைகளையும் கோட்டைகளையும் வனங்களையும் கோட்டங்களையும் சோலைகளையும் நன்றாய்ப் பார்க்கவேண்டு மென்று எனக்கு மிக்க ஆசை உண்டு; அப்படியே என் இஷ்டப்படி ஸகல ஆச்சரியங்களையும் பார்க்க வந்திருக்கிறேன்” என்று மறு மொழி சொன்னார். உடனே லங்காதேவதை, “முடா! என்னை ஜயித் தாலல்லவா நீ இந்தப் பட்டணத்தில் புக முடியும்?” என்று கடுமையாய் அதட்டினாள். அதற்கு ஹனுமான், “பெண்ணே! இருக்கட்டும்; இந்த நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிப் போக நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்று சாந்தமாய்ப் பதில் சொன்னார்.

உடனே அந்த நகரதேவதை பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்து, ஆஞ்ஜநேயரை ஓங்கி அறைந்தாள். அந்த வானரவீரன் கோபம்கொண்டு, இடிபோல் சிரித்து, ஸ்திரீயை வலதுகையால் அடிப்பது தனக்குக் குறைவாகையால், இடதுகை விரல்களை மடக்கி அவளைக் குத்தினார்; அதே காரணத்தால் அவளிடத்தில் மிகவும் கோபிக்கவில்லை. அந்தக் குத்தைத் தாங்கமுடியாமல் அந்த ராக்ஷஸி தேகம் கலங்கி, விகாரமான முகத்தையும், கண்களையும் உடையவளாய்ப் பூமியில் விழுந்தாள். அதைப் பார்த்து ஹனுமான் அவள் ஸ்திரீ என்பதை நினைத்து, இரக்கம் கொண்டார். அப்பொழுது லங்காதேவதை பயத்தால் நடுங்கி வார்த்தைகள் குளற கார்வமழிந்து, “வானர சிரேஷ்டா! கிருபை செய்யும்; மஹானுபாவா! என்னைக் காப்பாற்றும். தைரியம் பலம் முதலிய உத்தம குணங்களையுடைய வீரர்கள் ஸ்திரீகளைக் கொல்வதில்லை. நானே இந்த லங்காபுரி; உமது பராக்கிரமத்தால் இன்று ஜயிக்கப்பட்டேன். வேறொரு விஷயம் சொல்லுகிறேன், கேளும்; இது ஸத்தியம். முன்காலத்தில் பிரஹ்மதேவர் என்னைப் பார்த்து, ‘எந்த ஸமயத்தில் ஒரு வானரன் உன்னைப் பராக்கிரமத்தால் ஜயிப்பானோ, அப்பொழுது ராக்ஷஸ குலத்திற்குப் பெரிய பயம் நேரும்’ என்று வரம் கொடுத்திருக்கிறார். இன்று உம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸமயம் வந்துவிட்டதென்று தோன்றுகிறது. பிரஹ்மாவின் வார்த்தைக்கு இரண்டுண்டோ? துராத்மாவான ராவணனும், ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களும், ஸீதையின் பொருட்டு மடியும் காலம் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. வானரோத்தம! ராவணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் உமது இஷ்டப்படி பிரவேசித்து, வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யும். அனேக சாபங்களால் கொளுத்தப்பட்ட இந்நகரில் பிரவேசியும்; இந்த ராக்ஷஸ ராஜதானியில் உமது இஷ்டப்படி ஸகலவிடங்களிலும் ஸீதையைத் தேடும்” என்றாள்.

ப்ரவீர்ய ஸாஹஸ்யஜதாம் ஜூரீஸ்வர:

புரீம் பரபரம் ராக்ஷஸ் ராஜபாலீதாம் |
யத் ருச்சயா த்வம் ஜநகாத்மஜாம் ஸதீம்
விமர்க் ஸர்வத்ர கஹேதா யதா ஸுகம் | (52)

ஸ-4: மாருதி லங்கையில் ஸீதையைத் தேடினது

ஸ நீர்ஜீத்ய புரீம் ப்ரேஜ்டாம் லங்காம் தாம் காமரூபீணீம் |
விக்ரமேண மஹாதேஜா ஹ்ருமாந் கப்ஸத்தம: || (1)

மஹா தேஜஸுள்ள அந்த வானர வீரன், தன் பராக்கிரமத்தால் ஸகல ரூபங்களையும் எடுக்கக்கூடிய லங்காதேவதையை வென்று, ‘சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்புகிறவன் அவனுடைய பட்டணத்திலாவது கிராமத்திலாவது வீட்டிலாவது நுழையும் போது, வழியில்லாத இடத்தால் பிரவேசிக்க வேண்டியது’ என்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, மதிள் சுவரில் வாசலில்லாத இடத்தில் தாண்டிச் சென்று, ராக்ஷஸர்களுடைய தலையில் அடிவைத்து மிதிப்பதுபோல தனக்கு அளவற்ற ஜயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று தன் இடது பாதத்தை முதலில் வைத்து லங்கையில் பிரவேசித்தார்.

பரிமளமுள்ள புஷ்பங்கள் தூவிய ராஜவீதி வழியாய் அந்த நகரத்தை நான்கு புறங்களிலும் சுற்றிப் பார்க்கையில், ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாகச் சிரிக்கும் சப்தமும், வாத்தியகோஷமும் எங்கும் நிறைந்திருந்தது. வஜ்ராயுதத்தைப் போலும் மாவெட்டியைப் போலும் கட்டப்பட்ட வீடுகள் நவமணிகளிழைத்த ஜன்னல்களுடன் ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டங்கள்போல் பிரகாசித்தன. பத்மம், ஸ்வஸ்திகம், வர்த்தமானமென்ற பலவித கிருஹங்கள், ஸமஸ்த அலங்காரங்களுடன் வெண்மையான மேகங்களைப்போல் லங்கையை பிரகாசிக்கச் செய்தன. ஸுகீவனுக்கும் ராமனுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யப் புகுந்த வானரவீரன், விசித்திரமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட லங்கையைச் சுற்றிப்பார்த்து, “ஒருவராலும் பிரவேசிக்க முடியாத இத்த நகரத்தில் ஸுலபமாக நுழைந்து, எங்கும் தாராளமாக நான் ஸஞ்சரிக்கிறபடியால் என் பிரபுக்களின் காரியம் அவசியம் கைகூடும் என்பதற்கு இதே சகுனம்” என்று ஸந்தோஷித்தார். வீடுவீடாகத் தேடிக் கொண்டு போகையில், அநேகவிதமாய் அமைக்கப்பட்ட மாட மாளிகைகளைக் கண்டார். மார்பு கழுத்து தலை என்ற மூன்று ஸ்தானங்களிலிருந்து உண்டான மந்தரம், மத்யம், தார மென்ற ஸ்வரங்களால் விளங்கும் மதுரமான கானத்தை மதம் கொண்ட ஸ்த்ரீகள் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கேட்ட மாருதி ஸ்வர்க்கத்தில் அப்ஸரஸ்கள் பாடுகிறார்களோ என்று பிரமித்தார். பிரபுக்களுடைய வீடுகளில், ஸ்த்ரீகளின் கால் சிலம்புகளும் அரைநூல் மாலைகளும் மதுரமாய்ச் சப்திப்பதும், காலில் தரிக்கும் ஆபரணங்கள் மாடிப்படிகளில்

படுவதாலுண்டாகும் சப்தமும் கேட்கப்பட்டன. சில வீடுகளில் வீரர்கள் தோள்தட்டி ஸிம்ஹநாதம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சில வீடுகளில் ராக்ஷஸர்கள் வேதாத்யயனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் மந்திரங்களை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் ராவணனுடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள். அளவற்ற ராக்ஷஸ ஸனையங்கள் ராஜ மார்க்கத்தைச் சுற்றித் தங்கியிருந்தன. மந்திரிப் பிரதானிகள், நகரத்திலுள்ளவர்களின் ரஹஸ்ய விருத்தாந்தங்களை அறிவதற்காக அனுப்பிய அனேக தூதர்கள் லங்கையின் நடுவிலிருந்த ஸனையங்களுக்குள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; யாகதீக்ஷ பூண்டவர்களும், நீண்ட ஜடைகளைத் தரித்த தபஸ்விகளும், விரதங்களை முடித்துக் கூவரம் செய்து கொண்டவர்களும், அல்ப மந்திரங்களை ஸித்தி செய்வதற்காகப் பசுவின் தோலைத் தரித்தவர்களும், வஸ்திரமில்லாத திகம்பர ஸன்யாஸிகளும், ஸகல சத்துருக்களையும் இடையூறுகளையும் நாசம் செய்வதற்குத் தர்ப்பைக் கட்டுகளையே ஆயுதமாக உடையவர்களும், கோரமான கிருத்யை சக்தி முதலியவைகளை ஸிருஷ்டித்து சத்துருக்களைக் கொல்வதற்கு எப்பொழுதும் ஹோமங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பதால் ஹோம குண்டத்தையே ஆயுதமாக உடையவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். ஸகலவித ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், ஒற்றைக் கண்ணுள்ளவர்களும், ஒற்றைக் காதுள்ளவர்களும், பெரும் வயிறு மாப்பு இவைகளை உடையவர்களும், கோர ரூபமுள்ளவர்களும், வளைந்த முகத்தையுடையவர்களும், நெட்டையானவர்களும், குள்ளர்களும், வில், கத்தி, பீரங்கி, இரும்புலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை உடையவர்களும், விசித்திர கவசங்களுள்ளவர்களும், மிகவும் பருக்காதவர்களும், மிகவும் இளைக்காதவர்களும், மிகவும் உயரமில்லாதவர்களும், மிகவும் குட்டையாயிராதவர்களும், அதிகம் வெண்மையாக இல்லாதவர்களும், அதிகம் கறுப்பாக இல்லாதவர்களும், அதிகக் கூனலாயும் அதிகக் குள்ளமாயும் இல்லாதவர்களும், விகாரரூப முள்ளவர்களும், மேன்மையான காந்தியுள்ளவர்களும், த்வஜம், கொடி, சக்தி, கத்தி, பாசம் முதலியவைகளைத் தரித்தவர்களும், திவ்யசந்தனம் மாலைகள் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பல வேஷங்களுடன் ஸ்வேச்சையாய் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், கூர்மையான சூலங்களையும் வஜ்ரங்களையுமே ஆயுதமாயுடையவர்களும், ஆயுதமில்லாமலேயே யுத்தம் செய்யும் மஹாபலவான்களும், நடுக் கோட்டையில் எண்ணிக்கையில்லாமல் அணிவகுத்திருக்கும் ராவணனுடைய மூலபல ஸேனைவீரர்களும் ஆஞ்ஜநேயரால் பார்க்கப் பட்டார்கள் பிறகு விலையுயர்ந்த ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோரணத்தையுடைய ராவணனுடைய அரண்மனை காணப்பட்டது. அது திரிசூட சிகரத்தில் கட்டப்பட்டு தாமரைகள் நிறைந்த ஆழமான அகழ்களாலும், ஆகாசத்தை

அளாவிய மதில்களாலும் சூழப்பட்டது. தேவ லோகத்தைப் போல் தேவர்கள் வஸிக்கத் தகுந்ததாய் திவ்விய நாதங்களாலும், குதிரைகள் கனைப்பதாலும், யானைகள் வீறிடுவதாலும், ஆபரணசப்தங்களாலும், பல்லக்கு முதலிய வாஹனங்களாலும், விமானங்களாலும், லக்ஷணங்கள் பொருந்திய உத்தம அசுவங்களாலும், வெண்மையான மேகங்களையொத்த நான்கு தந்தங்களாளுள்ள கஜங்களாலும், மதங்கொண்ட மிருகங்களாலும், பக்ஷிகளாலும் விளங்கிற்று. அனேகமாயிரம் கோரமான ராக்ஷஸர்கள் வாசலில் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்விதமான ராக்ஷஸாதிபதியின் கிருஹத்தில் வாயு புத்திரன் பயமில்லாமல் நுழைந்தார். விலையுயர்ந்த பொன், தங்கம், ஸுவார்ணம் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட உன்னதமான சுவர்களாலும், நவரத்தினங்களிழைத்த விடுதிகளாலும், வைரமேறின அகில், சந்தனம் முதலிய பரிமளங்களாலும் விளங்கும் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மாருதி பிரவேசித்தார்.

**ஸ ஹேரம ஜாம்பூ நத சக்ரவாலம்
மஹார்ஹ முக்தாமணி பூஜிதாந்தம் |
பரார்த்ய காலாகரு சந்த நாக்தம்
ஸ ராவணுந்த: புர மாவீலேயா || (30)**

ஸ-5: சந்திரோதய வர்ணனை

தது ஸ மத்யம்கத மம்ஸுமந்தம்
ஜ்யோதஸ்யநா விதாநம் மஹதுத் வமந்தம் |
ததர்ஸா தீமாந் தீவி பாநுமந்தம்
கோஜ்ஜே வ்ருஜம் மத்தமீவ ப்ரமந்தம் || ௩ ||

பிறகு அளவற்ற காந்தியுள்ள சந்திரன் ஸகல திக்குகளிலும் நிலவை வியாபிக்கச் செய்துகொண்டு, பசுக்களின் மந்தையில் ஸ்வேச்சையாக உலாவும் மதம் கொண்ட காளையைப் போல் ஆகாசத்தின் நடுவில் பிரகாசிப்பதை மஹாபுத்திமானான மாருதி கண்டார். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதால் சந்திரன் பாபங்களுடைய பலனான துக்கத்தை நாசம் செய்பவர்; ஸமுத்திரங்களைப் பொங்கச் செய்பவர்; ஸகலப் பிராணிகளையும் விளங்கச் செய்பவர்; இவ்விதமான சந்திரன் ஆகாச வீதியில் சென்று கொண்டிருப்பதை ஹனுமான் கண்டார்.

லோகத்தில் மந்தரபர்வதமும், பிரதோஷகாலத்தில் ஸமுத்திரமும், தடாகங்களில் செந்தாமரையும், மிகுந்த காந்திபெற்று விளங்குவதுபோல், சந்திரனிடத்தில் காந்தியும் தேஜஸும் விசேஷமாய் விளங்கின. நிலாவினால் வெளுத்த ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதால் வெள்ளிக்கூட்டில் விளையாடும் ராஜஹம்ஸத்தைப் போலும், வெண்மையான மந்தரகிரியின் குகையிலிருக்கும் ஸிம்ஹத்தைப் போலும், கறுத்த மதயானை மேலிருக்கும் யுத்தவீரனைப்போலும், சந்திரன் ஆகாசத்தில் பிரகாசித்தான். கூர்மையான கொம்புகளையுடைய காளையைப் போலும், மஹாபர்வதத்தின் வெண்மையான சிகரத்தைப் போலும், தங்கப்பூண் கட்டின தந்தங்களுள்ள மத யானையைப் போலும், சந்திரன் ஸகல கலைகளுடன் விளங்கினான். பனித்துளிகளென்ற சேறு நீங்க, தன் தேஜஸால் சுக்கிரன் பிருஹஸ்பதி முதலிய கிரஹங்களை மறைத்ததால் சுத்தமாய்ப் பிரகாசித்து, மிகவும் வெளுத்திருப்பதால் தன் களங்கம் நன்றாய் வெளிப்பட, சந்திரன் ஒப்பில்லாத மஹிமையுடன் காணப்பட்டான். குகைக்கு வெளியிலுள்ள கற்பாறையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸிம்ஹத்தைப் போலும், பெரிய யுத்தகளத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மத யானையைப் போலும், ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்ற அரசனைப் போலும் சந்திரன் பிரகாசித்தான்.

மிகுந்த காந்தியுடன் சந்திரன் உதித்ததால் இருள் நீங்கிற்று; மாம்ஸத்தைப் புசிக்கும் ராக்ஷஸர்கள் வெளியில் ஸஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தார்கள்; அழகிய ஸ்த்ரீகள் கோபம், கர்வம் முதலியவைகளை விட்டார்கள்; ஸ்வார்க்கத்தைப்

போல் ஸகலவிதமான ஆனந்தத்திற்கும் காரணமான காலமும் ஸமீபித்தது. வீணை முதலிய வாத்தியங்களின் நாதம் மதுரமாய்க் கேட்டது; பதிவிரதைகள் தங்களுடைய நாயகர்களுடன் நித்திரை செய்தார்கள். ராத்திரியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜந்துக்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆச்சரியகரமான குரூர ஸ்வபாவத்துடன் விளையாட ஆரம்பித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுடைய கிருஹங்களிலுள்ள ஜனங்கள் மதுபானக்தால் மயங்கிச் செய்யும் தொழில்களை மறந்தார்கள். யானை, குதிரை, ரதம் முதலிய வாஹனங்களும் ஆஸனங்களும் நிறைந்திருந்தன. வீர லக்ஷ்மி எங்கும் விளங்கிற்று.

வீடுகளில் சிலர் ஒருவருக்கொருவர் பரிஹாஸம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் நீண்டு பருத்த கைகளை ஒருவர் மேலோருவர் போட்டார்கள்; குடிமயக்கத்தால் சிலர் பிதற்றினார்கள்; சிலர் ஒருவரையொருவர் அதட்டினார்கள்; சிலர் வீரவாதம் செய்து மார்பு கட்டினார்கள்; சிலர் கைகால்களைத் தங்கள் நாயகிகள்மேல் போட்டார்கள்; சிலர் அவர்களின் பிரீதியை ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டு அனேக வேஷங்களைத் தரித்தார்கள்; சிலர் பெரிய வில்லுகள் எடுத்து நானேற்றினார்கள்; சில ஸ்த்ரீகள் நேர்த்தியான பரிமளத் திரவியங்களைப் புசிக்கொண்டார்கள்; சிலர் அயர்ந்து நித்திரை செய்து, விழித்துக்கொண்டு நாயகனுடன் கூடி, மறுபடியும் தூங்கினர்; சில ரூபவதிகள் நாயகர்களுடன் ஸுகமனுபவித்து ஸந்தோஷமாகச் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் புருஷனிடத்தில் கோபம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார்கள். மேகங்களைப் போல் கர்ஜிக்கும் யானைகளாலும், பிறரால் கொண்டாடப்பட்ட நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாலும், தங்களுக்கு எதிரிகள் கிடைக்காததால் பெருமூச்சு விடும் வீரர்களாலும், அந்த லங்காபுரி மஹாஸார்ப்பங்கள் சீறிக்கொண்டிருக்கும் பெரிய மடுவைப்போல் விளங்கிற்று.

மேன்மையான புத்தியுடையவர்களையும், பிரியமாய்ப் பேசுகிறவர்களையும், ஆஸ்திக புத்தியுள்ளவர்களையும், லோகத்தில் விசேஷ கீர்த்தி பெற்றவர்களையும், பலவித ரூபங்களையும் ஆசாரங்களையும் முடையவர்களையும், அழகான பெயரையுடைய அனேக ராக்ஷஸர்களையும் மாருதி பார்த்துக்கொண்டே சென்றார். அழகிய ரூபமுடையவர்களையும், பலவித குணங்களை யுடையவர்களையும், தங்களுடைய குணங்களுக்குத் தகுந்த ரூபத்தையுடையவர்களையும், சில ஸ்த்ரீகள் தேக காந்தியால் எங்கும் பிரகாசிக்கச் செய்வதையும், சிலர் அழகில்லாமல் குரூபிகளாயிருப்பதையும் கண்டார். விவாஹப் பருவத்தை அடைந்திருப்பவர்களையும், கபடரில்லாத சுத்த ஸ்வபாவ முடையவர்களையும், மஹாபதிவிரதைகளையும், நாயகனிடத்திலும் மது பானத்திலும் ஆசைகொண்டவர்களையும், மஹிமையுள்ள நக்ஷத்திர கணங்களைப் போன்ற ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளையும்

கண்டார். தேக காந்தியால் ஜ்வலிப்பவர்களையும், வெட்கம் மேற்கொண்டவர்களையும், ஸந்தோஷம் மேலிட்டவர்களையும், ராத்திரி காலத்தில் புஷ்பத்தால் மூடப்பட்ட பெண் பக்ஷியைப் போல் நாயகனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு தூங்குகின்றவர்களையும் பார்த்தார். வேறு சில தர்மபுத்தியுள்ள பத்தினிகள் பார்த்தாக்களுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமாய், அவர்களிடத்தில் ஆசைகொண்டு, மானிகையின் மேல் நிலவில் அவர்களுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டார். மேற்போர்வை விலகத் தூங்கும் சில பெண்கள் தங்கக் கொடிகள் போலும், சிலர் உருக்கியோட விட்ட உத்தமமான தங்கம்போலும் கணவனை விட்டுப் பிரிந்த சிலர் வெளுத்த சந்திரனைப் போலும் காணப்பட்டார்கள். சிலர் தங்களுடைய ஆசை நாயகர்களைத் தேடிச்சென்று, அவர்களுடன் ஆனந்தமாக அனுபவிப்பதையும் பார்த்தார். பூர்ண சந்திரனைப்போல பிரகாசிக்கும் முகங்களையும், வளைந்த இமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நேத்திரங்களையும், மின்னற் கொடி போன்ற ஆபரணங்களையும் பார்த்தார். ஆனால் நிகரில்லாத ரூபவதியாய், தர்ம மார்க்கத்தைவிட்டு நழுவாத ஜனக மஹாராஜ புத்திரியாய்ப் பிறந்து, நன்றாக வளர்ந்து புஷ்பங்களால் விளங்கும் கொடியைப்போல் லாவண்யமுடையவளாய், லோகநாதனான ராமனுக்குத் தகுந்த அற்புத ரூபத்துடன் அவதரித்த ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. அனாதிகாலமாயுள்ள பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து, ராமனைப் பார்க்காமல் உயிரை வைத்துக் கொள்வதில்லை என்று நிச்சயித்து, அவரிடத்தில் நீங்காத ஆசைகொண்டவளாய், அவருடைய மனத்திலேயே குடி புகுந்தவளாய், உத்தம ஸ்த்ரீகளுக்குச் சிரோமணியாய் விளங்கும் ஜானகியை மாத்திரம் காணவில்லை. விரஹாக்னியால் கொளுத்தப்பட்டு, இடைவிடாமல் பெரும் கண்ணீர் நெஞ்சையடைக்க, முன், ராமனுடன் ஸுகமாய் வஸிக்கும்பொழுது விலையுயர்ந்த ஹாரங்களை அணிந்து, அழகான இமையுடையவளாக, குயில்போன்ற மதுரத்வனியுடன், வனத்தில் மேகத்தைக் கண்டு ஆனந்தத்தால் தோகையை விரித்தாடும் மயிலைப் போன்ற ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. மங்கின கிரணங்களை உடைய சந்திரனைப்போல் இளைத்து, புழுதி மூடின தங்கப் பிரதமை போல் அழுக்கடைந்து, அம்பு பாய்ந்த காயம் மேலே மாத்திரம் ஆறி, உள்ளே அம்பும் புண்ணும் இருந்து உபத்திரவிப்பது போல் ஹிருதயத்தில் துக்கமென்ற நெருப்பு எரிக்க, பெருங்காற்றாலடிக்கப் பட்டுச் சிதறின மேகக் கூட்டத்தைப் போல் தன் எண்ணங்களெல்லாம் பாழான ஸீதையை மாத்திரம் பார்க்க வில்லை. நெடுநேரம் தேடியும், லோகநாதனும் பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ராமனுடைய தர்மபுத்தினியைக் காணாமல் புத்தி மயங்கினவன்போல் மிகுந்த கவலை கொண்டார்.

ஸீ தாமஸ்யத் மநுஜேஃவரஸ்ய
ராமஸ்ய பத்நீம் வததாம் வரஸ்ய |
பயுவ துக்காப் ஓதப் சீரஸ்ய
பலவங்கமோ மந்த இவாசீரஸ்ய |

ஸ-6: மாருதி பிரபுக்களுடைய வீடுகளில் தேடியது

ஸ ந்தகாமம் விமாநேஜ் விஜண்ண: காமரூபத் ருக் |
விசகார கபீர் ஸங்காம் ஸாகவேந ஸமந்வித: ||

தேஜஸ்வியும் விரும்பிய வடிவம் தாங்கும் சக்தியுடையவருமான மாருதி, விமானங்களின் மேல் சற்றுநேரம் ஒன்றும் தோன்றாமல் உட்கார்ந்திருந்து, பிறகு தைர்யம் கொண்டு மறுபடியும் லங்காபுரியில் ஜாக்கிரதையாய்த் தேட ஆரம்பித்து ராவணேசுவரனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். அது ஸூரியனைப் போல் காந்தியுள்ள மதிள்கவார்களால் சூழப்பட்டு, எலும்புங்கள் பெருங்காட்டைக் காப்பதுபோல் கோரமான ராக்ஷஸர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தது. விசித்திரமான வெள்ளித் தோரணங்கள் தங்கவேலை செய்யப்பட்டு வாசலில் விளங்கின. அழகிய அறைகளும் வாசற்படிகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கணக்கில்லாத யானை வீரர்களும் சோர்வில்லாத காலாள் வீரர்களும், கொல்ல முடியாத உத்தமமான போர்க் குதிரைகளும், ரதவீரர்களும் அதை இமை கொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்கம், வெள்ளி, தந்தம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு எலும்பும், புலி முதலியவைகளின் தோல்களால் பரப்பப்பட்டு, மேகங்களைப் போல சப்திக்கும் உத்தமரதங்கள் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே இருந்தன. நானா ரத்னங்களாலும், உத்தமமான ஆஸனங்களாலும், பாத்திரங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. சிறந்த மஹா ரதர்களாலும் மஹாரதங்களின் சப்தத்தாலும் விளங்கிற்று. அனேகமாயிரம் அபூர்வமான அழகிய மிருகங்களும் பகைகளும் அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி வளர்க்கப்பட்டு நாற்புறங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட எல்லைக் காப்போர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தங்கள் உயிரைப்போல் அதைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அழகிய ஸ்த்ரீகளால் எங்கும் நிறைந்து, அவர்களுடைய ஸந்தோஷ த்வனியாலும் அவர்கள் தரித்த சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களின் சப்தத்தாலும் ஸமுத்திரம் பொங்கிக் கர்ஜிப்பது போலிருந்தது. அரசர்களுக்குத் தகுந்த ஸகல பதார்த்தங்கள் நிறைந்து, சந்தனம், அகில் முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் பரிமளித்து, எலும்புங்கள் மிகுந்த பெருங்காட்டைப் போல் மஹா ஜனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே பேரிகை, மிருதங்கம், சங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் எப்பொழுதும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தன; பிரதி தினமும் கந்தம்,

புஷ்பம், தூபம் முதலியவைகளால் பூஜை செய்யப்பட்டது; அமாவாஸ்யை, பெளர்ணிமை முதலிய பருவகாலங்களில் அங்கே ஹோமங்கள் விதிப்படி நடக்கும்; ராக்ஷஸர்கள் தங்கள் பிரபுவின் கிருஹமென்று அதைப் பூஜித்துவந்தார்கள். ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பீரமாய் சத்தமில்லாமலும் இருந்தது. விலையுயர்ந்த ரத்னங்களிழைத்த பாத்திரங்களும் ஆபரணங்களும் எங்கும் காணப்பட்டன. இப்படி காந்திமிகுந்த யானை, குதிரை, ரதங்களால் நிறைந்து பிரகாசிக்கும் அந்த அரண்மனையைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் இது லங்கைக்குப் பூஷணமென்றே நினைத்து ஆச்சரியமடைந்தார். ராவணனுடைய கிருஹத்தின் ஸமீபத்தில் சென்று, ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கும் வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு சிறிதும் பயமில்லாமல் உப்பரிகைகளில் ஸஞ்சரித்தார்.

இப்படி வெளிப்பிரகாரத்திற்குள் பிரதான ராக்ஷஸர்களும் ராவணனுடைய புத்திரர்களும் ஸஹோதரர்களும் வஸிக்கும் வீடுகளில் தேடிப்பார்த்து, பிரஹஸ்தன், மஹாபாரசுவன், கும்பகர்ணன், விபீஷணன், மஹோதரன், விருபாக்ஷன், வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், வித்யுன்மாலி, வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், சுகன், ஸாரணன், இந்திரஜித், ஜம்புமாலி, ஸுமாலி, ரச்மிகேது, ஸூரியசத்ரு, வஜ்ரகாயன், தூம்ராக்ஷன், ஸம்பாதி, வித்யுத்ருபன், கனன், விகனன், சுகநாஸன், வக்ரன், சடன், விகடன், ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்ட்ரன், ரோமசன், யுத்தோன்மத்தன், மத்தன், த்வஜக்ரீவன், நாதி, இந்த்ரஜிஹ்வன், ஹஸ்திமுகன், கராளன், பிசாசன், சோணிதாக்ஷன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளை ஒவ்வொன்றாய்த் தேடினார். அங்கங்கே அந்த பாக்கிய சாலிகள் அனுபவிக்கும் அளவற்ற ஐசுவரியங்களைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவைகளைத் தாண்டி ராவணனுடைய அரண்மனைக்கு வந்து பார்க்கையில், அங்கே அந்தப்புரத்து வாசலைக் காக்கும் கோர திருஷ்டியுள்ள ராக்ஷஸிகள் அரசனுக்கருகில் முறை வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சில ராக்ஷஸிகள் சூலம், சக்தி முதலிய அனேக ஆயுதங்களைத் தரித்து நின்றார்கள்; அங்கங்கே பல ராக்ஷஸ ஸையங்கள் அணி வகுக்கப்பட்டிருந்தன. பருத்த சரீரமுள்ள அனேக ராக்ஷஸர்கள் ஸகலாயுதபாணிகளாய்க் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வாயுவேகமுள்ள அனேகம் சிவப்புக் குதிரைகளும், வெள்ளைக் குதிரைகளும் அங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன; உத்தம ஜாதியில் பிறந்த அநேக யானைகள், வர்ஷிக்கும் மேகங்களைப் போலும் நீர்த்தாரைகள் நிறைந்த மலைகளைப் போலும் மதஜலம் பெருக, ஸகல லக்ஷணங்களும் அழகும் பொருந்தினவைகளாய் அங்கே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவை சத்ரு ஸையங்களை நாசம் செய்யும்; அவைகளிலுள்ள யானைகளை ஹிம்ஸிக்கும்; கஜவித்யைப்படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவை; யுத்தத்தில் ஐராவதத்திற்கு

ஸமமானவை; நீருண்ட மேகங்களைப் போல் கர்ஜிப்பவை. காலாட்படைகள் ஆயிரக்கணக்காய், தேகம் முழுவதும் ஸாதாரண தங்கத்தாலும், ஜம்பூநதியிலுண்டாகும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பாலஸூரியனைப்போல் பிரகாசித்தார்கள். நானாருபமுள்ள அழகான பல்லக்குகளுக்கோ கணக்கில்லை. விசித்திரமான லதாகிருஹங்களும், நேர்த்தியான சித்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிருஹங்களும், பலவித விளையாட்டுகளுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கிருஹங்களும், மரத்தால் செய்யப்பட்ட கிரீடா பர்வதங்களும், இரவிலும் பகலிலும் ஸ்த்ரீகளுடன் அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட பல கிருஹங்களும் எங்கே பார்த்தாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மயில்களுக்காக அனேக கூடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ராவணனுடைய பிரதாபங்களுக்கு அடையாளமாய் அனேக கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. நவரத்தினங்கள் முத்துக்கள் பவழங்கள் தங்கநாணயங்கள் வெள்ளி நாணயங்கள் முதலிய ஸகல ஐசுவரியங்களாலும் பொக்கிஷங்கள் நிறைந்திருந்தன. மஹாபுத்தி மான்களும் ஸமர்த்தர்களுமான சில்பிகளால் நிர்மானிக்கப்பட்டு, மந்திரகிரியைப்போல் உன்னதமாயும், ஸகல தாதுக்களாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்து, பரமசிவன் வஸிக்கும் கைலாஸகிரியைப் போல் ஆகாசத்தையளாவி வெண்மையாய் பூதராக்ஷச கணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் விளங்கும் அந்தத் தசக்ரீவனுடைய அரண்மனையைக் கண்டு மாருதி ஆச்சரியம் கொண்டார். ஸூரியன் தனது கிரணங்களால் பிரகாசிப்பதுபோல், அது ரத்தனங்களுடைய ஒளியாலும் ராவணனுடைய தேஜஸாலும் ஜ்வலித்தது. உயர்ந்த தங்கத்தால் விசித்திரமாயமைக்கப்பட்ட படுக்கைகளும், ஆஸனங்களும், முக்கியமான பான பாத்திரங்களும், போஜன பாத்திரங்களும், அங்கே காணப்பட்டன. நெருங்கியிராமல், விஸ்தாரமான இடைவெளிகளுடன் கட்டப்பட்டிருக்கும் உன்னதமான அநேக உப்பரிகைகளும், மிகவும் நீண்ட கட்டுகளையுடைய பல கிருஹங்களும் காணப்பட்டன. குடித்து மிகுந்த பானங்கள் அங்கே அனேக ரத்தினபாத்திரங்களில் வைக்கப் பட்டிருந்தன; குடிவெறியால் கூத்தாடும் ஸ்த்ரீகளின் சிலம்புகளும் ஒட்டியாணச் சலங்கைகளும் ஒலிப்பதும், பேரிகை மத்தளம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்கள் சப்திப்பதும் மதுரமாய்ச் செவியில் பட்டன. ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்திய ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களால் பிரகாசித்து, அழகிலும் காந்தியிலும் ஐசுவரியத்திலும் குபேரனுடைய கிருஹத்தைப் போன்ற ராவணனுடைய அரண்மனையில் ஆஞ்ஜநேயர் பிரவேசித்தார்.

ப்ராஸாத ஸங்கா தயுதம் ஸ்த்ரீரத்ந ஸத ஸங்குலம் |
ஸூர்யூ கண்யம் ஹநுமாந் ப்ரவீலஸா மஹாக்ருஹம் (41)

ஸ-7: ராவணனுடைய அரண்மனை

ஸ ஷேபர்ம ஜாஸம் பலவாந் ததர்பா
வ்யாஸக்த வைடுர்ய ஸுவர்ணஜாஸம் |
யதா மஜத் ப்ராவுருஜீ மேக ஜாஸம்
வீத்யுத் பீநத்தம் ஸவீஷங்க ஜாஸம் || ௩ ||

பிறகு பலவானான ஹனுமான், மின்னற் கொடிகளோடும் பகலிக் கூட்டங்களோடும் கூடின மழைக் காலத்து மேகங்களைப் போல், நவரத்தினங்களிழைத்த தங்க ஜன்னல்களுடன் விளங்கும் கிருஹ வரிசைகளைப் பார்த்தார். உத்தமமான சங்கம் வில் முதலிய ஆயுதங்களால். பிரகாசிக்கும் அனேக கட்டடங்களையும், வீடுகளின் மேல் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் உப்பரிகைகளையும் கண்டார். ராவணனுடைய அரண்மனை சிலப் சாஸ்திர விதிகளின்படி யாதொரு தோஷமும் இல்லாமல் கட்டப்பட்டது; அதிலுள்ள பலவித ஐசுவரியங்களால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது; தேவர்களும் அஸுரர்களும் ராவணனிடத்திலுள்ள பயத்தால் அதைக்கண்டு தேவாலயத்தைப் போல் நமஸ்கரித்தார்கள். அதைக் குபேரனிடத்திலிருந்து ராவணன் தன் பலத்தால் அபகரித்தான். லங்கையிலுள்ள மற்ற வீடுகளை விசுவகர்மா நிர்மித்தான். இவைகளை மயன் அமைத்தானென்ற பெயரே தவிர ஸகலவித யுக்திகளையும் யோசனைகளையும் சொல்லிக் கட்டுவித்தவன் ராவணனே; அதுவும் ஸுலபமான காரியமல்ல. பூமியிலுள்ள அரண்மனைகளுக்குள் இவைகளுக்கே ஸகல குணங்களும் விசேஷமாய்ப் பொருந்தியிருந்தன.

மாருதி அங்கே ஸீதையைக் தேடிக்கொண்டு போகையில், ராவணனுடைய புஷ்பக விமானத்தைக் கண்டார். அது வேகமாய் ஆகாசத்தில் கிளம்பும் மேகத்தைப்போல் விஸ்தாரமாக, சுத்தமான ஸுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்டுப் பார்ப்பவர்களை மயக்கும் படியான அழகுடன், ராவணனுடைய பலத்திற்கும் பிரதாபத்திற்கும் தகுந்த வாகனமாக இருந்தது. ஸ்வார்க்கமே ஸகல வைபவங்களுடன் அகஸ்மாத்தாய் பூலோகத்திற்கு வந்ததோ என்று சொல்லும்படி இருந்தது. உத்தமமான ரத்தினங்கள் இழைக்கப்பட்டு, காந்தியால் ஜ்வலித்தது. மலைச் சிகரத்தைப்போல் நானா விருக்ஷங்களின் புஷ்பங்களாலும், புஷ்பத் தூளிகளாலும் மூடப்பட்டிருந்தது. (புஷ்பகம் என்ற பெயர் கிடைத்ததற்கு இதுவே காரணம்). மேகங்களுக்கு நடுவில் மின்னற் கொடிகள் பாய்வதுபோல், உத்தம ஸ்தரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜ ஹம்ஸங்களால் சுமக்கப்பட்டு ஸகல

ஐசுவரியங்களும் நிறைந்திருக்கும் புண்ணிய புருஷங்களுடைய தேவ விமானங்களை ஒத்திருந்தது. அனேக தாதுக்களால் விளங்கும் பர்வத சிகரம்போலும், நவக்ரஹங்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் சந்திரனாலும் நானா வர்ணமுள்ள மேகக் கூட்டங்களாலும் பிரகாசிக்கும் ஆகாசத்தைப் போலும் கணக்கில்லாத ரத்தினங்களால் ஜ்வலித்தது. அதில் மலைகள் நிறைந்த தேசங்களும், மரங்கள் நிறைந்த மலைகளும், புஷ்பங்கள் நிறைந்த மரங்களும், சிறு இதழ்கள் நிறைந்த புஷ்பங்களும் விசித்திரமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. வெண்மையான கிருஹங்களும் அழகான புஷ்பங்களால் விளங்கும் தடாகங்களும், மெல்லிய தாதுக்களுடன் கூடிய தாமரைமலர்களும், சிரேஷ்டமான நானாவனங்களும் அங்கே எழுதப்பட்டிருந்தன. ரத்தினங்களுடைய காந்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, லங்கையிலுள்ள உத்தம கிருஹங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் பெரிதாய் விளங்கிற்று.

அங்கே ஹம்ஸம் மயில் முதலிய பக்ஷிகள், பவழங்களால் செய்யப்பட்ட மூக்குகளோடும் கால்களோடும் வெள்ளியால் அமைக்கப்பட்டு வைநீரியம் முதலிய ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. இன்னும் அனேக பக்ஷிகள் புஷ்பம்போல் மெல்லிய சிறகுகளுடனும், விளையாடும் பொழுது தொங்கியும் வளைந்தும் இருக்கிற இறக்கைகளுடனும், பார்க்கையிலேயே காம விகாரத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய அழகுடனும் ஸுவர்ணத்தாலும் பவழத்தாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. பலவகை ஸர்ப்பங்கள் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அழகான துதிக்கைகளையுடைய யானைகள் நீரோடைகளில் இறங்கி, தாமரை மலர்த்தூளிகள் படிந்த தேகங்களுடன், கருநெய்தல் இலைகளைத் துதிக்கைகளால் தானே வர்ஷிக்கும்படி செய்யப்பட்ட பிரதிமைகளும், அவைகளால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, மங்களகரமான இருக்கைகளுடன், ஒரு ஹஸ்தத்தில் தாமரை மலரைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜகன்மாதாவான மஹாலக்ஷ்மியின் விக்கிரகமும் வெகு சாதுரியமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அழகிய புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் தழைத்துப் பரிமளம் வீசும் மஹா விருக்ஷத்தைப் போலும், மனோகரமான குகைகளால் விளங்கும் மஹா பர்வதமானது பனியும் குளிரும் நீங்கி வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் பிரகாசிப்பதுபோலும் இருக்கும் அந்த மங்களகரமான விமானத்தை ஆஞ்ஜநேயர் அடிக்கடிச் சுற்றிப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார். எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டு ராவணேசுவரனால் பரிபாலிக்கப்பட்ட அந்த லங்காபுரியை நன்றாகத் தேடியும், ராமசந்திரனுடைய அனந்த கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, எப்பொழுதும் அவரையே தியானித்துக் கொண்டு ஸகல லோகங்களாலும் கொண்டாடப்படும்

ஜானகியைக் காணாமல் மாருதி மிகுந்த துக்கமடைந்தார். அவர் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர்; ஸன்மார்க்கத்தில் நிலை பெற்றவர்; மஹானுபாவர்; பிறர் அறிய முடியாத விஷயங்களையும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கக்கூடிய சக்தியையுடையவர்; லங்கை முழுவதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சுற்றிப் பார்த்தும் ஸீதையைக் காணாமல் பலபல யோசனை செய்து விசேஷ மனோ வியாகுலத்தை அடைந்தார்.

**ததஸ்ததா பஹூவித பாவிதாத்மந:
க்ருதாத்மநா ஜநகஸ்தாம் ஸுவர்த்மந: |
அபம்யதோ பவததி துக்னீதம் மந:
ஸூகஷ்ணஜ: ப்ரவிசரதோ மஹாத்மந: || (17)**

ஸ-8: புஷ்பக விமானம்

ஸ தஸ்ய மத்யே பவநஸ்ய ஸம்ஸ்தீதம்
மஹத் விமானம் மணீஷஜ்ர சீத்ரீதம் |
ப்ரதப்த ஜாய்யுநத ஜாஸ க்ருத்ரீமம்
துதர்பா வீர: பவநாத்மஜ: கப்: | (1)

ராவண கிருஹங்களுக்கு நடுவில் நவமணிகள் இழைத்து உருக்கியோட விட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பக்ஷிகளுடன் விளங்கும் ஒரு பெரிய விமானத்தை ஹனுமான் கண்டார். அது அளவுக்கு அடங்காதது; ஒப்பில்லாதது; விசுவகர்மா அதை நிர்மித்து, “நான் செய்த வஸ்துக்களுள் இதே மிகவும் சிலாக்கியமானது” என்று மெச்சினான். ஸகல திக்குகளிலும் தடையில்லாமல் செல்லக் கூடியது; தேவ விமானமானதால் பூமியில் படாமல் ஆகாச மார்க்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தது; காந்தியால் ஸூரிய மார்க்கத்தைக் குறிக்கும் அடையாளம் போலிருந்தது. அதில் ஒவ்வொரு வேலையும் மிகுந்த பிரயத்தனத்தால் செய்யப்பட்டது; அதில் இழைக்கப்பட்ட ரத்தினங்கள் ஸகல விதத்திலும் ஒப்பில்லாதவை; அதிலுள்ள விசித்திர விசேஷங்கள் தேவர்களுடைய விமானங்களிலும் இல்லை;

அதைப்பற்றிய ஒவ்வொரு விஷயமும் அபூர்வமானது. பூர்வ காலத்தில் ராவணன் கோகர்ணக்ஷேத்திரத்தில் பிரஹ்மாவைக் குறித்துப் பதினாயிர வருஷகாலம் கோரமான தவம் செய்து தன் பராக்கிரமத்தால் குபேரனை ஜயித்து இந்த விமானத்தை அடைந்தான். அது பிரபுவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, போகவேண்டிய இடத்திற்கு வாயுவேகமாய்ச் செல்லும். அதில் பல விசித்திரமான மாளிகைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. லோகத்தில் அழகான பதார்த்தங்கள் யாவற்றிற்கும் உபமானமாக இருந்தன. பிறரால் தடுக்க முடியாத வேகத்தை உடையது. மஹாத்மாக்களான பெரியோர்களுடைய ஆசிரமம்போல் பரிசுத்தமாயும், புண்ணிய கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வார்க்கத்தைப் போல் ஸகல போகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் பெற்ற பாக்கியவான்களுடைய கிருஹங்களைப்போல் ஸகல ஸம்பத்துக்களுடனும் கூடினதாகவும்; அபூர்வமான செய்கைகளால் அழிவற்ற கீர்த்தியை ஸம்பாதித்த புண்ணியசாலிகளுடைய இருப்பிடங்களைப்போல் ஸகல லோகங்களும் கொண்டாடும் படியாகவும் மதுரமான கானம் நர்த்தனம் ரூபவதிகளான ஸ்த்ரீகள் திவ்விய போகங்கள், அழகிய வாஸஸ் தலங்கள் முதலியவைகளால் தேவேந்திரனுடைய அமராவதியைப் போலும் விளங்கிற்று. ஒப்பற்ற வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் தங்கியிருந்தது. விசித்திரமான கொடி

முடிகளையுடைய மலைச் சிகரத்தைப் போல், விசித்திரமான பதார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் விஸ்தாரமான கட்டுக்களுடையதாயும் மனோஹரமாயும் சரத்காலத்துச் சந்திரனைப்போல் நிர்மலமாயும் இருந்தது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகங்களுடன் பருத்த சரீரங்களுடனும் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராக்ஷஸர்களைப்போலும், வட்டமாயும் கோணலாயும் அகலமாயும் இருக்கிற கண்களையுடைய பூத கணங்களைப் போலும் அனேகமாயிரம் பொம்மைகள் மஹா சாதூர்யமாய் அதில் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. மஹா விருக்ஷங்களடர்ந்த வனத்தில் நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் துளிர்களாலும் விளங்கும் வஸந்த காலத்திற்குரிய நதிகள், நீரோடைகள், தென்றல், வண்டுகள், மயில்கள், குயில்கள், மான் முதலிய மிருகங்கள், அழகிய ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் முதலியவைகளால் வஸந்த ருதுவைக் காட்டிலும் விசேஷ அழகாய் பிரகாசிக்கும் அந்தப் புஷ்பக விமானத்தை வானர வீரரான ஹநுமார் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்.

**வஸந்த புஷ்போத்தர சாரூ தர்பரநம்
வஸந்த மாஸாதீ கரந்த தர்பரநம் |
ஸ புஷ்பகம் தத்ர வீமரந மூத்தமம்
ததர்பர தத்வரநர வீர ஸத்தம: | (8)**

ஸ-9: ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தஸ்யாஸ்ய வர்ஜஸ்ய மத்யே விபுல மாயதம் |
ததர்பா பவநம்ரேஜ்டம் ஹநாமாந் மாருதாத்மஜ: || (1)

அந்த உத்தமமான விமானத்தின் நடுவில் மாருதி ஒரு சிறந்த மாளிகையைக் கண்டார். அது ராவணன் வஸிக்குமிடம். ஒரு யோஜனை நீளம் அரையோஜனை அகலம் விஸ்தீர்ண முள்ளதாய் அநேக உப்பரிகைகளுடன் விளங்கிற்று. அங்கெல்லாம் ஒப்பில்லாத அழகையுடைய ஜனக புத்திரியைத் தேடிக்கொண்டு மாருதி திரிந்து, பிறகு ராக்ஷஸர்களுடைய நேர்த்தியான கிருஹங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே ராவணனுடைய கிருஹத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். மூன்று நான்கு தந்தங்களையுடைய உத்தமமான யானைகள் அங்கங்கே கட்டப்பட்டிருந்தன. ஆயுதபாணிகளான ஸேவகர்கள், நெருங்கியிராமல், நான்கு புறத்திலும் அதைச் சூழ்ந்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே ராவணனுடைய பத்தினிகளான ராக்ஷஸஸ்த்ரீகளும், திக்விஜயம் செய்தபோது ஜயித்த அரசர்களுடைய கிருஹங்களிலிருந்து பலாத்காரமாய்க் கொண்டுவரப் பட்ட ராஜ கன்யைகளும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித் திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலிய ஜலஜந்துக்களால் நிறைந்து, மலைகளைப் போன்ற அலைகள் பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளிக்க, நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துப் பொங்கிக் கொதிக்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போலிருக்கும் அந்த ராவண கிருஹம், கோரூபிகளாய் ஸஹிக்க முடியாத தேஜஸையுடைய ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்திருப்பதை ஆஞ்ஜநேயர் கண்டார். ஸகல ஐசுவரியங்களுக்கும் அதிபதியான குபேரனுடைய செல்வமும், தேவராஜனான மஹேந்திரனுடைய வைபவமும், பகவானுக்கு நித்யவாஹனமாக இருக்கப்பெற்ற கருடனுடைய அபார தேஜஸும் எல்லாம் சேர்ந்து எப்பொழுதும் ராவணனுடைய மாளிகையில் குறையாமலிருந்தன. லங்கையில் வஸிக்கும் ராக்ஷஸர்களின் கிருஹங்களில், குபேரன் யமன் வருணன் முதலியவர்கள் அனுபவிக்கும் செல்வமும் ஐசுவரியமும் போகங்களும் அவைகளுக்கு மேலானவைகளும் காணப்பட்டன. பூர்வத்தில் விசுவகர்மா பிரஹ்மாவிிற்காக அந்த விமானத்தைத் தெய்வ லோகத்தில் ஸிருஷ்டித்தான். பிறகு குபேரன் பிரஹ்மாவைக் கோரமான தவத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி அதை அடைந்தான். ஸகல ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தை ராவணன், குபேரனைத் தன் பராக்கிரமத்தால் ஜயித்து அவனிடத்திலிருந்து அபகரித்தான். தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும் விசித்திரமாய்ச் செய்யப்பட்ட

ஸ்தம்பங்களில் செந்நாய்களைப் போன்ற பிரதிமைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த விமானம் காந்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், மேரு மந்தரம் முதலிய பார்வதங்களுக்கு ஸமானமாய், ஆகாசத்தை அளவிற்று. சிறு கட்டடங்கள் மங்களகரமான ரூபங்களுடன் மறைவாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஸூரியன் அக்னி முதலியவர்களுடைய காந்தியும் இதன் காந்திக்கு ஈடல்ல. விசுவகர்மா செய்த அநேக வஸ்துக்களில் இதே ஸகல விதத்திலும் சிரேஷ்டமானது. தங்கப் படிக்கட்டுகளையுடைய அநேக அழகான மேடைகளாலும், தங்கம் ஸ்படிகம் முதலிய அபூர்வ வஸ்துக்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஜன்னல்களாலும், இலைக்கதவு ஜன்னல்களாலும், இந்திரநீலம் மஹநீலம் முதலிய அபூர்வமான மணிகளால் இழைக்கப்பட்ட திண்ணைகளாலும், பவழம் ஒப்பில்லாத முத்துக்கள் விலையற்ற ரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தரைகளாலும், நேர்த்தியான பரிமளத்துடன் பால ஸூரியனைப் போல் சிவந்த சந்தனத்தாலும், உதய பர்வதத்திலிருந்து கிளம்பும் ஆதித்தியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் புஷ்பக விமானத்தில் ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையைத் தேட உத்தேசித்து ஏறினார். (மஹா நீலமென்பது ஸிம்ஹன தவீபத்தில் உண்டாகும் என்று ரத்தின சாஸ்திரம் கூறுகிறது.)

அங்குள்ள பலவித பானங்களிலிருந்தும் பக்யங்களிலிருந்தும் அன்னங்களிலிருந்தும் கிளம்பும் வாஸனை நான்கு பக்கத்திலும் பர விற்று, அதை வாயு பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்ததுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் முகர்ந்தார். தூர தேசத்திலிருந்து வந்தவனை அவனுடைய பிரியமான பந்துக்கள் அன்புடன் அழைப்பதுபோல், ராவணனுடைய போஜன கிருஹத்திலிருந்து வீசும் பரிமளமானது ஆஞ்ஜநேயரை 'ராவணன் இருக்குமிடத்திற்கு வா' என்று அழைப்பது போலிருந்தது. அந்த வழியாகவே சென்று ராக்ஷஸேசவரனுடைய பானசாலையைக் கண்டார். அது அதிகப் பிரியமான உத்தம ஸ்த்ரீயைப்போல் ராவணனுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. நவரத்தினங்களிழைத்த படிக்கட்டுகள் இருந்தன. சிலவிடங்கள் ஸ்படிகத்தாலும் தந்தத்தாலும் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. சிலவிடங்களில் பொன் வெள்ளி முதலிய வஸ்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தின ஸ்தம்பங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மேடு பள்ளமில்லாமல் இழைக்கப்பட்டு சித்திர வேலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிகவும் உயரமான இன்னும் அனேக ஸ்தம்பங்களால் அந்த விமானம் இறக்கைகளை விரித்துகொண்டு ஆகாசத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. தரையில் விரிக்கப்பட்ட கம்பளத்தில், மலை ஸமுத்திரம் நதி பள்ளத்தாக்கு மைதானம் விருக்டம் வனம் நகரம் கிராமம் முதலியவைகளுடன் பூலோகம் சித்திர ரூபமாய் வேலை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்க்கையில் அநேக ராஜாக்களாலும்

சக்கரவர்த்திகளாலும் ஆளப்பட்ட ராஜ்யங்களெல்லாம் அந்த விமானத்தில் இருப்பதுபோல் தோன்றிற்று. அநேக உத்தம ஜாதி பகைகள் கொழுப்படைந்து கூவிக்கொண்டிருந்தன. சந்தனம், அகில், பன்னீர், புனுகு, ஜவ்வாது, குங்குமம், அத்தர் முதலியவைகளின் பரிமளம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. விலையற்ற ஆஸனங்களும் விரிப்புகளும் நிறைந்திருந்தன. சிலவிடங்கள் அகிற் கட்டையின் தூபத்தால் கறுத்திருந்தன. சிலவிடங்கள் ராஜ ஹம்ஸங்களைப் போல் வெண்மையாக இருந்தன. பலவித புஷ்பங்கள் எங்கும் வாரி இறைக்கப் பட்டிருந்தன. வஸிஷ்ட மஹரிஷியிடத்திலிருக்கும் தோஷமற்ற காமதேனுவைப் போல் அந்த விமானம் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்தது. மனத்துக்கு அளவற்ற ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்து துக்கத்தை நாசம் செய்து ஸகல ஸம்பத்தையும் தேக காந்தியையும் உண்டு பண்ணிற்று. பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் அவைகளுக்குப் பிரியமான விஷய போகங்களைக் கொடுத்துப் பெற்ற தாயைப் போல் திருப்தி செய்யும் அந்த விமானத்தைக் கண்டு ஹனுமான் பிரமித்து, “இது யாகயக்ஞங்களை ஸம்பூர்ணமாய் நடத்திய புண்யவான்கள் அடையும் ஸ்வர்க்க லோகமோ! தேவகணங்கள் வஸிக்கும் தேவ லோகமோ! தேவ ராஜாவான மஹேந்திரனுடைய ராஜதானியான அமராவதியோ! கடின தபஸால் மஹாத்மாக்கள் அடையும் பிரஹ்ம லோகமோ!” என்று திகைத்து நின்றார். அங்கே தங்க ஸ்தம்பங்களில் பிரகாசிக்கும் ரத்தின தீபங்கள் சுத்தமான வத்திகளுடனும் தெளிவான தைலங்களுடனும் அசையாமல் கொழுந்து விட்டெரிந்தன. அதைப் பார்க்கையில், கைதேர்ந்த சூதர்களால் ஜயிக்கப்பட்ட ஸாமான்ய சூதர்கள், அவர்களை மறுபடியும் ஜயித்துத் தாங்களிழந்த திரவியங்களை அடைவதற்கு ஆழ்ந்த யோசனை செய்து கொண்டிருப்பதைப்போல் தோன்றிற்று. கணக்கில்லாத, தீபங்களுடைய பிரகாசத்தையும், பிறரால் அஸாத்தியமான தவத்தைச் செய்து வேதவேதாங்கங்களைக் கரைகடந்து நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வந்து ஸகல லோகங்களும் பெயரைக் கேட்டவுடனே நடுங்கும் பிரதாபத்தையுடைய ராவணேசுவரனுடைய ஸஹஜமான தேஜஸையும், அவனுடைய பத்தினிகள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களுடைய காந்தியையும் கண்டு, ஹனுமான், ‘இந்த விமானம் நெருப்புப்பற்றி எரி கிறதோ!’ என்று ஸந்தேகித்தார். அங்கே விரித்திருக்கும் கம்பளங்களில் அநேக உத்தம ஸ்த்ரீகள் நாநாவர்ணமுள்ள வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்துக் கொண்டு பற்பல வேஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கீரீடை செய்ததாலும் மதுபானத்தாலும் அர்த்தராத்திரியில் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதைக் கண்டார். பகற்காலங்களில் அந்தப்புரத்தில் சப்திக்கும் ஆபரணங்கள், அர்த்த ராத்திரியில் ஸகல ஸ்த்ரீகளும் சோர்ந்து தங்குவதால் கொஞ்சம்கூட சப்தமற்றிருப்பதைக் கண்டு மாருதி, ‘இது

ராத்திரிகாலத்தில் தூங்கும் ஹம்ஸங்களாலும் அவைகளின் மேலிருக்கும் வண்டுகளாலும் பிரகாசிக்கும் தாமரையோடையோ! என்று நினைத்தார். அந்த ஸ்த்ரீகள் தாமரை மலரின் பரிமளத்தைப் போல் ஸுகந்தம் வீசும் முகங்களுடனும், மறைக்கப்பட்ட பற்களுடனும், மூடின கண்களுடனும் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். (நான்கு ஜாதி ஸ்த்ரீகளில் இவர்கள் உத்தமமான பத்மினீ ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். தூங்கும் போது பற்கள் வெளிப்படுவதும், கண்கள் பாதி திறந்திருப்பதும், குறட்டை விடுவதும், வாயிலிருந்து துர்க்கந்தமான காற்று வீசுவதும் தாழ்ந்த ஜாதி ஸ்த்ரீகளின் லக்ஷணம். தூங்கும்பொழுது அங்கங்கள் அசையாமலிருப்பதும், வாய் மூடியிருப்பதும், முகம் பிரஸன்ன மாயிருப்பதும், மிருதுவாய் மூச்சு விடுவதும், சுவாசம் ஸுகந்தமாயிருப்பதும், ஸ்வப்னாவஸ்தையில் பிதற்றாமலிருப்பதும், உத்தம ஸ்த்ரீகளின் லக்ஷணங்கள்.) உதய காலத்தில் தாமரைப் புஷ்பங்கள், ஸூரிய கிரணங்களால் எழுப்பப்பட்டு மலர்ந்து எல்லோர்க்கும் ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து, ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் இதழ்கள் மூடி நித்திரை செய்வது போல, அந்த ஸ்த்ரீகள் தங்கள் நாயகனுடைய கடாக்ஷம் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று காலையில் அவனுக்கு முன்னே எழுந்திருந்து காத்துக்கொண்டிருந்து, பகலெல்லாம் அவனுடன் ஆநந்தமாய்க் காலத்தைக் கழித்து, ராத்திரியில் அவன் நித்திரை செய்த பிறகு களைப்பால் தாங்களும் அயர்ந்து நித்திரை செய்தார்கள். சிரமத்தால் வஸ்திரங்கள் நழுவ, ஸ்வேச்சையாய் நித்திரை செய்யும் அந்த ரூபவதிகளைக் கண்டும், ஆஞ்ஜநேயருடைய இந்திரியங்கள் கொஞ்சம்சூடக் கலங்காமல் விசேஷ காந்தியுடன் விளங்கினார். “அழகிலும் நிறத்திலும் பரிமளத்திலும் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பதிலும் இந்த ஸ்த்ரீகளுடைய முகங்கள் கமலங்களைப் போலிருக்கின்றன. தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட வண்டுகள் இவைகளைப் புஷ்பமென்றெண்ணி அடிக்கடி வந்து மொய்க்கும் என்பதற்கு ஸந்தேகமில்லை” என்று மாருதி எண்ணினார். கருத்துச் சுருண்ட மயிர்களுடனும் மின்னற்கொடி போல் விளங்கும் அங்கங்களுடனும் நித்திரை செய்யும் ஸ்த்ரீகளால் நிறைந்த ராவணனுடைய அந்தப்புரம், சரத்காலத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் நிறைந்த நிர்மலமான ஆகாசம்போல் பிரகாசித்தது. அவர்களுக்கு நடுவில் நித்திரை செய்யும் ராவணன் நக்ஷத்திர மண்டலங்களுக்கு நடுவில் பெளர்ணமியில் பூர்ணகலைகளுடன் விளங்கும் சந்திரனைப் போல் தோன்றினான். ஒப்பில்லாத புண்ணிய கர்மங்களால் நக்ஷத்திரங்களாய்ப் பிரகாசித்து, தாங்கள் செய்த புண்ணியம் முடியும் போது மிகுதியுள்ள ஸ்வல்ப புண்ணியத்தால் பூமியில் நழவி விழுந்த பாக்கியசாலிகளோ என்று ஆஞ்ஜநேயர் அந்த ஸ்த்ரீக்களைக் கண்டு பிரமித்தார். மங்களகரமான பிரகாசத்தையுடைய பெரிய நக்ஷத்திரங்களைப் போல் அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய தேககாந்தியும் ரூபமும் தெளிவும் ஸ்பஷ்டமாய்

விளங்கின. மதுபானத்தாலும் விளையாட்டுகளாலும் ரதி க்ரீடையாலும் பருத்த புஷ்பமாலைகளும் ஹாரங்களும் கலைந்து நழுவி, ஆபரணங்கள் சிதறி, சிரமத்தால் களைத்து முகம் வாடி அயர்ந்து தூங்கினார்கள்.

சில உத்தம ஸ்த்ரீகளுடைய நெற்றிகளில் திலகங்கள் அழிந்திருந்தன. சில ஸ்த்ரீகளின் சிலம்புகள் கழன்றிருந்தன. சிலருடைய முத்து ஹாரங்கள் பக்கங்களில் நழுவிக்கிடந்தன. முத்து ஹாரங்களும், அரை நூல் மாலைகளும் அறுந்து, வஸ்திரங்கள் நழுவி ரதி சிரமத்தால் பிரக்ஞையற்று நித்திரை செய்யும் அந்தப் பெண்கள், வெகுதூரம் ஓடிக்களைத்து சிரமநிவிருத்திக்காகப் பூரியில் மணலில் விழுந்து புரளும் பெண் குதிரைகளைப்போல் காணப்பட்டார்கள்; சிலர் நேர்த்தியான குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தார்கள்; சிலருடைய மாலைகள் வாடி அறுந்திருத்தன. மஹாபலவானான ராவணனால் அனுபவிக்கப்பட்டு, வனத்திலுள்ள புஷ்பக்கொடிகள் மத யானையால் மிதிக்கப்பட்டது போல் அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். சிலருடைய ஸ்தனங்களுக்கு நடுவில் ஸூரிய சந்திரார்களைப்போல் ஜ்வலிக்கும் முத்துஹாரங்கள் தாமரையோடையில் இரண்டு புஷ்பங்களுக்கு நடுவில் நித்திரை செய்யும் ராஜ ஹம்ஸத்தைப் போல் பிரகாசித்தன. சிலருடைய மாப்பில் விளங்கும் வைடூரிய மாலைகள் ஹம்ஸங்களைப் போலும் தங்கச்சரடுகள் சக்ரவாக பக்ஷிகள் போலும் தோன்றின. சரத் காலத்தில் தெளிவாக ஓடும் நதிகளைப் போன்ற அந்த ஸ்த்ரீகளுடைய பின் பாகங்களே மணற் குன்றுகள்; ஹாரங்களே ஹம்ஸங்கள்; ஸ்தனங்களே சக்ர வாகங்கள்; நேத்திரங்களே கருநெய்தல் புஷ்பங்கள்; உதடுகளே இளந்தளிர்கள்; பாதங்களே தாமரைகள்; கழுத்துகளே சங்குகள்; கண்களே மீன்கள்; நாபிகளே சுழல்கள்; கீர்த்திக்குக் காரணமான தேக காந்தியே இரு கரைகள்; சிருங்கார சேஷ்டைகளே முதலைகள்; ஆபரணங்களே மலர்ந்த தாமரைகள்; சதங்கைகளே மொட்டுகள். சிலருடைய மிருதுவான அங்கங்களிலும் ஸ்தனங்களுடைய நுனிகளிலும் உள்ள சுபமான ஆபரணங்கள், அவர்களிடத்தில் ஆசை கொண்ட காமுகர்களைப்போல் தோன்றின. சிலருடைய முகங்களிலிருந்து வீசும் சுவாஸக் காற்றால் அசைக்கப்பட்ட வஸ்திரங்களின் நுனிகள் அடிக்கடி முகங்களில் தாக்கின. அவை மேலே எழும்பி விழும்பொழுது விசித்திர வர்ணங்களுடைய கொடிகளைப்போல் காணப்பட்டன. அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த சில காந்தி மதிகளின் மூச்சுக் காற்றின் வேகத்தால் அவர்கள் தரித்த குண்டலங்கள் மெள்ள மெள்ள அசைந்தன. ஸ்வபாவமாகவே அவர்களுடைய சுவாஸம் ஸுகந்தமாக இருக்கும்; சர்க்கரை கலந்து மதுவின் வாஸனையால் அது இன்னும் பரிமளமாகவும் ஸுகமாகவும் ராவணன்மேல் வீசிற்று. சிலர் பான

மயக்கத்தாலும், நித்திரையாலும் தேக ஸ்வாதீனமற்றுத் தூங்கும்பொழுது, தங்களுக்கருகில் படுத்திருக்கும் சக்களத்திகளுடைய முகங்களைத் தங்கள் பிரியநாயகனான ராவணனுடைய முகமென்றெண்ணிக் காமப் பரவசங்களாய் அடிக்கடி முத்தமிட்டார்கள். அந்த ஸ்த்ரீகளும். ராவணனிடத்திலுள்ள ஆசையால் அவன் முத்தமிடுகிறானென்றெண்ணி மறுபடியும் முத்தம் கொடுத்தார்கள். இப்படி நாயகனிடத்திலுள்ள ஆசையால். சக்களத்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாமல் தங்களிடத்தையே பூர்த்தி செய்துகொண்டார்கள். சிலர் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கைகளையும், சிலர் பீதாம்பரங் களையும் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். பான மயக்கத்தாலும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்நேஹ விசேஷத்தாலும் ஒரு ஸ்த்ரீ மற்றொரு ஸ்த்ரீயின், மாம்பில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய தோளில் தலை வைத்து மற்றொருத்தி நித்திரை செய்தாள். ஒருத்தி தன் தோழியின் மடியில் தலை வைத்து நித்திரை செய்தாள். அவளுடைய புஜங்களில் தலை வைத்து இரண்டு ஸ்த்ரீகள் நித்திரை செய்தார்கள். துடைப் பக்கம் இடுப்புப் பின்பாகம் முதலிய அங்கங்கள். ஒன்றோடொன்று பற்றி, இப்படி நித்திரை செய்யும் அந்தப் பெண்கள், புலங்களாகிற நூலால் தொடுக்கப்பட்டு, மதுவின் பரிமளத்துடன் சுருண்ட. தலை மயிரென்ற வண்டுகள் மொய்க்கும் புஷ்ப மாலையைப் போல் விளங்கினார்கள். ராவணனுடைய பத்தினிகளால் நிறைந்த அந்தப்புரம் வஸந்தருதுவில் ஒரு புஷ்ப வனத்தைப்போல் தோன்றிற்று. அவர்களுடைய கைகளே கொடிகள்; தோள்களே தண்டுகள்; விரல்களே தளிர்கள்; இடுப்பில் வஸ்திரத்தின் முடிகளே புஷ்பக் கொத்துக்கள்; கறுத்துச் சுருண்ட தலைமயிரே வண்டுகள்; மூச்சுக் காற்றே தென்றல்; இப்படித் தூக்கக் கலக்கத்தால் ஒருவர் மேலொருவார் கைகால்களைப் போட்டுக்கொண்டு காற்றால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட புஷ்பக் கொடிகள்போல் விளங்கினார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் ஒவ்வொருத்தியின் ஆபரணங்களையும் அவயவங் களையும் தனித்தனியாய் அறிவது அஸாத்தியம்.

ராவணன் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர்களைப் பிறர் பார்ப்பது அஸாத்தியமாகையால், அங்குள்ள ரத்தின ஸ்தம்பங்களில் வைக்கப்பட்ட நானா வர்ணமுள்ள ரத்தின தீபங்களும், அவன் தூங்கின பிறகு, மதுபானத்தாலும் சிரமத்தாலும் நித்திரையாலும் வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் நழுவினதை அறியாமல் தூங்கும் ராவண பத்தினிகளை இமை கொட்டாமல் ஆசையுடன் பார்ப்பது போல், அசைவற்றுக் கொழுந்துவிட்டெரிந்தன. ராஜ ரிஷிகள் பிதிருக்கள் தைத்தியர்கள் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்களுடைய கன்யைகள் ராவணனிடத்தில் ஆசை வைத்து

வந்தவர்களே. யுத்தத்தில் பிரியமுள்ள ராவணனால் சிலர் தங்களுடைய பந்துக்களை ஜயித்துக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். சிலர் அவனுடைய அழகிலும் தேஜஸிலும் ஐசுவரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் ஈடுபட்டு வலுவில் ஆசை மீறி அவனை வந்தடைந்தவர்கள். அவர்களில் ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தால் மாத்திரம் கட்டுப்படாருந்தவர்கள் ஒருவருமில்லை. எல்லோரும் அவனிடத்தில் மோஹித் தவர்களே. ஸ்த்ரீ ரத்தினமான ஜானகியைத் தவிர மற்ற யாவரும் ராவணனை விரும்பி வந்தவர்கள். வேறொருவனால் விவாஹம் செய்யப்பட்டவர்களுமல்ல; உத்தம குலத்தில் பிறந்து உத்தமமான பத்மினி ஜாதி ஸ்த்ரீகளல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; ஸகல சுப லக்ஷணங்களாலும் அமைந்திராதவார்கள் அங்கில்லை; ஸர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்படாதவர்கள் அங்கில்லை; ராவணனுக்கு ஸமஸ்த உபசாரங்களையும் பரம ப்ரீதியுடன் செய்யாதவர்கள் அங்கில்லை. அவனுக்குத் தகுந்த தேகபலம் இல்லாதவர்கள் அங்கில்லை; அவனுடைய அன்பிற்குப் பாத்திரமில்லாதவர்கள் அங்கில்லை.

ஹநுமான் மஹா புத்திமானாக இருந்தாலும் அவர்களைப் பார்த்து ஜாதி ஸ்வபாவத்திற்குத் தகுந்த விபரீத புத்தியை அடைந்து, “இந்த ஸ்த்ரீகளையெல்லாம் கன்யைகளாக இருக்கும் பொழுதே ராவணன் கொண்டு வந்து விவாஹம் செய்ததுபோல், ஸீதையையும் ராகவன் பாணிக்கரஹணம் செய்வதற்கு முன் கொண்டுவந்து விவாஹம் செய்திருந்தால் அவனுக்குக் கேமமுண்டாயிருக்குமே” என்று அகஸ்மாத்தாக எண்ணினார்.

பிறகு அந்த ஹநுமான், ‘ஸீதையைப் போன்ற பதிவிரதை எந்த லோகத்திலுமுண்டோ! இந்த ராவணன் பிரஹ்ம தேவருடைய குலத்தில் பிறந்தும் அவளை அபகரித்து மஹா பாபத்தை ஸம்பாதித்தான்’ என்று மிகவும் துக்கத்தை அடைந்து, “அக்னியையும் கொளுத்தும்படியான ஸீதையின் பதிவிரதா தர்மத்திற்கு என்றைக்காவது பங்கம் வருமோ? வீணான அபவாதத்தைச் சுமத்தினதே தவிர வேறென்ன?” என்று எண்ணினார்.

**புநபர்ச ஸோசீந்தய தார்த ரூபா
த்ருஷம் லிபரீஷ்டா குணதோ ஷ்ரீ ஸீதா |
அதாயமஸ்யாம் க்ருதவாந் மஹாத்மா
லங்கேசர்வர: கஷ்ட மநார்ய கர்ம || (74)**

ஸ-10: ராவணனுடைய அந்தப்புரம்

தத்ர தீவ்யாபயம் முக்யம் ஸ்பதிகம் ரத்நபூஜீதம் |
அலக்ஷ்மாணா ஹநுமாந் தத்ரஹ ஸயநாஸநம் || (1)

அவ்விடத்தில் ஸ்பதிகத்தால் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்துத் தேவேந்திரனுடைய சயனம் போன்ற ஓர் மஞ்சத்தைக் கண்டார். அதற்கு நான்கு புறத்திலும் தந்தத்தாலும் தங்கத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கால்களுடன் வைடூரியங்கள் பதித்து விலையற்ற விரிப்புகளால் மூடப்பட்ட அநேக ஆஸனங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஒரு பக்கத்தில் முத்து ஹாரங்களாலும், ரத்தின மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுப் பூர்ண சந்திரனைப்போல் வெண்மையான ஒரு குடையைக் கண்டார். உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டு மாற்று அபரஞ்சித் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அந்த மஞ்சம் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலித்தது. அசோகம் முதலிய மாலைகள் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. மெல்லிய ரோமங்களையுடைய ஆடு முதலிய மிருகங்களின் தோல்களும், விலையுயர்ந்த சால்வைகளும், விரிப்புகளும், பஞ்சணை மெத்தைகளும் பரப்பப்பட்டிருந்தன. நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்கள் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்தன. குங்குமம், கஸ்தூரி, ஜவ்வாது, புனுகு, அத்தர், அகில், சந்தனக்கட்டை முதலிய வாஸளனைத் திரவியங்களின் பரிமளம் நிறைந்திருந்தது. வெண் சாமரங்களைக் கையிலேந்தி வீசிக்கொண்டிருக்கும் பெண் பிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதில் மழைக்காலத்தில் நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்துடனும், யானைத் துதிக்கைகளைப் போல் பருத்த நீண்டு உருண்ட கைகளுடனும், நெருப்புப் பொறிபோல் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும், ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கிற குண்டலங்களால் விளங்கும் முகத்துடனும், பிரதாப லங்கேசுவரன் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் தரித்த ஒப்பற்ற பீதாம்பரம் கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில் பாயும் மின்னற் கொடிபோல் பிரகாசித்தது. மார்பிலும் கைகளிலும் பூசப்பட்ட உத்தமமான சிவப்புச் சந்தனம் ஸந்தியாகாலத்தில் மின்னற் கொடிகளுடன் விளங்கும் சிவந்த மேகம்போல் காணப்பட்டது. சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தான். இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவனானதால் தன் பத்தினிகள் கண்டு மோகிக்கும்படி மன்மதனைப்போல் ரூபம் தரித் திருந்தான். ராத்திரியில் நெடுநேரம் க்ரீடித்ததாலும் மதுபானத்தாலும் களைத்து அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். ராக்ஷஸ ஸ்த்ரிகளுக்கு பிரியநாயகனாயும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸகல கேஷமங்களையும் கொடுப்ப வனாயுமிருக்கும்

ராவணனைப் பார்த்து, 'மரங்கள் புதர்கள் காடுகள் நிறைந்த மந்தரபர்வதம் அசைவற்று நித்திரை செய்கிறதோ!' என்று மாருதி நினைத்தார். இப்படி ஸூரியனைப் போலும் அக்னியைப் போலும் பிரகாசிக்கும் அந்த மஞ்சத்தில் மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு நித்திரை, செய்யும் ராவணனைப் பார்த்து, 'ராம பத்தினியைத் தேடிவந்த நான். அவளைப் பார்ப்பதற்கு முன் அவளை அபகரித்த மஹாபாபியைப் பார்க்கும்படி... நேரிட்டதே!' என்று துக்க மடைத்தார். பயம் கொண்டவன் பிசாசும் முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களுக் கெதிரில் நிற்க முடியாமல் ஒதுங்குவதுபோல், 'இந்த மஹாபாபியின் ஸமீபத்தலிருப்பது தகாது' என்று சற்றுப் பின்வாங்கினார். பிறகு படிக்கட்டுகளின் வழியாய் வெரொரு பக்கத்திலுள்ள ஒரு மேடையின் மேலேறி அந்த ராக்ஷஸேசுவரனை உற்றுப் பார்த்தார். யானைத் துதிக்கைகளைப் போன்ற புஜங்களுடனும் பரிமளம் வீசுகிற சந்தனப் பூச்சுகளுடனும் விளங்கும் அந்த தசமுகன் படுத்திருக்கும் மஞ்சமானது மத ஜலத்தைப் பெருக விட்டுக் கொண்டிருக்கும் யானையுடன் கூடன மலையருவிபோல் தோன்றிற்று. அவனுடைய புஜங்கள் முழங்கால் வரையில் நீண்டு தெய்வலோகத்தில் நாட்டிய இந்திரதவஜங்கள் போல் விளங்கின. உருக்கி அடித்த இருப்புலக்கைகள்போல் கடினமாய் யானைகளின் துதிக்கைகளைப்போல் அடி பெருத்து வரவரச் சிறுத்திருந்தன. ஒன்றிற்கொன்று பேதமில்லாமல் மஹா பலமுள்ளவை களாய், கெட்டியாய்ப் பொருத்தப்பட்ட இடைவெளிகளுடன், உத்தம லக்ஷணங்களமைந்த நகங்களாலும் கட்டை விரல்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தன. விலையற்ற மோதிரங்கள் அணிந்த விரல்களுடன், இரண்டு ஐந்துதலை மஹாநாகங்கள் படுத்திருப்பதுபோல் காணப்பட்டன. தங்கத் தோள்வளைகள் அணிந்த புஜங்களில் இந்திரனுடன் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில் ஐராவதத்தின் தந்தங்களாலும், விஷ்ணுவுடன் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில் சக்கராயுதத்தாலும் உண்டான காயங்களின் வடுக்கள் கறுத்த அகாசத்தில் சந்திரர்களைப் போல் பிரகாசித்தன. முயலின் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்து சிரேஷ்டமான பரிமளமும் மிகுந்து குளிர்ச்சியுமுள்ள சந்தனத்தால் நன்றாய்ப் பூசப்பட்டு, விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. நேர்த்தியான கந்தங்களால் வாஸனையேறினவை; உத்தம ஸ்தரீகளால் பிடிக்கப் பட்டவை; யக்ஷர், பன்னகர், கந்தர்வர், தேவர், அஸுரர் முதலியவர்களைக் கதற அடித்தவை. மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் தின்று மயங்கிக் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு மந்தரகிரியின் நடுவில் தூங்கும் மலைப் பாம்புகளைப்போல் அந்தப் புஜங்கள் படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டார். பார்வதத்தைப் போன்ற. சரீரத்தையுடைய ராவணனுக்கு. உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய இரண்டு புஜங்களும் மந்தரகிரியின் இரண்டு சிகரங்களைப் போல் விளங்கின. அவனுடைய மூச்சுக்காற்று மாங்கனி புன்னை மகிழம்பூ

முதலியவைகளிலிருந்து இறக்கின மதுவின் வாஸனையாலும், ஷட்ரஸங்களுடன் புஜித்த அன்னத்தின் வாஸனையாலும், சிரேஷ்ட மான பானங்களின் வாஸனையாலும் அந்த சயனகிருஹம் முழுவதையும் மணக்கும்படி செய்தது. நவரத்னங்களாலும் முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்கக்கரீடம் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தது. குண்டலங்களுடைய காந்தி முகமெங்கும் பரவியது. பருத்து நீண்டு அகன்ற மார்பில் சிவந்த சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது. ஹாரங்கள் ஜ்வலித்தன. சிரேஷ்டமான பட்டு உத்தரீயங்கள் கொஞ்சம் நழுவி இருந்தன. இடுப்பில் பீதாம்பரத்தைத் தரித்திருந்தான். சிவத்த கண்களுடனும் உளுந்துமலையைப்போன்ற தேகத்துடனும், மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கங்காப் பிரவாஹத்தின் மத்தியில் அயர்ந்து தூங்கும் மதயானையைப்போல் தோன்றினான். நான்கு பக்கங்களிலுமுள்ள தங்க ஸ்தம்பங்களில் ஏற்றிய தீபகாந்தியால் ஸகல திக்குகளும் பிரகாசித்தன.

ஆகையால் ஸகல பாகங்களையும் நன்றாகத் தெரியச் செய்யும் மின்னற்கொடிகள் பாயும் மேகத்தைப்போல் மஹாசரீரத்தையுடைய ராவணனையும், அவனிடத்தில் பரமப்பிரீதிவைத்த ஸ்தரீகள் அவனுடைய பாதத்தடியில் தூங்குவதையும் ஹநுமார் கண்டார். பூர்ண சந்திரனுக்கு ஸமமான காந்தி பொருந்திய முகங்களுடன், அழகிய குண்டலங்களாலும் வாடாத மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அநேக ஸ்தரீகளைக் கண்டார். சிலர் நாட்டியத்தாலும் வாத்தியங்களாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அவனால் சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களை வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டு, அவனுடைய புஜங்களிலும் மடியிலும் கொஞ்சி விளையாடி, அப்படியே தூங்கி விட்டார்கள். சிலர் வஜ்ர வைடுரயங்களால் இழைக்கப்பட்ட தோள் வளைகள் அணிந்த புஜங்களையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கினதால், தோள்வளைகளும் காதில் தரித்த குண்டலங்களும் கலந்து பிரகாசித்தன. சந்திரனையொத்த முகங்களாலும், நகூத்திரங்களைப் போன்ற குண்டலங்களாலும் அந்த விமானம் ஆகாசத்தைப்போல் விளங்கிற்று. யௌவனக்கொழுப்பால் ராவணனுடன் வெகுநேரம் கரீடித்துக் களைத்து, அவர்கள் இருந்தவிடத்திலேயே தூங்கிவிட்டார்கள். ஒரு ஸுந்தரி பரதசாஸ்திரத்தில் மிகவும் திறமையுள்ளவள். நர்த்தனத்தாலும் அபிநயத்தாலும் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தி அயர்ந்து தூங்கு கையிலும் அவயவங்களை நாட்டிய லக்ஷணங்களுக்கு இசைந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டாள். ஒரு பெண்மணி அத்புதமாய் வீணைவாசித்து ராவணனை மகிழ்ச்செய்து, அந்த வீணையை அணைத்துக்கொண்டே தூங்குகையில், புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் விளங்கும் தாமரைக்கொடி நதிப்பிரவாகத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகப்படும்

பொழுது அகஸ்மாத்தாய் ஸந்தித்த ஒரு ஓடத்தைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்பதுபோல் தோன்றினாள். கைக் குழந்தையை மிக்க பிரேமையுடன் இடுப்பில் வைத்து கொண்டிருப்பவளைப் போல், ஒருத்தி மட்டுமென்ற வாத்தியத்தை அணைத்துக் கொண்டே தூங்கிவிட்டாள்.. நெடுநாளாகக் காணாத நாயகனைச் சோர்ந்து ஆசையுடன் அணைவதுபோல், ஒருத்தி படஹமென்ற வாத்தியத்தை அணைத்துக் கொண்டே நித்திரை செய்தாள். தன் பிரியநாயகனை அணைவதற்கு ஸமயம் நேராமல், தவித்துக்கொண்டிருந்த காமினி, அகஸ்மாத்தாய் நாதனை ஏகாந்தத்தில் ஸந்தித்து, ஆசை மீறி இறுகத் தழுவுவதுபோல், ஒருத்தி புல்லாங்குழலை இறுகத் தழுவிக்கொண்டே. உறங்கினாள். நாயகனுடன் ஸ்வேச்சையாய்ப் படுத்திருக்கும் கமலாக்ஷியைப்போல், நாட்டியத்தில் தேர்ந்தவளும் மிருது பாஷிணியுமான ஒரு ஸ்திரீர்த்நம் விபஞ்சியை அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினாள். ஒருத்தி மதத்தால் கண்கள் சுழல, பருத்து மிருதுவாய்த் தங்கக் கொடிபோன்ற அவயவங்களால் மிருதங்கத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டே தூங்கிவிட்டாள். சிறுத்த இடையுள்ள ஒருத்தி மதுபானத்தால் களைத்து பணவத்தைப் புஜங்களுக்கும் விலாவிற்கும் நடுவில் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினாள். ஒருத்தி ஒரு டிண்டிமத்தை மாப்பிலும் வேறொரு டிண்டிமத்தைப் புஜத்திலும் அணைத்துக்கொண்டு தூங்கும்பொழுது, பிரியநாயகனை மாப்புடன் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, குழந்தையையும் கட்டியணைப்பவளைப் போல் தோன்றினாள். ஒருத்தி ஆடம்பரத்தை புஜங்களால் இறுகத் தழுவிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். ஒருத்தி கலசத்தைக் கவிழ்த்துத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டு தூங்குகையில் அதில் மிகுந்திருந்த குங்குமம் சந்தனம் கலந்த ஜலம் அவளுடைய தேகத்தில் பெருக, கோடை காலத்தில் வாடாமல் இருப்பதற்காக ஜலம் தெளித்து வைக்கப்பட்ட புஷ்பமாலையைப்போல் காணப்பட்டாள். ஒருத்தி தூக்கம் தாங்கமுடியாமல், தங்கக் கலசங்களைப் போன்ற ஸ்தனங்களைக் கைகளால் மறைத்துக் கொண்டே தூங்கிவிட்டாள். ஒருத்தி மதத்தால் மெய்மறந்து, தன் ஸமீபத்தில் படுத்திருந்த ஸ்திரீயை நாயகன் என்றெண்ணி இறுகத் தழுவிக்கொண்டே தூங்கினாள். காமினிகள் நாயகார்களை இறுகத் தழுவுதல் போல் உத்தம ஸ்திரீகள் அநேகர் விசித்திரமான வாத்தியங்களைப் புஜங்களாலும் ஸ்தனங்களாலும் அணைத்துக்கொண்டே தூங்கினார்கள். அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு போகையில், ஹநுமான் ஓரிடத்தில் தனியாய் திவ்வியாலங்காரங்களுடன் ஒரு சயனத்தையும் அதில் அழகே உருவெடுத்து வந்தது போலிருக்கும் ஒரு ஸ்திரீ நித்திரை செய்வதையும் கண்டார். முத்துக்களாலும் நவமணிகளாலும் இழைக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை அணிந்து கொண்டு உருக்கியோடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேக காந்தியுடன், தன்

தேஜஸாலும் கலைகளாலும் அந்த விமானத்திற்கு ஒரு சிரேஷ்டமான ஆபரணம்போல் விளங்கும் அந்தப் பெண்மணி மந்தோதரி என்று கீர்த்திபெற்ற ராவணனுடைய பட்ட மஹிஷி. அவனுக்கு உயிருக்குயிரானவள்; அந்தப்புரத்திற்கு அதிபதி. ஆஞ்ஜநேயர்அவளுடைய ஆபூர்வமான ரூபத்தையும் யௌவனத்தையும் கவனித்து இவள் ஸீதையாக இருக்கலாமென்று நினைத்து, ஸந்தோஷம் தாங்காமல், தோள்தட்டி வாலை முத்தமிட்டு ஆனந்தமடைந்தார்; குதித்து விளையாடினார்; பாடினார்; ஆடினார்; உலாவினார்; ஸ்தம்பங்களில் ஏறிக் குதித்தார்; இப்படி வானரர்களுக்கு ஸ்வபாவமான சேஷ்டைகளை எல்லாம் செய்தார்.

**ஆஸ்பாடயாமாஸ சுசும்ப பூச்சம்
நநந்த சீக்ரீட ஜகிதள ஜகாம
ஸ்தம்பா நரோஜந் நீபபாத பூமிள
நீதர்பரயந் ஸ்வாம் ப்ரக்ருதீம் கபீநாம் || (55)**

ஸ-11: பானசாலை

அவதூய சதாம் புத்திம் பூவா வஸ்தீதஸ் ததா |
ஜகரம சாபராம் சீந்தாம் ஸீதாம் ப்ரதீ மஹாகப்: || (1)

பிறகு கொஞ்சம் யோசித்து அவள் ஸீதையல்ல என்று தெளிந்து, ஜானகி என்கே இருக்கக் கூடுமென்று மறுபடியும் கவலைகொண்டாள். “ராமனை விட்டுப் பிரிந்து அவர்படும் கஷ்டங்களை அறிந்தும் ஜானகிக்குத் தூக்கம் வருமோ? அன்னம் வேண்டியிருக்குமோ? அலங்காரம் செய்து கொள்ளவும் தோன்றுமோ? பானங்களையும் பக்யங்களையும் அனுபவிக்கப் புத்தியுண்டாகுமோ? தேவேந்திரனாயிருந்தாலும் ராமனைத் தவிர வேறு புருஷனை ஸ்வப்பனத்திலும் நினைப்பாளோ? ஸகல லோகங்களிலும் ராமனைப் போன்ற வேறொருவருமுண்டோ? ஆகையால் இவள் ஸீதையல்ல; வேறு யாரோ?” என்று முடிவு செய்து பானசாலையில் மறுபடியும் தேடினாள். அங்கே சிலர் சொக்கட்டான் சோழி அம்மானை சூது சதுரங்கம் முதலிய விளையாட்டுகளால் களைத்தும், சிலர் பாட்டினால் சிரமமடைந்தும், சிலர் நாட்டியத்தால் அலுத்தும், சிலர் மதுபானம் செய்து மயங்கியும், சிலர் முரவம் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களைத் தலையணையாய் வைத்துக்கொண்டும், சிலர் பீடங்களின் மேலும், சிலர் நேர்த்தியான விரிப்புகளின் மேலும், பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினார்கள். அவர்களிலும் ஸீதையைக் காணாமல் மறுபடியும் ராவணன் படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வந்தார். அவனுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லாம் மஹா பக்தியுடன் தங்களுடைய பார்த்தாவின் ரூபத்தையும் குணங்களையும் எப்பொழுதும் புகழ்பவர்கள்; யுக்தமாய்ப் பாடவும் அதன் தாத்தியத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லவும் ஸாமர்த்தியமுடையவர்கள்; தேச காலங்களை அறிந்து நடப்பவர்கள்; ஸமயோசிதமாய்ப் பேசுகிறவர்கள். ராவணன் அவர்களுடன் காம சாஸ்திரப்படி ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து, அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டார். அவர்களுக்கு நடுவில் அந்த ராக்ஷஸேசுவரன் சிரேஷ்டமான பசுக்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் காளையைப்போலும், வனத்தில் பெண் யானைகளால் சூழப்பட்ட மதயானையைப்போலும் விளங்கினான்.

பிறகு விரும்பக்கூடிய ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்த பான பூமிக்கு மாருதி வந்தார். அங்கே மான் எருமை பன்றி முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்கள் குப்பல் குப்பல்களாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. விசாலமான தங்கத் தட்டுகளில் தின்று மிகுந்த மயில், கோழி, மான், பன்றி, சல்யம், வார்த்ராணஸம் முதலிய பறவை மிருகங்களின் மாம்ஸங்கள் தயிரிலும் ருசகமென்ற உப்பிலும்

பக்குவம் செய்து வைத்திருந்ததைக் கண்டார். வெகு சாதாரியமாய்ப் பக்குவம் செய்யப்பட்ட க்ரிகரம் சகோரமென்ற பக்ஷிகள் எருமைகள் ஆடுகள் ஏகசல்யமென்ற மீன் முதலியவைகளின் மாம்ஸங்களும் நானாவிதமான துவையல்களும் பானங்களும் தின்பண்டங்களும் புஜிக்கப்பட்டு மிகுந்திருப்பதைக் கண்டார். உப்புப் புளிப்பேற்றிய அனேக வ்யஞ்ஜனங்களாலும், வெள்ளைக் கடுகு கலந்த ஆறு வகை ரஸங்கள் பொருந்திய பக்ஷ்யங்களாலும், ஸ்தீர் புருஷர்கள் குடி மயக்கத்தில் கழற்றியெறிந்த ஹாரம் சிலம்பு முதலிய பூஷணங்களாலும், பான பாத்திரங்களில் ஊறும் பலவகைப் பழங்களாலும், அந்தப் பான சாலை புஷ்பங்களால் பூமிதேவியை அர்ச்சிப்பதுபோல் விளங்கிற்று. அங்கங்கே போட்டிருக்கும் படுக்கைகளாலும் ஆஸனங்களாலும் அந்தக் கிருஹம் நெருப்பில்லாமலேயே கொழுந்துவிட்டெரிவது போலிருந்தது. அதி ஸமர்த்தர்களான சமையற்காரர்களால் விதம் விதமாகப் பக்குவம் செய்து தனித்தனியாய் வைக்கப்பட்ட மாம்ஸங்களைக் கண்டார்; ஸமுத்திர மதன காலத்தில் உண்டான வாருணி என்ற பானத்தின் வகைகளும், சர்க்கரை தேன் புஷ்பங்கள் பழங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து இறக்கின பானங்களும், சாதாரியமாய்ச் செய்யப்பட்ட பானங்களும், வாஸனைப் பொடிகளும் ஏராளமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. (திராக்ஷ, இலுப்பை, போச்சை, பனை, கரும்பு, கொம்புத்தேன், அடைத்தேன், வெல்லம், தென்னை முதலியவைகளிலிருந்து பலவித பானங்கள் செய்யப்படும்.) தங்கத்தாலும் ஸ்படிகத்தாலும் செய்யப்பட்ட போஜன பாத்திரங்களாலும், தங்கக் கூஜாக்களாலும் அந்தப் பானபூமி நிறைந்திருந்தது. தங்கக் குடங்களிலும் வெள்ளிக் குடங்களிலும் சிரேஷ்டமான பானங்கள் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்கள் இழைத்த அனேக பான பாத்திரங்கள் சாராயம் குடிப்பதற்காக ஸித்தமாக இருந்தன. சில இடங்களில் பாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்ட பானங்கள் குடிக்கப்படாமலேயே இருந்தன; சிலவிடங்களில் பாதி குடிக்கப்பட்டிருந்தன; சிலவிடங்களில் முழுவதும் குடிக்கப்பட்டிருந்தன; ஓரிடத்தில் பலவித பக்ஷ்யங்களும், ஓரிடத்தில் பானங்களின் மிகுதியும், ஓரிடத்தில் புஜித்த அன்னத்தின் மிகுதியும் காணப்பட்டது; ஓரிடத்தில் கிண்டிகள் உடைந்து கிடந்தன; ஓரிடத்தில் கடங்கள் உருண்டு கிடந்தன; ஓரிடத்தில் மாலைகளும் பழங்களும் ஜலத்தில் கிடந்தன; ஓரிடத்தில் ஸ்தீர்களுக்காக அநேகம் படுக்கைகள் போடப்பட்டிருந்தன.

சில ஸ்தீர்கள் ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவிக் கொண்டும், சிலர் தூங்குகிறவர்களுடைய வஸ்திரங்களை உடுத்தக்கொண்டும் நித்திரை மேலிட்டுத் தூங்கினார்கள். மிருதுவான தென்றலைப்போல் அவர்களுடைய

சுவாஸக் காற்று அவர்கள் அணிந்த வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் சற்று அசைத்தது. அந்தப் பானசாலையில் வீசும் காற்று, குளிர்ந்த சந்தனம் தேனின் ரஸம் சாராயம் நானாவித புஷ்ப மாலைகள் பலவகைத் தாபங்கள் முதலியவைகளில் தாக்கி அவைகளின் குளிர்ச்சியையும் பரிமளத்தையும் ராவணன் படுத்திருந்த புஷ்பக விமானத்தில் வீசிற்று. அங்கேயிருந்த சில ஸ்த்ரீகள் கறுப்பும் வெளுப்பும் கலந்த வர்ணமுடையவர்கள்; சிலர் கறுத்தவர்கள்; சிலர் தங்கக் கொடிபோன்ற அவயவங்களையுடையவர்கள். ரதி சிரமத்தாலும் தூக்கத்தாலும் பிரக்கருயற்றிருக்கும் அந்தப் பெண்கள் ஸூரியாஸ்தமன காலத்தில் மூடியிருக்கும் தாமரைகளைப் போல் விளங்கினார்கள். மஹா தேஜஸ்வியான ஹனுமான் இப்படி ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதையும் வெகு ஜாக்கரதையாகத் தேடியும் ஜானகியைக் காணவில்லை. “பர ஸ்த்ரீகள் பர்த்தாவுடன் ஸ்வேச்சையாய்த் தூங்கும்போது பார்த்துவிட்டேனே. என்னுடைய பிரஹ்மசரிய தர்மத்திற்குக் குறைவு நேருமே. இவர்களைக் கண்டதால் என் மனத்தில் யாதொரு விகாரமும் இல்லாவிட்டாலும், பர ஸ்த்ரீகளைப் பார்ப்பது பாபமல்லவா?” என்று சற்றுநேரம் நினத்து, பிறகு இந்தக் கவலை நமது காரியத்தைக் கெடுத்துவிடும் என்று அதையொழித்து, தனக்கு ஸ்வபாவமான தைரியத்தையும் புத்திக் கூர்மையையும் கைக்கொண்டு, நடக்கவேண்டிய காரியத்தின் குண தோஷங்களை யோசித்தார். “ராவண பத்தினிகள் ஸ்வேச்சையாகத் தூங்கும்போது என்னால் நன்றாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள். ஆனால் என் மனத்தில் யாதொரு காம விகாரமும் உண்டாகவில்லை. ஸகல புண்ணிய பாப கர்மங்களைச் செய்வதிலும் இந்திரியங்களை ஏவுகிறது மனமல்லவா? என் மனத்திலோ கொஞ்சமாவது களங்கமில்லை. இவர்களைப் பார்க்காமலேயே இருக்கலாமே என்றால், ஜானகியை ஸ்த்ரீகள் இருக்கும் இடத்தில் தேடாமல் வேறு எங்கே தேடமுடியும்? ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் அந்த ஜாதி வஸ்துக்கள் இருக்குமிடத்தில் தேடினால் கண்டு பிடிக்கலாமே தவிர மான்களுக்கு நடுவில் ஸ்த்ரீயைத் தேடுவார்களுண்டோ? சுத்தமான மனத்துடன் ராவணனுடைய அந்தப்புரம் முழுவதிலும் தேடிப் பார்த்தும், ஜானகியைக் காணவில்லையே. தேவ கன்யைகளையும் கந்தர்வ கன்யைகளையும் நாக கன்யைகளையும்மல்லவா கண்டேன். ராகவ பத்தினியான ஜானகியைக் காணக் கிடைக்கவில்லையே!” என்று சற்று நேரம் கவலை கொண்டார். மறுபடியும் தைரியமடைந்து அந்தப் பானசாலையைத் விட்டு ராவணனுடைய சயன கிருஹத்தில் தேட ஆரம்பித்தார்.

ஸ பூ யஸ்து பரம் ஸ்ரீமாந் மாருதீர் யத்ந மாஸ்தீத: |
ஆபாநயூய் முத்ஸ்ருஜ்ய தாம் விசேஷம் ப்ரகக்ரமே || (46)

ஸ-12: ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி

துக்கித்தது

ஸ தஸ்ய மத் பவநஸ்ய மாருதி:
ஸதா க்ருஷ்நாந் சீத்ர க்ருஷ்நாந் ந்ரபாக்ருஷ்நாந் |
ஜகாம ஸீதாம் ப்ரதி த்ரபாக்ருஷ்நா த்ஸூகா
ந சைவ தாம் பஸ்யதி சாரு த்ரபாநாம் || (71)

ஆ ஞ்ஜநேயர் ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பதிலேயே நோக்க முள்ளவராய், அந்தக் கிருஹத்தில் தேடிக்கொண்டு போகையில், கொடிகளால் செய்யப்பட்ட வீடுகளையும், விசித்திர ரூபங்களுடன் கட்டப்பட்ட வீடுகளையும், ராத்திரியில் வளிக்கத் தகுந்த வீடுகளையும் கண்டு அங்கெல்லாம் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடினார். அழகிய பார்வையுடைய ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. ‘ஐயோ! இந்த லங்கா நகரத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடியும் ரகுநாதனுடைய பிரிய பாரியையைக் காணாமே. பிராணநாயகனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்டாளோ? ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்திலிருந்து நழுவாத ஜனகபுத்திரி தன் கற்பை ரக்ஷிப்பதில் நோக்கமுள்ளவளாய், இந்த குரூர ராக்ஷஸனுக்கு இணங்காமல் அவனால் கொல்லப்பட்டாளோ? ராகவனுடைய திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்டு ஆனந்தித்த ஸீதை, தனக்குக் காவலாய் வைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸிகளின் ஏற்றக் குறைவான சரீரங்களையும் அவயவங்களையும் விகார வேஷத்தையும் தேஜஸற்ற முகங்களையும் குரூர காரியங்களையும் கண்டு பயத்தால் உயிரை விட்டாளோ? ஸுக்ரீவனோ மஹா பலவான்; மிகவும் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன். அவன் குறிப்பிட்ட ஒரு மாத காலத்தையும் வானரர்களுடன் விளையாட்டில் கழித்தேன்; ஸீதையையும் கண்டு பிடிக்கவில்லை; சத்துருவின் பல பராக்கிரமங்களையும் அறியவில்லை; இந்த ஸ்திதியில் மஹா ராஜாவின்கெதிரில் போவதற்கும் யோக்கியதை உண்டோ? ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஓரிடம் விடாமல் தேடினேன்; அவனுடைய பத்தினிகளைக் கண்டேனே தவிர மஹா பதிவிரதையான ஸீதையைக் காணவில்லையே! நூறு யோஜனை விஸ்தீரணமுள்ள மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், நடுவில் நேர்ந்த விக்किனங்களை ஜயித்ததும், ஸுக்ஷ்ம ரூபத்துடன் இந்த நகரத்தில் எங்கும் தேடினதும் வீணாயிற்றே! வந்த காரியத்தை முடிக்காமல் திரும்பிப் போனால், ‘ஹநுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப் போயிருக்கிறான். நம்முடைய சுகல உத்தேசங்களையும்

நிறைவேற்றிக்கொண்டே வருவான், நாம் விசாரப்பட வேண்டியதில்லை. நமது கஷ்டங்கள் தீர்ந்தன' என்று என் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வானர வீரர்களெல்லாம் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு என்ன சொல்வார்கள்? 'வீர சிகாமணியே! எங்களால் முடியாத காரியத்தைச் செய்தாய். ராகவ பத்தினியைக் கண்டாயா? ராவணனுடைய பல பராக்கிரமங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்து வந்தாயா? நீ அங்கே செய்த ஸகல வியவஹாரங்களையும் விஸ்தாரமாய் எங்களுக்குச் சொல்' என்று கேட்பார்களே. என்ன பதில் சொல்வேன்? லங்கா நகரத்தில் எவ்வளவு தேடியும் ஜானகியைக் காணவில்லை என்று சொல்வேனா? மற்ற வானர வீரர்கள் அங்கதனிடத்தில் தங்களுடைய பலத்தைச் சொல்லித் தப்புவித்துக் கொண்டார்கள். நான் மாத்திரம் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்து ஜாம்பவான் என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்யும் பொழுது மனமகழ்ந்து அசட்டுத் தனமாய்ப் பிதற்றிவிட்டேனே. செய்ய வேண்டிய காரியத்தின் ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து பாராமல், செய்து முடிக்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டேன். புறப்படுகையில் மௌனமாயிராமல், 'ராகவனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணத்தைப்போல் ஒரு க்ஷணத்தில் லங்கைக்குப் போவேன். அங்கே ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பேன். காணாவிட்டால் பதினான்கு லோகங்களில் எங்கிருந்தாலும் போய்க் கண்டு பிடிப்பேன். அங்கும் காணாவிட்டால், மறுபடியும் லங்கைக்கு வந்து ராவணனைக் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வருவேன். அவனையும் காணாவிட்டால் லங்கையை வேருடன் பெயர்த்து இங்கே கொண்டு வருவேன்?' என்று வீரவாதம் பேசினேனே. என்னைப் புகழ்ந்த வயது சென்ற ஜாம்பவானும் அவரை அனுஸரித்துப் பேசின அங்கதனும், மற்ற வானரவீரர்களும் இப்பொழுது என்னைப் பலவிதமாய் நிந்திப்பார்களே. திரும்பிப் போகாமல் இங்கேயே இருந்து விடு என்றால், நான் குறிப்பிட்ட காலம் தாண்டினவுடன், வானரர் களெல்லோரும் ஹநுமான் களைத்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திருப்பான்; அல்லது சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டிருப்பான் என்று நிச்சயித்து பிராயோபவேசம் செய்து உயிரை விடுவார்களே' என்று சற்றுநேரம் கவலை கொண்டு பிறகு, 'என்ன புத்தி மோசம் போனேன்! கவலை உயிரை வாங்குமே; காரியங்களைக் கெடுக்குமே; ஸகல ஸம்பத்திற்கும் உத்ஸாஹ மல்லவா காரணம்; உத்ஸாஹமே சிரேஷ்டமான ஸுகத்தைக் கொடுக்கும். எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும்படி மனிதனைத் தூண்டிவிடுகிறது உத்ஸாஹமல்லவா? மனிதன் செய்யும் ஸகல காரியங்களையும் ஸுலபமாகச் செய்வது உத்ஸாஹமே. ஆகையால் உத்ஸாஹத்துடன் மறுபடியும் பிரயத்தனம் செய்கிறேன். ராவணனால் ஆளப்பட்ட ஸ்தலங்களையும் பானசாலைகளையும், புஷ்ப கிருஹங்களையும், சித்திர சாலைகளையும், கிரீடா கிருஹங்களையும், வீடுகளைச் சேர்ந்த

தோட்டங்களிலுள்ள பாதைகளையும், புஷ்பகம் முதலிய விமானங்களையும், சுரங்கங்களையும், நாற்சந்திகளிலுள்ள கிருஹங்களையும், வீடுகளுக்குத் தொலைவில் ஸ்வேச்சையாய் விளையாடுவதற்காகக் கட்டப்பட்ட கிருஹங்களையும் மறுபடியும் தேடுகிறேன்' என்று மேலே ஏறியும் இறங்கியும் நிற்குகொண்டும் நடந்துகொண்டும் வாசல்களையும் கதவுகளையும் திறந்துகொண்டும், உள்ளே நுழைந்தும் வெளியே வந்தும், குகைகளில் பிரவேசித்தும், வெளிக் கிளம்பியும் தேடிக்கொண்டே போனார். ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் அவரால் பரிசோதிக்கப்படாத இடம் கிடையாது. கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் வீதிகளையும் நாற்சந்தி மரங்களுக்கடியிலுள்ள மேடைகளையும் துரவுகளையும் குளங்களையும் நன்றாய்த் தேடிப் பார்த்தார். நானா ரூபமுள்ளவர்களும் குரூபிகளும் விகார வேஷமுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸிகளைக் கண்டார்; ஜானகியைக் காணவில்லை. நிகரற்ற ஸௌந்தரியத்தையுடைய வித்யாதர ஸ்திரீகளைக் கண்டார்; ராகவனுக்கு ஆனந்த ஹேதுவான ஸீதையைக் காணவில்லை. பூர்ண சந்திரனையொத்த முகங்களையுடைய உத்தமமான நாக கன்யைகளைக் கண்டார்; லாவண்ய நிதியான வைதேஹியைக் காணவில்லை. யுத்தத்தில் ஜயித்த நாகர்களுடைய கன்யைகளைப் பலவந்தமாய் அபகரித்துக் கொண்டு வந்து வைத்திருப்பதைக் கண்டார்; ஜனக மஹாராஜனுக்கு அருமையான ஸீதையைக் காணவில்லை.

வாயு புத்திரனும், ஸூரியனை அலக்ஷ்யமாய்த் தாவிப் பிடித்தவரும், புத்தியிலும் யோசனையிலும் ஓப்பில்லாதவருமான ஆஞ்ஜநேயர் மற்ற ஸ்திரீ ரத்தினங்களையும் கண்டு ஸீதையை மாத்திரம் காணாமல் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார். அளவற்ற பராக்கிரமசாலியானாலும் வானர வீரர்களுடைய பிரயத்தனங்களும், தான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் வீணானதைக் கண்டு மறுபடியும் கவலைகொண்டு புஷ்பகத்திலிருந்து இறங்கி, துக்கத்தால் மனம் நொந்து மறுபடியும் ஆலோசிக்கலானார்.

அவதீர்ய விமாநாச்ச ஹ்ருமாந் மாருதாத்மஜ: |
சீந்தா முபஜகாமாத ஸ்ராகோபஹத சேதந: | (௨௩).

ஸ-13: ஸீதையைக் காணாமல் மாருதி துக்கித்தது (தொடர்ச்சி)

விமாநாத்து ஸுஸங்கரம்ய ப்ராகாரம் ஹர்யுதப: |
ஹதாமாந் ஷேகவாநாஸீத்” யதா வித் யுத் கநாந்தரே || (25)

பிறகு மஹா வேகசாலியான ஹநுமான் இந்திர நீலக்கல்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோட்டைமதில் மேலேறி நிற்கையில் கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப் போல் தோன்றினார். ராவண கிருஹத்தில் எங்கு தேடியும் ஸீதையைக் காணாமல் பின் வருமாறு யோசித்தார். “ராமனுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்ற முயன்ற நான் இந்த லங்கா நகரத்தை வேண்டியவரையில் தேடினேன். உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய அவயவங்களையுடைய ஸீதையை மாத்திரம் காணவில்லை. குட்டைகள், குளங்கள், ஏரிகள், வாய்க்கால்கள், நதிகள், சதுப்பு நிலங்கள் நிறைந்த வனங்கள், புதர்கள், மலைகள் ஒன்றுவிடாமல் தேடிப் பார்த்தேன்; ஜானகி மாத்திரம் காணப்படவில்லையே! ‘ராவண கிருஹத்தில் ஸீதை இருக்கிறாள்; அதோ பாருங்கள்’ என்று சொன்ன ஸம்பாதியின் வார்த்தைப்படி இங்கே அவளைக் காணேனே!

எது எப்படியிருந்தாலும், ஜானகி காம பரவசமாய், துஷ்ட நடத்தையுள்ள ராவணனிடத்தில் மோகித்து அவனுக்கு உட்பட்டிருப்பாளோ? அவள் ஸாமான்ய ஸ்திரீயா? யாகயக்ஞங்களுக்கும் பிரஹ்மவித்யைக்கும் வாஸஸ்தலமான விதேஹ வம்சத்தில் பிறந்தவளல்லவா? சதானந்தரார் யாக்ஞவல்க்யார் முதலிய பிரஹ்ம நிஷ்டர்களால் பரிசுத்தமான மிதிலா நகரத்தில் அவதரித்தவளல்லவா? மஹரிஷிகளும் உபதேசத்திற்காக வந்து அடுக்கும்படியான ஜனகரென்ற பிரஹ்மவித்திற்குப் பிறந்தவளல்லவா? மற்ற ஜீவ கோடிகளைப்போல் ஸ்திரீ புருஷ ஸம்பந்தத்தால் பிறக்காமல். யாக காலத்தில் யாக பூமியை உழும்பொழுது கலப்பை நுனியால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவளன்றோ?

ஒருவேளை ராவணன் ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகையில், ‘இதற்குள் ராமன் பர்ணசாலைக்கு வந்து, ஸீதையைக் காணாமல் தேடி, ஜடாயு முதலியவர்களால் நான் கொண்டு போகிறேனென்றறிந்து, பாணப் பிரயோகம் செய்தால் என்ன செய்வேன்? அது எங்கிருந்தாலும் விடாதே. மாரீசனைப் படுத்தினபாடு தெரியாதா?’ என்று நினைத்து நடுங்கி ஸீதையை

நழுவ விட்டிருக்கலாம். அவள் மலைகளைப்போன்ற அலைகள் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை ஒரு நாளும் காணாதவள்; தேவகணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசவீதியில் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்போது முதலை திமிங்கிலம் நீர்ப் பாம்பு முதலிய ஜல ஜந்துக்களைக் கண்டு பயத்தால் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்து இறந்தாளோ? மிக்க செல்வமாய் வளர்க்கப் பட்டவளாகையால் மஹா பலவான ராவணனுடைய புஜங்களால் பிடிக்கப்பட்டு அவன் போகும் அதி வேகத்தை ஸஹிக்காமல் உயிரை விட்டிருப்பாளோ? அல்லது, மஹா பதிவிரதையாகையால் பர புருஷனால் தொடப்பட்ட தேகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டு ராவணன் ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் வர வர உயரக் கிளம்பிப் போகையில் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்திருப்பாளோ? அல்லது, ராவணன், தன் இஷ்டத்திற்றென்கும்படி அவளைப் பலாத்காரம் செய்திருப்பான்; உயிரை விட்டாலும் விடுவாளே அன்றி ஸம்மதிப்பாளா? அதைக் கண்டு ராவணன் கோப பரவசனாய் தனியாயும் அனாதையாயும் இருக்கும் ஜானகியைத் தின்றிருப்பான். அல்லது ராவண பத்தினிகள் சக்களத்தி துவேஷத்தால் ஸாதுவான ஜானகியைப் பங்கிட்டுத் தின்று விட்டார்களோ? அல்லது ராமமூர்த்தியின் திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தையும், கோடி மன்மத ஸௌந்தரியத்தையும், பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும், மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற நேத்திரங்களையும் நினைத்து நினைத்துருகி, 'இனி அவரை நான் பார்க்கப் போகிறதில்லை' என்று மனம் தளர்ந்து உயிரை விட்டாளோ? 'ஹா! ராம! லக்ஷ்மண! ஹா! அயோத்யா!' என்று கதறிக் கொண்டே பிராணனை விட்டாளோ?

சீ! இப்படி எண்ணுவதெல்லாம் புத்திஹீனம். ஸீதையைக் கொஞ்சம்கூட அபாயமில்லாமல் லங்கையில் கொண்டுபோய் வைப்பது ராவணனுக்கு ஒரு பெரிய காரியமா? ஹிமய மலையைப்போல் கலங்காத தைரியத்தையுடைய வீர சிரேஷ்டர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்த ஜானகிக்குப் பயமென்பதும் உண்டோ? பதிவிரதா தர்மமென்ற நெருப்புக் கொழுந்தால் சூழப்பட்ட ஜானகியை ராவணன் ஹிம்ஸை செய்யவும் முடியுமோ? தான் ஆசை கொண்டு, ஸகல அபாயங்களையும் லக்ஷியம் செய்யாமல், மஹா பாதகத்தைச் செய்யத் துணிந்த ராவணன் ஸீதையைத் தின்றிருப்பான் என்று எண்ணவும் முடியுமோ? ராக்ஷஸேசுவரனுக்கு மிக்கப் பிரியமான ஸீதையை அவனுடைய பத்தினிகள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் துணிவார்களோ? ராமனுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தையும், தேஜஸையும் பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும் வீரியத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ஸீதை, அவர் தன்னை மறந்து விடுவாரென்றும், அவருக்கு ராவணனை ஜயிப்பது அஸாத்தியமென்றும் எண்ணி நம்பிக்கையற்று உயிரை விடுவாளோ?

ஆகையால் உயிரோடிருக்கிறாள்; லங்கையிலேயே இருக்கிறாள். ஆனால் பஞ்சவர்ணக் கிளியைக் கூட்டிலடைத்து வைப்பதைப் போல் எங்கேயோ ரஹஸ்யமான இடத்தில் ராவணனால் ஒளித்து வைக்கப் பட்டுக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளென்பது நிச்சயம். ஸ்த்ரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் யாக பூமியில் பிறந்து, ஜனக ராஜரிஷியால் வளர்க்கப்பட்டு, ஸகலலோக நாதனான ராமமூர்த்தியைப் பர்த்தாவாக அடைந்து பிரபஞ்சத்தை மயக்க வந்த மாயையைப்போல் அழகால் ஸமஸ்த பிராணிகளையும் மோகிக்கச் செய்யும் ஜானகி, எவ் விதத்திலும் தனக்குத் தகாத மஹா பாபிக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டிருப்பாளோ? ராவணன் அவளை எங்கேயாவது பூமிக்குள் ஒளித்து வைத்திருப்பாளோ? வரும் வழியில் மயங்கி ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தாளோ? ராகவனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமல் உயிரை விட்டாளோ? ஸீதையிடத்தில் அபாரப் பிரியமுள்ள ராமனிடத்தில் இதைத் தெரிவிப்பது அயுக்தம். சொன்னால் பெரும் கெடுதி நேரும்; சொல்லாவிட்டால் ஸ்வாமிக்குத் துரோகம் செய்தவனாவேன்; ஒன்றிற் கொண்டு விரோதமாக இருக்கிறது. என்ன செய்யலாம்? இந்த ஸங்கட தசையில் கால தேசத்திற்கு ஒத்தபடி. நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?” என்று ஆஞ்ஜநேயர் சிந்திக்கலானார். “ஸீதையைக் காணாமல் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றதால் என்ன பிரயோஜனம்? ஸமுத்திரத்தை தாண்டினதும், லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனைப் பார்த்ததும் வீணாகும். ஸுகீவ மஹாராஜனும், கிஷ்கிந்தையிலுள்ள வானரர்களும், ராம லக்ஷ்மணர்களும் என்னை என்ன சொல்லமாட்டார்கள்?

“எப்படித் தேடியும் ஸீதையைக் காணவில்லை” என்ற கோரமான வார்த்தையை ராமனிடத்தில் சொன்னால், அந்தக் க்ஷணத்திலேயே உயிரை விடுவாரே. என் கடுமையான வாக்கியங்கள் நாராசங்களைப் போல் அவருடைய ஹிருதயத்தைக் குருரமாய்த் துளைத்து, இந்திரியங்களை வேரறுக்கும்; அதற்குப் பிறகும் பிராணன் தரிக்குமோ? ஸஹிக்கமுடியாத துக்கத்தால் ராமன் உயிரை விட நிச்சயிப்பதைக் கண்டு, தனது உடல் உயிர் ஆவியை அவருக்கு அர்ப்பணம் செய்த லக்ஷ்மணன் பிழைத்தும் இருப்பாரோ? மஹாபுத்திமானல்லவா? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்ததைக் கேட்டவுடன் பரதன் உயிரை விடுவார். அவருடைய நிழலைப்போன்ற சத்ருக்னன் ஒரு நிமிஷமாவது அவனை விட்டிருப்பாரோ? லோக பாலர்களைப்போன்ற புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்துக் கௌஸல்யை ஸுமித்திரை கைகேயி என்ற ராஜபத்தினிகள் பிழைத்தும் இருப்பார்களோ? ஸுகீவ மஹாராஜன் சொன்ன சொல் தவறாதவன்; ராமனாலடைந்த பரமோபகாரத்திற்குத் தன்னால் பிரத்யுபகாரம் செய்ய முடியாமல் அவர் துக்கத்தால் இறப்பதைப் பார்க்க ஸஹிப்பாரோ? வெகு காலம் கஷ்டங்களை அனுபவித்துப் பலவிதமாய்

அவமானம் செய்யப்பட்டுத் தன் பார்த்தாவிற் கு கேஷமம் பிறக்குமோ என்று தெய்வங்களை வேண்டிய ருமை, ஸ்கர்வனும் இறந்து விதவையாய்க் காலம் கழிக்க நினைப்பாளோ? உத்தம பதிவிரதையல்லவா? வாலியைப் பறிகொடுத்து நடைபிணம் போலிருக்கும் தீக்ஷணபுத்தியுள்ள தாரை ஸ்கர்வனையும் இழந்து உயிரோடிருப்பாளா? நிகரற்ற மாதா பிதாக்களுமில்லாமல், தகப்பனுக்கு தகப்பனாயிருந்த ஸ்கர்வனும் இறந்து, குழந்தை அங்கதன் அகால மரணமடை வானென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? தங்களுக்கு ஸகலவிதத்திலும் கதியான அரசர்கள் மடிந்த பிறகு வானரர்கள் கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் தலைகளில் அறைந்துகொண்டு பிராணனை விடுவார்கள். மஹாராஜாவால் மிருதுவான வார்த்தைகளாலும் வெகுமானங்களாலும் கௌரவங்களாலும் பெருமைப்படுத்தப்பட்ட வானரசிரேஷ்டர்கள் அவர் இறந்த பிறகும் மானஹீனமாய் ஜீவனம் செய்வார்களா? வீடுகளிலும் வனங்களிலும் மலைகளிலும் கூடி ஸந்தோஷமாய் விளையாடுவார்களோ? ஸ்கர்வனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை நினைத்து மந்திரி பிரதானிகளுடனும் பெண்டு பிள்ளைகளுடனும் மலைச் சிகரங்களிலிருந்து விழுந்து மடிவார்கள்; விஷத்தைத் தின்றோ, நெருப்பில் விழுந்தோ, தூக்குப் போட்டுக்கொண்டோ, உபவாசம் செய்தோ, ஆயுதங்களாலோ எந்த விதத்திலாவது தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள். நான் போனவுடன் பெருங்கூச்சலும் அழுகையும் கிளம்பும்; இக்ஷ்வாகு வம்சம் மடியும்; வானரர்களும் நிர்மூலமாவார்கள். இப்படி எல்லோரையும் கொல்லும் நான் இங்கிருந்து கிஷ்கிந்தைக்குப் போக நினைப்பேனோ? ஸீதையைக் காணாமல் மஹா ராஜாவின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன்?

நான் போகாமல் இங்கேயே இருந்துவிட்டால், தர்மாத்மாக்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸமுத்திரக் கரையில் என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும் வானர வீரர்களும், 'மாருதி காரியத்தை எப்படியாவது முடித்துக்கொண்டே வருவான்' என்ற நம்பிக்கையால் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் பழம் கிழங்கு ஜலம் நிறைந்த ஸமுத்திரக் கரையோரங்களில் வானப்பிரஸ்த விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு அகஸ்மாத்தாய் என் கைகளிலும் வாயிலும் விழும் பதார்த் தங்களைத் தின்று காலம் கழிப்பேன்; அல்லது, சிதையை அடுக்கி நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேன்; ஸமுத்திரத்தில் குதித்து உயிரை விடுவேன், உபவாசம் செய்து தேகத்திலிருந்து ஆத்மாவைப் பிரிக்க யத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் காக்கைகளும் நாற்கால் ஜந்துக்களும் என் தேகத்தைத் தின்றுவிடும். இவ்வித மரணம் மஹரிஷிகளால் மெச்சப்பட்டதே. இந்த ராத்திரி நன்றாக ஆரம்பித்தது; முதலில் லங்காதேவதையை ஜயித்தேன்; சந்திரனும் எனக்கு விசேஷ உபகாரம்

செய்தான்; ஸீதையைத் தேடும் உத்தமகாரியத்தில் ஸஹாயம் செய்ததென்றும், ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்த ராத்திரி என்றும் அபாரகீர்த்தியால் அலங்கரிக் கப்படும் என்று எண்ணியிருந்தேன்; ஸீதையைக் காணாமல் இதெல்லாம் வீணாயிற்று. தபஸ்வியாக இருந்து மரத்தடிகளில் காலம் கழிப்பேனே யொழிய ஸீதையைக் காணாமல் திரும்பிப் போகமாட்டேன். போனால் என்னை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் உடனே பிராணனை விடுவார்கள். நான் இறப்பதில் அநேகம் கெடுதிகளுண்டு; உயிரோடிருந்தால் என்றைக்காவது க்ஷேமம் நேரும். ஆகையால் உயிரை வைத்துக்கொள்வதே நலம்.”

இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஆஞ்ஜநேயருக்குத் துக்கம் தீரவில்லை. “அல்லது, மஹாபலவானான லங்காபதியைக் கொல்லட்டுமா? அதனால் வேறு பிரயோஜனமில்லாவிட்டாலும் அந்தப் பாபி செய்த அக்கிரமத்திற்குப் பழிவாங்கின திருப்தியாவது உண்டாகும். அல்லது, யாகபசுவை அக்னிதேவதைக்கு வெகுமானமாய்க் கொண்டு போவதுபோல், ராவணனைக் கட்டி. ஆகாசமார்க்கமாய்க் கொண்டு போய் ராமனுடைய பாதத்தில் போட்டுமா?” என்று ஹநுமான் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் பீடிக்கப்பட்டு மறுபடியும் ஆலோசித்தார். “ஸீதையைக் காணும் வரையில் இங்கேயிருந்து லங்கையை அடிக்கடி தேடுவேன். அல்லது, ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தையை நம்பி, ‘ஸீதை லங்கையில் இருக்கிறாள்’ என்று சொல்லி ராமனை அழைத்து வந்தாலென்ன? ஐயோ! ஸீதை இங்கு இல்லாவிட்டால் வானரகுலத்தைச் சாம்பலாக்குவாரே! ஆகையால் இங்கேயே இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு உபவாஸம் செய்வேன்; பாபம்! என்னால் வானரர்களெல்லாம் நாசமடைய வேண்டுமா?” என்று நாற்புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, “மோசம் போனேனே! என்ன புத்திஹீனம்! இதோ ஆகாசத்தையளாவும் அசோகமரங்களடர்ந்த சோலையை நான் இதுவரையில் தேடவில்லையே; ஜானகியை ஏன் இங்கே வைத்திருக்கக் கூடாது? இந்த க்ஷணமே தேடுகிறேன். வஸுக்கள் ருத்திரர்கள் ஆதித்தியாகள் அச்வினிகள் மருத்துக்கள் முதலிய தேவகணங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். எனக்கு ஸஹாயம் செய்து நான் ராக்ஷஸகுல காலனாகும்படி, ஆர்வதிக்கட்டும். வெகுகாலம் கடுந்தவம் செய்தவனுக்கு ஸித்தியைக் கொடுக்கும் தேவதையைப்போல் ரகுல கீர்த்தியை விளங்கச் செய்யும் ஸீதையைக் கொண்டு ராமனிடத்தில்தான் போய் ஒப்புவிப்பேன்” என்று மஹா தேஜஸ்வியான ஆஞ்ஜநேயர் சற்று தேரம் யோசித்து, கவலையால் இந்திரியங்கள் கலங்க, “இப்பொழுதாவது காரியம் கைகூடுமோ?” என்று எண்ணிக்கொண்டே எழுந்தார். ராமலக்ஷ்மணர் களுக்கும் ஜானகிக்கும் ருத்திரன் இந்திரன் யமன்

வாயு சந்திரன் ஸூரியன் மருத்துக்கள் முதலிய தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரம்” என்று ஸூரிய புத்திரனும் தன் பிரபுவுமான ஸுகீவனை மனத்தால் வந்தனம் செய்து ஸகல திக்குகளையும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்து, ஒருவரும் இல்லை என்றறிந்து அசோக வனத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அங்கே போய்த் தேட நிச்சயித்து மேலே செய்யவேண்டிய காரியங்களை ஆலோசித்தார். “அசோக வனத்தில் ஜலம் நிறைந்திருக்கும்; கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸகலவித ஸாதனங்களாலும் பரிஷ்காரமாக இருக்கும். மரங்களைப் பாதுகாக்க அனேகம் பெயர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பார்கள். ஸர்வஜகத்திற்கும். பிராணாதாரமான என் பிதாவும் கடுமையாய் வீசக்காணேன். ராவணனைச் சேர்ந்தவர்கள் காணாமலிருப்பதற்கும் ராமகாரியம் ஸித்திக்கும் பொருட்டும் என் தேகத்தைச் சுருக்கியிருக்கிறேன். மஹரிஷிகளும் தேவதைகளும் நான் ஸீதையைப் பார்க்கும்படி ஆசிர்வதிக்கட்டும். ஸ்வயம்புவான பிரஹ்ம தேவரும் அக்னி வாயு வருணன் மஹேந்திரன் ஸூரியசந்திரார்கள் அச்வினிகள் மருத்துக்கள் ருத்திரன் முதலியவர்களும் என் காரியம் ஸித்திக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கட்டும். ஸகல பூதங்களும் அவைகளுக்கு நாதனான விஷ்ணுவும் நான் போகும் வழியில் என் கண்ணில் படுகிறவர்களும் படாதவர்களும் என் காரியம் கைகூடும்படி ஆசீர்வதிக்கட்டும். சிறந்த மூக்கையும், வெண்மையான பற்களையும், நிலவு போன்ற சிரிப்பையும், செந்தாமரை இதழ்போன்ற கண்களையும் உடையதாய் பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஸகல பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஸீதாதேவிபின் திருமுக மண்டலத்தை இந்தத் தேதேவதைகளுடைய கிருபையால் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? மஹாநீசன், பாபத்திற்கு அஞ்சாதவன், ஸகல லோகங்களும் நடுங்கும்படியான குரூரகிருத்தியங்களைச் செய்கிறவன், கோரரூபியானாலும் எல்லோரும் மோகிக்கும்படியான வேஷத்தைத் தரிக்கிறவன்; தன் ஜனங்களை விட்டுத் தனியாய்த் தவிக்கும் மஹாபதிவிரதையான ஜானகியைப் பலாத்காரம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறனே! அவளை இப்பொழுது பார்ப்பது எப்படி?” என்று சிந்தித்தார்.

**கஜத்ரேண பாபேந ந்ருபரம்ஸ கர்மணா
ஸூதாருணாலங்க்ருத லேஹதாரீணா |
பலாப் பூதா ஹ்யபலா தபஸ்வீநீ
கதம் நு மே த்ருஷ்டி பதேத்ய ஸா பவேத் (69)**

ஸ-14: அசோகவனம்

ஸ முஷூர்தம்வ த்யாத்வா மநஸா சாதீகம்ய தாம் |
அவப்ஸுதோ மஹாதேஜா: ப்ரகாரம் தஸ்ய லேபம்ந: || (1)

இப்படிச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அசோகவனத்திற்குப் போக நிச்சயித்து, மஹாதேஜஸ்வியான ஹநுமான் அதன் மதில் சுவரைக் தாண்டினார். பிராகாரத்தின் மேலிருந்து பார்க்கையில் ஆனந்தத்தால் அவருடைய ஸகல அவயவங்களும் பூரித்தன. வஸந்த ருதுவில் முதலில் புஷ்பித்த ஆச்சா அசோகம் சம்பகம் மா முதலிய பலவித விருக்ஷங்களைக் கண்டார்; பிறகு வில்லிலிருந்து பிரயோகிக்கப்பட்ட நாராசத்தைப்போல், மாந்தோப்புகளால் மறைக்கப்படிக் கொடிகளால் சூழப்பட்ட மரச் சோலைகளில் பாய்ந்தார். அங்கே குயில்களும் மயில்களும் வண்டுகளும் இன்னும் பலவகைப் பக்ஷிகளும் மதுரமாய்ச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன; மான் முதலிய மிருகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன; வெள்ளிமயமாயும் தங்க மயமாயும் விளங்கும் அனேக விருக்ஷங்கள் பாலஸூரியர்களைப் போல் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பிரகாசித்தன. விசித்திரமான காடுகளில் ஸகலப் பிராணிகளும் ஆனந்தமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அழகிலும் சீலத்திலும் நிகரில்லாத ஜானகியைத் தேடித் கொண்டு போகையில் ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பக்ஷிகளை எழுப்பினார்; அவை நான்கு புறங்களிலும் பறந்து இறக்கைகளால் மரங்களை அடித்து நானா வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களை உதிர்த்தன. மலர்களால், தூவப்பட்ட தேகத்தையுடைய ஹநுமான் அசோக வனத்தில் புஷ்பத்தால் செய்யப்பட்ட மலையைப் போல் தோன்றினார். மரச் சோலைகளிலிருந்து ஸகல திக்குகளிலும் பாயும் ஆஞ்ஜநேயரை வஸந்த ருதுவின் தேவதை என்று அங்கிருந்த ஸகலப் பிராணிகளும் நினைத்தன. மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பலவகைப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியானது ஆபரணங்களணிந்த ஸுந்தரியைப் போல் விளங்கிற்று. மஹாபலவானான ஹநுமான் அந்த மரங்களை வேகமாய் அசைக்கும் பொழுது அவை விசித்திரமான புஷ்பங்களைச் சொரிந்தன. சூதாட்டத்தில் பந்தயம் வைத்து தோற்று ஆடையாபரணங்களைக் கழற்றிவைத்த சூதாடிகளைப்போல், புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் இலைகளையும் உதிர்த்த அந்த விருக்ஷங்கள் அழகு குறைந்து நின்றன. பெருங்காற்றில் அடிபட்டவை போல், புஷ்பங்களும் பழங்களும் இலைகளும்மற்றுப் பக்ஷிகளுமில்லாமல் வளிக்கத் தகாதவைகளாயின. நாயகனுடன் ரதிகேளி அனுபவித்த யௌவன ஸ்த்ரீ, கலைந்த கேசங்களுடனும் சந்தனப் பூச்சுகளும் மகரிகாபத்திரங்களும்

திலகமும் அழிந்தும், ஆசையுடன் அதர பானம் செய்யப்பட்டதால் பற்களைப்போல் வெண்மையான உதடுகளுடனும், நகங்களாலும் பற்களாலும் காயம்பட்ட தேகத்துடனும் விளங்குவதபோல், அசோகவனம் ஹநுமானுடைய கால்களாலும் கைகளாலும் வாலாலும் துவைக்கப்பட்டுச் சின்ன பின்னமான மரங்களுடன் விளங்கிற்று. மழைக் காலத்தில் வாயுபகவான் விந்திய மலையில் தங்கியிருக்கும் மேகக் கூட்டங்களைச் சிதறடிப்பதுபோல், அந்த வானர வீரன் பெருங்கொடிகளை அறுத்தெறிந்தார்.

அங்கே தங்கம் வெள்ளி நவமணிகள் முதலியவைகள் இழைத்த தரைகளைக் கண்டார்; விசித்திரமான ரூபங்களுடன் அனேகம் குளங்கள் வெட்டப்பட்டிருந்தன; படிகளில் நவரத்தினங்கள் பிரகாசித்தன; ஸ்படிகத்தால் தளவரிசை போடப்பட்டிருந்தது; முத்து பவழம் முதலிய விலையுயர்ந்த வஸ்துக்களின் பொடிகளே மணல்கள், அமிருதத்தைப்போல் ருசியுள்ள ஜலம் நிறைந்திருந்தது; அதில் தாமரை கருநெய்தல் முதலிய புஷ்பங்கள் அழகாய் மலர்ந்திருந்தன; அவைகளின் மேல் நீர்ப்பறவைகள் மதுரமாய்க் கூவிக் கொண்டிருந்தன; நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஆறுகள் வந்து விழுந்தன; கரைகளில் பொன்மயமான விருக்ஷங்களும், ஸந்தனம் முதலிய ஸ்வர்க்கலோகத்து விருக்ஷங்களும், புதர்களும் இடைவெளி யில்லாமல் செழித்து வளர்ந்தன. சிறிது தூரத்திற்கப்பால் ஒரு கரீடா பர்வதத்தைக் கண்டார். அது மேகத்தைப்போல் கறுத்து, உன்னதமான சிகரத்தையும் விசித்திரமான கொடிமுடிகளையுடையதாய் கற்பாறைகை களாலமைக்கப் பட்ட அறைகளுடன், நானாவிருக்ஷங்களால் நிறைந்து வெகு மனோஹரமாய் விளங்கிற்று. நாயகனுடன் கோபித்துக்கொண்டு திடீரென்று அவன் மடியிலிருந்து குதித்தோடும் யுவதியைப்போல் ஒரு நதி அந்தப் பார்வதத்திலிருந்து கீழே விழுந்தது. அவளுடைய தோழிகளும் பந்துக்களும் போகவேண்டாமென்று தடுப்பதுபோல், அதன் ஜலத்தில் நனைந்த நுனிகளுடன் அனேகம் மரங்கள் இருகரைகளிலும் செழித்து வளர்ந்தன. நாயகனிடத்தில் கோபம் தணிந்து திரும்பிவரும் நாயகியைப் போல் மரங்களால் தடுக்கப்பட்ட ஜலம் எதிர்த்து வந்தது. அந்த நதிக்கு ஸமீபத்தில், பலவகைப் பறவைக் கூட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாமரையோடைகள் இருந்தன. வெகு நீளமாக அமைக்கப்பட்ட அனேக நடவாவிகள் குளிர்ந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, நவமணிகள் இழைத்த படிகளுடனும், முத்துப் பொடியால் செய்த மணல்களுடனும் காணப்பட்டன. கரைகளில் விசித்திரமான மாடி வீடுகளும் பலவகை மிருகங்களால் நிறைந்த ஆச்சரியமான வனங்களும், காடுகளும் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் தழைத்த சில பெரிய விருகுகளுக்கு நான்கு புறங்களிலும் விஸ்தாரமான மேடைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அதன்மேல் தங்கமேடைகளும் வெய்யில் மழை முதலியவைகளைத் தடுப்பதற்காகப் பந்தல்களும் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஒரு சிம்சபாவிருகுகும் கொடிகளாலும் இலைகளாலும் சூழப்பட்டு தங்கமயமாய் பிரகாசித்தது. அதைச் சுற்றிலும் தங்கமேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. இன்னும் அனேக விசித்திரமான பிரதேசங்களையும், பூமிப் பிளப்புகளையும், மலையருவிகளையும், நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலிக்கும் தங்க மயமான விருகுகளையும் கண்டார். “ஸுவர்ணமயமான மேருபர்வதத்தின் காந்தியால் ஸூரியன் தங்கமயமாய்க் தோன்றுவதுபோல், இந்த விருகுகளின் தேஜஸால் என் தேகம் முழுவதும் தங்கமயமாய்த் தோன்றுகிறது” என்றார். அனேக மஹாவிருகுகளால் சூழப்பட்ட அந்த சிம்சபா மரத்தில் விசித்திரமான த்வனியுள்ள அனேக சிறு மணிகள் கட்டப் பட்டிருந்தன; அவைகள் காற்றாலசைக்கப் படும் பொழுது மதுரமான சப்தமுண்டாயிற்று.

பிறகு இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் அரும்புகளாலும் விளங்கும் அந்த மரத்திலேறி ஆஞ்ஜநேயர் இப்படி ஆலோசித்தார். ‘ராமனை எப்போது காண்பேனென்று ஆவலாக எதிர்பார்க்கும் ஜானகியை இங்கிருந்து காணலாம். கவலையால் தூக்கம் பிடிக்காமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டு ஒரு வேளை இவ்விடத்திற்கு வரக்கூடாதா? சம்பகம் சந்தனம் முதலிய சிரேஷ்டமான விருகுகளால் விளங்கும் இந்த அசோக வனத்தில் அவளுக்குப் பிரியமிருக்கும்; இந்தத் தாமரையோடையில் பசுளிகள் இன்பமாய் கூவுகின்றன. ஸீதைக்கு வனங்களில் ஸஞ்சரிப்பதில் விசேஷ ஆனந்தம்; ராமனை விட்டுப் பிரிந்து இளைத்து அந்தத் தாபத்தைப் போக்குவதற்காக இங்கே வருவாள்; வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணி களுடைய கேஷமத்தில் அவளுக்கு வெகு கவலை, அனேக வருஷங்களாய் வனங்களில் திரிந்து பழகினவள்; யௌவனப் பருவத்திலிருப்பவள்; ஜனங்களுடைய கூட்டத்தை நீக்கித் தனியாய் ராமனை தியானிக்கவும் அவருடன் ஆனந்தமாகக் கடந்த காலத்தை ஞாபகம் செய்யக்கூடிய இந்த வனங்களைப் பார்க்கவும் இங்கே நிச்சயமாய் வருவாள்; அல்லது தெளிந்த ஜலத்தையுடைய இந்த நதியில் காலை ஸந்தியாதேவதையை உபாஸிக்க வருவாள்; இது அவள் ஸஞ்சரிக்கத் தகுந்த வனம்; அவளும் இந்த வனத்திற்குத் தகுந்த ஆபரணம்; அவள் உயிரோடு மாத்திரமிருந்தால் இந்த நதிக் கரைக்கு வராமல் இருக்கமாட்டாள்” என்று மஹா மேதாவியான மாருதி, பூவும் இலைகளும் நிறைந்த அந்த சிம்சபா விருகுகத்தில் மறைந்திருந்து, நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஸீதையின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நான்கு திக்குகளையும் கவனித்தார்,

ஏவம் து மத்வா ஹநுமாந் மஹாத்மா
ப்ரதீக்ஷமாணா மநுஜேந்த்ர பத்நீம் |
அவேக்ஷமாணாப் ச ததர்பா ஸர்வம்
ஸுபுஷ்பீதே பர்கா க நே ந்ரீந: || (௨1)

ஸ-15: ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டது

ஸ வீக்ஷமாணஸ்தத்ரஸ்டீதா மார்கமாணசுமர்ச மைதீஸீம் |
அக்ஷமாணசுமர்ச மஜீம் ஸர்வாம் தாமந்வவைக்ஷத || (1)

ஹநுமான் அந்த மரத்தின் மேலிருந்து நான்கு பக்கங்களிலும் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு, பூமியையும் மரச் சோலைகளையும் உற்றுப் பார்த்தார். கல்பகம் முதலிய தேவ விருக்ஷங்களின் ஜோதியால் திக்குகள் பிரகாசித்தன; குயில்கள் மதுரமாய்க் கூவின; அசோக மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் பால ஸூரியனைப் போலும், நெருப்பைப் போலும் ஜ்வலித்தன; ஸுகல ருதுக்களில் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் அங்கே காணப்பட்டன; விசித்திர ரூபமுள்ள புஷ்பங்கள் ஆபரணங்களைப் போல் காணப்பட்டன. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் இலைகளாலும் அடிமுதல் நுனிவரையில் மறைக்கப்பட்டு பாரம் தாங்காமல் பூமியில் புரளும் அசோகம் முதலிய அனேகம் விருஷங்களைக் கண்டார். பக்ஷிக் கூட்டங்கள் கணக்கில்லாமல் வந்து விழுந்து, கிளைகளில் இலைகளே இல்லாமல் செய்து விடுவன போலிருந்தன. நடவாவிகளில் தங்க மயமான தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் பிரகாசித்தன. திவ்வியமான வாஸனையாலும் ரஸத்தாலும் அந்த வனம் மனத்தை அபகரித்தது. மனிதர் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கும் ஸுகல விதமான பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. உப்பரிகைகளாலும், அரசர்களின் அரண்மனைகளாலும், பலவகை ஆஸனங்களாலும் கம்பளங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட. அனேகம் சுரங்கங்களாலும் நெருக்கமாக இருந்தது. எவ்விடமும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய நந்தனமென்ற வனத்தை ஒத்திருந்தது. அந்த விருக்ஷங்களின் காந்தியால் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் நெருப்புப் பிடித்து எரிவது போல் தோன்றிற்று. ஆழமாய் வேரூன்றிச் செழிக்கும் புன்னை ஏழிலைப்பாலை சம்பகம் முதலிய மரங்களும், தங்கம் நெருப்பு மை முதலியவைகளைப் போல் வார்ணமுள்ள அசோக மரங்களும் அங்கே காணப்பட்டன. அதி மனோஹரமாய் வார்ணிக்க முடியாததாய் விசேஷ சோபையுடன் இந்திரனுடைய நந்தவனத்தை ஒத்து, குபேரனுடைய சைத்ர ரதத்தைப் பரிகாஸம் செய்வது போலிருந்தது. புஷ்பங்களாகிற நக்ஷத்திரங்களால் ஆகாசத்தைப் போலவும், புஷ்பங்களாகிற ரத்தினங்களால் ஐந்தாவது ஸமுத்திரத்தைப் போலவும், ஸுகல ருதுக்களிலும் புஷ்பிக்கும் மரங்களாலும் தேன் மணம் வீசும் மரங்களாலும் பல வகைப் பக்ஷிகளாலும் மிருகங்களாலும் அவைகளின் விசித்திரமான த்வனிகளாலும்

வாசனைகளாலும் அந்த அசோக வனம் பரிசுத்தமான கந்தமாதன பர்வதத்தைப் போலும் தோன்றியது.

அந்த வனத்தில் சற்று தாரத்திற்கப்பால் யாக சாலை போல் கட்டப்பட்ட ஒரு மாளிகையைக் கண்டார். அது வெகு உயரமாய் ஆயிரம் ஸ்தம்பங்களுடன் வெண்மையாகக் கைலாஸ பர்வதத்தைப் போலிருந்தது. அதன் பவழப் படிகளும் தங்க மேடைகளும் கண்ணைப் பறித்தன. பிறகு அந்தச் சிம்சுபா விருக்ஷத்திற்கு அருகிலுள்ள மாளிகையின் அருகில் ஒரு ஸ்தூி இருப்பதைக் கண்டார். அவளைச் சுற்றிலும் ராக்ஷஸிகள் கண்கொட்டாமல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நெடுநாளாய் ஆகாரமில்லாமல் துரும்புபோல் இளைத்திருந்தாள்; புழுதுபடிந்த தேகத்தில் அழுக்குப் படிந்து கிழிந்த தங்க மயமான ஒற்றை வஸ்திரம் சுற்றப்பட்டிருந்தது; தாமரை மலர் அற்ற தடாகம்போல் யுவதிகளுக்கு உசிதமான ஆபரணங்களின்றி அவள் காணப்பட்டாள்! கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது; சரத்காலத்தில் கருத்து வன வரிசைகளால் விளங்கும் பூமியைப்போன்ற சுருண்டு நீண்ட தலைமயிர் கருநாகத்தைப்போல் ஒற்றைப் பின்னலாய் இருப்பிற்குக் கீழ் வரையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. தைரியமற்று அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்; மிகுந்த லஜ்ஜையுடன் தன் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடித் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் பதிவிரதாக்கினியால் கொளுத்கக் கூடியவள்; அவள் படும்பாட்டைப் பார்த்துக் கருங்கல்லும் உருகும்; ராமத் தியானத்தாலும் அவரைப் பிரிந்த சோகத்தாலும் மெய் மறந்தவள்; மனம் குன்றித் துக்கத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லாதவள்; தன் பிரிய ஜனங்களை விட்டு ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் அவள் இருப்பது, தன் இனத்தை விட்டுப் பிரிந்த பெண்மான் நாய்களால் சூழப்பட்டதுபோல் இருந்தது; கஷ்டத்தையே அறியாதவள்; பரம ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவள்; சொல்ல முடியாத துக்கத்தால் வாட்டப்படுகிறவள்; அவளுடைய ரூபத்தையும் அழகையும் சற்று யோசித்துப் பார்த்த பிறகுதான் இவள் ஜானகி என்று அறிய முடியும்; சுக்கிலபக்ஷத்தின் ஆரம்பத்தில் நிர்மலமான சந்திர ரேகையைப் போலும், புகையால் மூடப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப் போலும், பிரிய நாயகனான சந்திரனை அடைய வேண்டிய ரோஹினியை அங்காரகனென்ற குரூரக் கிரஹம் பிடித்ததுபோலும் தோன்றினாள்.

அழுக்கடைந்து இளைத்த தேகத்தையும் விசாலமான நேத்திரங்களையுமுடைய அந்தப் பெண்ணை, நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்க்கையில் தகுந்த காரணங்களால் இவளே ஸீதை என்று மாருதி நிச்சயித்தார். “இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராவணன் எடுத்துக்

கொண்டு போகையில் எவளைக் கண்டேனோ அவளுக்கும் இவளுக்கும் ரூபத்தில் பேதமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முக மண்டலத்தையும், மன்மதனுடைய வில்லைப் போன்ற புருவங்களையும், தாமரை இதழ்களைப் போல் மலர்ந்து செவ்வரி படர்ந்து மான் குட்டியைப்போல் மிரண்டிருக்கும் நேத்திரங்களையும், கருத்த தலைமயிரையும், கருத்து வளைந்திருக்கும் இமைகளையும் கோவைக் கனி போன்ற உதடுகளையும், சிறுத்த இடையையும் கவனிக்கையில் அவளென்றே தோன்றுகிறது. தேக காந்தியால் ஸகல திக்குகளும் இருள் நீங்கி பிரகாசிக்கின்றன; அங்கங்கள் பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மன்மதனின் பத்தினியான ரதியைப்போல் அழகுள்ளவள்; பூர்ணிமா சந்திரனைப்போல் ஸகலப் பிராணிகளும் பார்க்க விரும்பக்கூடியவள்; அவயவங்கள் உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்தி இருக்கின்றன; பூமியில் உட்கார்ந்து பெருமூச்சு விடுவதால் தவம் செய்யவளைப்போல் தோன்றுகிறாள்; ஆனால் நாக ராஜனுடைய பத்தினியைப் போல் நெருங்க முடியாதவள்; புகைக் கூட்டத்தால் மறைக்கப்பட்ட அக்னி ஜ்வாலையைப் போல் பெரும் துக்கத்தால் மறைந்த பிரகாசத்தை உடையவள்; ஸந்தேகமான அர்த்தங்களையுடைய மனு முதலிய மஹரிஷிகளின் ஸ்மிருதி வாக்கியங்களைப் போலும், கூணமான ஸம்பத்தைப் போலும், அவ நம்பிக்கையால் தடையுற்ற சிரத்தையைப் போலும், நிறைவேறாத ஆசையைப் போலவும், விக்கினங்களால் தடைப்பட்ட காரிய ஸித்தியைப் போலும், கலங்கின புத்தியைப் போலும், அநியாயமான அபவாதத்தால் கெடுக்கப்பட்ட கீர்த்தியைப்போலும், நீருண்ட மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சந்திர காந்தியைப்போலும், வேதசுருதிகளின் ஆதாரமில்லாமையால் பிரசித்தியற்ற வேத விரோதமான வித்தையைப்போலும், (அடிக்கடி வேதாத்யயனம் செய்யாததால்) மறைந்துபோன வித்தையைப் போலும் காணப்படுகிறாள்; தன் பிரிய நாயகனான ராமனைப் பிரிந்து அவரை அடைவேனா என்று ஏக்கம் பிடித்து, ராவணன் தொட்டு எடுத்ததால் தேகம் குன்றி, அனாதையாய் என்ன ஆபத்து நேருமோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். கண்ணீரால் முகம் கறுத்து, உத்தம பூஷணங்களை அணிந்துகொள்ளத் தகுந்தவளானாலும், ஆபரணங்கள் இல்லாமலிருக்கிறாள்” என்று யோசித்தார். ஹனுமான் அவளை அடிக்கடி, பார்த்தும் அவருக்கு ஸந்தேகம் தீரவில்லை. வியாகரணமும் சாஸ்திர பரிசயமும் இல்லாதவன், ஒரு வாக்கியத்திற்கு விபரீதமான அர்த்தத்தை தரும் வாக்கியத்தை கஷ்டப்பட்டு அறிவதுபோல் யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாத ஸ்திதியில், இவள் தான் ஜானகி என்று கஷ்டப்பட்டு அறிந்தார்.

பிறகு, விசாலமான நேத்திரங்களையும் சுத்தமான நடத்தையையும் உடைய ஸீதையை வேறு சில காரணங்களால் அடையாளம் கண்டுபிடித்தார். அவள் இருக்குமிடத்தைச் சுற்றிலும் கவனித்துப் பார்க்கையில் அவள் எந்த ஆபரணங்களை அணிந்திருந்ததாக ராமன் தனக்குச் சொல்லியிருந்தாரோ அவையெல்லாம் மரக் கிளைகளில் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன; விசித்தரமாய்ச் செய்யப் பட்ட கம்மல், கர்ணப்பூ முதலிய கர்ணா பரணங்களும், பவளத்தாலும் நவமணிகளாலும் பிரகாசிக்கும் கடகம் சங்கிலி மோதிரம் முதலிய பூஷணங்களும் பார்த்தாவைப் பிரிந்த விரஹக்கினியால் கறுத்திருக்கின்றன. “வெகுகாலம் அணிந்தபடியால் அவைகளைக் கழற்றின பிறகும் அந்த அடையாளங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால், ராமன் எனக்குச் சொன்ன பூஷணங்கள் இவைகளே” என்று நிச்சயித்தார். “ஜானகியினுடைய தேகத்திலிருந்து எந்த ஆபரணங்கள் கழன்று விழுந்தனவோ, அவை இங்கே இல்லை; எவை விழவில்லையோ அவை இங்கே இருக்கின்றன. ஸீதையை அபகரித்துக் கொண்டு போகையில் ரிசியமுக பர்வதத்தில் விழுந்த தங்கமயமான பச்சை உத்தரீயத்தையும், மதுரமாய் சப்திக்கும் ஆபரணங்களையும் விட்டெறிந்தவள் இவளே. இப்பொழுது தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் வெகுநாளானதால் அழுக்கடைந்து கிழிந்திருக்கிறது; ஆனாலும் என்னால் ரிசியமுக பர்வதத்தில் பார்க்கப்பட்ட வஸ்திரத்தின் வர்ணத்திலும் காந்தியிலும் பேதமில்லை. ராகவனுடைய பிரியமான மஹிஷியும் பதிவிரதையும் ஸுவர்ண காந்தியடையவளுமான இவள் மறைந்தாளாயினும் ராமனுடைய மனத்தில் எப்போதும் குடியிருக்கிறாள். அவளே இவள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. எவளைக் குறித்து ராமன் வெகு காரணங்களால் பரிதவிக்கிறாரோ, அவள் இவளே. “ஒவ்வொருவனும் தன்னைச் சேர்ந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுது அவர்களை ரக்ஷிப்பது ஸஹஜம்; நான் அப்படிச் செய்ய முடியாமல் போயிற்றே” என்று இரக்கத்தாலும், “அண்டினவர்களைக் கைவிடுவதில்லை என்பது நமது பிரதிக்கொயன்றோ? எல்லோரும் தடுக்கும்போது என்னையே ரக்ஷகனாய் ஆசிரயித்து வனத்துக்கு வந்து என்னுடன் ஸகல கஷ்டங்களை அனுபவித்தவளைக் கைவிட்டேனே” என்ற உருக்கத்தாலும் “புருஷனில் பாதி பாரியை என்ற சுருதிப்படி அக்னிஸாக்ஷியாய் நம்மைப் பார்த்தாவாக அடைந்தவளை இழந்தேனே” என்ற சோகத்தாலும்; “என் அன்பிற்குரிய நாயகியைப் பிரிந்தும் இன்னம் இந்தப் பாழும் பிராணன் போகவில்லையே” என்ற விரஹாக்கினியாலும் ராமர் தவிக்கிறார். இவ்விருவர்களுடைய சரீரமும், கரசரணாதி அவயவங்களுடைய மேன்மையும் ஒரேவிதமாக இருக்கின்றன.

ஆகையால் இந்தப் பெண்மணி அவருக்குத் தகுந்தவளே. இவளுடைய மனம் அவரிடத்திலேயே வேருன்றி இருக்கிறது; அவருடைய மனமும் இவளிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறது; அதனால்தான் இவ்விருவரும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மால்யவானென்ற பர்வதத்தில் ராகவன் ஸீதையின் பிரிவை ஸஹிக்காமல் புலம்பினபொழுது, “இதென்ன விபரீதம்! வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் சிஷ்யராம்; வேதவேதாந்தங்களைக் கரை கடந்தவராம்; ஸகல கஷ்டங்களையும் ஸஹிக்கவல்ல க்ஷத்திரிய வீரராம்; யாரோ ஒரு ஸ்திரீயை விட்டுப் பிரிந்ததற்காக இவ்வளவு பாடுபடுகிறாரே!” என்று நான் நித்தியப் பிரஹ்மசாரியானதாலும், விஷயங்களில் விரக்தனாகையாலும், பரிஹாஸம் செய்தேன். இப்போது இவளுடைய ஸௌந்தரியத்தையும் தீன ஸ்திதியையும் கண்டபிறகு எனக்குப் புத்தி வந்தது. இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது ஒருபெரிய காரியம் என்று எண்ணியிருந்தேன். இவளைப் பிரிந்தும் இன்னும் ராமன் தேகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதால் ஒரு பெரிய செய்யமுடியாததைச் செய்து வருகிறார் என்று நினைக்க வேண்டும். அவருடைய சோகத்தால் அவர் அறியவில்லை. இந்த உத்தம ஸ்திரீயைப் பிரிந்து ஒரு முகூர்த்தமாவது அவர் பிழைத்திருப்பது அஸாத்தியமான காரியம். அவருக்கென்ன மஹாப்பிரபு; ராஜ்யத்தை ஆளவும் யானை குதிரைகளை பழக்கவும் யுக்தம் செய்யவும் மாத்திரம் தெரியுமே ஓழிய உத்தம ஸ்திரீயின் பிரீதியைக் கொஞ்சமாவது அனுபவித்தவரல்ல. என்ன பிரபு! தனக்குக் கீர்த்தியையும் தேஜஸையும் விருத்தி செய்யும் இவளைப் பிரிந்தும் பிரபுத்வமுண்டோ? தன்னை அண்டினவர்களைக் கைவிடும் பிரபுவும் உண்டோ? ஸீதையோ பர்த்தாவிற் கு உட்பட்டவள்; அவருடைய ஆக்ஞையில்லாமல் தன் தேகத்தைவிடக்கூடாது; ராமனோ ஸ்வதந்திரர்; இந்தத் தேகம் தானல்லவே; ஒரு காரியத்திற்காக எடுத்துக் கொண்டது தானே. போகங்களை அனுபவிப்பதற்காகத் தேகத்தை வைத்துக் கொள்கிறதோ, துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்காக வைத்துக் கொள்ளுகிறதோ? பலவந்தமாய் பிராணனை விடலாமோ என்றால், பிராணனைப் போக்க சோகம் ஒன்றே போதாதோ?” என்று எண்ணி, அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்துடன் உபவாஸத்தால் இளைத்து நாயகனையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஹனுமான் ஸந்தோஷமடைந்தார். தன் புத்தியில் குடிகொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தியை தியானித்து, “உம்மைத் திரும்பி அடையும்படி தன் பதிவிரதாதர்மத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும் உத்தமியைப் பத்தினியாக அடைந்த நீரன்றோ பாக்கியசாலி” என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார்.

**ஓஷம் ஸீதாம் ததா த்ருஷ்ட்வா ஸ்ருஷ்ட: பவநஸம்பவ: |
ஐகாம மநஸா ராமம் ப்ரஸபஸம்ஸ ச தம் ப்ரபும் || (64)**

ஸ-16: ஸீதையைக் கண்டு ஹனுமான் துக்கித்தது

ப்ரபாஸ்ய ஸு ப்ரபாஸ்தவ்யாம் ஸீதாம் தாம் ஹர்புங்கவ: |
குணாபீ ராமம் ராமம் ச புநஸி சீந்தாபகீரா பவத் || 1)

அனந்தகல்யாண குணபூர்ணரான ராமனையும் எல்லோரும் கொண்டாடத் தகுந்த ஸீதையையும் புகழ்ந்து மாருதி மறுபடியும் கவலையுடன் யோசித்தார். இப்படி கொஞ்ச நேரமிருந்து கண்ணீர் சொரிய ஸீதையின் நிலைமையை நினைத்து பிரலாபித்தார். “வஸிஷ்டர் முதலிய மஹரிஷிகளால் பழக்கப்பட்ட லக்ஷ்மணனாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவள்; லோக குருவான ரகுநாதனுடைய பார்வையே; இவளையே துக்கம் பீடிக்குமானால், காலகதியே பெரிது. அதை மீற முடியாதென்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய நடத்தை இவளுக்கு நன்றாகத் தெரியுமாயினால், வருஷாகாலத்தில் கங்காநதி கலங்காததுபோல், மஹாகஷ்டங்கள் நோர்ந்தபொழுதும் அதையிப்படவில்லை. ஒரே வயதும் ஸ்வபாவமும் நடத்தையும் வம்சமும் லக்ஷணங்களுமுடைய இவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தகுந்தவர்களே.”

இப்படிப் புதிதாக உருக்கின தங்கத்தையொத்த தேசகாந்தியுடன், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனத்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு மஹாலக்ஷ்மியைப் போல் விளங்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் ராமமூர்த்தியை ஸ்மரித்துப் பின்வருமாறு சொன்னார் “ராமா! இவளுக்காகவல்லவா மஹாபலவானான வாலியையும் ராவணனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள கபந்தனையும் ஸம்ஹரித்தீர்.

தேவேந்திரன் சம்பராஸுரனைக் கொன்றதுபோல் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள விராதனை வதம் செய்தீர். நெருப்புக் கொழுந்துகள் போன்ற பாணங்களால் பதினாலாயிரம் கோரராக்ஷஸர்களை ஜனஸ்தானத்தில் லீலையாய் நாசம் செய்தீர். கரனையும் தூஷணனையும் திரிசிரஸையும் யுத்தகளத்தில் மடித்தீர். வாலியால் அனுபவிக்கப்பட்ட வானர ராஜ்யமும் ஐசுவரியமும் ஸாமான்யமா? பிறருக்குக் கிடைக்குமோ? ஸகல ஜனங்களும் கொண்டாடக் கூடியதன்றோ? இவளுக்காகவல்லவா அவற்றையெல்லாம் ஸுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்தீர். விசாலமான நேத்திரங்களையுடைய இவளுக்காகவன்றோ நானும் மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இந்த லங்காபுரியைப் பார்த்தேன். ஸமுத்திரத்தை

மாலையாய்த் தரித்த இந்த பூமியையும் மற்ற லோகங்களையும் இவளுக்காக ராமன் தலைக்கீழாக மாற்றினாலும் தகுமென்றே நான் எண்ணுகிறேன். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க மென்ற திரிலோகங்களுக்கும் ஏக சக்கராதிபதியாயிருப்பது பெரிதா? ஜானகியை அடைவது பெரிதா? திரிலோகமும் ஜானகியின் காலில் ஒட்டின தூசி பெறுமோ? ஸகல தர்மங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டிக்கும் மஹாத்மாவான ஜனக ராஜரிஷி யாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்பொழுது, அதைப் பிளந்துகொண்டு, தாமரைத் தாள்களைப் போன்ற மங்களகரமான யக்ஞபூமியின் புழுதிபடிந்த தேகத்துடன் கலப்பை உழுத நிலத்தினின்றும் கிளம்பிய புண்யவதியல்லவோ? பதிவிரதாதர்மமே உருவெடுத்து வந்ததல்லவா? சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடையவரும் பிரதாபசாலியும் யுத்தகளத்தில் பின்வாங்காதவருமான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு இந்தக் கீர்த்திசாலி மூத்த நாட்டுப் பெண்ணல்லவா? ஸமஸ்த தர்மங்களையும் அவைகளை நடத்தும் விதத்தையும் பதார்த்தங்களின் தத்துவத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்த ராமனுக்கு இவள் பிரியபார்யை அன்றோ? இப்பொழுது கோர ராக்ஷஸிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டிருப்பது என்ன கொடுமை! பர்த்தாவிடத்தில் தனக்குள்ள பிரீதியையே பெரிதாக எண்ணி, ஸகல ராஜ போகங்களையும் விட்டு, வனவாஸ துக்கங்களைக் கொஞ்சமாவது நினையாமல் மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்ற கோரமான வனத்திற்கு வந்தாளல்லவா? பழங்களையும் கிழங்குகளையும் ஸந்தோஷமாய்ப் புஜித்துக்கொண்டு, பர்த்தாவின் சுச்ருஷையிலேயே பிரீதிவைத்து, அயோத்யையில் தன் அந்தப் புரத்திலிருக்கும் பொழுது அடைந்த ஆனந்தத்தைவிட அதிகமான ஆனந்தத்தை அடைந்தவளல்லவா? யாதொரு கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கத் தகாதவள்; உத்தமமான ஸுவார்ணத்தைப் போன்ற தேக காந்தியுள்ளவள்; எப்பொழுதும் புன்சிரிப்பும் நல்லவார்த்தையும் உடையவள்; இந்தக் கொடுமையையும் பொறுமையாய் ஸஹித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ராவணனால் நிர்ப்பந்தம் செய்யப்பட்டும்,

சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும் இந்த உத்தமியைக் தாகத்தால் தவிப்பவன் தண்ணீர்ப்பந்தலைக் கண்டு களிப்பது போல் ஸ்ரீராமன் அவசியம் பார்க்க வேண்டும். ராஜ்ய லக்ஷ்மியை இழந்த அரசனுக்குப் பூமண்டலாதிபத்தியம் கிடைத்தது போல் ராமன் இவளை மறுபடியும் அடைந்தால் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைவார். தனக்கு ஸஹஜமான ஸகல போகபோக்யங்களை இழந்தும், தன் இஷ்டபரித்திர பந்து ஜனங்களை விட்டுப்பிரிந்தும், 'எப்படியும் ராமன் இங்கே வருவார், அவரை அடைவேன்' என்ற ஆசையால் இன்னும் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ராகவனிடத்தில் தன்னுடைய நனைவு முழுவதையும் வைத்து அவரையே

தியானித்துக்கொண்டு, இந்த ராக்ஷஸிகளையும் இந்த வனங்களையும் மரங்களையும் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல ஆபரணங்களைக் காட்டிலும் பர்த்தாவே சிரேஷ்டமான ஆபரணம். அதைத் தரிக்கத் தகுந்த இவள் ராமனைப் பிரிந்ததால் காந்தியற்றிருக்கிறாள். ஜகத் பிரபுவான ராமன் இவளைப் பிரிந்து இன்னும் தேகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே! துக்கத்தால் நசிக்க வில்லையே! இது யாருக்கு ஸாத்தியம்! ஸ்த்ரீகளுக்குத் தலைமயிரின் நுனி முற்றிலும் கறுத்திருப்பது அபூர்வம்; அந்த உத்தமலக்ஷணம் பொருந்தின இவள் சுருண்ட தலைமயிரையுடைய ராமனையும் மயக்குகிறாள். இவளுடைய நேத்திரங்கள் மலர்ந்த செந்தாமரையைப் பழிக்கின்றன; ராமனுடைய மடியில் விளையாடத் தகுந்தவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தவிக்கிறாள். இதைக் கண்டு கேவலம் குரங்கான எனக்குக்கூட மனம் கலங்குகிறது; பரம தயாளான ராமமூர்த்திக்கு எப்படியிருக்கும்! ஸுகதுக்கங்களைத் துறந்த எனக்கே இப்படியிருந்தால் காமஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்த ராமனுக்கு எப்படியிருக்கும்! இவ்வளவு அபராதம் செய்த ராவணனைப் பதிவிரதாக்கினியால் சாம்பலாக்காமலிருக்கும் இவளுடைய பொறுமை பூமிதேவிக்கும் வருமோ? ராமலக்ஷ்மணர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட இவள் கோரமான நேத்திரங்களையுடைய ராக்ஷஸிகளால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறாள். இவள் மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்! வெகுகாலமாய் அழகாய் விளங்கின தாமரையோடை பனிக்காலத்தில் புஷ்பங்கள் கருகி, பார்க்க விகாரமாக இருப்பதுபோல், பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ராமனுடன் ஏகாந்தமாய் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்துத் திடீரென்று இந்தக் கஷ்டம் நோந்ததால் காந்தியற்றிருக்கிறாள். கஷ்டஸுகங்கள் மாறி மாறிவந்தால் ஒருவிதமாய்ப் பொறுக்கமுடியும்; இவளுக்குக் கஷ்டத்தைத் தவிர வேறு அனுபவம் கிடையாது. சக்கரவாகபக்ஷிகள் பகலில் பிரிந்திருந்தும், ராத்திரி வந்தவுடன் சேருவோம் என்ற நிச்சயத்தால் துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன; இவளுக்கு மறுபடியும் ராமனைச் சேரும் காலம் தெரிந்திருந்தால் இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுத்திருப்பாள்; அதுவோ தெரியவில்லை; இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வளர்க்கப் பட்டவளும் அல்ல: ஜனகமஹாராஜனால் வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவள். வஸந்த ருதுவால் புஷ்பித்திருக்கும் இந்த அசோக மரங்கள் இவளுக்குச் சோகத்தையே விருத்தி செய்கின்றன. ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சந்திரனும் ஒரே காலத்தில் நெருப்புப் பொறி போன்ற ஆயிரம் கிரணங்களை உடையவனாய் சோகத்தைப் பெருக்குகின்றான்” என்று கூறி இப்படி அனேக காரணங்களால் இவளே ஸீதை என்று நிச்சயித்து, பலத்திலும் வேகத்திலும் ஒப்பில்லாத ஆஞ்ஜநேயர், அந்த சிம்சுபா விருக்ஷத்திலேயே மறைந்திருந்தார்.

இத்யேவ மர்தம் கப்ரந்வவேக்ய
ஸீதேதய மீத்யேவ நிவீஷ்டயுத்தி: |
ஸம்பரீத்ய தஸ்யந் நிஷஸா த வ்ருகை
பஸீ ஷூரீணாம் ரீஷபஸ் தரஸ்வீ || (32)

ஸ-17: ராக்ஷஸிகள்

தத: குமுததஜண்டாபோ நீர்மலோ நீர்மலம் ஸ்வயம் |
ப்ரஜகாம நயர்சந்த்ரோ ஜும்ஸோ நீல மீலோ தகம் || (1)

கருத்த ஜலத்தில் ஹம்ஸம் விளையாடுவது போல், களங்கமற்ற ஆகாசத்தில் தெளிவாய் யாதொரு மருவில்லாமல், ஆம்பல் மலர்க் கொத்துக்களைப் போல் காந்தியையுடைய சந்திரன் பிரகாசித்தான். ராம காரியத்தில் தானும் கூடிய ஸஹாயத்தைச் செய்ய வந்தது போல், தன் காந்தியால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஆஞ்ஜநேயருக்கு ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவித்துக் கொண்டும், குளிர்ந்த கிரணங்களால் அவருடைய சிரமத்தைப் போக்கிக் கொண்டும் இருந்தான். பிறகு ஹநுமான், அதிக பாரத்தால் ஜலத்தில் முழுகும் கப்பலைப்போல் துக்கம் தாங்காமல் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகும் பூரண சந்திரனையொத்த முகத்தையுடைய ஸீதையைக் கண்டார். ஸீதையை நன்றாய் உற்றுப் பார்க்கையில் அவளுக்கு ஸம்பத்திலிருந்த ராக்ஷஸிகளையும் பார்த்தார். ஒரே கண்ணுடையவளையும், ஒரே காதுடையவளையும், தலையை மூடிக்கொண்டிருக்கும் காதுடையவளையும், காதில்லாத வளையும், முளைகளைப் போன்ற காதுடையவளையும், மேல் நோக்கியிருக்கும் மூக்கையுடையவளையும், தலை பெருத்தவளையும், கொஞ்சம் தலை மயிருடையவளையும், தலைமயிர் முளைக்காதவளையும், கம்பளியைப் போன்ற மயிரால் மூடப்பட்டவளையும், தொங்குகிற காதையும், முகத்தையும், வயிற்றையும், ஸ்தனங்களையும், உதடுகளையுமுடையவளையும், மோவாய்க் கட்டையில் உதடுள்ளவளையும், தொங்கும் முழங்காலை யுடையவளையும், ஏற்றக்குறைவான அங்கங்களையுடையவளையும், கூனியையும், குள்ளமானவளையும், விஸ்தாரமான பின்பாகத்தை யுடையவளையும், கோரப்பல்லுடையவளையும், மஞ்சள்வர்ணமான கண்களையுடையவளையும், வளைந்த முகத்தையுடையவளையும், மூக்கு உதடுகளில்லாத முகத்தையுடையவளையும், பயங்கரமான ரூபமுடையவர் களையும் கண்டார். மேலும், விகாரவேஷமுள்ளவர்களையும்; மஞ்சள் வர்ண முடையவர்களையும்; கறுத்தவர்களையும்; எப்பொழுதும் கோபமுடையவர் களையும்; கலஹத்தில் பிரியமுடையவர்களையும்; இரும்புத்தடி சூலம் உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களையும்; பன்றி, மான், எருமை, புலி, ஆடு, நரி, யானை, பசு, குதிரை, கழுதை இவைகளைப்போல் முகமுடையவர்களையும்; யானை, குதிரை, ஒட்டகம் இவைகளைப்போல் பாதங்களையுடையவர்களையும்; கழுத்தில் அழுந்தின தலையை

யுடையவர்களையும்; ஒரு கை, ஒரு காலுடையவர்களையும்; கழுதை, நாய், பசு, யானை, குரங்கு இவைகளைப்போல் காதுகளையுடையவர்களையும்; மூக்கில்லாதவர்களையும்; மூக்குப் பெருத்தவர்களையும்; குறுக்காயிருக்கும் மூக்குடையவர்களையும்; முகத்திற்கு மேலுள்ள மூக்குள்ளவர்களையும்; கால் பெருத்தவர்களையும்; காலில் மயிர் வளர்ந்தவர்களையும்; யானை பசு இவைகளைப்போல் கால்களையுடையவர்களையும்; அளவுக்கு மிஞ்சின ஸ்தனம், கழுத்து, தலை, வயிறு, முகம், கண்களையுடையவர்களையும்; நீண்ட நாக்கு நகங்களை யுடையவர்களையும்; புகைபோன்ற தலைமயிருடையவர்களையும் கண்டார். அவர்கள் எப்பொழுதும் மாம்ஸங்களைப் புசித்து, மதுவைக் குடிப்பதிலேயே ஆசையுடையவர்கள்; ரத்தத்தை பிரியமாய்க் குடிப்பவர்கள். சரீரமெங்கும் மாம்ஸமும் ரத்தமும் பூசியிருக்கும். பார்ப்பவர்களுக்கு மயிர்க்கூச்சமுண்டாகும். இவர்கள், அந்த விருகத்தைச் சுற்றிலும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு நடுவில் ஸீதை, கறுத்த மேகங்களுக்கு நடுவில் தோன்றி மறையும் பூர்ணசந்திரனைப் போல் காணப்பட்டாள். அதிக செல்வாக்குள்ள விதேஹ ராஜவம்சத்தில் பிறந்தவள்; எல்லோரும் கொண்டாடும் படியான நடத்தையுடையவள்; பிரஹ்மஞானியான ஜனகருடைய புத்திரி; சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் காந்தியற்றவள்; அழுக்கடைந்த தலைமயிருடன், புண்ணியம் நசித்து ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த நகூத்திரத்தைப் போன்றவள்; பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் பெயர் பெற்றவள்; பர்த்தாவைப் பார்க்க அதிருஷ்டமில்லாதவள்; சிரேஷ்டமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டாவிட்டாலும், பர்த்தாவின் ஸ்நேஹமென்ற ஆபரணத்தாலேயே பிரகாசிப்பவள்; தன் இனத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு ஸிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பெண் யானையைப் போல் தன் ஜனங்களை விட்டுப் பிரிந்து ராவணனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டவள். மழைக் காலத்தின் முடிவில் மேகங்களால் சூழப்பட்டு பிரகாசமற்றிருக்கும் சந்திரனுடைய கலையைப் போன்றவள்; மங்கள ஸ்நான மில்லாததால் தேகம் அழுக்கடைந்து அழகு குறைந்திருப்பவள். தந்திகள் பூட்டாத வீணையைப் போன்றவள்; பர்த்தாவான ராம மூர்த்தியுடன் வஸிக்கத்தக்கவள்; ராகுஸிகளுக்கு நடுவில் இருக்கத் தகாதவள்; குரூரக்ரஹங்களால் பீடிக்கப்படும் ரோஹிணி நகூத்திரத்தைப் போன்றவள்; புஷ்பங்கள் உதிர்ந்த கொடியைப்போன்றவள்; தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்தும் ஸஹஜமான அழகால் விளங்குகிறவள்; சேற்றால் மூடப்பட்ட தாமரைக்கொடி போல் பிரகாசிப்பவள்; கிழிந்த அழுக்கு வஸ்திரத்தை உடுத்தியிருந்தும் காந்தியால் ஜ்வலிப்பவள். முகத்திலோ ஸந்தோஷக்குறி இல்லை; தன் பர்த்தாவின் தேஜஸையும் பராக்கிரமத்தையும் நினைக்க நினைக்கத்

தெரியுமடைபவள். கண்ணீரால் கலங்கிக் கறுத்த நேத்திரங்களையுடையவள். தனது பதிவிரதாக்கினையே காவலாக உடையவள். மான் குட்டிபோல் பயத்தால் அங்குமிங்கும் பார்ப்பவள். அவளுடைய உஷ்ணமான பெருமூச்சினால் சுற்றிலுமிருக்கும் மரங்களிலுள்ள தளிர்களை வாடச் செய்பவள் போலிருப்பவள். சோகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து உருவேடுத்தது போலும், துக்க ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப் போலும் இருப்பவள்; மிக்கப் பொறுமையுடையவள்; உத்தம லக்ஷணப்படி, அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் அபரணங்களில்லாமலேயே பிரகாசிப்பவள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டதசையிலும் காந்தியைக் கைவிடாமலிருக்கும் ஜானகியைக் கண்டு ஹனுமான் ஸந்தோஷத்தால் கண்ணீர்விட்டு, “ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அனுக்கிரஹத்தாலல்லவா இந்த மஹா புண்யவதியின் தரிசனம் கிடைத்தது” என்று அவர்களை மனத்தால் அடிக்கடி நமஸ்கரித்தார். பிறகு ஸீதையைப் பார்த்து ஆனந்தம் பொங்க, அந்த விருக்ஷத்திலேயே மறைந்திருந்தார்.

**நமஸ்க்ருத்வா ஸ ராமாய லக்ஷ்மணாய ச வீர்ய வரந் |
ஸீதா தர்பரந ஸம்ஹ்ருஷ்ட்டா ஹநுமாந் ஸம்ஹ்ருத்வா வத் || (31)**

ஸ-18: ராவணன் அசோகவனத்திற்கு வந்தது

ததா விப்ரேக்ஷமாணஸ்ய வநம் புஷ்பீ த பாதயம்
விச் ந்வதயம்ச வைதேஹீம் கீஞ்சீச்சேஜா. நீபராபவத் | (1)

இப்படி அந்த மரத்திலிருந்து ஸீதையைக் தேடிக் கொண்டிருப்பதிலும், அவளை அடையாளம் கண்டு பிடிப்பதிலும் ராத்திரி காலம் சென்று, சிறிது பாக்கி இருந்தது. இரவின் பிற்பகுதியில் வேத வேதாங்கமறிந்த பிராம்மண ராக்ஷஸர்களின் வேதகோஷத்தைக் கேட்டார். அப்பொழுது காதுக்கினிய மங்கள் வாத்தியங்களால் அபார பலபராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸேசுவரன் விழித்துக் கொண்டான். பூமாலை வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்கள் நழுவ, எப்பொழுதும் தன் மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் ஸீதையிடத்தில் ஆசை செல்ல அவளை நினைத்தான். ஸ்வபாவத்திலேயே கொழுப்படைந்தவன்; ஸீதையிடத்தில் மிக்க ஆசை வைத்தவன். ஆகையால், அதை அடக்க முடியவில்லை. பிறகு, ஸுகல அலங்காரங்களுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு தங்கத்தாலும் நவமணிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோட்டத்திலுள்ள வீதிகளின் வழியாய் அசோகவனத்திற்கு வந்தான். அது ஸுகல புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் எக்காலத்திலும் விளங்கும் மரங்களையுடையது. பற்பல புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஓடைகள் உள்ளது. விசித்திர வர்ணமுள்ள பக்ஷிகளும் செந்நாய் முதலிய மிருகங்களும் ஸஞ்சரிக்குமிடம். அந்த அற்புதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே ராவணன் வருகையில், தேவேந்திரன் புறப்படும் பொழுது தேவ ஸ்த்ரீகள் சூழ்ந்து வருவதுபோல், அவனுடைய பாரியைகளில் அனேகர் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். சிலர் தங்கமயமான தீபங்களையும், சிலர் சாமரங்களையும், சிலர் விசிறிகளையும், சிலர் தங்கக் கூஜாக்களையும், சிலர் கத்திகளையும், சிலர் ஆஸனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஒருத்தி ரத்தினங்களிழைத்த தங்கப் பாத்திரத்தில் ருசியுள்ள பானத்தை வலது கையில் எடுத்து வந்தாள். மற்றொருத்தி ராஜஹம்ஸத்தைப் போலும் பூர்ண சந்திரனைப் போலும் காந்தியுள்ள தங்கக்காம்புடைய வெண்குடையை எடுத்துக்கொண்டு பின்னே வந்தாள். மின்னற் கொடிகள் மேகங்களுடன் போவதுபோல், ராவணனுடைய பத்தினிகள் தூக்கத்தால் கண்கள் சுழல அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். சந்தனம் முதலியவைகளை நன்றாய்ப் பூசிக்கொண்டு, தாறுமாறாகப் போடப்பட்ட ஆபரணங்களுடன், தலை மயிர் அவிழ்ந்து தேகத்தில் புரள, முகத்தில் வியர்வையுடன், பானமயக்கத்தாலும்

தூக்கத்தாலும் தள்ளாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். மதுபானத்தால் கண்கள் சிவந்து, புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தலைமயிருடன், கழுத்தில் தரித்த ஹாரங்கள் வியர்வையால் வாட, தங்களுடைய நாயகன் போகும்பொழுது அவனிடத்தில் வைத்த பிரியத்தாலும் கௌரவத்தாலும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பர்த்தாவும் மஹா பலவானுமான ராவணனோ, காமபரவசனாய் ஸீதையிடத்திலேயே மனத்தை வைத்து வேறொன்றும் தோன்றாமல் மதத்தால் அழகிய நடையுடன் அங்கே வந்தான். அப்பொழுது காலில் அணிந்த சலங்கைகளும் அரை நூல் மாலைகளிலுள்ள சலங்கைகளும் மதுரமாய் த்வனிப்பது ஹநுமானுடைய காதில் விழுந்தது. ராவணன் அசோகவன வாசலில் வந்ததை ஹநுமார் கண்டார்.

பரிமளமுள்ள தைலங்கள் நிறைந்த தீபங்களால் பிரகாசிப்பவனும், சிவந்து குறுக்காக நோக்கும் கண்களுடன், கர்வம் காமம் முதலியவைகளால் நிறைந்த ராவணன், வில்லைத் தரிக்காது வந்த மன்மதனைப்போல் தோன்றினான். அப்பொழுது கடையப்பட்ட மோர், கறக்கப்பட்ட பால் இவற்றின் நுரையைப் போன்ற வர்ணமுள்ள சுத்தமான அவனுடைய உத்தரீயம், கழன்றிருந்த தோள் வளையில் மாட்டிக்கொண்டது; அதை விளையாட்டாய் இழுத்துக் கொண்டே நடந்தான். இப்படிப் பலம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்களில் ஒப்பற்றவனும், பிறரால் செய்யக்கூடாத காரியங்களைச் செய்து முடித்தவனும், தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தாலும் விசேஷ தேஜஸால் அதிஸம்பீபத்தில் வருகிறவனைப்போல் தோன்று கிறவனுமான ராக்ஷஸனை ஆஞ்ஜநேயர் இலைகளாலும் புஷ்பங்களாலும் நிறைந்த மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு உற்றுப் பார்த்தார். அவனுக்குப் பின்னால் அவனுடைய பத்தினிகள் ரூபத்திலும் அழகிலும் காந்தியிலும் சிறந்தவர்களாய் விலாஸமாய் நடந்து வந்தார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு அந்தப் பிரதாப லங்கேசுவரன் அசோக வனத்தில் நுழைந்தான். விச்ரவஸ் என்ற ரிஷியின் புத்திரன்; ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசன்; அளவற்ற பலசாலி; கர்வத்தால் நிமிர்ந்து நிற்கும் காதுகளையுடையவன்; விசித்திரமான ஆபரணங்களுடன் நகைத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப்போல் அந்தப் பெண்மணிகளால் சூழப்பட்டு அவன் வருவதைக்கண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் “மஹா வீரனான ராவணன் இவனே?” என்று நிச்சயித்து, மேல் நடக்கும் காரியங்களை நன்றாய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்று, கீழ்க்கிளையில் இறங்கினார். வாயுபுத்திரனும், பலத்திலும் வேகத்திலும் காந்தியிலும் சிரேஷ்டமானவரும், கருடனைப் போன்றவருமான ஆஞ்ஜநேயரும், அவனுடைய தேஜஸுக்கெதிரில் நிற்க முடியவில்லை. ஆகையால், “ஸகல மாயைகளுக்கும் நிதியான ராவணனுக்கெதிரில் நமது

ஸுக்ஷ்மரூபமும் பிரயோஜனமில்லை” என்று, இலைகளும் புஷ்பங்களும்படர்ந்த மரக்கிளைகளில் மறைந்திருந்தார். கேசபாரமுடையவளும் நெருங்கின அழகான ஸ்தனங்களுடன், கறுத்த நேத்திரங்களால் விளங்குபவளுமான ஸீதையைப் பார்க்க இச்சை கொண்டவளாய், ராவணன் அருகில் வந்தான்.

**ஸ தாமஸீத க்ஷபராந்தாம் ஸுபந்த்ராக்ஷீம் ஸம்ஹதஸ்தநீம்||
தீத்ருகஜர ஸீதாபாங்கா முபாவர்தத ராவண: || (32)**

ஸ-19: ஸீதை

தஸ்மீந்நீநவ தத: காலே ராஜபுத்ரீ த்வந்நிந்தா |
ரூபஸ்யஸவந ஸம்பந்நம் பூஷணோத்தம பூஷீதம் | (1)

ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ரூபத்திலும் யௌவனத்திலும் நிகரில்லாத ராவணன் தன்னிடத்தில் ஆசை கொண்டு தன்னைப் பார்க்க வருவதைப் பதிவிரதைகளுக்குள் சிரேஷ்டையான ஜானகி என்ற ராஜபுத்திரி கண்டு, பெரும் காற்றிலடிபட்ட இளம் வாழையைப் போல் நடுங்கினாள். உடனே, துடைகளால் வயிற்றையும் கைகளால் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக் கொண்டு, என்ன நேருமோ என்று கண்ணீர் சொரிய உட்கார்ந்திருந்தாள். ராவணனும் ஸம்பத்தில் வந்து ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் ஸீதை உட்கார்ந்திருப்பதையும், ஸமுத்திரத்தில் முழுகும் கப்பலைப் போல் அவள் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படுவதையும் கண்டான். வெறும் தரையில் ஆஸனமில்லாமல், ஸகல பூஷணங்களையும் தரிக்கத் தகுந்தவளாயிருந்தும் யாதொரு ஆபரணமும் இல்லாமல், அழுக்கையே ஆபரணமாக அணிந்து கொண்டு, பூமியில் வெட்டித்தள்ளப்பட்ட மரக்களைபோலவும், சேற்றால் பூசப்பட்ட தாமரைக்கொடிபோலும் சற்று பிரகாசித்தும் சற்று பிரகாசிக்காமலும் இருந்தாள். ஆத்ம ஞானியான ராமமூர்த்தியை ஸ்தூலதேகத்தால் அடையமுடியாமல், எண்ணங்களாகிய குதிரைகளை மனமென்ற ரதத்தில் பூட்டி அதிவேகமாய் அவருடைய ஸம்பத்தை அடைய முயல்பவள்போல் அவள் காணப்பட்டாள். முகம் வாடி அழுது கொண்டு தனியாக ராமனைக் குறித்துக் கவலைப்படுவதும் அவரை தியானிப்பதுவுமே தொழிலாக இருந்தாள். அவளுடைய துக்கம் எப்பொழுது முடியுமென்று அவளுக்குத் தெரியாது. ராகவனே கதி என்று நம்பியிருந்தாள். மந்திரத்தால் தடைபட்டுப் புரண்டு கொண்டிருக்கிற நாகராஜனுடைய ஸ்த்ரீபோலும், கேதுவால் பீடிக்கப்பட்ட ரோஹிணி நக்ஷத்திரம்போலும், நல்ல ஆசாரமுள்ள தார்மவான்களுடைய குலத்தில் பிறந்து ஹீனமான குலத்தில் விவாஹம் செய்யப்பட்டவளைப் போலும், (ஸ்த்ரீகளுக்கு விவாஹமும் புருஷர்களுக்கு உபநயனமும் இரண்டாவது ஜன்மம்) வீணாய் அபவாதத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட கீர்த்தியைப்போலும், அடிக்கடி அப்யாஸம் செய்யாததால் மறந்துபோன வேதவித்யையைப் போலும், அழிந்த புகழைப்போலும், அவமானத்தையடைந்த சிரத்தையைப் போலும், வரவரக் குறைந்த தேவபூஜையைப் போலும், பிரயோஜனத்தை அடையாத ஆசையைப்போலும், உத்தேசத்திற்கு மிகவும் குறைந்த தனலாபத்தைப் போலும், அலக்ஷ்யம் செய்து தடுக்கப்பட்ட

பிரபுக்களுடைய உத்திரவைப் போலும், கெட்ட காலங்களில் திக்குகள் நெருப்பிப்பட்டு எரிவதுபோலும், பூஜாத்திரவியங்கள் அபகரிக்கப்பட்டது போலும், பனி முதலியவைகளால் எரிக்கப்பட்ட தாமரையோடையைப் போலும், வீரர்களை இழந்த ஸேனையைப்போலும், இருள் சூழ்ந்த வெளிச்சத்தைப் போலும், ஜலம் வற்றின நதியைப் போலும், அசுத்த பதார்ந்தங்கள் தொட்ட அக்னி குண்டத்தைப் போலும், அணைந்துபோன அக்னி ஜ்வாலையைப் போலும், ராகுவால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனை உடைய பெளர்ணிமா ராத்திரியைப் போலும், யானையால் குழப்பப்பட்டு. தாமரைத் தண்டு புஷ்பம் பக்ஷிகள் முதலியன அழிந்த தாமரை ஓடையைப்போலும், வெள்ளத்தால் அடித்துக் கொண்டுபோகப்பட்ட ஜலத்தையுடைய நதியைப்போலும், கரையில் பிடுங்கிப் போட்டவுடன் உஷ்ணத்தால் வாடும் தாமரைக் கொடிபோலும், தன் நாயகனை விட்டுத் தன்னைப் பிரித்து ஸ்தம்பத்தில் இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு துக்கத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெண் யானையைப் போலும், கறுத்து நீண்ட பின்னலால் சரத்காலத்தில் கறுத்த வனங்களால் விளங்கும் பூமியைப்போலும் தோன்றினாள். ஸ்நானம் அலங்காரம் முதலியவை இல்லாததால் கிருஷ்ணபக்ஷ ராத்திரியைப் போல் விளங்கவில்லை. மிகவும் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டு சுத்தமான அவயவங்களையுடையவ ளாகையால் நவமணிகளிழைத்த உத்கமகிருஹத்தில் வஸிக்கத் தகுந்தவள். உபவாஸத்தாலும் கவலையாலும் பயத்தாலும் எப்போதும் பர்த்தாவையே தியானித்துக் கொண்டிருந்ததாலும் மிகவும் இளைத்திருந்தாள். ஸந்தோஷமற்று ஜலத்தையே ஆகாரமாகக்கொண்டு ராமன் ராவணனைச் சீக்கிரமாய் வதம் செய்ய வேண்டுமென்று தன் இஷ்டதேவதையைக் கைகூப்பி மனத்தால் பிரார்த்திப்பவள் போலிருந்தாள். தோஷமற்ற நடத்தைபை உடையவள்; அழகிய கண்களையும் இமைகளையும் உடையவள்; தன்னை ரக்ஷிப்பவர்கள் இன்னும் வரவில்லையே என்று அழுதுக்கொண்டிருந்தாள். தன் பர்த்தா அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே தானும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டு, அவரைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை ராவணன் கபட வார்த்தைகளால் பலவிதமாய் மயக்கப் பார்த்தான். அதனால் தன் நாசத்தையும் தேடிக்கொண்டான்.

**ஸமீக்ஷமாணாம் ருததீ மநீந்தி தாம்
ஸுபக்ஷம தாம்ராயத பரூக்ஸ லோசநாம் |
அகுவ்ரதாம் ராம மதீவ மைதீலீம்
ப்ரலோப யாமாஸ வதாய ராவணா: || (23)**

ஸ-20: ராவணன் ஸீதையைப்

பிரார்த்தித்தது

ஸ தாம் பதீவ்ரதாம் தீநாம் நீரநந்தாம் தபஸ்வீநீம் |
ஸாகாகரர் மகூரர் வாக்ஸயர் ந்யதர்ப்ரயத ராவண: || ௨ ||

பார்த்தாவையே தெய்வமாக உடையவளாய், அவரை விட்டுப் பிரிந்ததால் மனம் வாடித் துன்பமடைந்து, சந்தோஷ மற்றிருக்கும் ஸீதையைத் தனக்கு இணங்கும்படி மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணன் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான். அவளோ மஹா பதிவிரதை; ஸகல லோகங்களையும் தன் தவத்தின் மஹிமையால் நாசம் செய்யக்கூடியவள்.

“யானைத் துதிக்கையைப் போன்ற துடைகளையுடையவளே! என்னைப் பார்த்தவுடன் உனது வயிற்றையும் ஸ்தனங்களையும் மறைத்துக்கொண்டு என் கண்ணில் படாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறாய் போலும், விசாலமான நேத்திரங்களையுடையவளே! ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தை அபகரிப்பவளே! உன்மேல் ஆசைவைத்தேன். என்னிடத்தில் தயவு செய். நீ ஏன் என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறாய்? இங்கே மனுஷ்யர்களாவது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய ராக்ஷஸர்களாவது உனக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணக்கூடியவர்கள் எவருமில்லை. பரஸ்தீர்களை பலாத்காரமாய்க் கொண்டு வருவதும் அவர்களைச் சேர்வதும் ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸ்வதர்மம். இதில் ஸந்தேகமுண்டோ? அளவற்ற ஆசை என்மனத்தில் எழுந்தாலும், என்னிடத்தில் உனக்குப் பிரிய முண்டாகாதவரையில் உன்னைத் தொடமாட்டேன். ஸுந்தரீ! இவ்விடத்தில் உனக்குப் பயமுண்டோ? என்னை நம்பு; என்னிடத்தில் உனக்கு நிஜமான பிரேமை உண்டாகட்டும். வீணாய்த் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து தேகத்தைக் கெடுத்துக்கொள்ளாதே.

உன் அழகான தலைமயிரை ஒரே பின்னலாய்த் தொங்கவிட்டிருப்பதும், வெறும் தரையில் படுப்பதும், அழுக்கடைந்த ஒற்றை வஸ்திரத்தைத் தரிப்பதும், காரணமில்லாமல் உபவாஸமிருப்பதும் உனக்குத் தகாது. என்னைப் புருஷனாக அடைந்து உத்தமமான புஷ்பமாலைகளையும் சந்தனம் முதலிய பூச்சுக்களையும், விசித்திரமான வஸ்திரங்களையும் அழகான ஆபரணங்களையும் அகில் முதலிய தூபங்களையும் படுக்கைகளையும் ஆஸனங்களையும், பாட்டு ஆட்டம் வாத்தியம் முதலியவைகளையும், உயர்ந்த அன்னபானங்களையும் அனுபவிக்கலாம். ஸ்தீரத்தினமே! ஸகல

லக்ஷணங்களும் பொருந்தின உன் அவயவங்களில் அவைகளுக்குத் தகுந்த ஆபரணங்களைத் தரிக்கக்கூடாதா? என்னிடத்தில் வந்து சேர்ந்த பிறகும் அலங்காரம் செய்து கொள்வதற்குத் தகாதவளாய் எப்படி ஆவாய்? ஆற்றில் ஓடும் ஜலப்பிரவாகம் எப்படித் திரும்பிவராதோ அப்படி உனது யௌவனம் அதி சீக்கிரமாய் சென்று விடும். அதற்குள் என்னை அடைந்து ஸுகமாக இரு.

ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஸிருஷ்டித்த பிரஹ்மா உன்னை ஸிருஷ்டித்த பிறகு, “இனி இதைக் காட்டிலும் உத்தமமான ரூபத்தை என்னால் ஸிருஷ்டிக்க முடியாது” என்று தொழிலை விட்டு விட்டாற்போலிருக்கிறது. உன்னைப் போன்ற அழகுள்ள ஸ்த்ரீ எங்கும் இல்லாமலிருப்பதே இதற்கு அடையாளம். ரூபத்தாலும் யௌவனத்தாலும் பிரகாசிக்கும் உன்னை அடைந்து உன் அழகில் ஈடுபட்டு மயங்காதவனுமுண்டோ? உன்னை ஸிருஷ்டித்த பிரஹ்மாவே உன்னைக் கண்டு மோகிப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவளே! உன் தேகத்தில் எந்தப் பக்கத்தில் என் பார்வை விழுகிறதோ அங்கேயிருந்து அதைத் திருப்பமுடியவில்லை. ஸீதே! என்னைப் புருஷனாக அடை. ஏன் இந்த அறிவின்மை உனக்கு? நான் அநேக லோகங்களிலிருந்து கொண்டு வந்த ஸகல ஸ்த்ரீகளுக்கும் நீ பட்ட மஹிஷியாக இரு. உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். நான் திக்விஜயம்செய்து அந்தந்த லோகங்களிலிருக்கும் அபூர்வமான வஸ்துக்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவைகளும் நானும் இந்த லங்காபுரியும் உன்னுடையவை. உனக்காக இந்தப்பூமி முழுவதையும் ஐயித்து உன் பிதாவான ஜனக மகாராஜாவிற்குக் கொடுக்கிறேன்.

பலத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் வீரியத்திலும் தைரியத்திலும் என்னைப் போன்றவனுண்டோ? தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் அடிக்கடி தோற்கடித்து அவர்களுடைய ஸைன்யங்களை நாசம் செய்து கொடுகளையும் த்வஜங்களையும் அறுத்து, எனக்கெதிரில் நிற்கமுடியாமல் துரத்தியிருக்கிறேன். உனது ரூபத்திற்கும் அழகிற்கும் தகுந்தபடி, ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸ்த்ரீகள், வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரிக்கட்டும். நான் பார்த்து அளவற்ற ஆனந்தமடைவேன். இங்கிருக்கும் ஸமஸ்த போக பதார்த்தங்களில், வஸ்திரம் ஆபரணம் மது மாம்ஸம் ஆஸனம் வாகனம் இன்னும் எது உனக்குப் பிரியமோ அவைகளை எல்லாம் உன் இஷ்டப்படி அனுபவி. பூமியையும் தனங்களையும் தடையில்லாமல் வேண்டியவர்களுக்குக் கொடு. உன் கண்ணில் பட்ட ஸகலப் பிராணிகளும் உனக்கு அடிமைகளே; நீ அவர்களை இஷ்டப்படி அதிகாரம் செய்யலாம். என்னிடத்தில் அந்தரங்கமான பிரீதி வை. உன் மூலமாய் உனது பந்துக்களும் என் அனுக்கிரஹத்தால் கேஹத்தை அடையட்டும்.

என் ஐசுவரியத்தையும் செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் கவனித்துப் பார். உடுக்கத் துணியில்லாமல், உண்ணச் சோறில்லாமல், படுக்க இடரில்லாமல் பரதையாய்க் காட்டில் அலையும் ராமனால். உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? தபஸ்விகளைப்போல் ஆகார நியமத்துடன் மரவுரி மான் தோல் முதலியவைகளைத் தரித்து வெறுந்தரையில் படுத்து வனத்தில் மிருகங்களுடன் திரிகிறவன் உனக்குத் தகுந்தவனா? ராஜ்யலக்ஷ்மியும் ஜயலக்ஷ்மியும் அவனைக் கைவிட்டன. அவன் இதுவரையில் பிழைத்திருக்கிறானோ இல்லையோ? மழைக் காலத்தில், கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாய் முன்னே நிறைந்துள்ள மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட நிலவைக் காண முடியாதது போல என்னால் இங்கே கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட உன்னை ராமன் பார்க்கவும் முடியுமோ? ஹிரண்யகசிபு இந்திரன் கவர்ந்து சென்ற தன் மனைவியைத் திரும்பவும் அடைந்தது போல் ராமன் உன்னை எந்த உபாயத்தாலும் அடைய முடியாது.

கருடனிடத்தில் அகப்பட்ட மஹாஸர்ப்பத்தைப்போல், உன் நேத்திரங்களையும் பல்வரிசையையும் புன்சிரிப்பையும் லீலா வினோதங்களையும் பார்த்து என் மனம் மயங்குகிறது. அழுக்கடைந்த பட்டு வஸ்திரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, உபவாஸத்தால் இளைத்திருக்கும் தேகத்துடன், யாதொரு அலங்காரமும் இல்லாமல் காந்தி குறைந்திருக்கும் உன்னைப் பார்த்து என் பாரியைகளிடத்தில் ஸுகத்தை அனுபவிக்க மனம் வரவில்லை. என் அந்தப்புரத்தில் கணக்கில்லாத ஸ்திரீ ரத்தினங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நீயே பிரபு. அப்ஸரஸ்கள் மஹாலக்ஷ்மிக்குக் கைங்கரியம் செய்வதுபோல், ஸுகல லோகங்களிலும் உத்தம ஸ்திரீகளென்று பிரஸித்தி பெற்றவர்களெல்லாம் உனக்குப் பணிவிடை செய்யட்டும். குபேரனிடத்திலுள்ள ரத்தினங்களும், ஸுகல லோகங்களும், நானும் உன் ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கிறோம். இவைகளை இஷ்டப்படி அனுபவிக்கத் தடையென்ன? தவம் செய்வதிலாவது தேகபலத்திலாவது பராக்கிரமத்திலாவது பிரதாபத்திலாவது கீர்த்தியிலாவது ராமன் எனக்கு ஈடாவானா? நேர்த்தியான பானங்களைக் குடி; வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் உன் இஷ்டப்படி விளையாடு; இங்குள்ள ஸுகல போகங்களையும் அனுபவி. இந்தப் பூமியையும் அதிலுள்ள ஸமஸ்த தனங்களையும் உனக்குக் கொடுத்தேன். என்னுடன் உன் இஷ்டப்படி கீர்டைசெய்; உனது பந்துக்களும் உன்னை அடைந்து ஸுகல ஸௌக்கியங்களையும் அனுபவிக்கட்டும்; பயத்தை விடு. ஸுகல ஆபரணங்களாலும் உன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு, அநேக வர்ணமுள்ள புஷ்பங்களாலும் அவைகளில் மொய்க்கும் வண்டுகளாலும் மறைந்த

மரங்களையுடைய ஸமுத்திரக் கரையிலுள்ள வனங்களில் என்னுடன்
ஆனந்தமாகக் காலத்தைப் போக்குவாயாக” என்றான்.

குஸுமீத தருஜால ஸந்ததாந்
ப்ரமரயுதாந் ஸமுத்ர தீரஜாந் |
தநகவிமல ஹார யுஜ்தாங்கீ
வீஹர மயா ஸஹ பீரு காநநாந் | (36)

ஸ-21: ஸீதை ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

தஸ்ய தத்வசநம் ப்ரருத்வா ஸீதா விரதத்ரஸ்ய ரக்ஷஸ: |
ஆர்தா தீநஸ்வரா தீநா ப்ரத்யுவாச பரதநர் வச: | (1)

குரூரனான ராவணன் இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு ஸீதை மிகுந்த வருத்தமடைந்து தீனஸ்வரத்துடன் மெதுவாய்ப் பதில் சொன்னாள். பார்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தவித்து, அவரையே நினைத்து அழுதுகொண்டு, மஹாதுஷ்டனான ராவணனைப் பார்த்து நடுங்கினாள்; ஆனால் ராமனையே ஸர்வகாலத்திலும் தியானிப்பவளாய், அவருடைய சரணாரவிந்தங்களில் நீங்காத பக்தியுடன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, ஒரு துரும்பைக் கிள்ளி அவனுக்கும் தனக்கும் நடுவில் போட்டு அவனுடைய அறிவின்மையை நினைத்துச் சிறிதே நகைத்து அவனுக்குப் பதிலுரைத்தாள்.

“ராவண! என்னிடத்தில் வைத்த ஆசையை விலக்கி உனது பாரியைகளிடத்தில் வைப்பது நியாயம். மஹாபாபிக்கு மோக்ஷம் கிடைக்குமோ? பிரஹ்ம ஞானிகளான விதேஹ ராஜர்களுடைய வம்சத்தில் பிறந்து, களங்கமற்ற ஆசாரத்தையுடைய ஸூரிய வம்சத்தில் புகுந்து, ஸர்வலோக நாதனான ராமமூர்த்தியைப் பார்த்தாவாக அடைந்து, அன்னிய புருஷனை ஸ்வப்பனத்திலும் நினையாத நான், அல்ப மனிதர்கள்கூட நிந்திக்கும் பாபத்தைச் செய்வேனா?” என்று அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, “நானோ பதிவிரதை; பிறருடைய பாரியை; விலைகொடுத்து வாங்கக்கூடிய பாரியையல்ல; ஸாதுக்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையும் ஆசாரத்தையும் அனுஸரி. இந்த விஷயத்தில் உன்னையே உபமானமாக வைத்துச் சொல்லுகிறேன்; உனது பத்தினிகளைப் பரபுருஷர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி வருகிராயல்லவா? அப்படியே இதர புருஷர்களும் தங்களுடைய பத்தினிகளைப் பிறர் நெருங்காதபடி ரக்ஷிப்பது நியாயமல்லவா?

உன்னிடத்தில் பரமப் பிரீதிவைத்து உனது ஸகல இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றக் காத்திருக்கும் பாரியைகளிடத்தில் உன் இஷ்டப்படி அனுபவிக்கலாகாதா? ஒருவன் தனது பத்தினிகளிடத்தில் திருப்தி யடையாமல் காமம் மீறி இந்திரிய ஸ்வாதீனமில்லாதவனாய்ப் பரஸ்தரீ களைத் தொடர்ந்தால்

அவனுக்கு அந்த ஸமயத்தில் அது ஹிதமாகத் தோன்றினாலும், முடிவில் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் தேஜஸையும் மனைவி மக்களையும் நல்ல கதியையும் நாசம் செய்யும்.

இந்த தேசத்தில் உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கும் ஸாதுக்கள் இல்லையோ? நீ செய்யும் அகாரியத்திலிருந்து உன்னைத் தடுப்பவர்கள் இல்லையோ? விபீஷணன் அகம்பனன் மால்யவான் முதலியவர் களிருப்பதால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. அகையால் அவர்களுக்குச் சுச்ருஷை செய்து நமஸ்கரித்து வணக்கமாய் அவர்களிடத்தில் தர்மங்களை நீ கேட்கவில்லையோ? நேற்று வந்த உனக்கு இது எப்படித் தெரியும் என்றால், உனது புத்தி விபரீதத்தில் செல்வதே போதுமான அடையாள மல்லவா? 'பிறருடைய எண்ணம் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரியாமலிருக்க என் புத்தியை நீ அறிந்ததெப்படி' என்றால் ஸாதுக்களால் நிந்திக்கத்தக்க உன் ஆசாரமே அதற்கு ஸாக்கி. உன் நடத்தை உன்னை மாத்திரம் அழிக்குமோ; உன்னை அண்டியிருக்கும் ராக்ஷஸர்களையும் வேரறுக்குமே! அவர்களுக்குப் பரமஹிதத்தைச் செய்பவன் போல் காட்டிக் கொள்கிறாய்; ஆனால் அவர்களை நிர்மூலம் செய்ய எண்ணம் கொண்டு ஸாதுக்களின் ஹிதோபதேசத்தை அலக்ஷ்யம் செய்கிறாய். அநியாயத்தில் ஆசைவைத்துப் புத்திஹீனனான அரசனை அடைந்த ராஜ்யமும் பிரஜைகளும் ஐசுவரியமும் அழியும். அப்படி அநியாயத்திலேயே நோக்கமுள்ள உன்னால் ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய இந்த லங்காராஜ்யமும் இதில் வஸிக்கும் கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்களும் நாசமடையப் போகிறார்கள். ஆராய்ந்து பாராமல் கொடிய பாபங்களைச் செய்து அவைகளால் நாசத்தையடையும் மனிதனைப் பார்த்து ஸகலப் பிராணிகளும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். அப்படியே மஹாபாபியான உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட உன் பிரஜைகள், 'குருரனான ராவணன் தெய்வானுக்ரஹத்தால் நாசமடைந்தான்' என்று ஸந்தோஷிக்கப் போகிறார்கள்.

உன் செல்வமும் ஐசுவரியமும், எனக்கு ஒரு பொருட்டா? அவைகளைக் கொண்டு என்னை மயக்கப் பார்க்கிறாயே! உன் அந்தப்புர ஸ்தரீகளுக்கு யஜமானியாக இருப்பது எனக்கு ஒரு மேன்மையா? ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தை உண்டாக்கும் பொருட்டு ரகுவம்சத்தில் அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு என்னைப் பிரிக்க முடியுமா? அவர் எந்தக் குலத்தில் அவதரிக்கிறாரோ அந்தக் குலத்திலேயே மஹா லக்ஷ்மியான நானும் அவதரிக்கிறேன். ஸூரியனை விட்டு அவருடைய தேஜஸலைப் பிரிக்கமுடியுமோ? நான் ராமனுக்கு உட்பட்டவன்; ஜனகருடைய புத்திரியாருக்குப் பத்தினியோ அவருடைய தேஜஸ் எல்லையற்றதென்று மாரீசன் உனக்கு உபதேசித்ததை மறந்தாயோ? பிரஹ்மா முதலிய ஸகல தேவர்களும் தங்களுடைய பதவியை அடையும் பொருட்டு பிரார்த்திக்கும் லோக

நாதனுடைய வலது புஜத்தையடைந்து, அவரால் ஆலிங்கனம் செய்யப் பட்டு, அதையே தலையணையாய் வைத்துத் தூங்கின நான், அவருடைய கிருபையால் ஸகல போகங்களையும் பெற்று, பேரும் ஊருமில்லாத ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனான உன்னைச் சேர்ந்து உன் புஜத்தில் தலை வைத்துத் தூங்குவேனோ? மஹாவிரதங்களை அனுஷ்டித்து ஸித்திபெற்ற தீரனான ப்ரஹ்மஞானிக்கு யோகாப்பியாஸ ரூபமான வித்யை எப்படித் தகுந்ததோ அப்படி மஹா விஷ்ணுவான ராமமூர்த்திக்கு மஹாலக்ஷ்மியான நான் தகுந்த பாரியையன்றோ? ராவணா! நான் வேறொருவருக்கும் பாரியையாக இருக்கத்தகாதவள்; அவரைப்பிரிந்து பிழைத்திருக்கமாட்டேன்; ஆகையால், காட்டில் ஆண் யானையை விட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் யௌவனப் பருவமுள்ள பெண் யானையை அதனுடன் சேர்த்து வைப்பதுபோல், நீயும் ராமனைப் பிரார்த்தித்து இங்கே அழைத்து வந்து என்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவி.

ராவண! திருடனும் பூரியில் அடிவைத்து நடந்தல்லவா திருட வேண்டும்; ஆகையால் உனக்குப் பூரியிலிருக்க இடம் வேண்டு மென்று விரும்பினால் அவருடன் ஸ்நேஹம் செய்வது யுக்தம். 'என் சத்துருவைச் சரணமடைவதை விட உயிரை விடுவதே நலம்' என்று நீ நினைத்தால், அப்பொழுதும் நீ அவரையே அடையவேண்டும். மற்றவர்களைப் போல் உன்னை ஸுகமாய் மரணமடைய விடுவாரென்று நினைக்கிறாயோ? உன்னை உயிரோடு வைத்து, உனக்கெதிரே உன் புத்திரர்களையும் வம்சத்தையும் பிரஜைகளையும் ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து, பிறகு உன்னைச் சித்திரவதை செய்து கொல்வார். ஆகையால், அவரையே சரணமடை. இப்படிச் செய்தாலும் அவர் என்னை ரக்ஷிப்பாரென்று என்ன நிச்சயம் என்றால், இதோ இருக்கும் அந்த மஹா புருஷன் நீ செய்த அபராதங்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, அவரைச் சரணமடைய விரும்பினதையே பெரிதாக எண்ணி உனக்கு ஸகல மங்களங்களையும் தருவார். அவருடைய கோபத்தைத் தணிக்க வழி தேடு. நானும் உனக்கு வேண்டியவரையில் ஸஹாயம் செய்து அவரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அவருக்குள்ள பிரேமைக்கு எல்லை இல்லை. மனத்தில் கல்மஷமில்லாமல் என்னை அவரிடத்தில் ஒப்புவித்தாலே அவருடைய கோபம் தணியும்.

இப்படிச் செய்யாவிட்டால் நீ கோரமான மரணமடைவாய். இந்திரனால் விடப்பட்ட வஜ்ராயுதத்திலிருந்தும் யமனுடைய கையிலிருந்தும் நீ தப்பினாலும் தப்பலாம், ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரனான ராமச்சந்திரன் கோபம் கொண்டால், உன்னை விடுவாரோ? தேவேந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட இடியின் முழக்கத்தைப்போல், ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படியாய் அவர் கோதண்டத்தில் நாணேற்றும் ஓசையைச் சீக்கிரத்தில் கேட்பாய். ராம

லக்ஷ்மணர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் அழகான கணுக்களுடன் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களைப் போல் வந்து விழும், பார். அவை அழகான கழுகின் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இந்த லங்காபுரியில் இடைவெளி இல்லாமல் வந்து விழுந்து ராக்ஷஸர்களைக் கோடி கோடியாய் நாசம் செய்யும்.

கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக்கொண்டு போவதுபோல், ராமனென்ற மஹா கருடன் ராக்ஷஸ ஸர்ப்பங்களை நிர்மூலம் செய்வார். பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு மூன்றடிகளால் ஸகல லோகங்களையும் அளந்து அஸுரர்களிடத்திலிருந்து கீர்த்தியைக் கொண்டு போனதுபோல், அதி சீக்கிரத்தில் என் பர்த்தா உன்னை வதம்செய்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவார். ஒரு முகூர்த்தத்தில் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள பதினான்காயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களும் ஒருவரால் மடிந்ததைக்கண்டு பயந்து, கையாலாகாத நீ அவர்கள் ஆசிரமத்தில் இல்லாமல் வெளியில் போயிருக்கும் ஸமயம் பார்த்து, அவர்களை யுத்தம்செய்து ஜயிக்காமல் என்னைத் திருட்டுத்தனமாய் எடுத்து வந்தாய். புலியின் வாஸனை அடிக்குமிடத்தில் நாய் நிற்கமுடியுமா? புருஷ ஸிம்ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய காற்றடிக்குமிடத்தில் நீ நிற்கவும் முடியுமா? அவர்களுடைய கண்ணில் பட்டுப் பிழைக்கவும் முடியுமா? பூர்வகாலத்தில் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கையற்ற விருத்ராஸூரன் இரண்டு மஹா புஜங்களையுடைய இந்திரனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய முடிந்ததா? அப்படி ஒருவனான நீ அவ்விருவர்களையும் யுத்தத்தில் எதிர்த்து ஜயமடையவும் முடியுமோ? இறப்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? ஸூரியனுடைய தீக்ஷணமான கிரணங்கள் அல்ப ஜலத்தை எப்படி ஒரு நிமிஷத்தில் வற்றச்செய்யுமோ அப்படி என் நாதனும் லக்ஷ்மணனும் பாணங்களால் உன் பிராணனைக் கொள்ளை கொள்வார்கள். குபேரன் வஸிக்கும் கைலாஸகிரியில் ஒளிந்து பார்; நீ பூஜை செய்யும் பரமசிவன் அங்கே வஸிக்கிறார். அல்லது, வருண பகவானுடைய ஸபையில் ஒளிந்துபார்; ராமபாணங்கள் அங்கேயும் உன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து சித்திரவதை செய்யும். காலம் குறுகின மஹாவிருக்ஷம் இந்திரனுடைய இடிக்குத் தப்பினது உண்டோ?”

**கீர்ம் குபேரஸ்ய கதோபதா ய வா
ஸபாம் கதோ வா வருணஸ்ய ராஜ்ஞ: |
அஸம்ஸயம் தாபரதேதர் ந மோக்ஷயசே
மஹாத் ரும: காலஹுதோபரதேநர்வ || (34)**

ஸ-22: ராவணன் ஸீதையைப்

பயமுறுத்தினது

ஸீதையா வசதம் ப்ருத்வா ப்ருஜம் ராக்ஷஸா தீப: |
ப்ரத்யுஷாச தத: ஸீதாம் விப்ரீயம் ப்ரீயதர்ஸநாம் || ௨

ஸ கலப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆனந்திக்கக்கூடிய பார்வையையுடைய ஸீதை இப்படிச் சொல்லியும், ராவணன் அவளுடைய கடும் வார்த்தைகளை ஸஹிக்காமல் கோபங்கொண்டு, “லோகத்தில் புருஷன் ஸ்த்ரீகளைத் தன் வசப்படுத்த வேண்டுமென்று எவ்வளவு நல்ல வார்த்தை சொன்னாலும், எவ்வளவு ஸமாதானம் செய்தாலும், அவர்களுக்கு அவனிடத்தில் அலக்ஷ்ய புத்தியும் கர்வமும் விருத்தியாகுமே தவிர அவர்கள் ஸ்வாதீனப் படுவதில்லை. மிரண்டு ஓடுகிற குதிரைகளை ஸமர்த்தனான ஸாரதி அடக்குவதுபோல, நான் உன்னிடத்தில் வைத்த ஆசை என் கோபத்தை அடக்குகிறது. காமத்தின் கதி வெகு விபரீதமாக இருக்கிறது பார். நாம் ஆசை வைக்கும் வஸ்துவிடத்தில் ஸ்நேஹமும் தயையும் விருத்தியாகிறதேயன்றி அதன் தோஷங்களும் கெடுதிகளும் தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் கபடவேஷமுள்ள ராமனிடத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கும் உன்னை அவமானம் செய்து கொல்லவேண்டியது; அதற்கோ மனம் வரவில்லை. நீ சொன்ன ஒவ்வொரு கடும் வார்த்தைக்கும் உன்னை அப்பொழுதே சித்திரவதை செய்ய வேண்டியது. நான் உனக்கு கெடுவிட்ட பன்னிரண்டு மாதங்களில் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. அதற்குள் நீ என்னைச் சேராவிட்டால் மறுநாளே என் சமையற்காரர்கள் உன்னைச் சித்திரவதை செய்து என் காலை போஜனத்திற்காகப் பக்குவம் செய்வார்கள்” என்று பேரிடிபோல் கர்ஜித்தான். அதைக்கேட்ட தேவகந்தர்வ கன்னியைகள், தாங்களும் அனுபவித்த கஷ்டங்களை நினைத்து, ஜானகியைப் பார்த்துப் பரிதவித்து, சிலர் ரஹஸ்யமாய் “ஸீதே! பயப்படாதே இந்த அல்பன் உன்னை என்ன செய்யக்கூடும்? என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்த உதட்டை அசைத்தனர்; சிலர் கண்களைச் சிமிட்டினார்கள்; சிலர் தலையை ஆட்டினார்கள். அதைக்கண்ட ஸீதை தைரியம் கொண்டு, தன் பதிவிரதா மஹிமையாலும் பர்த்தாவின் பராக்கிரமத்தாலும் அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, மறுபடியும் அவனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தாள். “ராவண! லோகத்தார்கள் நிந்திக்கும் இந்த கெட்ட செய்கையிலிருந்து உன்னைத் திருப்பி ஸன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி செய்பவர்கள் உன் ராஜ்யத்தில் ஒருவரும் இல்லையென்று நிச்சயமாய்த்

தெரிகிறது. எல்லோரும் உன் அன்னத்தைத் தின்று உனக்கு துரோகம் நினைப்பவர்களே. இந்திரனுடைய பத்தினியான சசி தேவியைப் போன்ற என்னை ஸகல லோகங்களிலும் உன்னைத் தவிர எவனாவது மனத்தாலும் விரும்பத் துணிவானா? தர்மஸ்வரூபியான ராமனுடைய பாரியையைப் பார்த்து இப்படிப்பட்ட பாபவார்த்தைகளைச் சொன்ன பிறகும், அளவற்ற தேஜஸையுடைய அந்த மஹா வீரனிடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள எங்கே ஒளிந்துகொள்ளப் போகிறாய்? காட்டில் மதயானையும் முயலும் யுத்தம் செய்தால் முடிவென்ன? ஸ்ரீராமனே அந்த மதயானை; நீயோ அல்ப ஜந்துவான முயல். கபடத்தால் அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியில் இழுத்து, என்னைத் திருடின உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? ஐயோ! ஒரு நிமிஷமாவது அவருடைய கண்ணில் படாமல் போய் விட்டாயே!

உன் விகார ரூபமுள்ள குரூர நேத்திரங்கள் வெட்கமில்லாமல் பரஸ்தீயை ஆசையுடன் பார்க்கத் துணிந்தபொழுதே பூரியில் ஏன் விழவில்லை? ஸாதுவான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நாட்டுப் பெண்ணும் தர்மாத்மாவான ராமனுக்குப் பாரியையும் பர புருஷனையே ஸ்மரிக்காதவளுமான என்னைப் பார்த்துக் காம விகாரத்தோடு தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லும் உன் நாக்கு ஏன் அறுந்து விழவில்லை. ‘உனக்கு அபராதம் செய்தவர்களுக்குச் சாபம் கொடு’ என்று ராமன் எனக்கு உத்தரவு செய்யவில்லை. நான் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவன். பார்த்தா இருக்கையில் வரை மீறி அவர் தண்டிக்க வேண்டியவர்களை நான் தண்டிக்கத் துணியமாட்டேன். ஆகையால் என் கோபாக்கியால் சாம்பலாக்கத் தகுந்த உன்னை இதுவரையிலும் சாம்பலாக்கவில்லை.

மஹாபுத்திமானான ராமனிடத்திலிருந்து என்னை யாராவது அபகரிக்க முடியுமா? உன் உத்தேசம் அவருக்குத் தெரியாததோ? நீ மரணமடைவதற்கு நான் காரணமென்று விதி ஏற்பட்டிருந்ததால் இப்படி நடந்தது. இதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? ஆகையால் நீ ஸாமர்த்தியமாய் என்னை அபகரித்தாயென்று பெருமையடைதே. நீ அநேக யுத்தங்களில் கைதேர்ந்த குரனென்று பெயர் பெற்றவன்; குபேரனுக்கு ஸஹோதரன்; அளவற்ற சதுரங்க பலத்தையுடையவன். இப்படியிருக்க ராமலக்ஷ்மணர்களை மோசம் செய்து என்னைத் திருடி வந்ததற்குக் காரணமென்ன?” என்றாள்.

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட, ராவணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து, ஜானகியைப் பயங்கரமாய்ப் பார்த்தான். நீருண்ட மேகம்போல் கறுத்த தேகத்தையுடையவன்; பர்வத சிகரங்களைப் போன்ற புஜங்களையுடையவன்; கொழுத்த ஸிம்ஹத்தைப்போல் பலத்தையும் நடையையும் உடையவன்;

நெருப்புக் கொழுந்துக்களைப் போன்ற, நாக்கின் நுனியையும் கண்களையும் உடையவன்; அசைகிற நுனிகளையுடைய கிரீடத்தால் உயர்ந்தவன்; விசித்திரமான மலைகளாலும் பூச்சுக்களாலும் சிவந்த வஸ்திரங்களாலும் நேர்த்தியான தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன்; அமிருதத்திற்காக ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்த காலத்தில் மந்தரபர்வதம் வாஸுகி என்ற மஹா ஸர்ப்பத்தால் கட்டப்பட்டது போல் நீல நிறமுள்ள அரைநூல் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடுப்பையுடையவன். இரண்டு புஜங்களால் இரண்டு உன்னத சிகரங்களுடன் விளங்கும் மந்தர கிரியைப்போல் பிரகாசித்தான். சிவந்த புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் நிறைந்த அசோக மரங்களால் அழகு பெற்றிருக்கும் மலையைப் போல், பாலஸூரியார்களுக்கு ஸமமான காந்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் இரண்டு குண்டலங்களைத் தரித்திருந்தான். வஸந்தருதுவே உருவெடுத்து வந்தது போலிருந்தாலும், ஸகல விதமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஸ்மசானத்திலுள்ள விருக்ஷத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் ஸீதையை வெறிக்கப் பார்த்து, கால ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக் கொண்டு, “நீதி நெறியில்லாமல் ஸகலத்தையும் இழந்து திரியும் ராமனிடத்தில் இன்னும் பிரியம் வைத்த உன்னை ஸூரியன் ஸந்தியாகால இருட்டை அழிப்பதுபோல் இப்பொழுதே வதம் செய்கிறேன்” என்று, சத்துருக்களைக் ககறவடிக்கும் ராக்ஷஸேசவரன் கோரமான பார்வையுள்ள ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு ஆக்ஞாபித்தான். அவர்களில் ஒருத்தி ஒரே கண்ணுடையவள்; ஒருத்தி ஒரே காதுடையவள்; ஒருத்தியின் காது தலையை மூடிக்கொண்டிருந்தது; யானை பசு முதலியவைகளைப்போல் காதுடையவர்கள் சிலர். ஒருத்திக்குக் காது நீளமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது; ஒருத்திக்குக் காதே இல்லை. யானை குதிரை பசு முதலியவைகளைப்போல் பாதங்களையுடையவர் சிலர்; ஒருத்திக்கு ஒரே கால், ஒருத்திக்குப் பெருங்கால்; ஒருத்திக்குக் காலே இல்லை; ஒருத்திக்குத் தலையும் கழுத்தும், ஒருத்திக்கு ஸ்தனமும் வயிறும், ஒருத்திக்கு வாயும் கண்ணும் அளவுக்கு மிஞ்சியிருந்தன. ஒருத்தியின் நாக்கு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது, ஒருத்திக்கு நாக்கே இல்லை, ஒருத்திக்கு மூக்கேயில்லை. ஸிம்ஹத்தைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். பன்றியைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம். பசுவைப்போல் ஒருத்திக்கு முகம்.

இவர்களைப் பார்த்து ராவணன், “ராக்ஷஸிகளே! நீங்களெல்லாரும் இவள் எனக்கு அதிசீக்கரத்தில் ஸ்வாதீனப்படும்படி செய்ய வேண்டியது. இவளுடன் அனுக்ஷலமாய்ப் பேசியும் பிரதிக்ஷலமாய்ப் பேசியும் ஸாமதான பேதமென்ற மற்ற

மூன்று உபாயங்களாலும் வசப்படுத்துங்கள். அப்படியும் முடியாவிட்டால் தன்டோபாயத்தைத் காட்டுவதன் மூலமும் வசப்படுத்துங்கள்” என்று கடுமையாய் ஆக்ஞாபித்து காமத்தாலும் கோபத்தாலும் நிறைந்த மனத்தையுடையவனாய் ஸீதையை அடிக்கடி மிரட்டினான். அப்பொழுது அவனுடைய பிரிய பார்வையான தான்யமாலினி என்பவள், சீக்கிரமாய் ஸம்பீதத்தில் வந்து ராவணனை இறுகத்தழுவி, “மஹாராஜா! என்னுடன் க்ரீடிக்க வாரும், இவளோ மனுஷ்யஸ்தீ; உம்மிடத்தில் இஷ்டமில்லாதவள்; முகம் வெளுத்து விகாரமாயிருப்பவள்; இவளால் உமக்மெகன்ன பிரயோஜனம்? உமது புஜபலத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட உத்தமபோகங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பிரஹ்மா இவளுடைய தலையில் எழுதவில்லை என்பது நிச்சயம். தன்னிடத்தில் பிரியமில்லாத ஸ்தீயை விரும்பி வருத்துகிறவனுடைய தேகம் தாபத்தை அடையும். தன்னிடத்தில் ஆசை வைப்பவளை விரும்பினால் உத்தமமான ஸந்தோஷமுண்டாகும்” என்றாள். காளமேகம் போல் கறுத்த அந்த மஹா பலவான், தான்யமாலினி இப்படிச் சொல்லித் தன்னை அவ்விடம் விட்டு இழுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டு, கோபம் தணிந்து சிரித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து திரும்பினான், அவனுடைய நடையைத் தாங்காமல் பூமி நடுங்க, ஜ்வலிக்கும் ஸூரியனைப் போல் காந்தியுடைய தன் அரண்மனைக்குள் சென்றான். தேவ கந்தர்வ நாககன்யைகளும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பதிவிரதா தம்மத்தைக் காப்பாற்று வதிலேயே நோக்கமுள்ளவளாய்ப் பயத்தால் நடுங்கும் ஸீதையை ராவணன் இவ்விதமாய் மிரட்டி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காமத்தால் கலங்கின மனத்துடன் பிரகாசமுள்ள தனது கிருஹத்தில் பிரவேசித்தான்.

**ஸ மைதீஸீம் தர்மபரா மவஸ்தீதாம்
 ப்ரவேபமாநாம் பரீபர்த்ஸ்ய ராவண: |
 வீஹாய ஸீ தாம் மதேநந மோஹீ த:
 ஸ்வமேவ லேபம் ப்ரவீலேபா பாஸ்வரம் || (46)**

ஸ-23: ராக்ஷஸிகள் ஸீதைக்குப் போதித்தது

இத்யுக்த்வா மைதீஸீம் ராஜா ராவண: பரத்ரு ராவண:
ஸந்தீபர்ய ச தத: ஸர்வா ராக்ஷஸீர் நீர்ஜகாம ஹ|| (1)

இப்படி ராவணனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸிகள் அவன் அந்தப்புரத்திற்குப் போனவுடன் ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வந்து, கோபத்தால் நிலை தெரியாமல் குரூரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். “ஸீதே! உன்னைப் பார்வையாக விரும்பும் ராவணன் ஸாமான்யனா? பிரஜாபதிகளுள் ஒருவரான புலஸ்தியருடைய பெளத்திரன்; சத்துருக்களைக் கதற அடிப்பவன்; மஹாபுத்திமான்; பத்துத்தலைகளை யுடையவன்; லோகத்திலுள்ள ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் பிரபு. இவனுக்கு மனைவியாக ஆவதை நீ பெரிதாக நினைக்கவில்லையே?” என்று ஒருத்தி சொன்னாள். பிறகு, ஏகஜடை என்ற மற்றொருத்தி, சிறுந்த இடையையுடைய ஸீதையை அழைத்து கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, “மரீசி அத்திரி அங்கிரஸ் புலஸ்தியர் புலஹர் கிரது என்ற ஆறு பிரஜாபதிகளுக்குள் நான்காவதான புலஸ்தியர் பிரஹ்மதேவருடைய மானஸபுத்திரர்; விச்ரவஸ் என்ற மஹரிஷி மஹாதேஜஸ்வியாய்ப் புலஸ்தியருடைய மனத்திலிருந்து உண்டானார்; அவர் பிரஹ்மாவிற்கு ஸமமானவர். அவருடைய புத்திரன் ராக்ஷஸேச்வரனான ராவணன்; சத்ருக்களுடைய தைரியத்தைக் குலைத்து அவர்களைக் கதறச் செய்கிறவன். நீ அவனுக்குப் பாரியையாக இருக்கத் தகுந்தவள். என் வார்த்தைகள் உன் செவியில் ஏற வில்லையோ? என்ன காரணம்?” என்றாள். பிறகு, பூனைக் கண்களையுடைய ஹரிஜடை என்பவள், நெருப்புப் பொறி போன்ற கண்களையுடைய, “முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும், தேவேந்திரனையும் முறியடித்த ராக்ஷஸ ராஜாவுக்குப் பாரியையாகத் தகுந்தவள் நீயே” என்றாள். பிறகு பிரகஸை என்ற மற்றொருத்தி கோபம் மேலிட்டு, ஸீதையைப் பயமுறுத்தி, “எங்களுடைய அரசன் பராக்கிரமசாலி, சூரன், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன். பலத்திலும் வீர்யத்திலும் நிகரற்றவன். இப்படிப் பட்டவனுடைய பாரியையாக உனக்கேன் இஷ்டபில்லை? அவனுடைய பலமென்ன! பராக்கிரமமென்ன! ஸகல ஸ்த்ரீகளுக்கும் சிரோமணிபோல் பிரகாசிக்கும் மந்தோதரியையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் உன்னை வந்தடைகிறான். அவள் ராவணனுடைய பட்டமஹரிஷி; அவன் அனுபவிக்கும் பாக்கியங்களுக்கெல்லாம் காரணம்; ஸகல விதத்திலும் அவனுடைய மனத்தை அபகரிக்கக் கூடியவன்; உன்னிடத்தில்

வைத்த ஆசையால் அவளையும் திரும்பிப் பார்க்கிறதில்லை. அந்தப்புரத்திலுள்ள கணக்கில்லாத ஸ்த்ரீ ரத்தினங்களையும் நினைக்கிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குச் சக்களத்திகளே இல்லை” என்றாள். பிறகு விகடை என்ற மற்றொருத்தி, “தேவ கந்தர்வ நாக தானவர் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் பல தடவை தோற்கடித்த அந்த மஹாவீரன், பலமற்ற மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயான உன்னிடத்தில் வந்து பிரார்த்திக்கிறான். ஐசுவரியத்திலாவது புத்தியிலாவது அவனுக்கு ஈடுண்டோ? அந்த ராக்ஷஸேசவரனை விரும்பாத உன் புத்தியைச் சுடவேண்டும். இந்தப் பாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்கும்?” என்றாள். பிறகு துர்முகி என்ற மற்றொருத்தி, “அடி! முட்டாளே! ஸூரிய சந்திரர்களும் வாயுவும் அக்னியும் அவனைக் கண்டு நடுங்குகின்றனர். ஸூரியன் அவனுக்கு ஸுகமான உஷ்ணத்துடன் மாத்திரம் ஸஞ்சரிக்கிறான். அவனுக்கு இஷ்டபில்லாதபோது வாயுவும் வீசாது. எந்த ருதுவாயிருந்தாலும் அவன் நினைத்தவுடன் மரங்கள் வேண்டிய புஷ்பங்களை வர்ஷிக்க வேண்டும். பர்வதங்களும் மேகங்களும் அவன் நினைத்த பொழுது ஜலத்தைச் சொரியவேண்டும். இப்படி பிரபஞ்சத்திற்கெல்லாம் அதிபதியாக இருக்கும் ராக்ஷஸ சக்கரவர்த்திக்கு பிரிய பாரியையாக இருப்பது உனக்கு அல்ப விஷயமாய்த் தோன்றுகிறதோ? மஹா ரூபவதியே! உனக்குப் பரமஹிதத்தை எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்னோம். அதை ஸூரியாய் கிரஹித்து அப்படியே நட; தவறினால் உன்னை இப்பொழுதே கொல்வோம்” என்றாள்.

**ஸாதுதே தத்வதோ தேவீ கதீதம் ஸாது பாயீந் |
க் ருஷாண ஸ்ஸ்மீதே வாக்ய மந்யதா நு வீஜ்யஸீ || (௨௦)**

ஸ-24: ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை

உபத்திரவித்தது

தத: ஸீதாஸூபாகம்ய ராக்ஷஸ்யா வீக்ருதாநநா: |
பருஷம் பருஷா நார்ய ஊஸ்தாம் வாக்ய மப்ரியம் || (1)

பிறகு கடன ஹிருதயமுள்ள அந்தக் கோர ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச் சூழ்ந்து, பிரியமில்லாத கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். “விலையுயர்ந்த சயனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் மஹிஷியாயிருக்க நீ ஸம்மதிக்கா மலிருப்பதேன்? ஸமஸ்த பிராணிகளின் மனத்தை அபகரிக்கக் கூடிய அழகு பொருந்திய உனக்குத் தகுந்த அந்தஸ்து அதுவே. நீ மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயானதால் மனுஷ்யனுக்குப் பாரியையாக இருப்பதையே பெரிதாக எண்ணுகிறாய். ராமனிடத்திலிருந்து உன் மனத்தைத் திருப்பு. இனி ஒரு பொழுதும் நீ அவனுக்குப் பாரியையாகப் போகிறதில்லை. ராக்ஷஸேசுவரனும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஐசுவரியங்களை அனுபவிப்பவனுமான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைந்து இஷ்டமான போகங்களை அனுபவி. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு, ஸகல ஐசுவரியங்களையும் இழந்து, பயத்தால் சித்தம் கலங்கின ஒரு அல்பமனுஷ்யனை நீ கொண்டாடுகிறாய்; நீயும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீயல்லவா?” என்றார்கள்.

அதைக்கேட்டு ஸீதை கண்ணீர் சொரிய, “நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லும் வார்த்தைகள் எனக்குக் கோரமாய்த் தோன்றுகின்றன. மஹாபாபமென்றும் ஸகல ஜந்துக்களும் நிந்திக்கத் தகுந்ததென்றும் உங்களுக்கு ஏன் தெரியவில்லை? மனுஷ்ய ஸ்த்ரீ ராக்ஷஸனுக்குப் பாரியையாவது யுத்தமா? உங்களுடைய இஷ்டப்படி என்னைத் தின்றுவிடுங்கள்; நீங்கள் சொன்னபடி செய்யமாட்டேன். ராமன் தரித்திரராயிருந்தாலும் ராஜ்ய மற்றவராயிருந்தாலும் என் பர்த்தா; ஆகையால் என்னால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; சிரேஷ்டர். ஸுவர்ச்சலாதேவி ஸூரியனைப் பின்தொடர்வது போல் நானும் அவரிடம் பிரீதிவைத்து அவரைப் பின்தொடர்வேன், மஹா பாக்கியசாலியான சசிதேவி இந்திரனையும், அருந்ததி வஸிஷ்டரையும், ரோஹிணி சந்திரனையும், லோபாமுத்திரை அகஸ்தியரையும், ஸுகன்யை ச்யவனரையும், ஸாவித்ரி ஸத்யவானையும். தமயந்தி ஸௌதாஸனையும், ஸ்ரீமதி கபிலரையும், கேசினி ஸகரனையும், தமயந்தி நளனையும், இந்துமதி அஜனையும் மஹா ப்ரேமையுடன்

சேர்ந்திருப்பதைப்போல், நானும் ரகு குல சிரேஷ்டனான ராமனைப் பதியாக அடைந்து ஸந்தோஷிக்கிறேன்” என்றாள்.

ஸீதை இப்படிச் சொல்ல, ராக்ஷஸிகள் கோபத்தால் அறி விழந்து, ராவணனுடைய கட்டளையை ஞாபகம் செய்துகொண்டு குருரமான வார்த்தைகளால் பயமுறுத்தினார்கள். ஹநுமான் சிம்சுபா விருக்ஷத்தில் மறைந்துகொண்டு, இவற்றையெல்லாம் ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். ராக்ஷஸிகள் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையைச் சுற்றிக்கொண்டு நெருப்புக் கொழுந்துபோல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் உதடுகளைக் கோபத்தால் நக்கிக்கொண்டு, “ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடைய இவள் தகாதவள்” என்று கோடலிகளை ஓங்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள்.

அதைக் கண்டு ஸீதை அவர்களுடைய ஓறிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் கண்ணீர் பெருக, ஹநுமான் மறைந்திருக்கும் சிம்சுபா விருக்ஷத்தை நோக்கி வந்து, அதனடியில் உட்கார்ந்தாள். ராக்ஷஸிகளும் அவளைச் சூழ்ந்து, அவளுடைய அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்தையும் துக்கத்தால் வாடின முகத்தையும் பார்த்துக் கொஞ்சம்கூட இரங்காமல் அவளைப் பயமுறுத்தினார்கள். அவர்களில் வினதை என்பவள் மலையைப் போன்ற வயிறையும் பயங்கரமான கண்களையுமுடையவள். கோபத்தால் தேகம் பதற, “அட! ஸீதே! உன் பர்த்தாவிடத்தில் நீ இதுவரையிலும் வைத்த பிரீதியும் விசுவாஸமும் போதும். எந்தக் காரியத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சி நடப்பது பிசகல்லவா? மனுஷ்யர்களுக்குத் தகுந்தபடி இதுவரையில் உன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பற்றி வந்தது எனக்கு ஸந்தோஷம். நான் சொல்லுகிறபடி செய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். ராவணனோ ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதி; மஹா பராக்கரமசாலி; அழகில் மன்மதனை ஜயித்தவன்; ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தன்; யாசகர்களுக்குக் கொடுப்பதில் ஒப்பற்றவன்; எல்லோரும் பார்த்து பிரியப்படக் கூடியவன்; தேவதைகளுக்கு இந்திரனைப்போல் எங்களுக்கு நாதன். அப்படிப் பட்டவனை நீ அடைவது உனக்கு மிகவும் தகுந்தது. அல்ப மனுஷ்யனான ராமனை முற்றிலும் மற; ராவணனைக் கைப்பற்று. திவ்யமான ஆபரணங்களாலும், மாலைகளாலும், பூச்சுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸகல லோகங்களுக்கும் பிரபுவாக இருக்கலாம். இந்திரனுடைய பத்தினியான ஸ்வாஹாவும் உனக்கு நிகரல்ல. அல்பாயுளுள்ள ராமனென்ற பதரால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? நான் சொன்னபடி. செய்யாவிட்டால் இந்த நிமிஷமே உன்னைத் தின்று விடுவோம்” என்றாள்.

பிறகு விகடையென்ற மற்றொருத்தி, தொங்குகின்ற ஸ்தனங்களுடன், கோபத்தால் விரல்களை மடக்கி உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, ஸீதையை நோக்கி ஓடிவந்து, “அட! தூர்ப்புத்தி பிடித்தவளே! நீ மிருதுவான சரீரமுடையவளென்றும் பிரியம் வைத்துக் கொண்டு வரப்பட்டவளென்றும் உன்னிடத்தில் இரக்கம் பிறந்து, நீ இது வரையிலும் சொன்ன கடும் வார்த்தைகளையெல்லாம் ராவணன் பொறுத்திருந்தான். நாங்கள் கால தேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி உனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்கிறோம். அப்படிச் செய்யாமற் போனால் நீ பிழைக்க மாட்டாய். பிறரால் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர ராக்ஷஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்ட ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில், இந்த அசோகவனத்தில், எங்களுக்கு நடுவிலிருக்கும் உன்னைத் தப்புவிக்க வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனுக்கும் சக்தியுண்டோ? நான் உனக்கு ஹிதத்தையே சொல்லுகிறேன்; இப்படியே செய்; வீணாகத் துக்கப்படாதே; கண்ணீர் விடாதே; கொஞ்சம்கூட. பிரயோஜனமில்லை. ராவணனுடன் ஸ்நேகம்செய்து ஆனந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிக்காமல் எப்பொழுதும் துக்கப்படுவது உனக்குத் தகுமோ? ஸ்த்ரீகளுடைய யௌவனம் நிலையற்றதென்று உனக்குத் தெரியுமல்லவா? உனது யௌவனப் பருவம் கழிவதற்கு முன், ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டாமா? ராவணனுடன் ஸந்தோக்ஷமாய் மதுபானம் செய்து, வனங்களிலும் தோட்டங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரி. ஏழாயிரம் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் உனக்குப் பணிவிடை. செய்வார்கள்; ஆகையால் ராக்ஷஸேசுவரனான ராவணனைப் பர்த்தாவாக அடை; “நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் உன் ஹிருதயத்தைப் பிடுங்கித் தின்றுவிடுவோம்” என்றாள்.

பிறகு சண்டோதரி என்ற மற்றொருத்தி பெரிய சூலத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு, கோபத்தால் கண்கள் ஜ்வலிக்க ஸீதையைப் பார்த்து, “மாளைப் போல் சஞ்சலமான இவளுடைய நேத்திரங்களையும் பயத்தால் நடுங்கும் ஸ்தனங்களையும் பார்க்கும் பொழுது எனக்கு ஆசை தாங்கமுடியவில்லை. இவளுடைய வயிற்றின் வலது பக்கத்திலுள்ள யகிருத் என்ற மாம்ஸபிண்டத்தையும், மார்பின் இடது பக்கத்திலுள்ள ப்லீஹமென்ற பசுமையான மாம்ஸத்தை யும், அதற்கு மேலிருக்கும் உத்பீடமென்ற மாம்ஸத்தையும், நாடிகளோடு கூடன இவளுடைய ஹிருதயத்தையும், குடலையும், தலையி லுள்ள மாம்ஸங்களையும் கடித்துத் தின்ன வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையுண்டாகிறது” என்றாள். பிறகு பிரகஸை என்ற மற்றொருத்தி, “இவள் மிகவும் பொல்லாதவள்; இவளுடைய கழுத்தைத் திருகுவோம். ஏன் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்? பிறகு, ‘நீ கொண்டு வந்த மனுஷ்யஸ்த்ரீ துக்கத்தால் இறந்தாள்’ என்று ராவணனிடத்தில் சொல்லுவோம்.

‘அவளைத் தின்றுவிடுங்கள்’ என்று நிச்சயமாய் நமக்கு உத்திரவு செய்வார்” என்றாள். பிறகு அஜாமுகியென்ற மற்றொருத்தி “இந்த விஷயத்தில் நாம் சண்டை போடக்கூடாது. இவளைக் கொன்று ஸமமாய்ப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம். குடிப்பதற்குப் பலவித பானங்களையும், துவையல் பச்சடி முதலிய பதார்த்தங்களையும் கொண்டு வாருங்கள்” என்றாள். பிறகு சூர்ப்பணகையென்ற மற்றொருத்தி, “அஜாமுகி சொல்லும் வார்த்தை எனக்கும் இஷ்டமே. ஸகல துக்கங்களையும் மறக்கச் செய்யும் மதுவைக் குடித்து நமது நகர தேவதையான நிகும்பிலையைக் குறித்து நர்த்தனம் செய்வோம்” என்றாள். (நிகும்பிலை லங்காபுரியின் மேற்கேயுள்ள பத்ரகாளியின் பெயர்). இப்படி ராக்ஷஸிகளால் கோரமாய் அதட்டப்பட்ட ஸீதை தைரியத்தை விட்டு அழுதாள்.

**ஏவம் ஸம்பர்த்ஸ்யமாநா ஸா ஸீதா ஸுரஸுதோயமா |
ராக்ஷஸீப்: ஸுகோராய்: கதர்ய முத்ஸ்ருஜ்ய ரோதீத் | (46)**

ஸ-25: ஸீதை துக்கித்தது

ததா தாஸாம் வதந்தீநாம் புருஷம் தாருணம் பஹு |
ராக்ஷஸீநா மஸிஸன்யாநாம் ருக்மீராத ஜநகாத்மஜா || (1)

இப்படி அந்தக் குரூர ராக்ஷஸிகள் கடும் வார்த்தைகளைப் பயங்கரமாகச் சொல்வதைக்கேட்டு, ஸீதை வாய் விட்டழுதாள். பிறகு பயத்தாலும், கண்ணீராலும் குரல் நடுங்க அவர்களைப்பார்த்து, “மனுஷ்ய ஸ்திரீ எப்பொழுதாவது ராக்ஷஸனுக்குப் பாரியையாக முடியுமா? உங்களிஷ்டப்படி என்னைக் கொன்று தின்னுங்கள். உங்களுக்கு உட்படமாட்டேன்.” என்றாள். தேவகன்யைகளுக்கு ஸமானமான ஜானகி, ராவணன் பயமுறுத்தினதையும் ராக்ஷஸிகள் மிரட்டினதையும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் தன்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதையும் நினைத்து துக்கம் தாங்காமல் தேகம் குன்றி மறைகிறவள் போலவும், காட்டில் தன் கூட்டத்திலிருந்து விலகிச் செந்நாய்களால் துரத்தப் பட்ட பெண்மான் போலவும் நடுங்கினாள். ஹநுமான் மறைந்திருக்கும் விசாலமான சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ராமனைப் பிரிந்த துக்கத்தால் வாடி, ‘இனி அவரைப் பார்ப்பதேது’ என்று ஆசையற்று, ஸ்வபாவத்தாலும் பழக்கத்தாலும் அவரையே தியானித்தாள்; கண்ணீர்த் தாரைகளால் தேகமெங்கும் நனைய அவரையே நினைத்துக் கொண்டு துக்க ஸமுத்திரத்தில் கரை காணாமல் தத்தளித்தாள். பெருங்காற்றிலடிபட்டு விழுந்த இளம் வாழையைப் போல் நடுங்கி, ராக்ஷஸிகளுடைய கோர வார்த்தைகளால் மிரண்டு முகம் வெளுத்தாள். அப்பொழுது, நீண்டு அகன்ற அவளுடைய பின்னலும் நடுங்கிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பாயும் கிருஷ்ண ஸார்ப்பம் போல் தோன்றிற்று. ராமனைப் பிரிந்து புண்பட்ட மனத்தில் ராக்ஷஸிகளின் குரூர வார்த்தைகள் தைக்க, பிரக்ஞையற்று, பெரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டு, கண்ணீர் பெருக பிரலாபித்தாள். “என்ன கஷ்டம்! ஹா, ராம!” என்பாள். மறுபடியும் துக்கம் தாங்காமல், “ஹா! லக்ஷ்மண! என் மாமியான கௌஸல்யே! ஹா! ஸுமித்ரே!” என்று கதறுவாள். ‘ஐயோ! குரூர ராக்ஷஸிகளால் இப்படி. உபத்திரவிக்கப்பட்டு ராகவனையும் பிரிந்து, சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு ஒரு கூணம் கூடப் பிழைத்திருக்கிறேனல்லவா? ஸ்திரீயாவது புருஷனாவது கர்மத்தாலேற்பட்ட காலத்திற்கு முந்தியாவது பிந்தியாவது மரணமடைய முடியாது என்று பண்டிதர்கள் சொல்லும் லோக வசனம் நிஜமென்றே தோன்றுகிறது. ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் எதிர்க்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் பாரம் தாங்காமல் முழுகுவதுபோல், காப்பாற்றுகிறவர்களிருந்தும் நான்

அனாதையைப் போல், பூர்வன்மத்தில் விசேஷ புண்ணியம் செய்யாததால் உயிரை விடப்போகிறேன். ஆற்றில் பிரவாகம் கரைகளை இடித்துத் தள்ளுவதுபோல், நிகரில்லா ஸௌந்தரியத்தையுடைய என் பிராண நாதனைக் காணக் கிடைக்காமல் இந்த ராக்ஷஸிகளுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு, துக்கத்தால் மடியப்போகிறேன். இந்த ஸமயத்தில் ரகு வீரனுடைய மலர்ந்து செந்தாமரையைப் போன்ற விசால நேத்திரங்களையும் கொழுத்த ஸிம்ஹத்தின் நடையைப் போன்ற நடையையும் கண்டு களித்து, எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் பிரியத்தையே பேசிக்கொண்டு பிறர் செய்த அல்ப உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணும் அந்த மஹானுபாவனுடைய அருகில் இருக்கக் கிடைத்த ஜனங்களைப் போன்ற புண்யசாலிகளும் உண்டோ? அவருடைய தர்மபத்தினியான எனக்கு மாத்திரம் அது கிடைக்காமற் போயிற்றே! கொடும் விஷத்தைக் தின்றவன் க்ஷணமாவது பிழைத்திருப்பானோ? ஸகல பரார்த்தங்களின் நிஜஸ்வரூபத்தை அறிந்த அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு நிமிஷமாவது பிழைத்திருக்கலாமோ? இவ்விதமான கஷ்டங்களையும் கோரமான துக்கங்களையும் அனுபவிப்பதற்குப் பூர்வ ஜன்மங்களில் என்ன மஹாபாபம் செய்தேனோ? இந்தக் குரூர ராக்ஷஸிகள் என்னைச் சூழ்ந்திருக்க இனி ராமனை நான் பார்க்கப்போகிறேனா? ஆகையால் இந்த மஹா துக்கத்தை அனுபவிப்பதை விட உயிரைவிடுவது சிரேஷ்டமென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும். எந்த விதத்தாலாவது பிராணனை விடுவோம் என்றால் பரலோகத்தில் கோரமான நரகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றனவே. ஆகையால் எப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தையும் ஸஹித்துக் கொண்டிருப்பதே நல்லது. ஐயோ! பாரியையின் தேகம் பர்த்தாவிற்கு சொந்தமல்லவா? இஷ்டப்படி உயிரைவிட முடியவில்லையே?” என்று பிரலாபித்தாள்.

தீகஸ்து கஷு மாநுஷ்யம் தீகஸ்து பரலபர்யதாம் |
ந பரக்யம் யத் பரீத்யக்தும் ஆத்மச்சந்தேந ஜீவீதம் || (25)

ஸ-26: ஸீதை துக்கித்தது (தொடர்ச்சி)

ப்ரஸக்தாஸ்ரு முகீத்யேஷம் ப்ருவந்தீ: ஜநகாத்மஜா|
அதோ முக முகீ பாஸா விலப்து முபசக்ரமே || (1)

இப்படி ஜானகி ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த யௌவனத்தில் கண்ணீர் பெருகப் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டு புலம்பினாள். பிறகு தன் பூர்வாஸ்திதியையும் தற்கால நிலைமையையும் நினைத்து நினைத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவள் போலவும், மதுபானம் செய்து புத்தி சிதறினவள் போலவும், நெடுந்தூரம் ஓடிக்களைத்த பெண் குதிரை பூமியில் விழந்து புரண்டு சிரமம் தீர்த்துக் கொள்வது போல் மறுபடியும் வாய் விட்டழுது தன் மனத்திலிருக்கும் துக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்ளப் பார்த்தாள். “ஐயோ! இந்த மஹாபாபி, மாயையால் எந்த ரூபத்தையும் எடுக்கக்கூடியவன் ராம லக்ஷ்மணர்களை மயக்கி என்னைப் பலாத்காரம் செய்து பயங்கரமாய் மிரட்டி கோவேன்று கதறிக் கொண்டிருக்கையில் அதிகவேகமாக எடுத்துவந்து விட்டானே! இந்த ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு ராமனையே நினைத்துக் கொண்டு சொல்ல முடியாத துக்கங்களை அனுபவித்தும், இனிப் பிழைத்திருக்க முடியாது. அந்த மஹாவீரனே என்னைக் கைவிட்ட பிறகு இந்த ராக்ஷஸிகளின் நடுவில் இருந்துகொண்டு எதற்காக உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? தனங்களும் ஆபரணங்களும், போகங்களும் எனக்கு வேண்டுமோ? இவ்வளவு துக்கத்தையும் தாங்கும் என் ஹிருதயம் கருங்கல்லாற் செய்ததோ? நாசமற்றதென்று விதிக்கப்பட்டதோ? இன்னும் பிளக்கக்காணோமே! என் பர்த்தாவைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணமாவது பிழைத்திருக்கலாமோ! என்னைப் போன்ற மஹா பாபியுண்டோ? பெரியோர்களும் “பதி விரதைகளும் என்னை நிந்திப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகம் உண்டோ? கடல்குழந்த இந்தப் பூமிக்கு அதிபதி; அமிருத வர்ஷத்தைப் போன்ற வார்த்தைகளையுடையவர்; என் உயிருக்கு உயிரானவர். அப்படிப்பட்ட பர்த்தாவை விட்டு உயிரோடிருப்பதிலும் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதிலும் எனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? ஆகையால், இந்த ராக்ஷஸிகள் என் தேகத்தை வெட்டித் தின்னட்டும். ரகுவீரனைப் பிரிந்திருப்பதைவிட என் சரீரத்தை விடுவது ஸுலபம். இந்த ராவணனை என் இடது காலாலும் தொடுவேனோ? அப்படியிருக்க அவனிடத்தில் பிரியம் வைக்கவா? குரூர ஸ்வபாவமுள்ள அந்தப்பாபி நான் படும் கஷ்டங்களை அறியாமல் தனக்கு உட்படும்படி பிரார்த்திக்கிறானே! எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள வெறுப்பு எவ்வளவென்று அவனுக்குத் தெரியுமா? நான்

பிறந்த வம்சம் இன்னதென்றும் என் ஸ்வபாவம் இன்னதென்றும் அந்த அல்பனுக்குத் தெரியுமா? ஆகையால் நீங்கள் எவ்வளவு நேரம் உபதேசித்தும் மிரட்டியும் பிரயோஜனமில்லை. என்னைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டுங்கள்; கோடாலியால் பிளவுங்கள்; கிழித்தெறியுங்கள்; நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்துங்கள்; ராவணனைத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்.

என் ரகுநாதன் அபராதிகளிடத்திலும் குணங்களை கிரஹிக்கிறவர். அல்ப உபகாரத்தையும் பெரிதாக எண்ணுகிறவர். பிறர் படும் அல்ப கஷ்டத்தையும் ஸஹிக்கமாட்டார். பிறர் க்ஷேமத்தையடைவதே தனக்கு முக்கியப் பிரயோஜனமாக எண்ணுகிறவர். இந்தக் கல்யாண குணங்கள் அவருடைய சத்துருக்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டவைகளே; நான் இவ்விதக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் பொழுதும் என்னைத் திரும்பிப் பாராமலிருப்பதேன்? நான் பூர்வஜன்மங்களில் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்யவில்லை, என்னை ரக்ஷிக்கச் சக்தியில்லை என்று நினைக்கலாமோ? ஜனஸ்தானத்தில் பதினாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களையும் கரதூஷணர்களையும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் கொல்லவில்லையோ? என்னை இங்கே சிறையில் வைத்திருக்கும் இந்த ராவணனுடைய வீரியம் எவ்வளவு? இவனைக்கொல்வது ரகுவீரனுக்குப் பெரிதா? தண்டகாரண்யத்தில் மஹாபயங்கரமான விராதன் மடிந்ததைக் காணவில்லையோ? ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கும் இந்த லங்கைக்கு வருவது அவருக்கு அஸாத்தியமென்று நினைக்கலாமோ? ராமபாணங்கள் போக முடியாத ஸ்தலம் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலும் உண்டோ? அப்படியிருக்கச் சத்துருக்கள் அண்ட முடியாத பராக்கிரமமுள்ள ரகுநாதன் தனக்குப் பிரியமான பாரியையை அல்ப ராக்ஷஸன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் அந்த அவமானத்தை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறார்?

ஒருவேளை நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரியாதோ? அபராதிகளிடத்தில் ராமனுக்குள்ள அளவற்ற தயையால் அவர் ராவணனை மன்னித்தாலும், கூடவிருக்கும் லக்ஷ்மணன் விட்டுவிடுவாரோ? என்னை ராகவன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவித்திருக்க, ராவணன் எடுத்துப் போவகைக்கண்டு, தான் வயது சென்றவராக இருந்தாலும் ஐடாயு அவனுடன் எதிர்த்துக் கோரயுத்தம் செய்து முடிவில் உயிரை விட்டார். ஐயோ! என் விருத்தாந்தத்தை ராமனுக்கு தெரிவிக்கக்கூடிய அந்த ஒரு பிராணியும் போயிற்றல்லவா? ஆகையால் ராமனுக்கு ஸமாசாரம் தெரியாதென்றே எண்ணுகிறேன். நான் இங்கிருப்பதாக அவருக்குத் தெரிந்திருந்தால், கோப பரவசராய்ப் பாணங்களால் பிரபஞ்சத்தில் ராக்ஷஸப் பூண்டில்லாமலேயே செய்வார். ஸமுத்திரத்தை வற்றச்செய்து இந்த லங்காபுரியைத் தூளாக்கி

நீசனான ராவணனுடைய பெயரே இல்லாமல் செய்வார். நான் என் பார்த்தாவைப் பிரிந்து கதறுவது போல், இங்குள்ள ராக்ஷஸிகள் புருஷர்களைப் பறிகொடுத்து வீடுவீடாய் கதறுவார்கள். இதில் ஸந்தேகமென்ன? அளவற்ற ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களாகையால் தெய்வானுக்ரஹத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எப்படியாவது இந்த லங்கையைக் கண்டுபிடித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வார்கள். அவர்களுடைய கண்ணில் பட்ட சத்துரு ஒரு க்ஷணமாவது பிழைப்பதுண்டோ? இந்த லங்கையில் விழும் பிணங்களைக் கழுகுகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பிடுங்கித் தின்னும்; பிணப் புகையால் வழிகள் மறைந்தருக்கும். அப்பொழுது ஒரே மசானமாகத் தோன்றும்.

நீங்கள் செய்யும் கெட்ட காரியங்கள் உங்களுையே கெடுக்கும் என்று தெரியவில்லையா? அதிசீக்கிரத்தில் என் எண்ணங்கள் நிறைவேறும்; இந்தப் பட்டணத்தில் ஸகலவிதமான அசுபங்களும் நேரும்; அவைகளால் இது காந்தியற்றுப் பாழாகும். சத்துருக்களால் அண்ட முடியாத இந்த லங்காபுரி ராவணனென்ற நீசனான பாபி மடிந்தவுடன் பர்த்தாவை இழந்த சிறுபெண் கதியில்லாமல் துக்கத்தால் இறப்பதுபோல் அதிசீக்கிரத்தில் இருந்த இடம் தெரியாமற்போகும். அரசனை இழந்து, மங்களகரமான காரியங்களற்று, புருஷர்கள் இறந்து, ராக்ஷஸிகள் நிறைந்த இந்த லங்கை, புருஷனை இழந்த விதவையைப் போல் களையற்றிருக்கும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ராக்ஷஸப் பெண்கள் துக்கத்தால் வாய்விட்டு அழுவதைக் கேட்கப் போகிறேன். ராமபாணங்கள் இங்கே வந்து விழுந்து ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களைக் கொல்லும்; லங்கையைக் கொளுத்தும். அப்பொழுது காந்தியற்று ஒரே இருட்டாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கும். நான் இங்கே ராவணனால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று ரகுவீரனுக்குத் தெரிந்த அடுத்த க்ஷணத்தில் இவையெல்லாம் நடக்குமென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ?

குரூரனும் நீசனுமான இந்த ராவணன் எனக்கு இட்ட கெடு ஸமீபித்து விட்டது; இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. 'நீ பயப்படுவதற்காக அப்படிச் சொல்லியிருக்கலாமே தவிர நிஜமாய் உன்னைக் கொல்வார்களா?' என்றால், எப்பொழுதும் பாபத்தையே செய்து கொண்டிருக்கிற இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யத் துணியாத காரியம் உண்டோ? ஆகையால், இவர்களுடைய அதர்மமான நடத்தையை யோசித்துப் பார்த்தால் எனக்குப் பெரிய ஆபத்து நேருமென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. மாம்ஸத்தையே ஆகாரமாக உடைய ராக்ஷஸர்களுக்குத் தர்மமென்றும் அதர்மமென்றும் உண்டோ? ராவணன் இட்ட கெடுக் கழிந்தவுடன் காலைப் போஜனத்திற்காக என்னை நிச்சயமாய்ப் பக்குவம் செய்யக் கட்டளையிடுவான். சிவந்த கடைக்கண்களையும் அழகான பார்வையையும் உடைய ராமனை

விட்டுச் சொல்லமுடியாத துக்கங்களையனுபவித்துக் கொண்டு என்ன செய்வேன்? இதிலிருந்து எப்படித் தப்புவேன்? பர்த்தாவுடன் கூடியிருக்க பிராப்தமில்லாத எனக்கு இவ்விடத்தில் யாராவது கொஞ்சம் விஷம் கொடுத்தால் அதி சீக்கிரத்தில் யம லோகத்திற்குப் போவேன்.

நான் பிழைத்திருப்பதாக ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குத் தெரியாதென்று எண்ணுகிறேன். தெரிந்திருந்தால் இந்தப் பூமியெங்கும் என்னைத் தேடமாட்டார்களா? ஆகையால் நான் இறந்துவிட்டேன் என்று எண்ணிக் கவனிக்காமல் இருக்கிறார்களோ?

அல்லது என்னைப்பிரிந்த துக்கத்தால் ராமன் உயிரை விட்டாரோ? தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷிகளும் செந்தாமரைக் கண்ணனான என் நாதனை ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கண்டு களிப்பார் களல்லவா? அவர்களே பாக்கியசாலிகள், அல்லது ஸகல பதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையறிந்து, பிரஹ்மஸ்வரூபியாய், உத்தம தர்மத்தையே நாடும் அந்த ராஜரிஷிக்குப் பாரியையால் பிரியோஜனமில்லை. ஆகையால் பரம வைராக்கியத்தால் என்னைக் கவனிக்காமலிருக்கிறாரோ? அப்படியும் இருக்காது. ஜீவன் முக்தர்கள் இவ்விதமான கர்மபந்தங்களை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஒப்புக்கொண்டால் ஸரியாய் நடத்துவார் களேயன்றி நடுவில் விட மாட்டார்கள்.

ஆகையால் நான் வெகுதூரத்தில் இருப்பதாலும், என்னைப் பிரிந்து வெகுகாலமானதாலும் மறந்தாரோ? என்னை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், பிரீதி விருத்தியாகும்; பார்க்காவிட்டால் அழியுமல்லவா? சீ! இப்படி எண்ணுவது முற்றிலும் பிசகு, நன்றி மறந்தவர்களே இப்படிச் செய்வார்கள். தன்னை அடுத்தவர்களைத் தன்னுயிரைக் கொடுத்தும் காப்பாற்றுவதையே விரதமாக உடைய ரகுவீரனிடத்தில் இந்ததோஷத்தைச் சொல்லலாமோ? ஆகையால், அவரைக் குற்றம் சாட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன?

இதுவரையில் என்னிடத்தில் பரமப் பிரீதிவைத்து ஸகல விதத்திலும் காப்பாற்றி வந்த ராமன், இப்பொழுது என்னை மறந்திருப்பதை யோசித்தால், என்னிடத்தில் ஏதோ சில தோஷங்கள் இருக்கின்றனவென்று எண்ணுகிறேன். அப்படியானால் நான் அவருக்கு யாதொரு அபசாரமும் செய்ததாக நூபகமில்லையே!

ஆகையால், பூர்வஜன்மங்களில் செய்த பாபத்தால் என் பாக்கியம் குறைந்து இந்தக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறேன் என்பது நிச்சயம். சிரேஷ்டமான

ஆசாரத்தையுடையவரும் சூரரும் சத்ரு குலகாலனும் பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவத்தையுடையவருமான அந்தப் புருஷோத்தமனைப் பிரிந்தும் நான் பிழைத்திருப்பதிலும் இறப்பதே மேன்மை. ஆனால் என்னுடைய பாக்கியக் குறைவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லவும் முடியவில்லை.

ஒருவேளை அந்தப் புருஷசிரேஷ்டார்கள், 'ஆயுதங்களை எடுத்ததாலல்லவா நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களும் நேர்ந்தன', என்று நிச்சயித்து, ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து, வனவாஸிகளாய்ப் பழம் கிழங்கு முதலியவைகளைப் புஜித்துக்கொண்டு தவம் செய்கிறார்களோ? அப்படியுமிருக்காது. கூத்திரியனாகப் பிறந்தவன் ராக்ஷஸர்களுடன் விரோதித்துக்கொண்டு அவர்களை வேறுக்காமல் ஒதுங்கிப் போவானோ?

அல்லது, ராவணன் முன்பு பொன்மானைக்கொண்டு அவர்களை மோசம் செய்ததுபோல் மாயையால் அவர்களை மயக்கிக் கொன்றானோ? இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்த பிறகும் எவ்விதத்திலாவது நான் உயிரைவிடவேண்டியது அவசியம். இந்தத் துக்கம் கூட என்னைக் கொல்லச் சக்தியற்றதோ? எனக்கு மரணமென்பதே கிடையாதோ?

இந்தக் துக்கத்தைப் போக்கக்கூடியது விவேகமேயல்லாது வேறுண்டோ? அக்ஞானத்தால் மோஹமடையும் ஜீவகோடிகளுடைய ஜன்மம் எதற்குப் பிரயோஜனம்? பூர்வஜன்மங்களில் பலாபேகையில்லாமல் தர்மங்களை அனுஷ்டித்து சித்தசுத்தியடைந்து, அழிவற்ற சமாதியிலிருந்து, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் தங்களுடைய ஆத்மாவைக் கலந்து, ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிய மஹான்களுக்குப் பாப புண்யத்தாலுண்டாகும் விருப்பமும் வெறுப்பும் உண்டோ? அவர்களைப் பாபங்கள் அணுகமுடியுமோ? தங்களுக்குப் பிரியமான வஸ்துவைப் பிரிந்ததால் அவர்களுக்குத் துக்கமில்லை. பிரியமில்லாத விஷயங்கள் நேர்ந்ததால் விசேஷ பயமுமில்லை. இப்படி விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லாத அந்த மஹாத்மாக்களை நமஸ்காரம் செய்கிறேன். அவர்களே உத்தமபுருஷர்கள். நானும் அவர்களைப் போல ஆகக்கிடைக்குமோ? என் அன்பிற்குரிய ரகுவீரன் ஸுக துக்கங்களின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்தவர். என் பிராணநாதனே என்னைக் கைவிட்டார்; மஹாபாபியான ராவணனுடைய கையில் அகப்பட்டேன்; இவனுக்கு இணங்கப் போகிறதில்லை; இவன் கையால் மரணமடைவதைவிட, நானே உயிரைவிடுவது நல்லது", என்று பிரலாபித்தாள்.

ஸுடனும் த்யக்தா ப்ரீத்யக்ஷண ராமண வித்தாத்மநா |
ப்ராணாம்ஸ் த்யக்ஷ்யாயி பரபஸ்ய ராவணஸ்ய கதாலபரம் || (௧)

ஸ-27: திரிஜடை கண்ட ஸ்வப்னம்

இத்யுக்தா: ஸீத்யா கௌரா ராக்ஷஸ்ய: க்ரோத மூர்ச் தா: |
காபர்ச் ஜக்முஸ்ததாக்யாகும் ராவணஸ்ய தரஸ்வீந: || ௨

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு சில ராக்ஷஸிகள் கோபம் மேலிட்டு அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொல்ல ஓடினார்கள். பிறகு மற்றவர்கள் கோரமான வேஷங்களுடன் ஸீதையைச் சூழ்ந்து, அவளுக்குக் கெடுதி நேருமென்ற ஒரே விஷயத்தைப் பல விதமாய் கொடும் வார்த்தைகளால் சொல்லிப் பயமுறுத்தினார்கள். “ஸீதே! நீ தற்கொலை செய்துகொண்டு எங்களிடத்திலிருந்து தப்பப் பார்க்கிறாயோ? உன்னை இப்பொழுதே கொன்று உன் மாம்ஸத்தை நாங்கள் பங்கிட்டுத் தின்னப் போகிறோம்” என்றார்கள்.

இப்படி அந்தித் துவட்ட ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை மிரட்டுவதை திரிஜடை என்பவள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் விபீஷணனுடைய பெண்; வயதிலும் ஞானத்திலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவள். அதுவரையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்து, திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்து, “துஷ்டைகளே! ஜனகருக்கு புத்திரியும் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு நாட்டுப் பெண்ணுமான இவளைத் தொட வேண்டாம். உங்களுக்குப் பசித்தால் உங்களுடைய தேகங்களையே பிடுங்கித் தின்னுங்கள்; இப்பொழுதுதான் ஒரு பயங்கரமான ஸ்வப்னத்தைக் கண்டேன். அதை நினைக்க எனக்கு மயிர்க் கூச்சலெடுக்கிறது. ஸதையின் பர்த்தாவிற்கு ஸகல மங்களங்களும் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசமும் ஸமீபித்திருக்கின்றன”, என்றாள். அதைக் கேட்டு முன்பு கோப பரவசாளான ராக்ஷஸிகளுக்குப் பயம் பிடித்து எல்லோரும் திரிஜடையைச் சூழ்ந்து கொண்டு, “விடியற்காலத்தில் கண்ட ஸ்வப்னம் வீண்போகாது. ஆகையால் அதை எங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்” என்றார்கள்.

அந்த ராக்ஷஸிகள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு திரிஜடை, தான் ஸ்வப்னத்தில் கண்டதைச் சொல்லுகிறாள். “கேளுங்கள், ராகவன் லக்ஷ்மணனுடன் வெண்மையான வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்துக்கொண்டு கணக்கில்லாத ஹம்ஸங்களால் தாங்கப்பட்ட ஒரு தந்தப்பல்லக்கில் ஆகாச மார்க்கமாய் இந்த லங்கைக்கு வந்தார்; பிறகு ஸீதை வெண்மையான வஸ்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு க்ஷீரஸமுத்திர மத்தியிலுள்ள ஒரு வெண்மையான பர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு ஸூரியகாந்தி ஸூரியனுடன் சேர்வதைப்போல் இந்தப் பாக்கியசாலி

ரகுநாதனுடன் சேர்ந்திருக்கக் கண்டேன். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தப் பல்லக்கை விட்டு நான்கு தந்தங்களையுடையதும் மஹா பர்வதத்தைப் போன்றதுமான ஒரு பெரிய யானையின் மேலேறி, ஸீதையை நோக்கி வந்தார்கள். (பசு, காளை, யானை, அரண்மனை, பர்வதம், விருக்ஷங்கள் முதலியவைகளில் ஏறுவதாயும், அழுவதாயும், தான் மரணமடைவதாயும், சேரக்கூடாதவர்களுடன் சேருவதாயும் ஸ்வப்னத்தில் காண்பது மங்களகரம் - ஸ்வப்னாத்தியாயம்). அந்த ராஜபுத்திரர்கள் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வெண்மையான வஸ்திராபரணங்களுடன் ஸீதை இருக்கும் பார்வத சிகரத்திற்கு வந்தார்கள். ராமன் ஸீதையை எடுத்து யானையின் கழுத்தில் உட்காரவைப்பதைக் கண்டேன். பிறகு சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுடன் ஸீதை ராமனுடைய மடியிலிருந்து கிளம்பி சந்திர ஸூரியர்களைக் கையால் தொட்டாள். (ஸூரிய மண்டலத்தையாவது சந்திரமண்டலத்தையாவது ஸ்வப்னத்தில் கைகளால் தொடுகிறவன் ராஜ்யத்தை ஆள்வான் - ஸ்வப்னாத்தியாயம்). பிறகு அந்த யானை ராமலக்ஷ்மணர்களுடனும் ஸீதையுடனும் லங்கைக்குப்போய் நின்றது. பிறகு ராமன் ஸீதையுடன் எட்டு வெள்ளைக்காளைகள் பூட்டின திவ்விய ரதத்தில் இங்கே வந்தார். பிறகு ஸீதையோடும் லக்ஷ்மணனோடும் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் புஷ்பக விமானத்தில் ஏறி வடக்குநோக்கிச் சென்றார். பராக்கிரமத்தில் விஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும், ஸீதையையும் ஸ்வப்னத்தில் காணும் பாக்கியம் பெற்றேன். முட்டாள்களே! மஹா பாபிகளுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்குமோ? அப்படித் தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராக்ஷஸர்கள் மற்றும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப்பிராணிகளும் சேர்ந்தாலும் மஹாதேஜஸ்வியான ரகுவீரனை ஜெயிக்க முடியுமா?

ரரவணன் தைலத்தை தேகமெங்கும் பூசிக்கொண்டு, சிவப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்து, மதுபானத்தால் கொழுப்படைந்து அலரிப் பூமாலையைத் தரித்துக்கொண்டு பூமியில் சஞ்சரிப்பதைக் கண்டேன். பிறகு மொட்டைத் தலையுடன் கறுப்பு வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொண்டு புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். ஒரு ஸ்திரீ அவனை இழுத்தாள். பிறகு, சிவந்த மாலையாலும் சந்தனத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தைலத்தைக் குடித்துக்கொண்டு சித்தப் பிரமை யுடையவனாய் இந்திரிய ஸ்வாதன மற்றுச் சிரித்துக்கொண்டும் கூத்தாடிக்கொண்டும் கழுதைகள் பூட்டிய தேரிலேறி அதிகவேகமாகத் தெற்கே போவதைக் கண்டேன். பிறகு கழுதையின் மேலிருந்து ராவணன் பயத்தால் நடுங்கிப் பூமியில் தலைமோக விழுவதைக் கண்டேன். பிறகு சீக்கிரமாக எழுந்து பயத்தால் கலங்கி பைத்தியம் பிடித்ததுபோலும் குடிவெறிக்கொண்டதுபோலும் வஸ்திரமே

இல்லாமல் பலவிதமாய்க் கெட்ட வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக் கொண்டு, அழுக்குப்படிந்த சேற்றில் திடீரென்று முழுகி மறைந்தான். ஸஹிக்க முடியாததும் கெட்ட நாற்றமுடையதும் இருள் மூடியதுமான நரகத்தைப்போல் பயங்கரமாயும் இருந்தது. பிறகு, கறுப்பு நிறமுள்ள ஒரு ஸ்த்ரீ தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து சிவப்பு வஸ்திரம் தரித்து ராவணனுடைய கழுத்தில் கையைப் போட்டுத் தெற்கே இழுத்துக்கொண்டு போனாள். இப்படியே கும்பகர்ணனும் இருக்கக் கண்டேன். ராவணனுடைய புத்திரர்கள் எல்லோரும் தைலத்தைப் பூசிக் கொண்டு நின்றார்கள். ராவணன் பன்றியின்மேலும், இந்திரஜித் முதலை மேலும், கும்பகர்ணன் ஒட்டகத்தின் மேலும், அதிவேகமாய்த் தெற்கே சென்றார்கள்.

பிறகு, விபீஷணன் வெண்மையான மாலைகளையும் வஸ்திரங்களையும் சந்தனப்பூச்சுகளையும் தரித்துக்கொண்டு சங்கம், துந்துபி முதலிய வாத்திய கோஷங்களாலும் பாட்டு நாட்டியம், முதலியவைகளாலும் உபசரிக்கப்பட்டு பர்வதத்தைப் போன்ற சரீரத்துடன் மேகங்களைப் போல் கர்ஜிக்கும் நான்கு தந்தங்களுள்ள ஒரு யானையின் மேலேறி நான்கு மந்திரிகளுடன் ஆகாசமார்க்கத்தில் நிற்கக் கண்டேன்.

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் சிவப்பு வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் தரித்து மதுபானம் செய்து கோரவாத்தியங்களைச் சப்தித்துக் கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாய் நிற்பதைக் கண்டேன். பிறகு இந்த அழகிய லங்காபுரி ரதகஜ தூரக பதாதிகளுடன் உப்பரிகைகளும் கோபுரங்களும் வாசற்படிகளும் இடிந்து ஸமுத்திரத்தில் விழக்கண்டேன். ராவணன் அதிக ஜாக்கிரதையுடன் காப்பாற்றிவரும் இந்தப் பட்டணத்தை ராமதூதனான ஒரு வானரவீரன் கொளுத்தக் கண்டேன். சாம்பலாய்க் கிடந்த இந்த நகரத்தில் ராக்ஷஸிகள் தைலத்தைக் குடித்துப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பெருங் கூச்சலுடன் பிரவேசிக்கக் கண்டேன். கும்பகர்ணன் முதலான ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்கள் சிவப்பு வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு சாணத்தால் நிறைந்த மடுவில் முழுகினார்கள்.

ரகுவீரன் அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து ஸீதையை அழைத்துக் கொண்டு போவார். அவருடைய கோபாக்னியால் நீங்களும் ராவணனும் இதர ராக்ஷஸர்களும் சாம்பலாவீர்கள். ஒடிப்போங்கள். எங்கேயாவது ஒளிந்துகொள்ளுங்கள். இவள் ராமனுக்கு மிகவும் பிரியமானவள்; இவளிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ மதிப்பும் கௌரவமும் உண்டு, தான் எவ்வளவு தடுத்தும் கேட்காமல் தன்னுடன் வனத்திற்கு வந்தவள்; இப்படிப்பட்டவளை நீங்கள் பயமுறுத்தி ஹிம்ஸிப்பதைப் பார்த்து ஸஹிப்பாரோ? ஆகையால் இனி கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டாம். அவளை

ஸமாதானம் சேய்து கோபத்தைத் தணியுங்கள். ‘ராமனுடைய கோபத்திலிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்’ என்று இவளை பிரார்த்திப்பதே நமக்குப் பரமஹிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது; மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஸீதை ஸகலகஷ்டங்களும் தீர்ந்து உத்தமமான பர்த்தாவுடன் கூடி சந்தோஷிக்கப் போகிறாளென்று நான் கண்ட ஸ்வப்னத்தால் விளங்கவில்லையா? நீங்கள் இவளை விசேஷமாகப் பயமுறுத்தி ஹிம்ஸித்திருக்கிறீர்கள்; ஆனாலும் ‘எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தியுங்கள்; ‘நாம் இவ்வளவு உபத்திரவித்திருக்க நம்மிடத்தில் இவளுக்குத் தயை உண்டாகுமா’ என்று சந்தேகப்பட வேண்டாம். ராக்ஷஸர்களுக்கு ராமனால் உண்டாகப்போகிற நாசத்தை நினைக்கும்பொழுது எந்த உபாயத்தாலாவது நாம் தப்ப வேண்டியது அவசியமென்று தெரிகிறது. இவளுடைய ஸ்வபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாது. இவளை ஒருவன் சரணமடைந்தாலே போதும்; அவன் செய்த ஸகல அபராதங்களையும் மறந்து அவனுக்குப் பரம உபகாரத்தைச் செய்வான். ஆகையால் நம்மை இந்தக் கோரமான ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிட இவளுக்கே உரிமையுண்டு.

மேலும், இவளுடைய அவயவங்களில் விகாரமான அடையாளங்கள் கொஞ்சமாவது காணப்படவில்லை. காந்தி மாத்திரம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. ஆகையால், துக்கத்தை அனுபவிக்கவே தகாதவளும், தேவபோகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவளுமான இந்த ராஜகுமாரிக்கு இந்தச் சோகம் நேர்ந்திருக்கிறது. இவளுடைய காரியம் ஸித்தியாகுமென்றும் ரகுநாதன் ஐயமடைவாரென்றும் ராவணன் அழிவானென்றும் எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. இவளுக்கு அதிசீக்கிரத்தில் பிரியமான ஸமாசாரம் கிடைக்கப் போகிறதென்பதற்கு அனேக அடையாளங்கள் தோன்றுகின்றன. தாமரை இதழ் போன்ற இவளுடைய விசாலமான இடது கண் மிகுந்த காந்தி பெற்று விளங்குகிறது. இடது புலமும், யானைத் துதிக்கை போன்ற இடது துடையும் கொஞ்சம் மயிர்க்கூச்சமடைந்து துடிக்கின்றன. இந்தச் சகுனங்களால் இவள் அதிசீக்கிரத்தில் ராகவனைச் சோர்ந்து ஸுகமடைவாள் என்பது நிச்சயம். இதோ பாருங்கள், அந்த மரக்கிளையில் ஒரு பக்ஷி விஸ்தாரமான இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு, பிரதக்ஷிணமாய் வந்து மேலே கிளம்பிக் கிழே இறங்க, மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் தளிர்களாலும் விளங்கும் கிளையின்மேல் நன்றாக உட்கார்ந்திருக்கிறது. இது ஒரு சுபசகுனம். அது அங்குள்ள அதிமதுரமான பழங்களைப் புஜித்து தென்றலை அனுபவித்து ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்திருக்கிறது. அது அடிக்கடி இனிமையாய்க் கூவுவதைப் பார்த்தால், ‘ஸீதே! நீ ஏன் வருத்தப் படுகிறாய்? உன் பர்த்தா அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து உன் கஷ்டங்களைத் தீர்த்து அயோத்யைக்கு

அழைத்துக் கொண்டு போவார். நீ படும் துக்கம் அதிகமென்று தோன்றினாலும் அவருடைய வருத்தத்திற்கு ஈடாமோ? ஆகையால் உன் நாயகனை எதிர் கொண்டழைக்க நீ தகுந்தபடி ஸ்நானம் செய்து அலங்கரித்துக் கொள்ளாமல் கண்ணும் கண்ணீருமாக இருப்பது அழகல்ல, எழுந்திரு. உன் பிரிய நாயகன் வரப் போகிறானென்ற ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நினைக்க எனக்கும் ஆனந்தத்தால் மயிர்க் கூச்சமிடுகிறது, என்று ஸீதையின் துக்கத்தைத் தணிப்பது போலிருக்கின்றது”.

(அநாதி காலமாய்ப் பகவானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற ஜீவனைக் கடைத் தேற்றுவதற்கு ஆசாரியன் செய்யும் பிரயத்தனங்கள் இந்தக் காண்டத்தில் கதாருபமாய் வர்ணிக்கப் படுகின்றன. லங்கையே சரீரம்; ஸீதையைக் காக்கும் ராக்ஷஸிகளே இந்திரியங்கள்; ராவணனும் கும்பகர்ணனும் நான் என்னுடையது என்ற அஹங்கார மமகாரங்கள்; இந்திரஜித் முதலியவர்கள் காமக்குரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்ய தம்பம் முதலியவை. ஜீவனுக்கு பகவத் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்க வந்த ஆசாரியனே ஹநுமான். ஆசாரிய லக்ஷணங்களாவன்: உத்தம கதிக்கு ஸாதனங்களான ஞான கர்மங்களைப் பூர்ணமாய் அனுஷ்டித்தவர்; யக்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் அழிவற்ற தவத்தாலும் அடைய விரும்பும் பிரஹ்ம ஞானிகள், சாஸ்திரங்களின் அர்த்தங்களைத் தான் பரிசோதித்தறிவதாலும் பிறர் அவைகளை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதாலும் தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதாலும், ஆசாரிய பதவியை அடைந்தவர்; வேத சாகைகளை இடைவிடாமல் அத்யயனம் செய்து, அவைகளின் அர்த்தங்களை சிரவண மனன நிதித்யாஸன மென்ற அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர்; வேதங்களைக் கரைகண்டவர்; பகவானிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தியுள்ளவர்; பொறாமையில்லாதவர்; மந்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்து அவைகளில் பக்தி வைத்து எப்பொழுதும் அவைகளையே கதியென்று ஆசிரயிப்பவர்; சுத்தமான ஆசாரமுள்ளவர்; புராணங்களின் தத்வார்த்தங்களை அறிந்தவர்; குருபக்தியுள்ளவர்; ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் பெருகத் தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சலுடன் பரமாத்மாவின் கல்யாண குணங்களிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்; புருஷோத்தமனுடைய குணங்களையும் மஹிமையையும் அடிக்கடி சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பவர். ஆசாரியன் அலுத்துப் போகாமல் சிஷ்யன் போன வழியே விட்டு அவனைச் சீர்திருத்தத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்து அவனைப் பகவானிடத்தில் சேர்ப்பிக்கிறார்).

பக்ஷீ ச பராகாந்ஸய: ப்ரஜ்ஞஜ்ஜ:
புந: புநஸ்ரீசாத்தம ஸாந்த்வவா தீ: |
ஸஸ்வாக தாம் வாசமுதீரயாந:
புந: புநஸ்ரீசாத யதீவ ஜ்ஞஜ்ஜ: || (64)

ஸ-28: ஸீதை உயிரை விட யத்தனித்தது

ஸா ராக்ஷஸேந்ந்ரஸ்ய வக்ஸா நீபம்ய
தத் ராவணஸ் யாப்ரிய மப்ரியார்தா |
ஸீதா விதத்ராஸ யதா வநாந்தே
ஸீம்ஹாப் பந்நா கஜராஜகந்யா || (1)

ஸீதை ராவணன் சொன்ன குரூரவார்த்தைகளைக் கேட்டு மனம் நொந்து, காட்டில் ஸிம்ஹத்தால் பிடிக்கப்பட்ட பெண் யானையைப் போல் நடுங்கினாள். ஸ்வபாவத்திலேயே பயந்தவள்; ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு, ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் பயமடைந்து, ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் ஒரு சிறு பெண்ணை அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் பஞ்சத்தின் கொடுமையால் விட்டுப் போவதைப்போல் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களால் கை விடப்பட்டு அழுதாள். “ஐயோ! நான் கொஞ்சம் கூடப் புண்ணியம் செய்யவில்லையோ? இவர்களால் இப்படி மிரட்டப்பட்டும் இன்னும் உயிர் போகக் காணேனே. கர்மகதி முடிந்தாலொழிய மரணம் வராதென்று பெரியோர்கள் சொல்லும் வார்த்தை நிஜமே. என்ன கஷ்டம்! ஸுகமென்பதே இல்லாமல் எல்லையற்ற துக்கத்தையே அனுபவிக்கும் என் மனம், வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட மலைச்சிகரத்தைப் போல், தூள் தூளாகவில்லையே! இதற்கு அழிவே இல்லை என்பது நிச்சயம். இந்தக் கஷ்டத்தைப் பொறுப்பதைக் காட்டிலும் ஏன் உயிரை விடக்கூடாது? ஆனால், அது மஹாபாதகமல்லவா? எப்படி யம் ராவணன் என்னைக் கொல்வானென்பது நிச்சயம்; ஆகையால் அவன் கையால் இறப்பதைவிட நானே உயிரைவிடுவதில் தோஷமே இல்லை. ‘எவ்விதத்திலாவது உயிரை காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற சுருதிப்படி ராவணனை அனுஸரித்து ஏன் பிழைத்திருக்கக் கூடாது? அப்படி ராவணனிடத்தில் என் மனம் நாடுமோ? பிராம்மணன் மற்ற ஜாதியார்களுக்கு வேத மந்திரங்களை உபதேசிக்க முடியுமோ? என்றால், லோகநாதனான ராமன் இரண்டு மாதங்களுக்குள் இங்கே வராவிட்டால், ரணவைத்தியன் கர்ப்பத்தில் மடிந்த சிசுவின் அங்கங்களை ஆயுதங்களால் துண்டிப்பது போல் ராவணன் என்னுடைய அவயவங்களை இரக்க மில்லாமல் துண்டிப்பான். திருடன் ராஜாவுக்கு அபராதம் செய்து சிறையில் அடைக்கப் பட்டு, மறுநாட் காலையில் கொலை செய்யப்படுவான் என்றிருந்தால், எப்படி அதையே நினைத்து நினைத்து வருந்துவானோ, அப்படி ராவணன் கெடுவிட்ட இரண்டு மாத காலம் வரவர ஸம்பிக்கிறதே என்று

நினைக்க என் தேகம் நடுங்குகிறது. பெருங்கடலில் சுழற்காற்றால் முழுகும் கப்பலைப் போல் மஹாபாபத்தைச் செய்த நான் நாசமடையப் போகிறேன்.

ஹா! ராம! ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸந்தோஷப்படுத்தக் கூடியவரென்று பெயருள்ள உமக்கு என் துக்கத்தை நீக்கி ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பது அஸாத்தியமோ? லக்ஷ்மண! ஒரு வேளை ராமன் அலக்ஷ்யம் செய்தாலும், 'ஸீதையை என்னைப்போல் நினை' என்று வனத்திற்கு புறப்படும் பொழுது ஸுமித்திரை உனக்கு உபதேசித்த படி, என்னைத் தாயாகப் பாவிக்கும் உனக்குக் கூட என்னிடத்தில் அலக்ஷ்யம் பிறந்ததோ? பகவானுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தையறிந்த ஸுமித்திராதேவி! உமது புத்திரன் உம்முடைய வாக்கியத்தை மீறி நடப்பதையும் மாதாவான என்னைக் கை விடுவதையும் நீர் பார்த்துச் சும்மாவிருப்பது நியாயமோ? கௌஸல்யாதேவி! உமது புத்திரனை நம்பி என்னை வனத்திற்குக் கூட அனுப்பினீர், இப்படி என்னைக் கை விட்டதை அறியவில்லையோ? இவர்களெல்லோரும் என்னைக் கை விட்டாலும் குற்றமல்ல, என்னைப் பெற்ற தாயே! நீயும் இப்படி உபேக்ஷயாக இருப்பது தர்மமோ?

இரண்டு ஸிம்ஹங்களின் மேல் இடிவிழுந்து நாசம் செய்ததுபோல் மான் ரூபத்தைத் தரித்த அந்த மானீசன் பலவான்களான ராஜ குமாரர்களைக் கொன்றானோ? இல்லாவிட்டால் என்னைக் காப்பாற்ற மாட்டார்களா? ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனுக்கு ராம லக்ஷ்மணர்களை நாசம் செய்யும் சக்தியுண்டா? ஆகையால், காலதேவதையே மான் வேஷம் கொண்டு பாக்கியமற்ற என்னை மோசம் செய்தது. இல்லாவிட்டால் ராமனையும் அவர் பிறகே லக்ஷ்மணனையும் துரத்துவேனா? ராம! பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும் நீண்ட புஜங்களையுமுடையவரே! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமானவரே! ஸத்தியத்தையே விரதமாயுடையவரே! நான் ராக்ஷஸர்களால் மரணமடையப் போகிறது உமக்குத் தெரிவில்லையே. உமது முக மலண்டலத்தைப் பார்க்க எனக்கு மாத்திரம் கிடைக்காதோ? உமது புஜங்கள் என்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியற்றனவோ? என் துக்கத்தைத் தீர்த்து ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க முடியாத உமக்கு ராமனென்ற பெயர் தகுமோ? ராம! நீர் பூஜிக்கும் தெய்வம் ஸ்ரீமந் நாராயணன்; நானும் அவரைப் பூஜிக்கவில்லையா? மேலும் உம்மைத் தவிர என்னை ரசிக்கும் தெய்வம் வேறுண்டென்று எனக்கு ஸ்வப்பனத்திலும் எண்ணமுண்டோ? என் பதி விரதாக்கினியால் இந்த ராக்ஷஸ வம்சத்தைச் சாம்பலாக்க முடியாதா? உம்மைச் சரணமடைந்தேன்; பிறகு எனது பொறுப்பெல்லாம் உம்முடையதே. நான் என் விஷயமாய் பிரயத்தனம் செய்தால் சரணாகதி தர்மத்திற்கு விரோதம் வரும்; உம்முடைய விரதத்திற்கு பங்கம் நேருமென்று இவ்வளவு ஹிம்ஸைகளையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அயோத்யையில் ஸகல ராஜபோகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸுகமாக இருக்கக்கூடாதா? நான் ராவணனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தால் அதைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டமான போகங்கள் என் காலடியில் விழாதோ? அவைகளை ஸ்மரிக்காமல் உம்முடன் வன வாஸ கஷ்டங்களையெல்லாம் அனுபவித்து, இங்கே வெறும் தரையில் புழுதிபடிய உட்கார்ந்திருக்கேன். கர்ம மார்க்கத்திலிருந்து என் புத்தி ஒரு க்ஷணமாவது நழுவினதில்லை. கூடியவரையில் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறேன். ஐயோ! நன்றியற்றவர்களுக்குச் செய்த உபகாரங்கள் வீணாவதுபோல் இவையெல்லாம் பிரயோஜனமற்றவனவோ? இவைகளை அனுஷ்டித்தால் உத்தம பலன்கள் கிடைக்குமென்ற சாஸ்திரங்களும் பெரியோர்களுடைய வாக்கியங்களும் பொய்யோ? நீரும் என்னைக் கைவிட்டீர்; உம்மைத் திரும்பிப் பார்ப்போமென்ற நம்பிக்கை இல்லை; உம்மைப் பார்க்காமல் இளைத்து தேகம் வெளுத்தது. நான் உம்மையே தெய்வ மென்றிருந்ததும் தர்மங்களை ஆசரித்ததும் உபயோகமில்லை.

ஒருவேளை நீர் பிதாவின் ஆக்ஞைப்படி வனவாஸம் செய்து முடித்து, அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போய், ஸகல கஷ்டங்களும் தீர்ந்து, ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, விசால நேத்திரங்களுள்ள ஸ்த்ரீகளுடன் ஆநந்தமாய் காலத்தைக் கழிப்பீர், நானோ பாக்கியமற்றவன்; இதுவரையில் அனுஷ்டித்த தவமும் விரதங்களும் வீணாயின; உம்மிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கோ எல்லையில்லை; அது என் மரணத்திற்கே ஹேதுவாயிற்று; ஆகையால் இந்தப் பாழும் பிராணனை விடப் போகிறேன். விஷத்தைக் குடித்தாவது ஆயுதங்களாலாவது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவைகளை எனக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கக்கூடிய உபகாரிகள் இங்கிருப்பார்களோ? என்னைக் கெடுப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல ஸாதனங்களும் நினைத்தவுடன் கிடைக்கும். என்னைத் தர்ம மார்க்கத்தில் காப்பாற்றக் கூடிய ஸாதனங்கள் பாபிகளால் நிறைந்த இந்த நகரத்தில் கிடைக்குமோ”, என்று ஜானகி ராக்ஷஸிகளின் உபத்திரவத்தை ஸகிக்க முடியாமல் முகம் உலர்ந்து, இப்படிப் பல விதமாய்ப் புலம்பினாள். பிறகு, “ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொள்வதுற்கு முன் நான் இறக்கவேண்டியது அவசியம்” என்று, ஸகல விதத்தாலும் ராமனையே தியானித்துக்கொண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் மறைந்திருந்த சிம்சபாவிருக்ஷத்தின் அடியில் வந்தாள். எவ்விதமாக பிராணனை விடலாமென்று நன்றாக ஆலோசித்து, ‘பின்னலை மரக் கிளையில் மாட்டித் தூக்குப் போட்டுக் கொள்வதே நலம்; என் கஷ்டம் தீர்ந்து சீக்கிரத்தில் யமலோகம் செல்வோம்’, என்று புஷ்பத்தைப் போல் மிருதுவான

அவயவங்களையுடைய ஸீதை அந்து மரக் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

பிறகு, 'ராமனுடைய சக்தி நன்றாய்த் தெரிந்திருக்க அவரிடத்தில் நம்பிக்கையற்று இப்படிச் செய்யலாமோ? ஒருவேளை அபார கருணையால் சத்துருவின் அபராதத்தை அவர் பொறுத்திருக்கலாம். தசரதரையும் பரதனையும் தண்டிக்கிறேன் என்று சொன்ன லக்ஷ்மணன் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பானோ? மேலும் நான் பிறந்த ஜனகவம்சம் எவ்வளவு பரிசுத்தமானது! என்னால் அதற்கு நீங்காத தோஷம் ஏற்படுமே' என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அனேக சுபசகுனங்கள் தோன்றின. அவை அதுவரையில் ஸகல ஜனங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுத்துத் துக்கத்தைப் போக்கினவென்று பிரஸித்தம். 'நீ இனி ஏன் துக்கப்படுகிறாய்? தைரியமாக இரு' என்று ஸீதையைத் தேற்றுவது போலிருந்தது.

**பேராகாநீமீத்தாந் ததா பஹூந்
தைர்யார்ஜீதாந் ப்ரவராணீ லோகே |
ப்ராகுர் நீமீத்தாந் ததா பாயுஷ
புராப் ஸீத்தா ந் யுபஸகீதாந் || (௨௦)**

ஸ-29: சுப சகுனங்கள்

ததாக தாம் தாம் வ்யத் தாமநீந்தீதாம்
வ்யபேதஜூர்ஜாம் பரீதீந மாநஸாம் |
ஸூபாம் நீமீத்தாந் ஸூபா நீ பே ஜீரே
நரம் பரீயா ஜஜ்ஜ மீவோபஜீவீந: || ௩ ||

சொல்லமுடியாத துக்கங்களை அனுபவித்து ஸகல ஸந்தோஷமும் அற்று, மனம் நொந்திருக்கும் ஸீதைக்கு அநேக சுபசகுனங்கள் உண்டாயின. மங்கள ஸ்வரூபியும் குற்றமற்ற ஆசாரத்தையுடையளுமான ஸீதை, 'நான் ஸுகத்தை அனுபவித்த காலமும் உண்டோ?' என்று நினைத்தாள். (லோகத்தில் ஒருவனுக்கு லக்ஷ்மீ கடாஷம் பிறந்து ஸகல ஐசுவரியங்களும் அதிகாரமும், கிடைத்தால் ஏழைகள் அவனுக்குத் தங்களாலியன்ற உபகாரங்களைச் செய்து பிரயோஜனத்தையுடைய விரும்புவது போல் சுபசகுனங்களும் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியின் விஷயத்தில் தங்களால் கூடிய உபகாரத்தைச் செய்து சகுனங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான பதவியை அடைந்தன). வளைந்த இமை மயிர்களால் சூழப்பட்டு ஓரத்தில் சிவந்து சுற்றிலும் வெளுத்து, நடுவில் கறுத்த விசாலமான இடது கண் மீன்களால் அடிக்கப்பட்ட தாமரைப் புஷ்பம்போல் வேகமாய்த் துடித்தது. அழகாய்ப் பொருந்தி, பருத்து உருண்டு அகில் சந்தனம் முதலிய உத்தம கந்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பிரியநாயகனால் தழுவப்பெற்ற இடதுபுஜம் அடிக்கடி வெகுகாலம் துடித்தது. மதயானையின் துதிக்கையைப் போன்றதும், பருத்து அழகாய் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்ததுமான அவளுடைய இடது துடையும் அடிக்கடி துடித்தது. ரகுநாதன் சீக்கிரத்தில் வரப்போகிறாரென்று தெரிவித்தது. நிர்மலமான நேத்திரங்களையும், மாதுளம்பழத்தின் விதைபோன்ற நுனியையுடைய பற்களையுமுள்ள ஸீதை உடுத்திருந்த தங்கமயமான வஸ்திரம் கொஞ்சம் புழுதி படிந்து சரீரத்திலிருந்து சற்று நழுவி விழுந்தது. இவைகளாலும் இன்னும் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மற்ற சுபசகுனங்களாலும் தன் பர்த்தா வரப்போகிறா ரென்று நிச்சயம்கொண்டு, காற்றாலும் வெயிலாலும் வாட்டப்பட்டுப் பூமியில் மறைந்துபோன விதை மழை பெய்தவுடன் மறுபடியும் முளைப்பதுபோல், ஸந்தோஷத்தால் பூரித்தாள். கோவைக் கனிபோன்ற உதடுகளையும், சிரேஷ்டமான கண்களையும், புருவங்களையும், நுனிமயிரையும், கோணலான இமைகளையும், இடைவெளியில்லாமல் வெண்மையான பற்களையுடைய ஸீதையின் முகம், ராகுவால் பிடிபட்டு விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் மறுபடியும் விளங்கிற்று.

சோகமும் புத்தியின் கல்மஷமும் ஸந்தாபமும் நீங்கி ஸந்தோஷத்தால் முகம்
மலர்ந்து சக்லபக்ஷத்தில் சந்திரனால் வரவரக் காந்தி பெற்ற இரவுபோல்
விளங்கினாள்.

ஸா வீ தஸோகா வ்யபநீத தந்தீ
பாந்தஜ்வரா ஹர்ஜ விவ்ருத்த ஸத்வா |
அஸோப தார்யா வதநேந பாக்ஸ
பரீ தாம் பரநா ராதீ ரீவோதி தேந || (8)

ஸ-30: ஹனுமான் ஸீதையிடத்தில பேச நிச்சயித்தது

ஹனுமாந் விக்ராத்: ஸர்வம் பரமராவ தத்வத: |
ஸீதாயாஸ் த்ரீஜடாயாபர்ச ராஜஸீநாம் ச தர்ஜநம் (1)

பராக்கிரமசாலியான ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதைக்கும் ராக்ஷஸிகளுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையும் திரிஜடை சொன்ன ஸ்வப்பனத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு இந்திரனுடைய நந்தவனத்தில் விளங்கும் தேவஸ்த்ரீயைப் போன்ற ஸீதையைக் கவனித்துப் பார்த்து பலவிதமாக ஆலோசித்தார். ‘கணக்கில்லாத வானார்கள் ஸகல திக்குகளிலும் தேடிக்கொண்டிருக்கும் ஸீதையை நான் பார்க்கக் கிடைத்தது. இந்த லங்காபுரியையும், ராவணனுடைய மஹிமையையும், ராக்ஷஸர்களுடைய விசேஷத்தையும் நான் மறைந்திருந்து, சத்துருவின் சக்தியை ரஹஸ்யமாக அறிகிற தூதனைப்போல் நடந்து பல விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன். அளவற்ற பராக்கிரமசாலியும், ஸகல பூதங்களிடத்திலும் தயையுள்ளவருமான ராமனுடைய பாரியை அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டியது அவசியம். துக்கமென்பதையே அறியாமல், துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, துக்க ஸமுத்தரத்தின் கரையைக் காணாத இந்தச் சந்திரமுகியை நான் அவசியம் ஸமாதானம் செய்யவேண்டும். சோகத்தால் கலங்க மனத்தையுடைய இவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லாமல் நான் திரும்பிப் போனால் மஹா தோஷத்திற்குள்ளாவேன். அபார கீர்த்திசாலியான இந்த ராஜபுத்திரி, ரக்ஷிப்பவர்கள் இருப்பார்களென்பதை அறியாமல், நான் வானார்களிருக்குமிடத்திற்குப் போவதற்குள் பிராணனை விடுவாள். பூர்ண சந்திரனைப் போல் எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் முகத்தையுடைய மஹாவீரனான ரகுநாதன் ஸீதையைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு இவளுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியதும் அவசியமே.

ஆனால், ராக்ஷஸிகள் விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸீதையுடன் பேசுவது அஸாத்தியம். அதற்கு வழியென்ன? ஒன்றிற்கொன்று விரோதமாயிருக்கிறதே. இந்த ராத்ரி கொஞ்சம் பாக்கி இருக்கிறது. அதற்குள் அவளை ஸமாதானம் செய்யாவிட்டால் எப்படியாவது பிராணனை விடுவாள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவளுடன் பேசாமற்போனால், “ஸீதை எனக்கு என்ன

ஸமாசாரம் சொல்லியனுப்பினாள்?” என்று ராமன் என்னைக் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வேன்? இவளிடத்திலிருந்து யாதொரு ஸமாசாரத்தையும் கொண்டு போகாமல் அதிசீக்கிரமாய்த் திரும்பிப் போனால், ராமனுக்குக் கோபம் மேலிட்டு கோபப் பார்வையால் என்னைக் கொளுத்திவிடுவார். இவளுடன் பேசி, ராமனுடைய ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து இவளைத் தேற்றாமல் திரும்பிப்போய், ஸுகீவனை ராவணனோடு யுத்தம் செய்வதற்காக இவ்விடத்திற்கு அழைத்து வந்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? அவரும் அவருடைய சைன்யங்களும் இங்கே வருவதற்குள் இவள் பிராணனை விடுவாள். ஆகையால், நான் இந்த மரத்திலிருந்து கொண்டே ராக்ஷஸிகள் அப்புறம் போவதையாவது தூங்குவதையாவது பார்த்து அந்த ஸமயத்தில் துக்கத்தால் தவிக்கும் ராமபாரியையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேற்ற வேண்டும்.

வானரனான நான் அதிஸூக்ஷ்மரூபத்துடன் மனுஷ்ய வார்த்தையால் பேசலாமா? அல்லது, வியாகரண லக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தையால் பேசலாமா? பிராஹ்மணனைப் போல் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசினால், ‘குரங்கிற்குப் பிறரோடு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் பேசப் பழக்கமெங்கே? ஆகையால், ராவணனே நம்மை மோசம் செய்ய இந்த ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறான்’, என்று ஸீதை பயப்படுவாள். சிரேஷ்டமான அர்த்தங்களடங்கிய மனுஷ்ய பாஷையிலேயே இவளுடன் பேசுவது நலம். இவளை வேறுவிதமாக ஸமாதானம் செய்ய முடியாது. கோஸலை தேசத்திலுள்ளவர்கள் பேசும் பாஷையிலேயே இவளுடன் பேச வேண்டும். இருக்கட்டும். இந்த வானரரூபத்துடன் அவள் எதிரில் போய் நின்று பேசினால், என் ரூபத்தையும் அதற்கு விரோதமான மனுஷ்ய பாஷையையும் கவனித்து, முன்பே ராக்ஷஸர்களால் பல விதமாய் பயமுறுத்தப்பட்ட வளாகையால் அதிக பயமடைந்து, நினைத்த ரூபத்தைத் தரிக்கக் கூடிய ராவணனென்றே என்னை நினைத்துப் பெருங்கூச்சலிடுவாள். அதைக் கேட்டு, ராக்ஷஸர்கள் பல ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வருவார்கள். அவர்கள் விகாரமான முகங்களுடன் யமனைப்போல் என்னைச் சூழ்ந்து அவர்களுடைய பலத்திற்குத் தகுந்தபடி என்னைப் பிடிக்கவாவது கொல்லவாவது பிரயத்தனம் செய்வார்கள். பெரிய விருக்ஷங்களுடைய கிளைகளையும் கீழ்க்கிளைகளையும் அடிமரத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு தாவும் என்னைப் பார்த்து, நான் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக எடுக்கும் பெரிய ரூபத்தைக் கண்டு பயந்து, ‘காட்டில் திரியும் குரங்கிற்கு இந்தப் பெரிய ரூபம் ஏது? இவன் சத்துருவால் அனுப்பப்பட்டு நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய தூதனாயிருக்க வேண்டும்’ என்று ஸந்தேகிப்பார்கள். பிறகு, ராவணனுடைய

அரண்மனையில் காவல் காப்பவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அவர்களும், சூலம் சக்தி முதலான ஆயுதங்களுடன் அதிவேகமாய்ப் பயங்கரமான யுத்தம் செய்வார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு அவர்களைச் சின்னா பின்னமா யடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மிகவும் களைத்துப்போவேன்; பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது. ஒருவேளை பல ராக்ஷஸர்கள் சேர்ந்து என்னைப் பிடித்து விட்டால், இவளுக்கு ராமனுடைய விருத்தாந்தமே தெரியாமற் போகும். பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதிலேயே ஆசையுள்ள இந்த ராக்ஷஸர்கள், 'இவன் யார்? சொல்' என்று இவளை உபத்திரவிப்பார்கள். அப்பொழுது, ராமனும் ஸுகீவனும் உத்தேசித்த காரியம் கெடும். இவளைக் கடுங்காவல் வைத்திருக்கும் லங்கையோ கடலால் சூழப்பட்டது; அதற்குப் போகும் வழி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது; ராக்ஷஸர்கள் இராப்பகலாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னை யுத்தத்தில் பிடித்து விட்டாலும், கொன்று விட்டாலும், என்னைத் தவிர வேறு வானரன் நன்றாய் விசாரித்துக்கொண்டு நூறு யோஜனை விஸ்தீரண முள்ள இந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டி வந்து, ராம காரியத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஸஹாயம் செய்வானென்று நான் எண்ணவில்லை. ராக்ஷஸர்கள் கணக்கில்லாமல் வந்தாலும் அவர்களைக் கொல்வே னென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆனால், ஸமுத்திரத்தை மறுபடியும் தாண்டமுடியாதென்று எண்ணுகிறேன். யுத்தத்தில் ஜயமும் அபஜயமும் ஒருவனுக்கு நிச்சயமில்லை. அப்படி, ஸந்தேகமுள்ள விஷயத்தில் தலையிட எனக்கு இஷ்டமில்லை. எந்த புத்தி மானாவது ஸந்தேகப் படக்கூடிய காரியத்தைச் செய்வானா? ஸீதையுடன் பேசாவிட்டால் அவள் பிராணனை விடுவாள்; இந்த ரூபத்துடன் அவளிடத்தில் பேசினால் மேற் சொன்ன அபாயங்கள் நேரும்.

ஏறக்குறைய முடிந்த காரியங்களும் விவேகமற்ற தூதனிடத்தில் ஒப்புவிக்கப் பட்டால் ஸூரியோதயத்தில் இருள் நாசமடைவது போல் கால தேசங்களுக்கு ஒவ்வாமல் கெடுகின்றன. அரசர்கள் மந்திரிகளுடன் நன்றாய் யோசித்துச் செய்யும் காரியங்களும் விவேக மற்ற தூதனிடத்தில் அகப்பட்டால் விளங்குகிறதில்லை. அவர்கள் தங்களை மிகவும் தெரிந்தவர்களாக நினைத்துக் கொண்டு காரியங்களைக் கெடுத்து விடுகிறார்கள். ராமனுடைய காரியம் நிறைவேற வேண்டும்; நான் புத்திஹீனனென்று பெயரெடுக்கக்கூடாது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் இங்கே தேடினதும் வீணாகக் கூடாது. நான் சொல்ல வந்த ஸமாசாரத்தை ஸீதை பயப்படாமல் கேட்டு ஆறுதலடைய வேண்டும். இவைகளை ஒன்றிற்கொன்று விரோத மில்லாமல் எப்படி முடிக்கலாம்? சிரேஷ்டமான ஆசாரத்தையுடையவரும் இவளுக்கு பிரிய பந்துவுமான ராமருடைய விருதாந்தத்தை இங்கே மறைந்திருந்தே

சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது அவரிடத்திலேயே நாடின மனத்தையுடையவளாய்ப் பயப்படமாட்டாள். இங்ஙனாக குல திலகரும் மஹாக்ஞானியுமான ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையும் மதுரமான வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவேண்டும். மங்களகரமாயும் தர்மத்தை அனுசரித்ததாயும் இருக்கும் அந்த விருத்தாந்தங்களைக் கேட்ட பிறகுதான் என்னிடத்தில் இவளுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று லோகநாதனான ராமனுடைய பாரியையைப் பற்றி இப்படிப் பலவிதமாய் யோசித்து, பிறகு நிகரற்ற ஸாமர்த்தியமுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் மரக்கிளைகளில் மறைந்து கொண்டே பின்வரும் உத்தமமான வாக்கியங்களை மதுரமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

**இத் ஸ பஹுவீதம் மஹாநுபாவோ
ஜகதீபந்: ப்ரமதாமவக்ஷமாண: |
மதுர மவீததம் ஜகாத வாக்யம்
த்ரும விடபாந்தரமாஸ்தீதா ஹநுமாந் || (44)**

ஸ-31: மாருதி ராம சரித்திரத்தை வர்ணித்தது

ஏவம் பஹுவி தாம் சீந்தாம் சீந்தயித்வா மஹாகப்: |
ஸம்ப்ரதேவ மகூரம் வாக்யம் வைதேஹ்யா வ்யாஜஹார ஹ || (1)

ஆ ஞ்ஜநேயர் இப்படி மேல் நடத்த வேண்டிய காரியத்தை அனேகவிதமாய் நிச்சயித்து, ஸீதைக்கு நன்றாகக் கேட்கும்படியான தூரத்திலிருந்து பின்வரும் மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். “இக்ஷ்வாகு குலத்தில் தசரதரென்று ஒரு ராஜா இருந்தார். அவருடைய சதுரங்க பலத்திற்கு எல்லையில்லை; புண்யத்தையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்; விஸ்தாரமான கீர்த்தி பெற்றவர்; நியாய மார்க்கத்திலேயே நடப்பவர்; எல்லோராலும் கொண்டாடப் பட்டவர்;

ராஜரிஷிகளுக்குள் குணங்களால் மேலானவர்; தவத்தில் ரிஷிகளைப் போன்றவர்; சக்கரவர்த்திகளுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்; பராக்கிரமத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமமானவர்; பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்யாமலிருப்பதிலேயே பிரியமுள்ளவர்; பெருந்தன்மை பொருந்தினவர்; அளவற்ற கருணை யுடையவர்; அவருடைய பராக்கிரமம் வீண் போகாது; இக்ஷ்வாகு குலத்து அரசர்களுக்குள் பிரதானமானவர்; ராஜ்யலக்ஷ்மி பொருந்தினவர்; அவரால் அந்த ராஜ்யத்திற்கு லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் விருத்தியாயிற்று; ஸகல ராஜ லக்ஷணங்களும் குறைவில்லாமல் பொருந்தினவர்; எல்லையற்ற ஐய லக்ஷ்மியால் விளங்கினவர்; ராஜசிரேஷ்டர்; அவருடைய கீர்த்தி பரவாத இடமே பூமியில் இல்லை; தன்னை அண்டினவர்களுக்கு ஸகல ஸுகத்தையும் அளிப்பவர்; ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தவர்; அவருடைய மூத்த குமாரனுக்கு ராமனென்று பெயர்; தகப்பனுக்கு மிகவும் அருமையானவர்; பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவர்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்; ஸகல வில்லாளிகளுக்கும் மேலானவர்; தனக்குரிய தர்மத்தைக் குறைவற நடத்துகிறவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை ரக்ஷிக்கிறவர்; ஸகலப் பிராணிகளுடைய தர்மங்களையும் ஸரியாய் நடத்தி வைப்பவர்; தன் தேஜஸாலேயே சத்துருக்களை எரிப்பவர்; வீரசிகாமணி; அவர் ஸத்தியம் தவறாத தன் வயது சென்ற பிதா செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்றத் தன் பத்னியோடும் தம்பியோடும் ராஜ்யத்தைவிட்டு வனத்திற்கு வந்தார். அங்கே வேட்டையாடும் பொழுது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய அனேக ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்றார். கர தூஷணர்களும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள

ராக்ஷஸர்களும் ராமனால் மடிந்ததைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, பொன்மானென்ற மாயையால் ராம லக்ஷ்மணர்களை வஞ்சித்து, ராமனுடைய பாரியையான ஸீதையை அபகரித்தான். பிறகு ராமன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில், காட்டில் ஸ்கர்வனென்ற வானரனுடன் ஸ்நேஹம் செய்தார். மஹாபலவானும் சத்துருக்களை வேரறுப்பவருமான ராமமூர்த்தி ஸ்கர்வனுக்கு விரோதியான வாலி என்ற வானர ராஜனைக் கொன்று, தன் மித்திரனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு, ஸ்கர்வன் தனக்குட்பட்ட வானரர்களைக் கட்டளையிட, நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடிய அந்த வீரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஸகல திக்குகளிலும் ஸீதையைத் தேடுகிறார்கள். அவள் இங்கே இருக்கிறாளென்று ஸம்பாதி என்ற கழுகு சொல்லக் கேட்டு, நானும் அவளைப் பார்க்க விரும்பி நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டினேன். இங்கே தேடும்பொழுது என் பாக்கியவசத்தால் அவளைக் கண்டேன்; சரீரத்திலும் ரூபத்திலும் வர்ணத்திலும் காந்தியிலும் ராமன் எனக்கு வர்ணித்தது போலவே இருக்கிறாள்” என்று முடித்தார்.

அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜானகிக்கு உண்டான ஆச்சரியத்தைச் சொல்லி முடியாது. கறுத்து நீண்டு சுருண்டு நுனி யில் கொஞ்சம் வளைந்த தலைமயிரையுடைய ஸீதை, பிராணனைப் போச்சிக்கொள்வதற்காகப் பின்னலால் சுற்றப்பட்ட முகத்தை நிமிர்த்தி, இவ்வளவு பிரியமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறவனுடைய ரூபம் எப்படியிருக்குமோ என்று, பயத்துடன் அந்தச் சிம்சுபாவிருகத்தைப் பார்த்தாள். அந்த வானர சிரேஷ்டனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸகல திக்குகளையும் ஜாக்கிரதையாக கவனித்துக்கொண்டு, ஸர்வகாலத்திலும் ராமனையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பவளாகையால் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தாள். பிறகு இரு பக்கங்களிலும் பார்த்தாள்; ராக்ஷஸிகள் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைத்தவிர வேறொருவரையும் காணவில்லை. ‘நமது கஷ்டத்தைப் பார்த்துத் தேவ கணங்களில் யாராவது இரங்கி இந்த ஸமாசாரத்தைக் சொன்னார்களோ?’ என்று மேலே பார்த்தாள்; ஒரு வரையும் காணோம். ‘பாதாள லோகவாஸிகளில் யாராவது கருணை புரிந்து இந்த உபகாரத்தைச் செய்தார்களோ? என்னைப் பெற்ற பூமிதேவிதான் இப்படி ஆறுதல் செய்கிறாளோ?’ என்று கீழே பார்த்தாள். ஒன்றும் கண்ணில் படவில்லை. பிறகு மரக்கிளைகளைக் கவனித்துப் பார்க்கையில் ஏதோ ஒரு ரூபம் மஹாதேஜஸ் உள்ளதாகக் காணப்பட்டது. குரலைக்கொண்டு ஸகல லோக கண்டகனான ராவணனுடைய நகரத்தில், பிரவேசித்து, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் எங்கும் தேடி, ராக்ஷஸர்களுடைய காவல்களைக் கடந்து, இந்த ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் தன்னை

அவர்களுக்குத் தெரியாமல் கண்டு பேசினவன் ஒப்பற்ற புத்திமானாக இருக்கவேண்டும். வணக்கமாயும் மிருதுவாயும் பேசுவதால் இவன் பிறர்க்குக் கீழ்ப்பட்டவன்; பேசும் திறமையால் சிறந்த யோசனை சொல்லக்கூடிய மந்திரி; இவனுடைய மதுரமான மங்கள வாக்கியங்களால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வதிலிருந்து தப்பி உயிர் பெற்றேன்; நான் உயிரோடிருந்தால் ராமன் பிழைத்திருப்பார். ராமன் உயிருடனிருந்தால் ஸகல பிராணிகளும் ஜீவித்திருக்கும். இப்படி ஸகல ஜீவ கோடிகளுக்கும் பிராண தானம் செய்த இவன், அவைகளுக்கு பிராணாதாரமான வாயுபகவானுடைய புத்திரனாக இருக்கவேண்டும்; இவன் வானர ராஜனால் ராஜகாரியமாக அனுப்பப்பட்ட தூதன்' என்று முடிவு செய்தாள். 'உதிக்கும் ஸூரியனுடைய வரவைத் தெரிவிக்கும் அருணனைப் போல் என் பிரிய நாதனான ராமமூர்த்தி வருவதைத் தெரிவிக்க வந்த தூதனோ?' என்று ஆனந்தம் கொண்டாள்.

ஸா தீர்யகூர்த்வம் ச ததாப்யத ஸ்தாத்
நீரீக்ஷமாணா தமச் சந்த்ய புத்திம் |
ததர்பா பிங்காதிபதே ரமாத்யம்
வாதாத்மஜம் ஸூர்யமீவாத யஸ்தம்|| (19)

ஸ-32: ஸீதையின் ஸந்தேசம்

தத: பராகாந்தரே ஸீநம் த்ருஷ்ட்வா சஸ்தமாநஸா |
வேஜ்ஜதார்ஜுநவஸ்த்ரம் தம் வித்யுத் ஸங்காத பிங்களம் || (1)

பிறகு அந்த சிம்சபாவிருஷத்தில் மறைந்திருந்தவனைப் பார்க்கையில் அவன் வெண்மையான வஸ்திரத்தை உடுத்திருந்தான்; மின்னற் கொடிகளின் கூட்டங்களைப்போல் மஞ்சள் வார்ணமுள்ள தேகத்துடனும், உருக்கின தங்கத்தைப் போன்ற நேத்திரங்களுடனும், மலர்ந்த அசோக புஷ்பங்களின் கொத்துகளைப் போலும் இருக்கக் கண்டாள்; முதலில் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்துப் பிறகு கவனித்துப் பார்க்கையில், ‘நமக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லும் இந்த ஐந்து மாயையாக இருக்குமோ’ என்று பயத்தால் மனம் நடுங்கிற்று; நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியம் அதிகரித்து ‘வானரங்களுக்கும் இந்த பயங்கரமான ரூபமும், இந்தத் தேஜஸும் எங்கேயாவது உண்டோ? கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக் கூசுகின்றதே! ஆகையால் இது மாயைதான்’ என்று மறுபடியும் மயங்கினாள். பயத்தால் மோஹித்துத் துக்கம் மேலிட்டு “ராம! ராம! லக்ஷ்மண! என்னை இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு உட்படுத்திக் கைவிட்டீர்களா” என்று பலவிதமாகக் கேட்போர் மனம் உருகும்படி பிரலாபித்தாள். ஆனால், ‘தெய்வானாக ரஹத்தால் இவன் ராம தூதனாக இருந்தால், என் அழகையைக் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டு கண்டுபிடித்தால் என்ன செய்வேன்?’ என்று மெதுவாய் அழுதாள். மிகவும் வணக்கமாய்த் தன் முன் உட்கார்ந்திருந்த அந்த வானரனைக்கண்டு, ‘ஒரு வேளை இது ஸ்வப்பனமோ’ என்று ஸந்தேகித்தாள். பிறகு ‘ஒரு வேளை எனக்கு அனுசூலத்தைச் செய்ய வந்தவனாய் ஏன் இருக்கக்கூடாது?’ என்று அவனுடைய பருத்து வளைந்த முகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். ஸுகீவ மஹாராஜாவின் முக்கிய மந்திரியும் அவருடைய ஆக்ஞையைத் தவறாமல் நடத்துகிறவனும், ஒப்பில்லாத புத்தியுடையவனுமான அந்த வாயுபுத்திரனைப் பார்க்கப் பார்க்க ஸீதை மெய்மறந்து உயிரிழந்தவளைப் போல் கீழே விழுந்தாள். வெகுநேரம் கழித்துப் பிரக்ஞை தெளிந்து, பின்வருமாறு யோசித்தாள்.

“ஸ்வப்பனத்தில் விகார ரூபமுள்ள இந்தக் குரங்கைக் கண்டேனே. ஐயோ! ஸ்வப்பனத்தில் குரங்கைக் கண்டால் பந்துக்களுக்கு நாசம்: நேருமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதே. ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் என் பிதாவான ஜனகமஹாராஜாவிற்கும் யாதொரு கஷ்டமும் நேராமலிருக்கட்டும்; ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். இது ஸ்வப்பனமல்ல; தூங்கினாலல்லவா

ஸ்வப்பன முண்டாகும்?கவலையற்று ஸுகமாயிருந்தாலல்லவா தூக்கம் வரும்? சோகத்தாலும் துக்கத்தாலும் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு ஸுகமேது? பூர்ணசந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடைய ராமனைப் பிரிந்த எனக்கு ஸுகமும் உண்டோ? எப்பொழுதும் ராம ராம என்று மனத்தால் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும், அந்த வார்த்தைகளையே எப்பொழுதும் வாயால் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாலும், அதற்குத் தகுந்த வார்த்தைகள் என் காதில் விழுகின்றன; அவைகளுக்குத் தகுந்த ரூபங்களும் என் கண்ணில் படுகின்றன. ராமனிடத்திலேயே என் ஸுகல எண்ணங்களும் நாடியிருக்கின்றன; அவரிடத்திலேயே வைத்த ஆசை என்னை எரிக்கின்றது; அவரைத் தவிர வேறொரு ரூபமும் எனக்கில்லை; ஆகையால், அவைகளே என் இந்திரியங்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றுகின்றன. ஆகையால் இது வாஸ்தவமல்ல; கேவலம் மனத்தால் கல்பிக்கப்பட்டதே. ஆனால் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் அப்படி இருக்கவும் நியாயமில்லை. ஏனென்றால் மனத்தால் கல்பிக்கப்படும் பதார்த்தங்களுக்கு ஸ்தூல ரூபம் கிடையாது. இந்த வானரனுடைய ரூபம் ஸ்தூலமான கண்ணிற்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது; இவனுடைய வார்த்தைகளும் நன்றாய்க் கேட்கப்படுகின்றன. எப்படியிருந்தாலும், இவன் சொல்லும் விஷயம் எனக்கு மிகுந்த பிரீதியைக் கொடுக்கின்றது. ஆகையால், அது வாஸ்தவமாக இருக்கும்படி, பிருஹஸ்பதி இந்திரன் பிரஹ்மா அக்னி முதலிய தேவதைகள் அனுக்கிரஹிக்கட்டும்; பொய்யாகக்கூடாது' என்று பிரார்த்தித்தாள்.

**நமோஸ்து வாசஸ்பதேய ஸுவஜ்ரீகை
ஸ்வயம்புவே கைவ ஹ்நாபரநாய |
அநேந சோக்தம் யதீதம் மமாக்ரத:
வசநளகஸா தச்ச ததாஸ்து நாந்யதா|| (14)**

ஸ-33: ஸீதை பதில் சொன்னது

ஸோவதீர்ய த்ருமாத் தஸ்மாத் வித்ரும ப்ரத்மாநந: |
விநீதவேஜ: க்ருபண: ப்ரணிபத்யோபஸ்ருத்ய ச || ௩)

வழத்தைப்போன்ற முகத்தையுடைய மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி, அந்த மரத்திலிருந்து இறங்கி அதிக விநயத்துடன் ஸீதையின் ஸமீபத்தில் போய், தலைமேல் கைசுப்பி ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, அவள் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துத் தானும் மனம் நொந்து, மதுரமான வாக்கியங்களால், “தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களையுடையவளே! ஸகல விதத்திலும் உத்தம மானவளே! இழிந்த பட்டை உடுத்துக் கொண்டு மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு தாங்கள் நிற்பது முற்றிலும் ஒவ்வாததாக இருக்கிறது. தாங்கள் யார்? தாமரை இலையிலிருந்து நீர்த்துளிகள் உதிர்வதுபோல் தங்களுடைய கண்களிலிருந்து துக்கத்தாலுண்டான ஜலம் ஏன் பெருகுகின்றது? ஆனந்த பாவப்பத்தால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டிய தங்களுடைய. நேத்திரங்கள் துக்கத்தால் தளும்புவது யாருடைய குலநாசத்திற்கோ? தேவ அஸுர கந்தர்வ ராக்ஷஸ யக்ஷ கின்னர கணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? தங்களைப் பார்த்தால் தேவஸ்தீரையைப் போலிருக்கிறது. ருத்திரர்கள் மருத்துக்கள் வஸுக்கள் முதலிய தேவதாகணங்களுக்குள் தாங்கள் யார்? நக்ஷத்திரங்களுக்குள் சிறந்தவளும் ஸமஸ்த உத்தம குணங்களோடு கூடினவளுமான ரோஹிணீதேவி சந்திரனை விட்டு ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து பூமியில் வந்திருக்கிறாளோ? ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமானவளே! தாங்கள் யார்? கோபத்தாலோ அறியாமையாலோ தங்களுடைய நாயகரான வஸிஷ்ட மஹரிஷியைக் கோபமூட்டி ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து இங்கே வந்த அருந்ததியோ? தங்களுடைய புத்திரர்களாவது உடன் பிறந்தவர்களாவது பர்த்தாவாவது பரலோகத்தை அடைந்தார்களென்று துக்கிக்கிறீர்களோ? கண்ணீர் விடுவதாலும் பெருமூச்சாலும் பூமியில் பாதம் வைத்து நிற்பதாலும் தாங்கள் தேவ ஸ்தரீயல்ல. தங்களுக்கு ராஜலக்ஷணங்கள் நன்றாக அமைந்திருக்கின்றன. தங்களுடைய அவயவங்களின் லக்ஷணங்களாலும் கைகால்களிலுள்ள ரேகைகளாலும் தாங்கள் பட்ட மகிஷி அல்லது ராஜகுமாரி என்று நினைக்கிறேன். அல்லது, ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ராவணனால் எடுத்து வரப்பட்ட ஸீதையாக இருந்தால் தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். தங்களுடைய நிஜஸ்திதியைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். தயவு செய்து சொல்லுங்கள். தங்களுடைய ஸௌந்தரியமும்

தாங்கள் அனுபவிக்கும் கஷ்டமும் மனுஷ்யர்களுக்குள் பார்ப்பதரிது. வனத்தில் வஸிக்கும் தபஸ்விகளின் வேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால், தாங்கள் ராகவனுடைய பாரியை என்று நிச்சயமாக எண்ணு கிறேன்” என்றார்.

ஜானகி அதைக் கேட்டு ராமனைப் பற்றிய வார்த்தைகளால் ஸந்தோஷித்து, மரத்தடியிலிருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து “பூமியில் ராஜசிரேஷ்டர் களுக்குத் தலைவரும் மஹாவீரரும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவருமான தசரத சக்கரவர்த்திக்கு நான் நாட்டுப் பெண். விதேஹ ராஜாவான ஜனகரென்ற மஹாத்மாவுக்குப் பெண். புத்தியிற் சிறந்த ராமசந்திரனுக்குப் பாரியை. என் பெயர் ஸீதை. ராகவனுடைய கிருஹத்தில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் மனுஷ்யர்கள் விரும்பக் கூடிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸகல ஆசைகளும் நிறைவேறினவளாய் ஸுகித்தேன். பதின்மூன்றுவது வருஷத்தில் சக்கரவர்த்தியும் வஸிஷ்டமகரிஷியும் கலந்து ஆலோசித்து ரகுநந்தனை யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கையில், சக்கரவர்த்திக்கு பிரிய பாரியையான கைகேயி தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து, ‘ராமனுக்கு அபிஷேகம்செய்தால் நான் அன்ன பானங்களைத் தொடமாட்டேன். நிச்சயமாய் உயிரை விடுவேன். நீர் முன்பு பிரியத்தால் எனக்குக் கொடுத்த வரங்களைப் பூர்த்தி செய்ய இஷ்டபிருந்தால் ராமனை வனத்திற்கு அனுப்பும்’ என்றாள்.

தசரதர் ஸத்தியம் தவறாதவர்; கைகேயிதனக்குப் பிரியமில்லாத குரூர வாக்கியங்களைச் சொல்லக் கேட்டுத்தான் அவளுக்குக் கொடுத்த வரங்களையும் நினைத்து மதிமயங்கினார். மிகவும் வயது சென்றவர்; ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் காப்பாற்றுகிறவர்; ஆகையால் கோ என்று சுதறிக் கொண்டு மஹாகீர்த்திமானான மூத்த புத்திரனைப் பார்த்து, ‘ராம! குலாசாரத்தாலும், யோக்கியதையாலும், என் பிரதிக்ஞையாலும் உனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை உன்னிடத்திலிருந்து யாசிக்கிறேன்’ என்றார். ஸாதாரண ஜனங்களுக்குத் துக்கமும் காந்திக் குறைவும் நேரும் ஸமயங்களில் ராமனுக்கு உத்ஸாகமும் ஸந்தோஷமும் காந்தியும் விருத்தியாகும். ராஜ்யத்தை ஆள்வதை விடப் பிதாவின் பிர திக்ஞையை நிறைவேற்றுவது சிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்து, ‘தங்கள் உத்திரவுப்படி நடக்கிறேன்’ என்றார். ‘நம்மைக் கேட்டவுடன் தடையில்லாமல் கொடுத்துவிட வேண்டும். ஜீவனத்திற்குவேண்டிய ஸாதனங்களைக் கூட மறுபடியும் கேட்டு வாங்கக்கூடாது. மாதா பிதாக்களுக்கு பிரியமில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லக்கூடாது’ என்பது ராமனுடைய விரதம்; வீண்போகாத பராக்கிரமசாலியல்லவா? ஆகையால், உத்தரீயங்களையும் விலையற்ற

ஆபரணங்களையும் கழற்றி, ராஜ்யத்தை மனத்தால் தத்தம் செய்து, என்னைக் கௌஸல்யா தேவியுடன் வஸிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்; அவருடைய கீர்த்திக்கு எல்லையும் உண்டோ? ஆனால், அவரைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்திலும் வஸிக்க எனக்கு மனம் வருமா? ஆகையால், அவருக்கு முன்பாகவே சீக்கிரமாய் வனவாஸத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளுடன் பிரயாணம் புறப்பட்டேன். மஹா பாக்கியசாலியும் மித்திரர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவரும், உத்தரியான ஸுமித்திரையின் புத்திரருமான லக்ஷ்மணன் ராமனைப் பின் தொடர்ந்து கிருதார்த்தனாக வேண்டுமென்று அதிசீக்கிரமாய் மான்தோல் மரவுரி முதலிய வைகளைத் தரித்துக் கொண்டார்.

அபிஷேகம் தடைப்பட்டதையே தனக்கும் பரம லாபமாக நினைத்து, 'தங்களுக்கு ஸகலவித கைங்கரியங்களையும் எக்காலத்திலும் செய்வேன்' என்ற பிரதிக்ளை செய்தபடி, புருஷோத்தமன் யாக ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் எடுத்த பொழுது மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காத கைங்கரிய பாக்கியத்தைப் பெற்றவர். 'நீ ராமனுடன் வனத்திற்குச் சென்று அவருக்குத் தாஸனாயிருக்க வேண்டுமென்றே நீ பிறந்தவனன்றோ' என்று சொன்ன ஸுமித்திரையின் புத்திரன், 'நமக்கு அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைக்கா விட்டாலும் நமது மித்திரனான லக்ஷ்மணன் அதைப் பெற்றானல்லவா' என்று ஸ்நேஹிதர்கள் ஸந்தோஷித்தார்கள்.

நாங்கள் சக்கரவர்த்தியின் உத்திரவுப்படி அங்கிருந்து புறப்பட்டு வனவாஸம் செய்ய நிச்சயித்தவர்களாய்ப் பார்க்கப் பயங்கரமான தண்டகாரணயத்தில் பிரவேசித்தோம்; அதுவரையிலும் அதைக் கண்டதே இல்லை. நாங்கள் அங்கே வஸித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ராவணன் ராமனுடைய அபார தேஜஸை அறியாமல், கெட்ட புத்தியால் அவருடைய பாரியையான என்னை அபகரித்தான். அவன் கெடுவிட்ட காலத்தில் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பாக்கி இருக்கின்றன. பிறகு நான் உயிரை விடுவேன்' என்றாள்.

த லிஷன மாஸிஸன தேநமே காஸோ
ஜீவீதா நுக்ரஹ: க்ருத: |
ஊர்த்ஸம் த்ஸாப்யாம் ஸு மாஸாப்யாம்
ததஸ் த்யக்ஷ்யாம் ஜீவீதம் | (31)

ஸ-34: மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது

தஸ்யாஸ் தத்வசுநம் ம்ருத்வா ஹநுமாந் ஹர்யுதப: |
துக்காத் துக்காப் யுதாயா: ஸாந்த்வமுத்தர ம்ரஸீத் || ௩

ஓய்வில்லாமல் ஸமுத்திரத்தின் அலைகள்போல் துக்கத்தால் பீடிக்கப்படும் ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹநுமான் அவளுக்கு ஆறுதலுண்டாகும்படி பதில் சொன்னார். “ஸ்ரீராகவன் கேஷமமாக இருக்கிறார். அதைத் தங்களிடத்தில் தெரிவிக்கும்படி என்னை இங்கே அனுப்பினார். தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்து அவரிடத்தில் சொல்வதற்காக வந்தேன். பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் வேதங்களையும் நன்றாயறிந்தவரும் அவைகளின் தத்வார்த்தத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ராமன் தன் கேஷமத்தைத் தங்களிடத்தில் சொல்லச்சொன்னார். அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன் தங்களுக்கு நோந்த கஷ்டத்தை நினைத்து நினைத்து வியஸனமடைந்து தங்களுக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தார்; அவர் மஹாதேஜஸ்வி என்றும் ராமனுக்கு மிகவும் அருமையானவரென்றும், அவருக்கு ஸகல கைங்கரியத்தையும் செய்யப் பெற்றவரென்றும் தங்களுக்குத் தெரியுமே” என்றார்.

புருஷ சீரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் கேஷமமாக இருக்கிறார்களென்று கேட்டு, பிரியத்தால் அவயவங்கள் மயிர்க் கூச்சமடைய, ஸீதை ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “என்ன ஆச்சரியம்! ஒருவன் பிழைத்து மாத்திரமிருந்தால் நூறு வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது ஸந்தோஷத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்க மாட்டான் என்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் வாஸ்தவமாயிற்று” என்றாள். பிறகு தன்னிடத்தில் தூதனாக வந்த ஹநுமாரிடத்தில் ஸீதைக்கு ஆச்சரியகரமான பிரீதியுண்டாயிற்று; அவ்விருவரும் வெகு நம்பிக்கையாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ஹநுமான் சோகத்தால் வாடியிருக்கும் இவளை இன்னும் தேற்ற வேண்டுமென்று ஸமீபத்தில் வர ஆரம்பித்தார். உடனே ஸீதைக்கு சந்தேகம் பிறந்து அவர் வர வர ராவணனென்றே எண்ணினாள். ‘ஐயோ! புத்தி மயங்கி இவனிடத்தில் கபடரில்லாமல் என் மனத்திலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லி விட்டேனே. என்னைப்போல் முட்டாளுண்டோ? என்னை வஞ்சகமாய் அபகரித்த ராவணனே மாறுவேஷம்

கொண்டு இப்படி வந்திருக்கிறான் என்று அந்த மரத்தின் களையை விட்டு, வருத்தம் மேலிட்டுப் பூமியில் உட்கார்ந்தான். பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் அவள் புத்தி ஸ்வாதீனமற்றிருப்பதை ஆஞ்ஜநேயர் அறிந்து அவளை நமஸ்கரித்தார். ஆனால் ஜானகி பயத்தால் மிரண்டு அவரைத் திரும்பிப் பார்க்கவே இல்லை.

சற்று நேரம் கழித்து அவர் அப்படியே தலையில் கை கூப்பி வணக்கமாய் நிற்பதைக் கண்டு ஸீதை பெருமூச்சு விட்டு, “நீ ஸகல மாயைகளையும் அறிந்த ராவணனாகவே இருந்து, இந்த ரூபத்தை எடுத்து வந்திருந்தால், பலவித துக்கங்களால் வாடியிருக்கும் என்னை இன்னும் உபத்திரவிப்பது கேஷமகரமல்ல. தண்டகாரண்யத்தில் கபட ஸன்யாஸி வேஷம் தரித்து என்னை மோசம் செய்த துஷ்டனல்லவா? நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடிய உனக்கு இது மிகவும் ஸுலபம். ஆனால் ஆகாரமில்லாமல் இளைத்து மனம் நொந்திருக்கும் என்னை மறுபடியும் கஷ்டப் படுத்துவது உனக்கு நன்மையன்று.

ஐயோ! நான் இப்படி ஸந்தேகிப்பதும் ஸரியல்ல. உன்னைப் பார்க்கையில் எனக்கு எல்லையற்ற பிரீதியுண்டாகிறது. ஆகையால் நீ ராவணனாக இருக்க மாட்டாய். நீ நிஜமாகவே ராமனால் என்னிடத்தில் அனுப்பப்பட்ட தூதனாயிருந்தால் உனக்கு மங்களங்களுண்டாகட்டும். ரகுநாதனுடைய சரிதங்களைக் கேட்பது எனக்கு மிகவும் பிரியம். ஆகையால் உன்னைக் கேட்கிறேன். என் பிராணநாதனான ராமமூர்த்தியின் குணங்களைச் சொல். ஜலப்பிரவாஹம் ஆற்றங்கரையை அறுப்பதுபோல் என் மனத்தை வரவர கவர்கின்றாய்.

இருக்கட்டும். இவ்வளவு காலங்கழித்துப் பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நான் இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடித்துக் காற்றும் நுழைய முடியாத இந்த லங்காபுரியில் ராமனிடத்திலிருந்து தூதன் வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால், இது ஸ்வப்பனமே. ஆனாலும் மிகவும் ஸுகமான ஸ்வப்பனம். என்னை அபகரித்த இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு தூதனைப் பார்க்கவும் என் நாயகனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவன் சொல்லக் கேட்கவும் கிடைத்தது. என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியே இந்த ஸ்வப்பனத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் பார்க்கக் கிடைத்தால் என் துக்கமெல்லாம் தீர்ந்து ஸந்தோஷிப்பேன். ஸ்வப்பனமும் எனக்குச் சத்துருவாய் நிற்கிறதே! இது ஸ்வப்பனமாய் இருக்க நியாயமில்லை. ஸ்வப்பனத்தில் குரங்கைக் கண்டால் கெடுதி விளையுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எனக்கோ பரமலாபம் கிடைத்திருக்கிறது. ஒருவேளை சித்தப் பிரமையோ? வாத பித்தங்களின் விகாரமோ? பைத்தியத்தின் காரியமோ?

கானல் நீர்ப்போல் பொய்யோ? ராமன்கேஷமமாக இருக்கிறாரென்று கேட்பதில் எனக்குள்ள ஆசையும் எப்பொழுதும் அவருடைய தியானமும் சேர்ந்து இப்படி என் மனத்தில் மோஹமுண்டாக்கிற்றோ? அன்னபானமும் நித்திரையும் இல்லாமல் தேகத்திலுள்ள தாதுக்கள் விகாரமடைந்து இப்படித் தோன்றுகிறதோ? நாயகனை விட்டுப் பிரிந்தவார்களுக்கு நேரும் அவஸ்தைகளுக்குள் ஒன்றான உன்மாதம் (பைத்தியம்) என்ற அவஸ்தையோ? ஒரு பதார்த்தத்தை வேறொன்றாகத் தோற்றுவிக்கும் கானல் நீர்போன்ற விபரீத ஞானமோ? இது உன்மாதமாயிருக்க நியாயமில்லை. பிரமை என்பது நிஜமானால் அதைப் போக்கக் கூடிய வஸ்து இருக்க வேண்டும். மேலும், மோஹம் கொண்டவர்களும் பைத்தியம் பிடித்தவர்களும் தாங்கள் இன்னாரென்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் பிறர் இன்னாரென்றும் இன்னது செய்கிறார்களென்றும் அறியார்கள் இருக்கும் வஸ்துக்களை இல்லை என்றும், இல்லாத வஸ்துக்களை இருக்கின்றன என்றும் நினைத்து நடப்பார்கள். எனக்கு அப்படியில்லையே என் ஸ்வரூபமும் எனக்கு ஸம்பத்திலிருக்கும் இந்த வானரனுடைய ஸ்வரூபமும் நன்றாய் விளங்குகின்றன. முன் சொன்ன நான்கு அவஸ்தைகளும் நீங்கும்; இது நீங்காமல் ஸ்திரமாக இருக்கிறது மேலும் அவைகளுக்கு அவிவேகமே ஆதாரம்; எனக்கோ விவேகப் பூர்ணமாயிருக்கிறது” என்று நிச்சயித்து, மேற் சொன்னவைகளின் பலாபலங்களைப் பரிசோதித்து, ‘இவன் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்க கூடிய ராவணனே’ என்று தீர்மானித்தான். ஆகையால், ஹநுமானைத் திரும்பிப் பார்த்துப் பதில் சொல்லவில்லை.

அவரும் ஸீதையின் எண்ணத்தை அறிந்து, கேட்பதற்கு இனிமையான வார்த்தைகளால் அவளுடைய மனத்தை ஸந்தோஷ படுத்தினார். “லோகத்தில் ஒரு மஹானுபாவர் இருக்கிறார். அவர் தேஜஸில் ஸூரியனைப் போலும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதில் சந்திரனைப் போலவும் ஸகல ராஜாக்களுக்கு! பிரபுவாயிருப்பதில் குபேரனைப் போலும், கீர்த்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் மஹாவிஷ்ணுவைப் போலும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதியைப் போலும், ஸௌந்தரியத்தில் மன்மதனைப் போலும் இருப்பவர். ஸத்தியமாயும் மதுரமாயும் பேசுகிறவர். ரமணியமாயும் காந்தி பொருந்தியும் இருக்கும் பார்வையை உடையவர். இடமறிந்து கோபித்து சத்ருக்களை நாசம்செய்பவர். அவருக்கு மேலானவரில்லை. மஹாரதர், இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும். அவருடைய பராக்கிரமத்தின் நிழலில் கவலையற்று வளிக்கிறது. பொன்மானைக் கொண்டு அவரை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி அவரில்லாத ஸமயத்தில் ராவணன் தங்களை அபகரித்தான். அதற்காக அவனுக்குக் கிடைக்கும் பலனை அதிசீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள்.

கொஞ்சகாலத்திற்குள் அவர் கோபம் கொண்டு ஜ்வலிக்கும் அக்னிக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் ராவணனை யுத்தத்தில் வதம் செய்வார். நான் அவரால் தங்களிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட தூதனாய் வந்திருக்கிறேன். தங்களைப் பிரிந்து வியஸனத்தால் பீடிக்கப்பட்டு தங்களுடைய கேஷமஸமாசாரத்தை தெரிந்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார். மஹா தேஜஸ்வியும் பராக்கிரமசாலியும் ஸுமித்திரையின் பாக்கிய ரூபமான லக்ஷ்மணன் தங்களுக்கு நமஸ்கரித்து கேஷமத்தைத் தெரிந்து வரும்படி சொன்னார். ராமனுக்கு முக்கிய ஸ்நேகிதரும் வானராதிபதியுமான ஸுகீவ மஹாராஜா தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்து வரும்படி சொன்னார். ராமனும் லக்ஷ்மணனும் ஸுகீவனும் எப்பொழுதும் தங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராக்ஷஸிகளின் வசத்தில் அகப்பட்டும் தாங்கள் பிழைத்திருப்பது தெய்வானுக்கிரஹம்தான். அபார பலமுள்ள ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஸுகீவனும் கணக்கில்லாத வானரஸேனைகளுக்கு நடுவில் ஒப்பற்ற தேஜஸுடன் விளங்குவதை அதி சீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள். நான் ஸுகீவ மஹாராஜாவின் மந்திரி; என் பெயர் ஹநுமான். இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கையில் பிரவேசித்துத் தங்களைத் தேடிவந்தேன். ராமனுடைய கிருபையால் எனக்குள்ள பராக்கிரமத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு துவட்டனான ராவணனுடைய தலையில் அடிவைத்து அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து தங்களைப் பார்க்க வந்தேன். தாங்கள் ஸந்தேகிக்கிறபடி நான் ராவணனல்ல. இந்தப் பிசகான அபிப்பிராயத்தை விட்டு விடுங்கள்; என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வையுங்கள்” என்றார்.

நாஹமஸ்ய ததா தேவீ யதா மாமலகச்சஸீ |
விபரங்கா த்யஜ்யதாமேஷா ப்ரரத்த த்ஸ்வ வததோ மம || (40)

ஸ-35: மாருதி ராமனுடைய வரலாற்றைச் சொன்னது (தொடர்ச்சி)

தாம் து ராமகதாம் ம்ருத்வா வைதேஜீ வாநரர்ஜபாத் |
உவாச வசநம் ஸாந்த்வ மீதம் மகூரயா கீரா || ௩||

ராகவனுடைய சரித்திரத்தை வானர சிரேஷ்டன் வர்ணிக்கக் கேட்டு, ஸீதை மதுரமான வாக்கியங்களால் ஆஞ்ஞேயரைப் பார்த்து, “ராகவனுக்கும் உனக்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதெப்படி? லக்ஷ்மணனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்? மனிதர்களுக்கும் வானரர்களுக்கும் சேர்க்கை எப்படி நேர்ந்தது? ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களை மறுபடியும் நன்றாய் வர்ணி. அவர்களுடைய அவயவப் பொருத்தங்களையும் ரூபங்களையும் துடைகளையும் புஜங்களையும் விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தால் உன்னிடத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை பிறந்து துக்கம் தீரும்” என்றாள்.

அதைக்கேட்டு ஹநுமான் ராமனுடைய லக்ஷணங்களைத் தான் அறிந்தவரையில் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தார். “அம்மா! நான் ராம தூதன் என்றறிந்து ராவணனென்ற ஸந்தேகத்தை விட்டு என்னை ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அடையாளங்களைக் கேட்பதால் நான் பார்த்தறிந்தவரையில் தெரிவிக்கிறேன். கவனத்துடன் கேட்க வேண்டும். ராமனுடைய ஸகல அவயவங்களும் வெகு ஸுந்தரமாக இருந்தாலும் செந்தாமரை இதழ்கள் போன்ற அவருடைய நேத்திரங்களின் அழகை என்ன சொல்வேன்! அவை காந்தி என்ற பிரவாஹத்தில் ஆழ்ந்த சுழல்களைப்போல் ஸமஸ்த பிராணிகளுடைய மனத்தையும் அபகரிக்கின்றன. மரத்திற்கு மரம் தாவிக் கொண்டு நன்மை தீமை தெரியாத கேவலம் குரங்கான என்னையும் மயக்குகின்றன. அவருடைய, தேகத்திலும் புத்தியிலும் அனந்த கல்யாண குணங்கள் குடி கொண்டிருக்கின்றன. அவை அவருக்கு ஸ்வபாவமானவை. என்னைப் பரீக்ஷிக்கும் தங்களுக்கல்லவா அவைகளின் விஷயம் தெரியும்? யோகத்தாலும் தவத்தாலும் ஸகல காமங்களையும் அடக்கின மஹரிஷிகளும் அவரைக் கண்டு பிரமிக்கிறார்கள்.

தேஜஸில் ஸூரியனுக்கும், பொறுமையில் பூமி தேவிக்கும், புத்தியில் பிருஹஸ்பதிக்கும், கீர்த்தியில் தேவேந்திரனுக்கும் ஸமமானவர். ஸகல பிராணிகளையும் ரக்ஷிப்பவர். தன்னை அண்டினவர்களுக்கு யாதொரு துக்கமும் நேராமல் காப்பாற்றுகிறவர். தன்னுடைய ஆசாரத்தையும் தர்மத்தையும்

குறைவில்லாமல் நடத்துகிறவர். சத்துருக்களை வேரறுப்பவர். நான்கு வர்ணத்தார்களையும் தன்னைப்போல் காப்பாற்றுகிறவர். லோகத்தார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய ஸகல தர்மங்களையும் ஏற்படுத்தி அவைகளைக் குறைவில்லாமல் நடத்தி வைக்கிறவர். மஹாதேஜஸ்வி; எல்லோராலும் பூஜிக்கப்படுகிறவர். பிரஹ்மசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவர். ஸாதுக்களுக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டிய காலமறிந்தவர். கர்மங்களுடைய ஹேதுவையும், அனுஷ்டானத்தையும் பலன்களையும் நிஜமாய் அறிந்தவர். ஆன்வீக்ஷிகீ, த்ரயீ, வார்த்தா, தண்ட நீதி என்ற நான்கு ராஜவித்யைகளையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர். பிராம்மணர்களைப் பக்தியுடன் உபாஸிப்பவர். சாஸ்திரார்த்தங்களை ஸந்தேக விபரீதமில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்பவர்; அதற்குத் தகுந்த ஆசாரமுடையவர்; விநயத்தையே பூஷணமாகக் கொண்டவர்; தனது சாகையான யஜுர் வேதத்தில் ஸமர்த்தர்; வேத ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்; தனுர் வேதத்திலும் இதர வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் நிபுணர்.

விசாலமான தோள்களையும் பருத்து நீண்ட புஜங்களையும் சங்கம் போன்ற கழுத்தையும் மங்களகரமான முகத்தையும் மாம்ஸத்தால் மறைந்த கழுத்தெலும்புகளையும் செந்தாமரையிதழ்களைப் போல் மிகவும் சிவந்த நேத்திரங்களையும் துந்துபியின் த்வனியைப் போன்ற குரலையும் சியாமள வர்ணத்தையும் ஏற்றக் குறைவில்லாத சரீரத்தையும் பொருத்தமாய் அமைக்கப்பட்ட அங்கங்களையும் உடையவர்; பிரதாபசாலி; இப்படிப்பட்ட திவ்விய மங்கள விக் கிரஹத்தை உடையவரென்பது லோகப் பிரஸித்தம். மார்பு மணிக்கட்டு முஷ்டி இவை மூன்றும் கெட்டியாயும்; புருவம், புஜம், விருஷணம் இவை மூன்றும் நீளமாயும்; மயிர் நுனியும் விருஷணங்களும் முழங்கால்களும் ஏற்றக் குறைவில்லாமல் ஸமமாயும்; நாபி வயிறு மார்பும் மூன்றும் உயர்ந்தும்; உள்ளங்கை கடைக்கண் உள்ளங்கால் இம்மூன்றும் சிவந்தும்; பாதரேகை தலைமயிர்கள் ஆண்குறி இம்மூன்றும் மழமழப்பாயும்; த்வனி தேகவலிமை நாபி இம்மூன்றும் கம்பீரமாயும்; கழுத்து வயிறு இவ்விரண்டும் மூன்று ரேகைகளுடன் கூடினதாயும்; ஸ்தனம் ஸ்தனத்தின் காம்பு பாதரேகையும் மூன்றும் உள்ளாழ்ந்தும்; நரம்பு வெளியில் தெரியாத பாதங்களையும், ஒரே மயிரையுடைய மயிர்க்கால்களையும், சிறிய ஆண் குறியையும், மாம்ஸம் தோற்றாத அடவயிற்றையும் உடையவராயும்; எற்றக் குறைவின்றி ஸமமாய்க் குடைபோல் வட்டமாய் விசாலமுள்ள சிரஸை யுடையவராயும்; கட்டை விரலினடியில் நான்கு ரேகைகளையுடையவராயும்; 96 அங்குலங்களடங்கிய நான்கு முழம் தேகப் பிரமாணமுடையவராயும்; புஜங்கள், முழங்கால், துடை, கன்னம் இந்த நான்கும் ஸமமாயும்; புருவங்கள், மூக்கின் துவாரங்கள்,

காதுகள், உதடுகள், முலைக்காம்புகள், முழங்கைகள், மணிக்கட்டுகள், முழங்கால்கள், விருஷணங்கள், இடுப்புகள், கைகள், கால்கள், பின்பாகங்கள், இந்தப் பதினான்கும் ஏற்றக்குறை வில்லாமலும்; இரண்டு பல் வரிசைகளும் உரத்து வழவழப்பாய்க் கோரப் பற்கள் போன்ற நான்கு தந்தங்களையுடையவராயும்; யானை ஸிம்ஹம் புலி காளை இவைகளைப்போல் நடையுள்ளவராயும்; வேங்கைப் புஷ்பங்கள் போலவும் கோவைக்கனி போலவும் சிவந்து அழுத்தமான உதட்டையும்; மாம்ஸம் நிறைந்த கன்னங்களையும், உயர்ந்த மூக்கையும் உடையவராயும்; தலைமயிர், கண்கள், பற்கள், தோல், உள்ளங்கால் மிருதுவாயும்; சரீரம், பின்புறம், கை, கால், விரல், கண், காது, ஆண்குறி நீண்டும்; முகம், வாய், கண்கள், நாக்கு, உதடு, தாடை, ஸ்தனம், நகம், கை, கால் தாமரைப் புஷ்பம்போல் சிவந்தும்; மாப்பு, தலை, முகம், கழுத்து, புஜம், தோள், நாபி, இடபுறம், பின்புறம், த்வனி கம்பீரமாயும் விசாலமாயும்; தேஜஸாலும் கீர்த்தியாலும் ஸம்பத்தாலும் பிரஸித்தியடைந்தவராயும் கண்களிலும் பற்களிலும் வெளுப்புடையவராயும்; கஷ்கம், வயிறு மாப்பு, மூக்கு, தோள், முகம் உயர்ந்தும்; தலைமயிர், மீசை, நகம், மயிர், தோல், கட்டைவிரல், ஆண்குறி, புத்தி, இவை ஸுக்ஷ்மமாயும்; முன்பகல் நடுப்பகல் பிற்பகல் இம்மூன்று காலங்களிலும் அவைகளுக்கு உசிதமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவராயும்; ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தனத்தை ஸம்பாதிப்பதிலும், பிறருக்குக் கொடுப்பதிலும் பிரியமுள்ளவராயும்; தேச காலங்களையும் அவைகளின் உபயோகங்களையும் நன்றாக அறிந்தவராயும்; ஸமஸ்தப் பிராணிகளுக்கும் பிரியமான வார்த்தையையே சொல்லுகிறவராயும்; ஸகல ஐசுவரியலக்ஷ்மி பொருந்தினவராயும்; இன்னும் உத்தம புருஷர்களுக்குரிய ஸகல லக்ஷணங்களுக்கும் வாஸஸ்தானமாயும் இருப்பவர்.

ஸுமித்ரைக்குப் பிறந்து, கௌஸல்யையால் வளர்க்கப்பட்ட லக்ஷ்மணன் பிறரால் ஐயிக்கமுடியாதவர்; அன்பிலும் ஸௌந்தரியத்திலும் குணங்களிலும் ராமனைப் போன்றவர். அவ்விருவரும் எல்லாவிடங்களிலும் தங்களைத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் எங்களைக் கண்டார்கள். வானர ராஜாவான ஸுக்ரீவன், வாலி என்ற தமையனால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு பயந்து, மரங்களால் சூழப்பட்ட ரிசியமுக பர்வதத்தின் பின்பாகத்தில் ஒளிந்துகொண்டிருந்தார். பிரியமான பார்வை உடையவரும் சொன்ன சொல்லைத் தவறாதவருமான ஸுக்ரீவனை நாங்கள் அண்டியிருக்கிறோம். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அவரைத் தேடிக்கொண்டு தபஸ்வி வேஷத்துடன் ஆயுதபாணிகளாய் நாங்களிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் பயத்தால் மெய் மறந்து அங்கிருந்து தாவி ஓடிப்போனார். பிறகு வேறிடத்தில்

மறைந்திருந்து அவருடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்துவரும்படி என்னை அவர்களிடத்தில் அனுப்பினார். ரூபத்தாலும் லக்ஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களை நான் மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையால் கைசுப்பி நமஸ்கரித்து, அவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தை கேட்டறிந்து எங்களுடைய ஸ்திதியையும் உத்தேசத்தையும் வணக்கமாய்த் தெரிவித்தேன். பிறகு என்னிடத் திலும் ஸுக்ரீவனிடத்திலும் பிரீதி உண்டாகி அவர்கள் என் முதுகிலேறிக்கொண்டு வானர ராஜனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்கள். அந்த மஹாத்மாக்களின் விருத்தாந்தங்களை யதார்த்தமாய் ஸுக்ரீவனுக்குச் சொன்னேன். பிறகு அவர்கள் கலந்து பேசிக்கொண்டு, பூர்வ விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்து, விசுவாஸமும் பிரீதியும் விருத்தியாய், ஒருவர்க்கொருவர் தேற்றிக் கொண்டார்கள். பலவானான வாலியால் ஒரு ஸ்த்ரீ விஷயமாய் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப் பட்ட ஸுக்ரீவனை ராமன் ஸமாதானம் செய்தார்.

பிறகு ராவணன் தங்களை அபகரித்ததையும் குற்றமற்ற ரகு நாதன் தங்களைப் பிரிந்து கஷ்டப்படுவதையும், லக்ஷ்மணன் ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்டு ராகுவால் பீடிக்கப் பட்ட ஸூரியனைப்போல் ஸுக்ரீவன் காந்தியற்றான். தங்களை ராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போகையில் தாங்கள் கழற்றி எறிந்த ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் வானர சிரேஷ்டர்கள் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டுவந்து ராமனுக்குக் காட்டினார்கள்; ஆனால், தங்களை மறைத்து வைத்திருந்த இடத்தை மாத்திரம் அறிய முடியவில்லை. முன்பு அவைகளை நானே கண்டெடுத்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் கொடுத்தேன். அவர் அவைகளை ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி வைத்திருந்து ராமன் துக்கத்தால் மெய் மறந்ததைக் கண்டு அவருக்கு எதிரில் கொண்டு வந்து வைத்தார். தேவதைகளைப் போல் தேஜஸுள்ள ரகுநாதன் அவைகள் தங்களுடைய அங்கங்களில் விளங்கினதை நினைத்துப் பலவிதமாய் பிரலாபித்தார். அவைகளைப் பார்த்து அழுதுகொண்டு தேகம் வாடியிருக்கும் அவருடைய துக்காக்கனியை அவை கொழுந்து விட்டு எரியும்படி செய்தன. மஹா தைரியசாலியான ரகுவீரனும் துக்கம் மேலிட்டு வெகு காலம் மூர்ச்சை அடைந்தார். பிறகு நான் அவரைப் பலவிதமாய் ஸமாதானம் செய்து எழுப்பினேன். ராம லக்ஷ்மணர்கள் அவைகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்த்து வர்ணித்து, துக்கித்து ஸுக்ரீவனிடத்தில் கொடுத்து வைத்தார்கள். மேருமலையின் சிகரங்களில் ஒன்றான மால்யவான் என்ற கொடிமுடியில் ஸம்வர்த்தகமென்ற காலாக்கி எப்பொழுதும் கொழுந்து விட்டெரிவதுபோல் ராமன் தங்களைப் பார்க்காமல் விரஹாக்கியால் கொளுத்தப் படுகிறார். அக்னிஹோத்திர கிருஹத்தில் கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாக்நி என்ற

மூன்று அக்னிகளும் எரிவதுபோல் தங்களை நினைத்துக் கவலையும் துக்கமும் நித்திரையில்லாமையும் ராகவனை வாட்டுகின்றன. பெரிய பூகம்பத்தால் மஹா பர்வதங்கள் நடுங்கு வதுபோல் தங்களைப்பார்க்காத வியஸனத்தால் ராமன் நடுங்குகிறார் அழகான காடுகளிலும் மலையருவிகளிலும் ஆறுகளிலும் திரிந்தும் தங்களைக் காணாமல் துக்கமே விருத்தியாகின்றது. அவர் ராவணனை புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் கொன்று சீக்கிரத்தில் தங்களை அடைவார். பலவானான வாலியைக் கொல்வதென்றும் தங்களைத் தேடுவ தென்றும் ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஒருவருக்கொருவர் பிரதிக்கை செய்துகொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள்; அங்கே ராமன் வாலியை யுத்தம் செய்கையில் கொன்று, வானர ராஜ்யத்தில் ஸுக்ரீவனை அபிஷேகம் செய்தார். விவேகமற்ற வானரர்களுக்கும் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து வஸிஷ்டரால் ஞானோபதேசம் பெற்ற ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் எப்படி நேர்ந்ததென்று தாங்கள் கேட்டீர்களல்லவா? அதை விஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். விதேஹ குலத்தில் பிறந்து ரகு குலத்தில் புகுந்த லோக மாதாவான தங்களுடன் கிளைக்குக் கிளை தாவும் குரங்கான நான் பேசும்படியும் தன்னுடன் பிறந்து தனக்கு ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்வதாய் பிரதிக்கை செய்து வனத்திற்கு வந்த லக்ஷ்மணனிருக்க ஒன்றும் தெரியாத நான் ரகுவீரனுடைய அந்தப்புர காரியத்தில் நியமிக்கப்பட்டபடியும் இந்த நப்பு ஏற்பட்டது.

ஸுக்ரீவன் வானர ராஜ்யத்தை அடைந்து ஸேனைத் தலைவர்களை வரவழைத்து ஸகல திக்குகளிலும் தங்களைத் தேடும்படி அனுப்ப, பர்வதங்களைப் போன்ற வானர வீரர்களும் ஸுக்ரீவாக்களுயால் பூமி யெங்கும் தேடப் புறப்பட்டார்கள்; இன்னும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் நாங்கள் ஒரு பாகம். மஹாபலசாலியும் காந்தியுடையவனும் வாலி புத்திரனுமான அங்கதன் வானர ஸையங்களில் மூன்றிலொரு பாகத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். விந்தியமலைச் சாரல்களில் வழி தெரியாமல் கஷ்டப்பட்டு அனேக தினங்கள் தவித்தோம், பிறகு மஹாராஜா எங்களுக்குக் குறிப்பிட்டகாலம் கடந்துபோனதாலும், அவர் கடுமையாகத் கண்டிப்பாரென்ற பயத்தாலும், காடுகளிலும் மலைகளிலும் தேடியும் தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல், வந்த காரியம் முடியாததாலும் பிராணனை விட நிச்சயித்தோம். ஸகல வானர சிரேஷ்டர்களும் உபவாஸம் செய்து பிராணனைவிடத் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் துக்கம் மேலிட்டுத் தாங்கள் காணாமல் போனதையும், வாலி இறந்ததையும், வானரர்கள் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், ஜடாயு மரணமடைந்ததையும் சொல்லி

பிரலாபித்தான். இப்படி நாங்கள் ஆசையற்று, ஸுக்ரீவனுடைய ஆக்ஞைக்குப் பயந்து, உயிரைவிட நிச்சயித்திருக்கையில், வெகு பராக்கிரமசாலியும், மிகவும் வயது சென்றவரும், கழுகுகளுக்கு அரசனும், ஜடாயுவின் உடன் பிறந்தவருமான ஸம்பாதி என்பவர், அங்கே, எங்களுடைய காரியத்தை முடிப்பதற்காகவே வந்தவர்போல், ஜடாயுவின் மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் கோபம் கொண்டு, “வானரர்களே! என் தம்பி எங்கே மரணமடைந்தான்? எவனால் கொல்லப்பட்டான்? இதை எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்?” என்றார். பிறகு, அங்கதன் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து தங்களை ராவணன் எடுத்துப்போனது, ஜடாயு அவனுடன் கோர யுத்தம் செய்து மரணமடைந்தது இவைகளை தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு அருணனுடைய புத்திரனான ஸம்பாதி மிக்க வியஸனத்தை அடைந்து, தாங்கள் ராவணனுடைய அரண்மனையில் இருப்பதாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நாங்கள் அளவற்ற ஆனந்த மடைந்து அங்கதனுடன் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தோம். உத்ஸாஹத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் தங்களைப் பார்க்க ஆசையாலும் மெய்மறந்த நாங்கள் அந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதைத்தாண்டுவது எப்படி. என்று பயந்து கவலை கொண்டோம்.

அப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மனமிரங்கி, அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கடித்து, நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினேன். ராத்திரியில் இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தும் ஊசி நாட்டும் இடபில்லாமல் தேடினேன். அந்தப்புரத்தில் தூங்கும் ராவணனைக் கண்டேன். துக்கத்தால் தவிக்கும். தங்களையும் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்.

தாங்கள் கேட்டதற்கு நடந்தது நடந்தபடி விஸ்தாரமாக பதில் சொன்னேன். இனிமேலாவது நான் ராவணனல்லவென்று நம்பிக்கை பிறந்ததா? நான் ராமதூதன். என்னிடத்தில் ஸந்தேகமில்லாமல் பேசலாம். நான் வாயுபுத்திரன்; ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரி; ராமனால் அனுப்பப்பட்டுத் தங்கள் நிமித்தமாக இங்கே வந்தேன். ஆயுதமெடுத்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான ரகுவீரனும் அவரைப் பிதாவைப் போல் பாவித்து அவருடைய கைங்கரியத்திலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய லக்ஷ்மணனும் கேஷமமாக இருக்கிறார்கள். மஹாவீரனான தங்களுடைய பர்த்தாவின் கேஷமத்திலேயே நோக்கமுள்ளவனான நான், ஸுக்ரீவனுடைய உத்திரவால் தனியாகவே இங்கே வந்தேன். தாங்கள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க ஆவல்கொண்டு நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக் கூடியவனாய்த் தெற்குத் திக்கில் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். தங்களைத் தெய்வானுக்கிரஹத்தால் நான் கண்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்லித் தங்களைக் காணாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கும்

வானர ஸைன்யங்களை ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினது வீணாகவில்லை. தங்களைக் கண்டேனென்ற கீர்த்தியும் எனக்குக் கிடைத்தது. ராகவனென்ற வீர சிரேஷ்டர் சீக்கிரத்தில் ராவணனைப் புத்திர மித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து தங்களை அடைவார்.

வானரனான நான் வாயுபகவானுக்கு எப்படி புத்திரனாகக் கூடுமென்று தாங்கள் எண்ணலாம். கேஸரி என்ற வானர சிரேஷ்டன் மால்யவானென்ற பர்வதத்தில் வளித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸமுத்திரத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்த ரிஷிகள் சம்பஸாதனன் என்ற அஸுரன் தங்களை மிகவும் ஹிம்ஸிக்கிரானென்றும் அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்றும் கேஸரியை பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கோகர்ண பர்வதத்திற்குச் சென்று அந்தத் துஷ்டனை ஸம்ஹரித்தார். அப்பொழுது கேஸரியின் பார்வையிடத்தில் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தேன். அந்தக் காலத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தால் எனக்கு ஹநுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது. (ஸூரியனைப் பழ மென்று தாவிப் பிடிக்கப் போகையில் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் (ஹநு)தாடையிலடித்ததால் ஹநுமானென்ற பெயர் கிடைத்தது). தங்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு ராகவனுடைய குணங்களை எனக்குத் தெரிந்த வரையில் வர்ணித்தேன். அதிசீக்கிரத்தில் ராகவன் தங்களை இவ்விடத்திலிருந்து அழைத்துப் போவார்” என்றார்.

அதுவரையில் துக்கத்தால் இளைத்திருந்த ஸீதை மேற்சொன்ன காரணங்களாலும் அடையாளங்களாலும் மாருதியிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்து அவன் ராம தூதனென்றே நிச்சயித்தாள். அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்த்தாள். அழகான நேத்திரங்களால் விளங்கும் அவளுடைய முகம் ராகுவால் விடப்பட்ட சந்திரனைப்போல் பிரகாசித்தது. முடிவில் அவன் ஹநுமானென்ற வானரனென்றும், வேறல்லவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்து கொண்டாள். பிறகு ஆஞ்ஜநேயார் ஸந்தோஷத்தால் முகம் மலர்ந்த ஸீதையைப் பார்த்து, “அம்மா! எனக்குத்தெரிந்த வரையில் ஸுகல விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னேன். தாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை. தங்களுடைய ஆக்ஞையை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறேன். நான் தங்களுடைய க்ஷேம ஸமாசாரத்தை அதிசீக்கிரத்தில் ராகவனுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியதாகையால் திரும்பிப் போகிறேன். ஒரு அல்பக் குரங்கு நமக்கு என்ன செய்யப் போகிறதென்று நினைக்கக்கூடாது. வானர சிரேஷ்டனான கேஸரி, சம்பஸாதனென்ற ராக்ஷஸனை வதம் செய்யப் போயிருக்கையில் அவருடைய பாரியையிடத்தில் பிறந்தேன். பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் வேகத்திலும் என்பிதாவான வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவன்” என்றார்.

ஐதேதஸுரே ஸம்யத் பரம்பஸாதேந
கப்ரவீரேண மஹாஷீ சோதநாத் |
தேதாஸ்ய வாயுப்ரபவோஷீ மைத்ஸீ
ப்ரபாவதஸ்தத்ப்ரதிமஸ்ச வாதர : || (89)

ஸ-36: ஹநுமான் கணையாழியைக் கொடுத்தது

பூய ஓவ மஹாதேஜா ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: |
அப்ர வீத் ப்ரபரீதம் வாக்யம் ஸீதாப்ரத்யய காரணாத் || (1)

மஹாதேஜஸ்வியான மாருதி ஸீதைக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்படி மிகவும் வணக்கமாய், “அம்மா! அளவற்ற பாக்கியசாலியே! நான் மஹாபுத்திமானான ராமமூர்த்தியால் தங்களிடத்தில் அனுப்பப்பட்ட தூதன். அவருடைய திருநாமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்தக் கணையாழியைப் பாருங்கள். தங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் பொருட்டு இதை ராமன் என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார். கவலையை விடுங்கள். தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். அதிசீக்கிரத்தில் தங்களுடைய துக்கங் களெல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் போகும்” என்று சொல்லி அந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்தார்.

ஸீதை ராமனுடைய கையில் விளங்கும் அந்த ஆபரணத்தை வாங்கிப் பார்த்துப் பர்த்தாவை மறுபடியும் கண்டவளைப் போல் அளவற்ற ஸந்தோஷம் அடைந்தாள். அதைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆசை தீராமல் அதிலிருந்து கண்களை எடுக்க முடியவில்லை. முதலில் ராவணன் மாறுவேஷம் பூண்டு வந்தானோ என்று பயந்தவள், பிறகு அனேக காரணங்களால் அவன் தனது பர்த்தாவிடமிருந்து வந்த பிரிய தூதனென்று நம்பிக்கை பிறந்து ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தாள். பிறகு ராமனுடைய மோதிரத்தைக் கண்டு ராமனையே கண்டதுபோல் பரவசமானாள். (தன்னை ரகு நாதன் பாணிக்கிரஹணம் செய்த காலத்தில் அவருடைய கையிலணிந்த ஆபரணமாகையால், அந்த மஹோத்ஸவமும் அதற்குப் பிறகு அவரும் தானும் அனுபவித்த ஏகாந்த ஸுகங்களும் ஞாபகத்திற்கு வந்தன; ரதி காலத்தில் இருவரும் வேடிக்கையாகக் கோபித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஒருவர்க்கொருவர் பேசாமலும் பார்க்காமலும் இருக்கும் பொழுது, பிரிந்திருக்க ஸஹிக்காமையாலும் வேறு மத்தியஸ்தர்கள் இல்லாமையாலும் ராமன் தன் மோதிரத்தை மெள்ளக் கழற்றி அகஸ்மாத்தாய் நழுவினதுபோல் கீழே போடுவார். அப்பொழுது ஸீதை ‘மோதிரம் கழன்று கீழே விழுந்து விட்டதே’ என்று சொல்லி அதை எடுத்துக்கொடுப்பாள். உடனே கலஹம் தீர்ந்து மறுபடியும் ஆனந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தாள். வெகு நாளாகப் பிரிந்திருந்த தங்களைச்

சேர்த்து வைத்த மோதிரமல்லவா என்று நினைத்தாள். அந்த மோதிரமணிந்த விரலையும் கிரமமாய்க் கையையும் புஜங்களையும் திருமேனியையும் தன்னெதிரில் நிற் பதுபோல் பார்த்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள்). சிவந்து நீண்டு ஸந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களையுடைய ஸீதையின் முகம் ராகுவால் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் பிரகாசித்தது.

பிறகு, “ஐயோ! இவனை நமக்கு பிராணதானம் செய்தவனென்று கொண்டாடாமல் ராவணனென்று ஸந்தேஹித்தோமே” என்று வெட்கப்பட்டு, ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதால் பரமானந்தமடைந்து, அந்த ஸமாசாரத்தைக் கொண்டு வந்த ஆஞ்ஜநேயரை வெகுபிரியத்துடன் குளிரக் கடாக்கித்து, “வானர சிரேஷ்ட! நீ தனியாக இந்த ராக்ஷஸராஜதானியில் அலக்ஷ்யமாய் வந்தாயே! உன் பலத்தையும் சக்தியையும் புத்தியையும் என்ன வென்று சொல்லுவேன்! பயங்கரமான ஜலஜந்துக்கள் வஸிக்கும் நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை ஒப்பற்ற பராக்கிரமசாலியான நீ பசுவின் குளப்படியைப்போல் அலக்ஷ்யமாய்த் தாண்டினாயே! ஸர்வலோக கண்டகனான ராவணனைக் கண்டு உனக்குக் கொஞ்சமாவது பயமும் கலக்கமுமில்லை. ஆகையால், ஸாதாரணமான வானரனென்று உன்னை நினைக்கவும் முடியுமோ? மஹாபுத்திமானான ராமனே உன்னை என்னிடத்தில் நம்பிக்கையாக அனுப்பியிருக்கிறார்; ஆகையால் என்னுடன் நீ தடையில்லாமல் பேசத்தகுந்தவன். பிறரால் நெருங்க முடியாத சக்தியையுடைய ராகவன் ஒருவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து அவனை நன்றாகப் பரீக்ஷிக்காமல் என்னிடத்தில் அனுப்பமாட்டாரல்லவா?

தர்மாத்மாவும் வீணாகாத பிரதிக்கொருயையுடையவருமான ராகவன் என் பாக்கிய விசேஷத்தாலும் தெய்வானுக்கிரஹத்தாலும் க்ஷேமமாக இருக்கிறாரா? மஹா தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணர் க்ஷேமமாயிருக்கிறாரா? ராகவன் க்ஷேமமாயிருந்தால் கடல் சூழ்ந்த பூமியை பிரளய காலாக்கினியை போல் கோபத்தால் ஏன் கொளுத்தாமல் இருக்கின்றார்?

தேவாஸுர்களை ஒருகூணத்தில் நாசம் செய்ய ராம லக்ஷ்மணர்களுக்குச் சக்தியில்லையா? ஆகையால், என் துக்கம் முடிவதற்குக் காலம் வரவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். அந்தப் புருஷோத்தமன் வருத்தத்தால் இளைக்காதிருக்கிறாரா? பரிதவிக்காமலிருக்கிறாரா? தைரியத்தை இழக்காமலிருக்கிறாரா? துக்கத்தால் மெய்மறந்து காரியங்களில் மயங்காமலிருக்கிறாரா? ஸகல புருஷ பிரயத்தனங்களையும் செய்து கொண்டிருக்கிறாரா? ஸ்நேஹிதர்களிடத்தில் கிருபையுடன் ஸாமதான உபாயங்களையும் பகைவர்களை ஜயிப்பதற்காக அவர்களிடத்தில் பேதம்

தண்டமென்ற உபாயங்களையும் கிரமமாய் அனுஸரித்து வருகிறாரா? சுத்தமான மனத்தையுடைய ஸ்நேஹிதர்களை ஸம்பாதிக்கிறாரா? அப்படிப்பட்டவர்கள் அவரைத்தேடி அடைகிறார்களா? அவர்களால் கௌரவிக்கப் படுகிறாரா? என்னை அடையும் பொருட்டு தேவதைகளுடைய அனுக்கிரஹத்தை பிரார்த்தித்து வருகிறாரா? அவருடைய வீரியசௌரிய பராக்கிரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி. ஸகல புருஷப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறாரா? குலதெய்வமான நாராயணனுடைய கிருபைக்கு தன்னைப் பாத்திரனாகச் செய்துகொண்டு வருகிறாரா? அவரைவிட்டுப் பிரிந்து வெகுகாலமாய்க் கண்ணுக் கெட்டாத தேசத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று என்னை மறக்கவில்லையல்லவா? என்னிடத்திலுள்ள பூர்வ ஸ்நேஹத்திற்குக் கொஞ்சமேனும் குறைவில்லை யல்லவா? இந்த ஸங்கடத்திலிருந்து என்னைச் சீக்கிரத்தில் விடுவிப்பாரா? உத்தம ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். கஷ்டத்தை அனுபவிக்கவே தகாதவர். அதிக துக்கத்தால் தேகம் நொந்து வருந்தாமல் க்ஷேமாக இருக்கிறாரா? கௌஸல்யை ஸுமித்திரை பரதன் முதலியவர்கள் க்ஷேமமாக இருப்பதாக ஸமாசாரம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறதா? என்னைப் பிரிந்த சோகத்தால் தாபத்தையடையாமலிருக்கிறாரா? வேறு விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் என்னை இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து கரை யேற்றுவாரா? ராமனிடத்தில் பரம பக்தியுள்ள பரதன் தன் மந்திரிகளையும் கணக்கில்லாத வீரர்களடங்கிய சதுரங்க பலத்தையும் என்நிமித்தமாக அனுப்புவாரா? பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாக உடைய வானர வீரர்களால் சூழப்பட்டு ஸ்கர்வ மஹாராஜா இங்கே அதிசீக்கிரத்தில் வருவாரா? சூரனும் அஸ்திர ரஹஸ்யங்களைப் பூர்ணமாக அறிந்தவருமான லக்ஷ்மணன் பாணவர்ஷத்தால் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வாரா? நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கும் பாணங்களால் ராவணனும் அவனுடைய பந்துக்களும் யுத்தத்தில் அதிசீக்கிரத்தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் காண்பேனா? தங்க நிறமுள்ளதும் தாமரைப் புஷ்பத்தின் வாஸனை யுடையதுமான ராகவனுடைய முகம் வெயிலால் ஜலம் வற்றின ஓடையில் வாடும் தாமரைப் புஷ்பத்தைப் போல், என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தால் உலர்ந்து வாடாமலிருக்கிறதா?

தர்மானுஷ்டானத்தைக் காரணமாய் வைத்துக் கொண்டு, தன் ராஜ்யத்தை விட்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த என்னையும் வனத்தில் கால்நடையாய் அழைத்துக் கொண்டு வந்த ராமனுக்கு வருத்தமும் பயமும் சோகமும் கொஞ்சம் கூட இல்லையா? அப்படிப்பட்டவர் என்னைப் பிரிந்து தைரியத்தை இழக்காமலிருக்கிறாரா? தன்னிடத்தில் பரமப் பிரீதி வைத்த கௌஸல்யையும், தன்னைப் பிரிந்து உயிரோடிருக்க ஸஹிக்காமல்

மரணமடைந்த தசரதரும், இதர பந்துக்களும் ராமனுடைய மனத்தில் எனக்கு ஸமமாவார்களோ? ரகுநாதன் என்னை அழைத்துப் போவாரென்ற வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையில் மாத்திரம் பிராணனை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன்”.

இந்தப் பிரகாரம் அநேக அர்த்தங்களடங்கிய மதுரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, “இந்த வானரேந்திரன் என்னுடைய கேள்விகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வான், பார்ப்போம்” என்று பேசாமலிருந்தாள்.

மஹா பராக்கிரமசாலியான மாருதி, தலைமேல் கைகூப்பி வணக்கமாய் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார், “பூர்வம் அனுஹ்லாதனென்னும் அஸுரன் இந்திரனுடைய பாரியையான சசிதேவியை ஒளித்தான். அவ்விடத்தை வெகுகாலம் அறியாமல் இந்திரன் பிறகு தேடிக்கண்டு பிடித்ததுபோல், ராமனுக்குத் தாங்கள் இருக்குமிடம் இது வரையில் தெரியவில்லை.

செந்தாமரையைப் பழிக்கும். நேத்திரங்களையுடையவரே! தங்களை இதுவரையிலும் அழைத்துப் போகாததற்கு இதுவே காரணம். நான் தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்த அடுத்த கணத்திலேயே வானரஸையங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு இங்கே வருவார். அவர் நூறுயோஜனை விஸ்தீர்னமுள்ள இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படி தாண்ட முடியுமென்று ஸந்தேகிக்க வேண்டாம். ராகவன் இந்தப் பயங்கரமான கடலைத் தன் பாணங்களால் கட்டித் தன் ஸையங்களுடன் இங்கே வந்து ராக்ஷச குலத்தை வேரறுப்பார். மிருத்யுதேவதையாவது தேவர்களாவது அஸுரர்களாவது அதைத் தடுக்கப் பார்த்தால் அந்த க்ஷணமே நாசமடைவார்களென்பதில் ஸந்தேக முண்டோ? ஸிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானையைப் போல் ராகவன் தங்களைக் காணாமல் துக்கத்தால் தவிக்கிறார். இது ஸத்தியம். நான் வஸிக்கும்மிடங்களான மலயம், விந்தியம், மேருமந்திரம், தர்த்துரம் முதலிய பர்வதங்களின் மேலும் நான் புஜிக்கும் பழம் கிழங்கு ஜலம் முதலிய பதார்த்தங்களின் மேலும் ஆணை வைத்துச் சொல்லுகிறேன். அழகான கண்களாலும் கோவைக் கனிபோன்ற உதடுகளாலும் ஜ்வலிக்கும் குண்டலங்களாலும் பூர்ண சந்திரனைப்போல் விளங்கும் ராமமூர்த்தியின் திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பீர்கள்.

ராமன் மதுமாம்ஸங்களை விட்டார். வானப்பிரஸ்தருக்குத் தகுந்த பழம் கிழங்கு முதலியவைகளை ஸாயங்காலத்தில் புஜிக்கிறார். தங்ளித்திலேயே மனத்தை செலுத்தி தேகத்தையும் மறந்து, காட்டு ஈக்கள், கொசுக்கள், புழுக்கள், ஊரும் ஜந்துக்கள் முதலியவைகளால் நேரும் உபத்திரவத்தைக் கவனிக்கிறதூமில்லை; அவைகளை ஓட்டுகிறதூமில்லை. தங்களிடத்தில்

வைத்த ஆசையால் எப்போழுதும் தங்களையே நினைத்துக்கொண்டு சோகம் மேலிட்டு ஞாபகமில்லாமல் இருக்கிறார். அவருக்குத் தூக்கமே கிடையாது. எப்போழுதாவது தன்னை அறியாமல் தேகம் அலுத்துத் தூங்கினாலும், 'ஸ்தே!' என்று மதுரமான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டே விழித்துக் கொள்ளுகிறார். பழங்கள் புஷ்பங்கள் முதலிய மனோஹரமான பதார்த்தம் கண்டாலும் 'ஹா! ஸ்தே!' என்று அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுத் தாங்கள் பேசுவதுபோல் தங்களுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார். தாங்கள் எப்போழுதும் எதிரில் இருப்பதாக அவருடைய பாவனை. தங்களைப் பிரிந்ததால் எப்போழுதும் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார், தங்களை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் கலங்காத தைரியமுடையவரென்றும் செய்த பிரதிக்கொளையைத் தவறாதவரென்றும் க்ஷத்திரிய வீரரென்றும் தங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்றார்.

ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதால் ஸீதைக்கு ஒருவாறு கவலை நீங்கிற்று. ஆனால், தன்னைப் பிரிந்து ராமன் படும் கஷ்டத்தைக் கேட்டு, அதைப்போல் தானும் சோகமடைந்து, சரத் ருதுவின் ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மேகத்தால் மறைந்து மாறி மாறி பிரகாசிக்கும் சந்திரமண்டலத்தைப்போல் தோன்றினாள்

**ஸா ராமஸங்கீர்தந லீ தஸோகா
ராமஸ்ய ஸோகேந ஸமாநஸோகா |
பரந்முகே ஸாம்புத ஸோஹந்த்ரா
நீஸோவ வைதே ஹஸ்தா பூவ ||**

ஸ-37: மாருதி ஸீதையைத் தன்னுடன் வரும்படி பிரார்த்தித்தது

ஸீதா தத் வசநம் ப்ருத்வா பூர்ணசந்த் ர ந்பாநநா|
ஹ்ருமந்த மூவாசீதம் தர்மார்த ஸஜீதம் வச: || ௩||

அதற்கு ஸீதை நீதி நிறைந்த வாக்கியங்களால் மறுமொழி சொன்னாள். “ராமன் வேறு ஞாபகமில்லாமல் இருக்கிறார்; ஆனால், சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகி இருக்கிறாரென்று நீ சொன்னது விஷத்தையும் அமிருதத்தையும் கலந்து கொடுத்தாற் போலிருக்கிறது. அவரை விட்டுப் பிரிந்தது நானாகச் செய்து கொண்டதல்ல. ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்தின ரகுநாதனையும் மிகவும் தாழ்ந்த ஸ்திதியில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஸாமான்ய புருஷனையும், தெய்வம் கயிற்றால் கட்டி இழுப்பதுபோல் நனைத்தபடியெல்லாம் ஆட்டுகிறது. பிராணிகள் விதியை வெல்வது அஸாத்தியம். இதற்கு என்னையும் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் காட்டிலும் வேறு உபமானங்கள் வேண்டுமோ? (மஹாவிஷ்ணுவான ராமனும், கால ரூபியும் ஞான ரூபியுமான லக்ஷ்மணனும், பராசக்தியான நானும் கர்ம கதிக்குத் தப்ப முடிந்ததோ?)

பெருங்கடலில் காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கப்பல் தத்தளிப்பது போல் ராமன் சோக ஸமுத்திரத்திலிருந்து எப்பொழுது கரையேறுவார்? ராவணனை ராக்ஷஸர்களுடன் நாசம் செய்து லங்கையை அழித்து என் நாயகன் எப்பொழுது என்னைக் காண்பாரோ? ராவணன் கெடுவிட்ட ஒரு வருஷ காலம் முடிவதற்குமுன் என்னை மீட்கும் படி நீ அவருக்குச் சொல்லவேண்டியது. அதுவரையிலும்தான் நான் உயிரோடிருப்பேன். பத்தாவது மாதம் நடக்கிறது; இன்னும் இரண்டு மாதங்களிருக்கின்றன. தன் ஸஹோதரனான விபீஷணன் என்னைத் திரும்பிக் கொடுக்கும்படி தன்னால் கூடியமட்டும் பிரயத்தனம் செய்தும் ராவணன் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்ய வில்லை. அந்த விஷயமே அவனுக்கு இஷ்டமில்லை. காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்ட ராவணனை மிருத்யுதேவதை யுத்த களத்தில் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது. விபீஷணனுடைய பாரியை ஸுரஸை என்பவள் இந்த ஸமாசாரத்தைத் தனது மூத்த பெண்ணான அனலை மூலமாய் எனக்குச் சொல்லியனுப்பினாள்.

என் அந்தராத்மா கல்மஷமில்லாமல் சுத்தமாக இருக்கிறது. லோகோத்தரமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஸ்திரமான

பிரயத்தனமும் அவைகளைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியும் குருரமற்றிருப்பதும் நன்றி மறவாமையும் சௌரியமும் மஹிமையும் இன்னும் அனந்தமான குணங்களும் ரகுநாதனிடத்தில் விளங்குகின்றன. ஆகையால், என் பர்த்தா என்னைச் சீக்கிரமாயடைவாரென்பதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. லக்ஷ்மணனுடைய ஸஹாயமும் இல்லாமல் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸவீரர்களை ஒரு முசுபர்த்தத்தில் லீலையாகக் கொன்ற ரகுவீரனைக் கண்டு பயப்படாத சத்துருவும் உண்டோ? எப்படிப்பட்ட ஸங்கடங்கள் நேர்ந்தாலும் அவருடைய தைரியம் கொஞ்சமாவது கலங்குமோ? இந்திரனுடைய மஹிமையை இந்திராணி அறிவதுபோல் அவருடைய மஹிமை எனக்கல்லவா தெரியும்? ராமனென்ற ஸூரியன் பாணக் கூட்டங்களாகிற கிரணங்களால் ராக்ஷஸர்களென்ற ஜலத்தை அதி சீக்கிரத்தில் வற்றச் செய்வார்?” என்று கண்ணீர்பெருக மனத்தில் துக்கம் ததும்ப ஸீதை ராமமூர்த்தியைப்பற்றிப் பரிதவிப்பதைக் கேட்டு, ஆஞ்ஜநேயர், “தாயே! ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை நான் சொன்னவுடனே கணக்கில்லாக வானர ஸையங்களுடன் ரகுநாதன் இங்கே வருவார். இவ்வளவேன்ன? தங்களுடைய துக்கத்தை இந்தக் க்ஷணமே போக்கடிக்கிறேன். என் முதுகில் ஏறுங்கள். ஒரு நொடியில் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராகவனிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறேன். ஸந்தேகப் படவேண்டாம். இந்த லங்கையையும் இதிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் அலக்ஷ்யமாய் எவ்விடத்திற்கும் கொண்டுபோக என்னால் முடியாதா? ஹோமம் செய்கிற பதார்த்தங்களை அக்னி பகவான் இந்திரனிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் பிரஸ்ரவணகிரியில் விளங்கும் ராமமூர்த்தியிடத்தில் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். மஹாவிஷ்ணு அஸுரர்களை நாசம் செய்வதில் உத்ஸாஹத்துடன் இருப்பது போல் எப்பொழுதும் ஊக்கமுள்ள ரகுநாதனையும் லக்ஷ்மணனையும் இப்பொழுதே பார்ப்பீர்கள். தேவேந்திரன் ஸ்வார்க்கத்தில் மஹிமையோடு வீற்றிருப்பதைப்போல் தங்களைப் பார்க்கும் பொருட்டு ஸகல பிரயத்தனங்களையும் செய்துகொண்டு வீற்றிருக்கும் பிரஸ்ரவணகிரியில் மஹாபலவானான ராகவனைப் பார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால், என் முதுகில் ஏறுங்கள். என்னால் என்ன முடியும் என்று அலக்ஷ்யம் செய்ய வேண்டாம், ரோஹிணீதேவி சந்திரனுடன் கூடி ஸுகிப்பதுபோல் ரகுநாதனுடன் சேர்ந்திருக்க விரும்புங்கள். என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு ஸூரிய சந்திரர்களுடன் வார்த்தை சொல்வதுபோல் ஆகாச வீதியில் உன்னதமாய்ச் செல்லுங்கள். இந்த லங்கையிலுள்ளவர்கள் ஓன்று சேர்ந்தாலும் நான் தங்களை எடுத்துப் போகும்பொழுது என்னைத் தடுக்கவாவது பின் தொடரவாவது முடியுமோ? நான் இங்கே எப்படி அலக்ஷ்யமாய் வந்தேனோ

அப்படியே தங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாய்ச் செல்வேன்; இதில் ஸந்தேக மில்லை” என்று பிரார்த்தித்தார்.

இந்த ஆச்சரியமான வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை ஸந்தோஷத்தால் மயிர் கூச்சமடைந்து மாருதியைப் பார்த்து, “நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி கிஷ்கிந்தைக்கு என்னை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேனென்று நீ சொல்வது விநோதமாக இருக்கின்றது. உனக்கு ஸ்வபாவமான வானர புத்தி இதுதான். அல்பமான சரீரத்தையுடைய நீ என்னை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்று எந்தத் தைரியத்தால் சொன்னாய்?” என்று கேட்டாள்.

உடனே ஹனுமார், ‘என்ன ஆச்சரியம்! நான் இதுவரையில் ஒருவரிடத்திலும் இப்படி அவமானப்பட்டதில்லை’ என்று எண்ணினார். ‘நான் அளவற்ற பலமுடையவனென்றும், பிறரால் செய்யக் கூடாத காரியங்களைச் செய்தவனென்றும் இவளுக்குத் தெரியாததால் இப்படிச் சொல்லுகிறாள். ஆகையால் நான் இஷ்டமான ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவன் என்பதைக் காட்டவேண்டும்’ என்று நிச்சயித்து, தன் விசுவரூபத்தை ஸீதைக்குக் காட்டினார். அவளுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு அந்த மரத்திலிருந்து குதித்து வரவர வளர ஆரம்பித்தார். மேரு மந்தரம் முதலிய மஹாபர்வதங்களைப்போல் காந்தியுடன் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸீதைக்கு நேராக நின்றார். மலைபோன்ற தேகத்தையும் சிவந்த முகத்தையும் எல்லையற்ற பலத்தையும் வஜ்ராயுதம் போன்ற பற்களையும் நகங்களையும் உடையவராய்ப் பயங்கரமான ரூபத்துடன் ஸீதையைப் பார்த்து, “தாயே! இந்த லங்கையையும் அதிலுள்ள பர்வதங்கள் வனங்கள் பிராகாரங்கள் கட்டிடங்கள் பிராணிகள் அவைகளுக்கு அதிபதியான ராவணன் இவை எல்லாவற்றையும் துரும்பைப் போல் அலக்ஷ்யமாக எடுத்துச் செல்ல எனக்குச் சக்தியுண்டு. ஆகையால் என்னை உபேக்ஷிக்காமல் தங்களுடைய மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குங்கள்” என்று வேண்டினார். பிரளயகால ருத்திரனைப்போல் பயங்கரமாய் ஜ்வலிக்கும் வாயு புத்திரனை ஸீதை குளிரக் கடாஷித்து, “வானர சிரேஷ்ட! உனது பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன். வேகத்தில் வாயுவிற்கும் அப்புதமான தேஜஸில் அக்னிக்கும் ஸமமென்பதையும் நன்றாக அறிவேன். உன்னைத் தவிர வேறு ஸாமான்ய புருஷன் தனியாக இந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, கோர ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்த இந்த லங்கையில் பயமில்லாமல் பிரவேசித்து மஹா ஸாமர்த்தியமாய் என்னுடன் பேச முடியுமா? என்னை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போகக் கூடிய

சக்தியுடையவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ரகுநாதனுடைய காரியத்தில் சீக்கிரம் ஸித்தியடையும் வழியை யோசிக்க வேண்டியது.

ஆனால், நான் உன்னுடன் போவதுயுக்கமல்ல. வாயுவிற்கு ஸமமாகச் செல்லும் உன் வேகத்தால் எனக்கு பிரக்ஞை போய்விடும். ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் வர வர உயரக் கிளம்பிப் போகையில் நான் பயந்து கடலில் விழுந்து விடுவேன். உடனே அங்குள்ள திமிங்கலம் போன்ற பயங்கரமான ஜலஜந்துக்கள் என்னைத் தின்றுவிடும். நீ சத்துருக்களை நாசம் செய்வதில் ஒப்பில்லாதவனென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், எடுத்துப் போகையில் உன் பிராணனுக்கும் நிச்சயமாய் ஆபத்து நேரும். எப்படி என்றால், நான் இங்கிருந்து போய்விட்டது தெரிந்தவுடன் ராவணன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள ராக்ஷஸர்களை உன்னைப் பின் தொடர்ந்து கொல்லும்படி கட்டளையிடுவான். சூலம் உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களுடன் அவர்கள் கணக்கில்லாமல் தனியாக, ஆயுதமற்றிருக்கும் உன்னைச் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை நாசம் செய்வாயா? அல்லது, உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயா? அல்லது, எனக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடமால் காப்பாற்றுவாயா? இம் மூன்றையும் ஓரே காலத்தில் செய்ய முடியாதல்லவா? ஆகையால் உன் பிராணனுக்கு ஆபத்து நேருமென்பதில் ஸந்தேகமென்ன?

மேலும், அந்தக் குரூர ராக்ஷஸர்களோடு நீ யுத்தம் செய்கையில் நான் அதைக் கண்டு பயந்து உன் முதுகிலிருந்து விழுந்து விடுவேன். பிறகு பல பராக்கிரமத்தால் பயங்கரமான அந்த ராக்ஷஸர்கள் உன்னை எப்படியாவது யுத்தத்தில் ஜயிப்பார்கள். அல்லது நீ யுத்தத்தில் கவனத்தைச் செலுத்திப் பராமுகமாயிருக்கையில் உன் முதுகிலிருந்து நழுவி விடுவேன். உடனே அந்தப் பாபிகள் என்னையும் பிடித்துக்கொண்டு போவார்கள். உன் கையிலிருந்து என்னை அபகரித்துக் கொல்லவும் கொல்வார்கள். ‘நான் ஸாமான்யனா? என்னை ஜயித்துத் தங்களைக் கொண்டுபோக அவர்களுக்குத் திறமையண்டா?’ என்று கேட்டால், யுத்தத்தில் புகுந்தால் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சயமில்லையே. அவர்கள் என்னை மிரட்டி உபத்திரவிக்கும் பொழுது அதை ஸகிக்காமல் நான் பிராணனை விடுவேன். அப்பொழுது நீ இவ்வளவு பிரயத்தனம் செய்ததும் சிரமப்பட்டதும் வீணாகுமே.

மேலும், ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம்செய்ய உனக்குச் சக்தியிருந்தாலும் அப்படிச் செய்வது ராகவனுடைய கீர்த்திக்குக் குறைவல்லவா? ராவணனை எதிர்க்கத் தைரியமில்லாமல் திருட்டுத் தனமாய் ஒரு குரங்கை விட்டு ராமன் என்னை எடுத்து வரச் சொன்னாரென்று லோகத்தார் சொல்வார்களே. மேலும்,

ராக்ஷஸர்கள் என்னைப் பிடித்து வானரர்களுக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் தெரியாத ஓரிடத்தில் மறைத்து வைப்பார்கள். அப்பொழுது எனக்காக நீ படும் பாடெல்லாம் விணாகுமே. ரகுநாதனிடத்தில் நீ போய் என் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி, அவரை இங்கே அழைத்து வருவதில் அதிக நன்மையுண்டு. அப்படிச் செய்யாமல் என்னை இங்கிருந்து எடுத்துப் போக யத்தனித்துத் தவறி நான் ராக்ஷஸர்களுடைய கையில் அகப்பட்டால் மறுபடியும் உங்களுடைய கண்ணில் படப்போகிறதில்லை. என்னைக் காணாமல் ராகவன் உயிரை விடுவார். உடனே அவருடைய தம்பிகளும் தாய்களும் ஸ்கர்வனும் வானர ஸைன்யங்களும் பிராணனை வைத்துக் கொள்வார்களோ?

மேலும் பர்த்தாவிடத்தில் அளவற்ற பிரியத்தையும் பக்தியையும், வைத்திருக்கும் நான் வேறு புருஷனைத் தொடுவது நியாயமல்ல. ராவணன் உன்னைத் தொட்டு எடுத்து வரவில்லையா என்றால், நானோ தனியாக இருந்தேன்; பலமற்ற மனுஷ்ய ஸ்திரீ; என்னை ரக்ஷிப்பவர்கள் ஸம்பத்திலில்லை; அவனோ ராக்ஷஸன்; அளவற்ற பலசாலி; மஹாக்ரூரன்; என்னைப் பலத்தால் தூக்கியபொழுது எப்படித் தடுக்க முடியும்? ஆனாலும், என்னால் முடிந்த வரையிலும் தடுத்துப் பார்த்தேன், முடியவில்லை. ராகவன் இங்கே வந்து ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும், யுத்தத்தில் கொன்று எல்லோரும் அறிய என்னை அழைத்துப் போவது அவருடைய குலத்திற்கும் வீரியத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் என்னிடத்தில் வைத்த பிரீத்திக்கும் அழகாகும். யுத்தத்தில் தேவ கந்தர்வ பன்னக ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்களும் அவருக்கு எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள். அவருடைய வீரியத்தையும் விராதன் கரன் தூஷணன் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் முதலியவர்களைக் கொன்றப் பொழுது பார்த்திருக்கிறேன். என்னை விவாஹம் செய்வதற்கு முன் மாரீசன் ஸுபாஹு தாடகை முதலியவர்களைப் படுத்தின பாட்டையும் பிறர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். கபந்தனையும் வாலியையும் வதம் செய்ததை நீயே சொல்லியிருக்கிறாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, காற்றுடன் சேர்ந்தது போல். மஹா பலவானும் தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமசாலியும் அபுதமான வில்லாளியுமான ராமனும் லக்ஷ்மணனும் யுத்த களத்தில் சேர்ந்து நின்றால் எவன்தான் அவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியும்? பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பதற்காக ஸூரிய பகவான் ஆயிரத்தெட்டு கண்களையும் திறந்து கொண்டு நிற்பது போல் பாணங்களையே கிரணங்களாயுடைய ரகுவீரன் யுத்த களத்தில் மதம் கொண்ட திக்கஜத்தைப்போல் லக்ஷ்மணனுடன் நின்று கோதண்டத்தை வளைத்துக் கால ஸர்ப்பங்களைப்போல் பாணங்களை வர்ஷித்து, சத்ரு ஸைன்யங்களை ஹதம் செய்தால் எவனாவது அவர்களைப் பார்த்துப் பிழைக்க முடியுமா? ஆகையால்,

வானர சிரேஷ்ட! ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸ்கர்வனையும் வானர
ஸையங்ககளையும் சீக்கிரமாய் இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வா.
வெகுகாலமாய் ராமனை நினைத்து நினைத்து அவர் வருவாரென்று வழி
பார்த்து ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்துப் பொறுத்துத் தேகம் துரும்பாய்ப்
போன எனக்கு ஸந்தோஷத்தையும் பிராணனையும் கீர்த்தியையும் கொடுக்கும்
பெரும் உபகாரத்தைச் செய்வாய்” என்றாள்.

**ஸ மே ஹரீபரேஷ்ட ஸலக்ஷ்மணம் பதீம்
ஸ்யுதபம் க்ஷிப்ர மீஹோப பாதய |
சீராய ராமம் ப்ரதீ பேராக கர்பரீ தாம்
குருஷ்வ மாம் வநந்ரமுக்ய ஹர்ஷீ தாம் | (58)**

ஸ-38: காகாஸூர விருத்தாந்தம்

தத: ஸ கபீஸார்தூஸ: கீதந வாக்யந ஹர்ஜித: |
ஸீதா மூவாச தச்ச்ருத்வா வாக்யம் வாக்யவிஸாரத: || (1)

மஹா புத்திமானான அந்த வானர சிரேஷ்டன் ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து, “அம்மா! தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவத்திற்கும் பதிவிரதைகளுடைய விநயத்திற்கும் தகுந்தவை. நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள இந்தப் பெருங்கடலை என் முதுகிலேறித் தாண்டுவது ஸ்த்ரீயான தங்களுக்கு முடியாதல்லவா? ராமனைத் தவிர வேறு புருஷனைத் தொட மாட்டேனென்ற இரண்டாவது காரணம் அந்த மஹாத்மாவின் பத்தினியாகிய தங்களுக்கே தகும். இப்படிப் பட்ட வார்த்தையை வேறொருவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். தங்களுடைய ஸுகல விருத்தாந்தங்களையும் வார்த்தைகளையும் ஒன்று விடாமல் ராகவனிடத்தில் சொல்வேன். அவருக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்ற இச்சையாலும் வேறு அனேக காரணங்களாலும் தங்களிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தாலும் களங்கமில்லாத மனத்துடன் இப்படிச் சொன்னேனே தவிர வேறல்ல. இந்தப் பெருங்கடலைத் தாண்டுவது கஷ்டம். கோர ராக்ஷஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் பிரவேசிப்பது அதிலும் கஷ்டம்; நான் சொன்னபடி செய்ய எனக்குச் சக்தியுண்டு; மற்றவர்களுக்கு ஸுலபமல்ல. ஆகையால் இப்படிச் சொன்னேன். ராகவனிடத்தில் எனக்குள்ள ஸ்நேகத்தாலும், தங்களிடத்தில் வைத்த பக்தியாலும், இப்பொழுதே தங்களை ராமனோடு சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்; இல்லாவிட்டால் இப்படிச் சொல்வேனா? என்னுடன் ராமனுக்குமிடத்திற்கு வருவதற்குத் தாங்கள் இஷ்டப்படாவிட்டால் நான் தங்களைப் பார்த்தேனென்று அவர் நம்பும்படி சில அடையாளங்களைக் கொடுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

அதைக்கேட்டு ஸீதை தனக்கும் ராகவனுக்கும் ஏகாந்தத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கையில், தான் முன்பு அனுபவித்த ஸுகங்களையும் இப்பொழுது படும் கஷ்டத்தையும் நினைத்துக் கண்ணீர் நெஞ்சையடைக்க மெதுவாய், “ஆஞ்ஜநேய! சித்திரகூட பர்வதத்தினடியில் வடகிழக்கு மூலையில் மந்தாகினீ நதிக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு புண்ணிய ஸ்தலமுண்டு. அங்கே ஸித்தர்களும் தபஸ்விகளும் ஆனந்தமாய் வஸிப்பார்கள். பழம் கிழங்கு ஜலம் குறைவில்லாமல் கிடைக்கும். நாங்கள் அங்கே இருக்கையில் நடந்த ஒரு விருத்தாங்கத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த

அடையாளத்தை என் பார்த்தாவிடம் சொல். ‘ஒரு ஸமயத்தில் பலவித புஷ்பங்களால் வாஸனையுள்ள மரச்சோலைகளில் நான் வெகுநேரம் விளையாடி வியர்த்துக் களைத்து தங்களுடைய மடியில் உட்கார்ந்தேன். அப்பொழுது ஒரு காக்கை மாம்ஸத்தில் ஆசைகொண்டு என் மாம்பின் மத்தியில் கொத்திற்று. நான் அதன்மேல் ஒரு சிறிய கல்லை எடுத்தெறிந்து துரத்தினேன். மாம்ஸத்தில் ஆசைவைத்த அந்தத் துஷ்டக் காக்கை நான் எவ்வளவு துரத்தியும் மறுபடியும் என்னை அடிக்கடி ஹிம்ஸித்ததே யல்லாமல், அவ்விடத்தை விட்டுப் போகவே இல்லை. அந்த ஹிம்ஸையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று பரபரப்புடன் எழுந்தேன்; என் உத்தரியம் நழுவ அதை ஓட்டியாணத்துடன் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையின்மேல் மிகுந்த கோபத்துடன் நின்றேன். அப்பொழுது என்னைப் பார்த்தீர்கள். பிறகு நான் அந்தக் காக்கையை எவ்வளவு அடித்துத் துரத்தியும் அது என்னைக் கொத்திக்கொண்டே இருந்தது. அதைக் கண்டு, ஒரு காக்கையை ஓட்ட எனக்குச் சக்தியில்லாததைப் பற்றித் தாங்கள் பரிகாஸம் செய்தீர்கள். அப்பொழுது எனக்குண்டான வெட்கமும் அந்தக் காக்கையிடத்திலுள்ள கோபமும் சொல்லி முடியாது. அதைக்கண்டு தாங்கள் என்னை ஸமாதானம் செய்தீர்கள். நான் மிகவும் களைத்துத் தங்களுடைய மடியில் மறுபடியும் வந்து படுத்தேன். ஒரு காக்கை நம்மை இவ்வளவு பாடு படுத்திற்றல்லவா என்று நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தாங்காமல் கண்ணீரால் முகம் நனைந்து பிறகு மெள்ள மெள்ளத் துடைத்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது தாங்கள் என்னைப் பார்க்க வில்லையோ?’ பிறகு களைப்பால் வெகு நேரம் அவருடைய மடியில் படுத்துத் தூங்கினேன். அவரும் களைத்து என் மடியில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டார். அப்பொழுது அந்தக் காக்கை என் சமீபத்தில் வந்து நான் விழித்துக்கொண்டு ராகவனுடைய மடியிலிருந்து எழுந்தவுடன் சீக்கிரமாய் என்மேல் பாய்ந்து மாம்பின் நடுவில் கொத்திற்று. அடிக்கடி கிளம்பிக் கிளம்பி என்னைக் கொத்திக் கிழிக்கையில் ரத்தத் துளிகள் ரகுநாதன்மேல் விழ அவர் விழித்துக் கொண்டார். அந்தக் காக்கையின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமுடியாமல் நான் அவரை எழுப்பினேன்.

அந்த மஹாவீரன் நான் படும் அவஸ்தையையும் அந்தக் காக்கை என் மாம்பின் நடுவில் செய்த காயத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு காலஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சுவிட்டு, ‘ஸுந்தரீ! இப்படி. உன்னை மாம்பில் கொத்திக் காயப்படுத்தினவன் யார்? வாயைத் திறந்துகொண்டு கோபத்துடனிருக்கும் பாம்புடன் விளையாடுபவன் யார்?’ என்று சொல்லி நான்கு புறத்திலும் பார்க்கையில் அந்தக் காக்கை குரூரமான நகங்களுடன் என் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு எனக்கெதிரே உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அது இந்திரனுடைய

புத்திரனான ஜயந்தன்; ராகவன் கோபத்துடன் தன்னைப் பாரத்தபொழுது 'ஓஹோ! மோசம் வந்ததே' என்று வாயுவேகமாய் பூமிக்குள் மறைந்தான். அதைக்கண்டு மஹாபுத்திமானான ரகுவீரன் அந்தக் காக்கையின் நிஜஸ்வரூபத்தையும் எண்ணத்தையுமறிந்து, கோபத்தால் கண்கள் ஜ்வலிக்க, அதைக் குரூரமாக சிவ்விக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். ஆனால் அங்கே அவருடைய கோதண்டமும் பாணங்களும் இல்லை. உடனே தான் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனத்திலிருந்து ராமன் ஒரு தர்ப்பத்தைக் கிள்ளி அதில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தை ஜபித்து அந்தக்காக்கையை உத்தேசித்து பிரயோகித்தார். உடனே அது காலாக்கி போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அந்தக் காக்கையை ஆகாசமார்க்கமாய்த் துரத்த ஆரம்பித்தது.

அதைக்கண்டு அந்தக்காக்கை ஓடிற்று, தாவிற்று, பறந்தது, மறைந்தது; தனக்குத் தெரிந்த ஸகல தந்திரங்களையும் உபாயங்களையும் செய்தது. ஒன்றும் பலிக்காததைக்கண்டு என்னைக் காப்பாற்று வாருண்டோ என்று வாய்விட்டலறிக்கொண்டு இந்த லோகமெங்கும் அலைந்து திரிந்தது. என்ன கஷ்டம்! பிறகு தன் பிதாவான தேவேந்திரனிடத்தில் சென்றால் தன்னைக் காப்பாற்றுவாரென்று அங்கே ஓடிற்று. தேவேந்திரன் அஸுரரூபத்தையும் துக்கத்தையும் கண்டு, நடந்த விருத்தாந்தத்தை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு அவனைத் துரத்திவரும் பிரஹ்மாஸ் திரத்தையும் பார்த்தான். 'ராமன், ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நிச்சயித்த பிறகு நாம் அதில் தலையிட்டுக் கொண்டால் பிழைப்பதேது? மேலும் இவன் செய்த துஷ்டகாரியத்திற்கு இந்தத்தண்டனை தகுந்ததே, மேலும் நான் ராஜ்யத்தையும் தேஜஸையும் பாரியையையும் கீர்த்தியையும் இழந்து, ஓடி ஒளிந்துத் தவிக்கும்பொழுது எனக்கு ஸகலத்தையும் கொடுத்து ரக்ஷித்த லோக மாதாவிற்கு அபராதம் செய்தவனை நான் திரும்பிப் பார்க்கலாமோ? ஸகல லோகங்களுக்கும் பிதாவான ஹரியே அவனைக் கைவிட்டபின் எனக்கென்ன? அவர் என் உடன் பிறந்தவரன்றோ? அவருக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? எனக்கு அபராதம் செய்தாலென்ன? என்னையும் தேவர்களையும் கதறவடிக்கும் ராவணனை வதம் செய்யப் பகவான் அவதரித்திருக்க, இவன் அந்தக் காரியத்திற்கு விரோதம் செய்து எங்களுடைய கேடமத்தைக் கெடுக்க வந்த துஷ்டன்; ஆகையால் ஒரு குலத்திற்கு நாசம் வராதபடி அதில் ஒருவனைத் தள்ளிவிடுவது நியாயம்' என்று புத்தி பூர்வமாக ஜயந்தனை அங்கிருந்து துரத்திவிட்டான். பிறகு தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் தன்னிடத்தில் இரங்காமலிருப்பாளோ என்று ஜயந்தன் இந்திராணியிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் வேண்டினான். அவளும், 'ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் மங்களத்தைச் செய்ய வேண்டி, சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை

ஸஹித்துக்குக் கொண்டிருக்கும் ஜானகிக்குத் தீராத அபராதம் செய்த இவன் நமக்குப் புத்திரனல்ல' என்று துரத்திவிட்டான். பிறகு தன்னைப்போன்ற தேவதைகளிடத்தில் சென்று அடைக்கலம் புகுந்தான். அவர்களும் 'எவருடைய கிருபையால் நாம் ஸமுத்திர மதன காலத்தில் அமிருதத்தைப் பெற்றுச் சிரஞ்ஜீவிகளாய் வாழ்கிறோமோ; எவருடைய பராக்கிரமத்தால் அஸுரர்களை ஜயித்து ஸ்வார்க்கலோக ராஜ்யத்தை ஆளுகிறோமோ அந்த நமது குலதெய்வமான ராமனுடைய கண் சிவந்தால் நாமெங்கே?' என்று துரத்திவிட்டார்கள். பிறகு ஜயந்தன் தன்னைப் போன்ற பகைகளிடத்தில் போய்ச் சரணமடைந்தான். அவைகள், 'நமக்குப் பிரபுவான கருடன் யாருக்கு வாஹனமோ அந்த மஹாப் பிரபுவைக் கோப மூட்டினவன் நம்மிடத்திற்கு ஏன் வந்தான்?' என்று அடித்துத் துரத்திவிட்டன. பிறகு மஹரிஷிகளிடத்தில் சென்று தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான். அவர்களும் மூன்று காலங்களையும் அறிந்தவர்களாகையால், 'நாம் இவனுக்கு இடம் கொடுத்தால் நமக்கும் ஆபத்து நேரும். ராமனே இவனைக் காப்பாற்றுவார். பகைகளுக்குள் காக்கை சண்டாளன்; நாம் இவனைப் பார்ப்பதும் பிசகு. ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் புருஷகாரமாய் நின்று உத்தம கதியை அடைவிக்கும் லோகரக்ஷகிக்கு அபராதம் செய்த இவனுக்கு கதியுண்டோ?' என்று கைவிட்டார்கள், இப்படிப் பூமி புவரலோகம் ஸ்வர்க்கமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் சுற்றி அலைந்தான். பூமியில் மஹரிஷிகளும் புவரலோகத்தில் பகைகளும் ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களும் மாதாபிதாக்களும் கைவிட்டார்கள். இன்னும் ஆசைவிடாமல் கண்ட பேர்களைக் கேட்டுக் கண்டவிடங்களில் வெட்கமில்லாமல் நுழைந்தும் அடித்துத் துரத்தப்பட்டான்.

ஆகையால், முடிவில் ஸர்வலோக சரண்யனான ரகுவீரனையே சரணடைந்தான். மஹாலக்ஷ்மியே ஒருவன் மேல் குற்றம் சொன்னாலும், 'என்னடியார் குற்றம் செய்யார். அப்படிச் செய்தாலும் அது குற்றமாயிராது' என்று பக்தர்களைக் காப்பாற்றும் கருணாமூர்த்தியைச் சரணமடைந்தான். பூர்வத்தில் இந்திரனுக்கு ஸஹாயமாய் அஸுரர்களை ஜயித்த ககுத்ஸ்தருடைய வம்சத்தில் பிறந்த ராமன், இந்திரனுடைய புத்திரனிடத்தில் இரக்கம் வைத்தார். அவன் செய்த அபராதத்திற்கு அவனைக் கொல்ல வேண்டியது; ஆனாலும், அதுவரையில் வெகு கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்கிறான். இப்பொழுது வேறு கதியற்று நம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். ரக்ஷிப்பது நமது விரதமல்லவா என்று அவனிடத்தில் கிருபை செய்தார்; ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் அவரைத் தவிர வேறு சரணமுண்டோ? ஸகல லோகங்களிலும் அலைந்து திரிந்து யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லாமல், தன்னையே சரணமடைந்த அந்தக் காக்கையின் துக்கத்தையும்

பரிதாபத்தையும் அவன் தன்னையே கதி என்று வந்தடைந்ததையும் கண்டு, 'இந்த பிரஹ்மாஸ்திரம் வீண் போகாதே; ஆகையால், தங்களுடைய அஸ்திரத்திற்கு என் வலது கண்ணைப் பலியாகக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்' என்றார். ஐயந்தனும். அப்படியே செய்ய, அவனது வலது கண்ணைப் பிடுங்கினார். இப்படித் தனது வலது கண்ணைக் கொடுத்து ராமனுடைய கடாஷுத்தால் உயிர் பிழைத்தான். பிறகு அவன் ரக்ஷகனான ரகுநாதனையும் அந்த மஹானுபாவரைப் பெற்ற தசரத சக்கரவர்த்தியையும் நமஸ்கரித்து ராமசந்திரனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றான். லோகநாத! எனக்காக ஒரு காக்கையின்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை பிரயோகிக்கவில்லையா? இப்பொழுது என்னைத் தங்களிடத்திலிருந்து அபகரித்துத் தங்களை அவமானம் செய்து என்னை இப்படி உபத்திரவிக்கும் ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனைப் பொறுத்திருப்பதற்குக் காரணமேதோ? அளவற்ற உற்சாகத்தையுடைய தாங்கள் என்னிடத்தில் தயவு செய்யக்கூடாதா? பிறர் துக்கப்படுவதைக் கண்டு ஸஹிக்க மாட்டேனென்ற தாங்கள் அந்த வார்த்தையை நடத்தையில் காட்டித் தங்களைச் சேர்ந்த நான் படும் துக்கத்தைத் தீர்க்கக் கூடாதா? இப்படிச் செய்யாவிட்டால் புருஷோத்தமனென்ற பெயர் தங்களுக்கு எப்படித் தரும்? அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். நான் தங்களை நாதனாக அடைந்தும் அனாதையைப்போல் இருக்கிறேனே. ஓடத்திலேறிய பிறகு கூலி கேட்பதுபோல், தங்களுடன் ஏகாந்தமாக இருக்கையில், 'தங்களுக்கு மிகவும் பிரியமான தர்மம் எது?' என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். பிறர் துக்கப்படுவதைப் பார்த்தால் ஸஹிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மம்; அதே எனக்கும் பிரியம்; அதுவே என் ஸ்வபாவம்' என்று தாங்களே சொல்லக் கேட்டேன். வேறு தூதன் முதலியவர்கள் மூலம் சொன்னதில்லை. 'இது வார்த்தையே' தவிர: அனுஷ்டானத்திற்கு வரவில்லையே' என்று ஆஞ்ஜநேய! உன் பிரபுவைக் கேள்.

“தாங்கள் அளவற்ற வீரியம். உத்ஸாஹம் பலம் முதலிய அனந்த கல்யாண குணபரிபூர்ணரென்றும், கம்பீரத் தன்மையில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வரென்றும், பிறரால் அசைக்க முடியாதவரென்றும், இந்திரன் எப்படி ஸ்வர்க்கத்திற்கு அதிபதியோ அப்படி இந்தக் கடல்குழந்த பூமிக்கு நாதனென்றும் நான் அறிவேன்”, என்று அவரிடத்தில் சொல்லவேண்டும். “ஆஞ்ஜநேய! ரகுவீரன் சொன்ன வார்த்தையைத் தவறுகிறதுண்டோ? அஸ்திரவித்யையில் அவருக்கு நிகருண்டோ? அவருடைய பலத்திற்கு எல்லையுண்டோ? இப்படியிருந்தும் வீண்போகாத அஸ்திரங்களை ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக்கூடாது? யுத்தகளத்தில் நாகர்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது தேவர்களாவது ராமனுடைய

பாணவேகத்தைக் தடுக்க முடியுமா? அந்த வீரருக்கு என்னிடத்தில் நிஜமான பிரேமையும் என்னைச் சீக்கிரத்தில் மீட்க வேண்டுமென்ற இச்சையும் இருந்தால் கூர்மையான பாணங்களால் ராக்ஷஸர்களை ஏன் நாசம் செய்யவில்லை? அவ்வளவென்ன? லக்ஷ்மணன் பலவானல்லவா? வீரனல்லவா? சத்துருக்களுக்குக் காலனல்லவா? ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கக்கூடாதா? வாயுவிற்கும் அக்னிக்கும் ஸமமான வேகத்தையும் தேஜஸையும் உடைய அவ்விருவர்களும் தேவர்களாலும் எதிர்க்கப்படுவார்களா? அவர்கள் சேர்ந்திருந்தால் என்னை ஏன் கவனிக்கவில்லை? சத்துரு வர்க்கங்களை வேரறுத்து என்னை ரக்ஷிக்க அவர்களுக்குச் சக்தியில்லையோ? இதுவரையில் அப்படி செய்ய வில்லையோ? இப்பொழுது நான் படும் அவஸ்தைகளைப் பார்த்தால் தங்களுடைய பிராணனைக் கொடுத்தாவது என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு நான் தகாதவனோ?

ஆகையால் அவர்களிடத்திலாவது என்னிடத்திலாவது ஏதோ குற்றமிருக்கவேண்டும். அவர்கள் இப்படிச் செய்ய ஸமர்த்தர்களென்று எவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆகையால், என்னிடத்தில் பெரிய குற்றம் ஏதோ இருக்கிறது; ஸந்தேகமில்லை. நான் ஸர்வமும் தெரிந்தவனா? எனக்குத் தெரியாமல் நான் பாபத்தைச் செய்திருக்கலாம். அதை அனுபவித்தாலொழியத் தீருமோ? காரணமிருக்கையில் காரியம் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமோ? ஒருவேளை அவர் என்னை வனத்திற்கு அழைத்துப் போகமாட்டேனென்று சொன்னபொழுது, ‘தாங்கள் புருஷவேஷம் தரித்த ஸ்திரீ’ என்பதை அறியாமல் அநியாயமாக என் தகப்பனார் மோசம் போய் என்னைத் தங்களுக்கு விவாஹம் செய்துவிட்டாரே’ என்று சொல்லி மஹாபராதத்தைச் செய்திருக்கிறேனல்லவா? அந்தப் பாவம் போதாதா?” என்றான்.

ஸீதை இப்படித் தீனமாய்க் கண்ணீர் பெருக பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர் மனம் கலங்கி, “தாயே! தங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் ராமன் இதர விஷயங்களில் ஆசையற்றுச் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகி இருக்கிறார். லக்ஷ்மணன் பரிதவிக்கிறார். ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுத் தங்களைக் கண்டு பிடித்தேன். இனிமேலும் தாங்கள் கிலேசப்பட வேண்டிய நியாயமென்ன? இந்த முகூர்த்தத்தில் தங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் நாசமடைந்தன. மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் தங்களைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு லங்கையைச் சாம்பலாக அழிக்கப் போகிறார்கள். துஷ்டனான ராவணனையும் அவனுடைய பந்துக்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவார்கள். ஆகையால்

ராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் தேஜஸ்வியான ஸுகீவனுக்கும் வானரர்களுக்கும் நான் சொல்ல வேண்டிய ஸமாசார மென்ன?” என்றார்.

அதற்கு ஸீதை, சோகத்தால் குரல் தழுதழுக்க, “மாருதே! லோகத்தில் ஸ்த்ரீகள் இஹபர ஸாதகத்திற்காவும், தங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் புத்திரர்களைப் பெறுகிறார்கள். என் மாமியாரான கௌஸல்யையோ அப்படிச் செய்யவில்லை. பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவமுடையவராகையால், ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் புத்திரன் பிறக்க வேண்டுமென்று விரதங்களை அனுஷ்டித்து லோகோபகாரத்திற்காக ரகுவீரனைப் பெற்றாள். அவருடைய உத்தேசம் வீணாகுமோ? அவர் ரக்ஷிக்க வேண்டிய லோகத்தில் நானும் சேரவில்லையா? என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திப்பதும் பிசகு; அந்த கவலை அவருக்கல்லவா? கால தாமதத்தை ஸஹிக்கமுடியாமல் நான் சீக்கிரப்படுவதே தவிர வேறல்ல. அவருக்கு என்னை ரக்ஷிக்கச் சக்தியிருந்தால் போதும். அப்பொழுது எனக்குக் குறை என்ன? அவருக்கு எப்பொழுதும் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கும் சக்தியும் கருணையும் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்று நாம் பிரார்த்திக்க வேண்டியது மாத்திரமே. ஆகையால் ரகுவீரன் ஷேமமமாக இருக்கிறாரா என்று நான் விசாரித்ததாகக் சொல். அவரை நான் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்தேன் என்று சொல். ஏனென்றால் லோகத்தார்களைப்போல் அவரிடத்தில் நான் பிரார்த்திக்க வேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் இந்த, நமஸ்காரத்தைத் தவிர நான் செய்ய வேண்டியது வேறென்ன?

மாலைகள், ரத்தினங்கள், பிரியமான பாரியைகள் இவைகளையும் இன்னும் இந்த விசாலமான பூமியில் அடைய முடியாத ஸம்பத்துக்களையும் விட்டு லக்ஷ்மணன் மாதாபிதாக்களிடத்தில் வணக்கமாய் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, தமையனிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தாலும் பக்தியாலும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து, அவருக்கு ஸ்கல கைங்கரியங்களையும் செய்து அரண்யத்தில் ரக்ஷித்து வருகிறானல்லவா? ஸிம்ஹத்தைப்போல், பலமுள்ள புஜங்களையும் நீண்ட கைகளையுமுடையவன்; பெருந்தன்மையான ஸ்வபாவத்தையுடையவன்; பார்க்கப் பிரியமானவன்; தன் தாயைப் போல் என்னையும், பிதாவைப்போல் ராமனையும் பாவித்துச் சுச்சூஷை செய்பவன்; பெரியோர்களைப் பணிகிறவன்; ராமனுக்கு ஸகலவித கைங்கரியத்தையும் செய்யும் பாக்கியம் பெற்றவன்; ஸகல காரியங்களையும் செய்ய ஸமர்த்தன்; அதிகமாகப் பேசாதவன்; என் மாமனாரான தசரதருக்கு ஸமமானவன்; அவருக்குப் பிரியமான புத்திரன்; என் பிரீதிக்கு எப்பொழுதும் பாத்திரன்; சிரேஷ்டன்; தைரியவான்; ராமனுக்குத் தம்பி; கட்டளையிட்ட காரியங்களை நிர்வஹித்துச் செய்யக் கூடியவன்; அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ராமன்,

தசரதர் காலம் சென்றதையும் நினைக்காதிருக்கிறார். எப்பொழுதும் பரிசுத்தன்; ஸமர்த்தன்; மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவன்; ராகவனுக்குப் பிரியன்; என் விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டுமென்று அவனை நான் கேஷமம் விசாரித்துதாகச் சொல். என்னை ராவணன் அபகரித்துக் கொண்டு போனுனென்று அவனுக்குத் தெரியாது. இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு காலம் நான் கஷ்டப் பட வேண்டுமா?

ஆஞ்ஜநேய! ராகவன் என் துக்கத்தை நாசம் செய்யும்படி நீயே அவருக்குச் சொல்ல வேண்டியது. வானர சிரேஷ்ட! இந்தக் காரியத்தை நீயே முடித்து வைக்க வேண்டியது. உன் ஸாமர்த்தியத்தால் ராகவன் என்னை மீட்க ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்ய வேண்டியது. மஹாகுரனாகவும் என் நாதனாகவும் இருக்கும் ராமனிடத்தில் தாசரதே! நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். இது ஸத்தியம். பூர்வத்தில் இந்திரன் விருத்திராஸுரனென்ற பிராஹ்மணனைக் கொன்று அந்த பிரஹ்மஹத்யையால் ஸ்வர்க்கத்தையும் ராஜ்ய லக்ஷ்மியையும் இழந்து தரித்திரனாய்க் கஷ்டப்பட்டான். அப்பொழுது நாராயணன் மற்ற தேவதைகளுடன் அசுவமேதமென்ற வைஷ்ணவயாகத்தைச் செய்து அவனுடைய பாவத்தைப் போக்கிப் பூர்வ ஸ்திதியில் வைத்தார். (அவனை விட்டு விலகின கௌசிகி என்ற ராஜ்யலக்ஷ்மி கவாக்ஷமென்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். தேவர்கள் அங்கே சென்றவுடன் பாதாளத்தில் மறைந்தாள். அப்பொழுது அவளை அழைத்து வரக் கூடியவர்கள் யாரென்று தேவர்கள் கவலை கொள்ள, ஆகாசவாணி, ‘அவளைக் கொண்டு வரக் கூடியவர் உத்தம புருஷ லக்ஷணங்கள் பொருந்தின நாராயணனே’ என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்டுத் தேவர்கள் பகவானை பிரார்த்திக்க அவரும் லக்ஷ்மியை அழைப்பித்து ஸ்வர்க்கத்தில் வைத்தார்). அப்படிப் பாபியான ராவணனால் வஞ்சிக்கப்பட்டு இங்கே சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்னைத் தாங்களே ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்ல வேண்டியது” என்று ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து ஸீதை தன் வஸ்திரத்திலிருந்து மங்களகரமான சூடாமணியை எடுத்து ராகவனுக்கு அடையாளமாகக் காட்டும்படி ஆஞ்ஜநேயரிடத்தில் கொடுத்தாள். அவர் அதை வணக்கமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டு விரலில் தரிக்கப் பார்த்தார். ஆனால், தான் விசுவரூபத்தை மாற்றி முன்பெடுத்த ஸுக்ஷ்மமான ரூபத்துடன் இருந்தபடியால் அது அந்து ஆபரணத்திற்கு ஸரியாகவில்லை.

பிறகு, ஹநுமான் ஸீதையை நமஸ்கரித்து பிரதக்ஷிணம் செய்து வணக்கமாய்ப் பக்கத்தில் நின்றார். ஜானகியைக்கண்ட ஸந்தோஷத்தால் பூரித்த தேகம் லங்கையில் இருந்த போதிலும் மனத்தால் ராகவனுடைய திருவடிகளையடைந்து நமஸ்கரித்தார். பெருங்காற்றால் கொஞ்சம் அசைந்து,

பிறகு முன்போல் ஸ்திரமாயிருக்கும் மலையைப்போல், ஆஞ்ஜநேயர்
ஸீதையைத் தேடியும் காணாமல் கலங்கி பிராணனை விட நிச்சயித்து,
அவளைக் கண்ட பிறகு ஆனந்தப் பரவசராய், அவளிடத்திலிருந்து
சூடாமணியைப் பெற்றுக் கொண்டு ராமனுடைய ஸன்னிதிக்குத் திரும்பிப்போக
யத்தனித்தார்.

**மணீவர முபக்ருஷ்ய தம் மஹார்ஷம்
ஜநக ந்ருபாத்மஜயா த்ருதம் ப்ரபாவாத் |
கீரீரீவ பவாநவசூத முக்த:
ஸகீதமதநா: ப்ர தீஸங்க்ரமம் ப்ரபேதே || (71)**

ஸ-39: மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது

மணிம் தத்வா தத: ஸீதா ஹ்ருமந்த மதா ப்ரஸீத் |
அபீஜ்ஞாந மபீஜ்ஞாதம் ஏதத் ராமஸ்ய தத்வத: || ௩)

பிறகு ஸீதை, “ஆஞ்ஜநேய! இந்த அடையாளம் ராமனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனது விவாஹ ஸமயத்தில் என் தாய் என் பிதாவிடத்திலிருந்து இதை வாங்கி நான் அணிந்து கொள்ளும்படி தசரதிடத்தில் கொடுத்ததை ராமன் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆகையால் இதைக் கண்டவுடன் என்னையும் என் தாயையும் தசரதரையும் ஸ்மரிப்பார், இந்தக் காரியத்தில் நீ முன்னை விட அதிக உத்ஸாகமுள்ளவனாய் மேல் நடக்க வேண்டிய விஷயங்களை யோசித்துச் சொல். என் ஸமாசாரத்தைக் தெரிவித்தவுடன் எல்லாம் முடிந்துவிட்டதென்று எண்ணாதே. இந்தக் காரியத்தைத் தலைக்கட்டுவதற்கு நீயே ஸமர்த்தன். ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்து என் துக்கத்தைப் போக்கு. ராகவன் எப்பொழுது ஸந்தோஷிக்கப் போகிறாரென்று நீ கவலை கொண்டிருப்பதே என் துக்கத்தை நாசம் செய்யும்” என்றாள்.

மாருதியும் அந்த வார்த்தைகளை மனத்தில் வைத்துத் தலை வணங்கி அப்படியே செய்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்து போகப் புறப்பட்டார். அதைக் கண்ட ஸீதை, “ஐயோ! இவன் போய்விட்டால் நமக்குக் கதி யார்? சோக ஸமுத்திரம் மறுபடியும் மூடிக் கொள்ளுமே” என்று, கண்ணீரால் குரல் தழுதழுக்க, “ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீர்வனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் வயது சென்ற ஸகல வானரர்களையும் அவர்களுடைய தர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராமன் என்னைக் கரையேற்ற வேண்டியது உன்னாலேயே. நான் உயிரை விடுவதற்கு முன் ராகவன் என்னைப் பார்க்கும்படி நீயே செய்யவேண்டியது. அப்படிச் சொல்லி விசேஷ தர்மத்தைக் கட்டிக்கொள். அகில ஜீவ கோடிகளையும் தன் பந்துக்களையும் ரக்ஷிப்பவரென்றும் பிறர் துக்கப்படுவதை ஸஹிக்க மாட்டாரென்றும் பிரஸித்தி பெற்ற ராமன் அந்தக் கீர்த்தியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவாவது என்னைச் சிறை மீட்க வேண்டியது. நீ உத்ஸாகத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளை எப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் அதைக் கேட்டு ராமன் என்னை அடையும் விஷயத்தில் பிரயத்தனம் செய்வார்; அவருடைய பராக்கிரமம் விருத்தியாகும்” என்றாள்.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் தலைமேல் கைசூப்பி, “அம்மா! ரகுநாதன் அதிசீக்கிரத்தில் வானர ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து சத்துருக்களை ஜயித்துக் தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குவார். அவர் பாணப் பிரயோகம் செய்கையில் மனுஷ்யர்களாவது தேவர்களாவது அஸுரர்களாவது எதிரில் நிற்க முடியுமா? தங்களைத் திருப்பியடையும் விஷயத்தில் ஸூரியன் இந்திரன் யமன் முதலிய ஸகல தேவ கணங்களையும் துரத்தியடிப்பதற்கு ஸமர்த்தரல்லவா? இந்தக் கடல் சூழ்ந்த பூமியை ரக்ஷிக்க அவரே தகுந்தவர். தங்கள் மூலமாக அவருக்கு விசேஷ லாபமுண்டாகப் போகிறது” என்றார்.

இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் நன்றாகவும் யதார்த்தமாகவும் சொல்லக் கேட்டு ஸீதை அவரை மிகவும் ஆதரித்து அவர் போய்விடுகிறாரே என்று அவரை அடிக்கடிப் பிரியத்துடன் பார்த்து, அவருக்கு உத்திரவு கொடுக்க மனம் வராமல், ராகவனுக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தைக் குறிக்கும் சில வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். “வானர சிரேஷ்ட! ஒருவேளை மிகவும் களைத்திருந்தால் ஒரு தினம் இவ்விடத்தில் தங்கி மரங்களாலும் கொடிகளாலும் நன்றாக மறைக்கப்பட்ட ஓரிடத்தில் இளைப்பாறி நாளைப் போகலாம். பாக்கியமற்ற நான் உன் ஸமீபத்திலிருந்தால் இந்தப் பெரும் துக்கத்தைக் கொஞ்ச காலம் மறந்திருப்பேன். நீ இங்கிருந்து போய் ராமனுக்கு ஸமாசாரத்தைத் தெரிவித்து, அவரை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பி வருவதற்குள் என் பிராணன் நிற்பது நிச்சயமில்லை. அதில் ஸந்தேகமென்ன? ஆகையால், அதற்குள் ராமன் இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டியது. நீ வருவதற்கு முன் மிக்க துக்கத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னைப் பார்த்து அதை மறந்தேன். இப்பொழுது நீயும் கண்ணில்படாமல் போய்விட்டால் பூர்வ துக்கம் முன்னைவிட அதிகமாய் என்னைக் கொளுத்துமே.

வானர வீர! ஆனால், ஒரு ஸந்தேகம் மாத்திரம் இடைவிடாமல் என்னை உபத்திரவிக்கிறது அதாவது, ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யங்களும் இந்தக் கோரமான பெருங்கடலை எப்படித் தாண்ட முடியும்? உன்னையும் கருடனையும் வாயுவையும் தவிர இதைக் தாண்டக் கூடியவர்களும் உண்டோ? காரியங்களை ஸாமர்த்தியமாய் முடிப்பதில் உனக்கு நிகரில்லை. நாம் உத்தேசித்த காரியத்திற்குப் பெரும் தடையாயிருக்கும் இதற்கென்ன உபாயம் உனக்குத் தோன்றுகிறது? நீ தனியாக இந்தக் காரியத்தை முடிக்கத் திறமையுள்ளவன். இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டாகும். ஆனால் ராகவன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனை யுத்தத்தில் ஜயித்து என்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனாலல்லவா எனக்குப் பெருமை? சத்ருகுல காலனான ரகுவீரன் தீக்ஷணமான பாணங்களால்

லங்கையைக் கலக்கி, என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனாலல்லவா அவருக்கு பெருமை? ஆகையால் எனக்கும் அவருக்கும் யாதொரு கீர்த்திக்குறைவில்லாமலும் அவருடைய பராக்கிரமம் நன்றாய் விளங்கும்படியும் உபாயம் செய்ய வேண்டியது உன் கடமை” என்றாள்.

இப்படி அனேக அர்த்தங்களடங்கியதாய் யுக்தியடன் ஸீதை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஹநுமான், “தேவீ! வானர ஸைன்யங்களுக்கு கதிபதியான ஸுக்ரீவன் அளவற்ற பராக்கிரமமுடையவர்; தங்களை எப்படியாவது கண்டு பிடித்து ராமனுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று நிச்சயம் செய்திருக்கிறார். கணக்கில்லாத வானர ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு, ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்யப் போகிறார், அவருக்குப் பட்டவர்களெல்லோரும் பராக்கிரமசாலிகள்; மிகுந்த சக்தியுடையவர்கள்; பலவான்கள்; மனோவேகமாய்ச் செல்லுகிறவர்கள்; ஸகல திக்குகளிலும் தடையில்லாமல ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; அளவற்ற தேஜஸ்விகள்; பெரியகாரியங்களிலும் கொஞ்சம் கூடச் சிரமத்தையடையாதவர்கள். அவர்கள் வெகு உத்ஸாஹத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமியை அடிக்கடி சுற்றி வந்திருக்கிறார்கள். ஸுக்ரீவனுடைய ஸபையிலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் என்னை மிஞ்சியவர்கள்; அல்லது எனக்கு ஸமமானவர்கள்; எனக்குக் குறைந்தவர்கள் ஒருவரும் அங்கில்லை. நான் இங்கே வந்திருக்கும் பொழுது அந்த மஹாபலவான்கள் வரத் தடையென்ன? அரசர்கள் முக்கியமானவர்களை வெளியில் அனுப்புவார்களா? ஸாமான்யர் களையே தூது செல்லச் சொல்வார்கள். ஒரே தாண்டாய் வானராதிபதிகள் லங்கையில் வந்து குதிப்பார்கள். தாங்கள் வியஸனப்பட வேண்டாம்; துக்கத்தை விடுங்கள். அளவற்ற ஸத்வமுடைய அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என் முதுகிலேறிக் கொண்டு ஸூர்ய சந்திரர்கள் உதித்தது போல் தாங்களிருக்குமிடம் வந்து, லங்கையைப் பாணங்களால் கொளுத்துவார்கள். ராமன் ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் வதம் செய்து தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார். ஆகையால் தாங்கள் ஆறுதலடைய வேண்டியது; தங்களுக்கு ஸகல மங்களமும் உண்டாகட்டும். ராவணன் நாசமடையும் காலத்தைத் தாங்கள் அதிசீக்கிரத்தில் எதிர்பார்க்கலாம். ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போல் ராகவன் இவ்விடத்தில் வருவதையும், ராவணனைக் கொல்வதையும், தாங்கள் துக்க ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதையும் சீக்கிரத்தில் பார்ப்பீர்கள்” என்று ஸீதையை ஸமாதானம் செய்து அங்கிருந்து போகப் புறப்பட்டு அவளுக்கு இன்னும் அதிக நம்பிக்கை உண்டாகும் பொருட்டு மறுபடியும் சொன்னார்.

“அம்மணி! சத்துருக்களுக்குக் காலனான கோதண்டபாணி ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் குறைவறச் செய்து லக்ஷ்மணனுடன் இந்த லங்கைக் கோட்டை வாசலில் வந்து நிற்பதையும்; நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதங்களையுடையவர்களும், ஸிம்ஹம் புலி இவைகளைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளும் மதயானைகளைப் போல காந்தியுள்ளவார்களுமான வானர வீரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இங்கே படையெடுத்து வருவதையும், இங்கே மலயபர்வதத்தின் தாழ்வரைகளில் வானர சிரேஷ்டர்களின் கூட்டங்கள் பர்வதங்களைப் போலும் மேகங்களைப் போலும் சப்தித்துக் கொண்டு பரவியிருப்பதையும் பார்க்கப் போகிறீர்கள். ஸிம்ஹத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யானையைப் போல் ராகவன் தங்களைப் பிரிந்து மன்மத பாணத்தால் ஹிருதயத்தில் அடிபட்டு வருந்துகிறார். அம்மா! அழவேண்டாம்; மனத்தில் கவலை வைக்க வேண்டாம். சசீதேவி கொஞ்சகாலம் இந்திரனைப் பிரிந்து மறுபடியும் கூடினது போல் ராகவனுடன் சேருவீர்கள். அவருக்கு மேலானவர்களும் உண்டோ? லக்ஷ்மணனைப் போன்றவர்கள் யார்? அக்னிக்கும் வாயுவிற்கும் ஸமமான அந்த ஸகோதரர்கள் தங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்த இந்தக் கோரமான தேசத்தில் நெடுங்காலம் தாங்கள் வஸிக்கப் போகிறதில்லை. தங்களுடைய நாதன் இங்கே வர நெடுநாள் செல்லுமோ? நான் போய் அவரைக் காணும் வரையில் தாங்கள் பொறுத்திருக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

**நாஸ்யம்ப்ரதீரம் வத்ஸ்யஸி தேவீ தேஸா
ரக்ஷைகணைரத் யுஜீதேத் பிரஸத்ரே |
ந தே சீராதாக மநம் ப்ரியஸ்ய
கைமஸ்ய மத்ஸங்கம காலமாத்ரம் ||**

ஸ-40: மாருதி ஸீதையைத் தேற்றினது (தொடர்ச்சி)

மர்ருத்வா து வசநம் தஸ்ய வாயுஸூதோர் மஹாத்மந: |
உவாசாத்ம ஹீதம் வாக்யம் ஸீதா ஸூரஸூதோபமா || (1)

மஹா புத்திமானான வானரவீரன் சொல்வதைக்கேட்டு ஸீதை, தனக்கு ஹிதமான வார்த்தையைச் சொன்னாள். “பயிர் பாதி வளர்ந்து பலனைக் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் மழையில்லாமல் காய்ந்து போய், பிறகு தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் மழைபெய்து செழிப்பது போல், ராமனோடு ஸகல போகபோக்கியங்களையும் குறைவில்லாமல் அனுபவித்து நடுவில் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அடைந்து பிராணனை விடுவதற்கு நிச்சயித்தேன். அப்பொழுது உன் வார்த்தைகள் அமிருததாரையைப் போல் எனக்குப் போன உயிரைத் திரும்பக் கொடுத்தன. நான் அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டனைத் தரிசித்து, துக்கத்தால் இளைத்த அவயவங்களால் அவரை ஆசைதீர ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளும்படி நீயே என்னிடத்தில் தயை செய்ய வேண்டும். அவர் கோபம் கொண்டு காக்கையின் மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்ததையும், அதனுடைய வலது கண்ணைப் பரித்ததையும், நாங்களிருவரும் ஒரு பார்வதத்தி லிருக்கையில் என் கன்னத்திலிட்ட திலகம் அழிந்துபோக, என் நாதன் மனச்சிலையென்ற பர்வத தாதுவால் மறுபடியும் திலகமிட்டதையும் அந்தரங்க அடையாளங்களாய் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளச்சொல்.

மஹேந்திரன் வருணன் முதலிய திக்பாலர்களுக்கு ஸமமான ரகுவீரன், தன் பாரியையை ஒரு ராக்ஷஸன் அபகரித்துச் சிறையில் வைத்திருப்பதை எப்படிப் பொறுத்திருக்கிறாரோ? தாங்கள் பிரியத்துடன் கொடுத்த சூடாமணியை இதுவரையில் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி வந்தேன். துக்கம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தங்களைப் பார்ப்பது போல் அதைப் பார்த்துத் தேறுதலடைந்தேன். அந்த ஜீவாதாரத்தையும் தங்களுக்கு அனுப்பி விட்டேன். ஆகையால் தங்களைப் பார்க்காமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் நான் இனி உயிரை வைத்துக் கொள்ள முடியாது. பிறரால் ஸஹிக்க முடியாத கஷ்டங்களையும், கோர ராக்ஷஸிகள் என் ஹிருதயத்தைப் பிளக்கும்படியாகச் சொல்லும் வார்த்தைகளையும், தாங்கள் என்னை எப்படியாவது ரக்ஷிப்பீர்கள் என்றல்லவா பொறுத்திருக்கிறேன்? தாங்கள் சத்துருக்களை நாசம் செய்வீர்களென்ற நம்பிக்கையால் ஒரு மாதம் வரையில் உயிரை வைத்துக்

கொண்டிருப்பேன். அப்பொழுதும் தங்களை அடையாவிட்டால் அடுத்த க்ஷணத்தில் பிராணனை விடுவேன். ராவணன் வெகு குரூரன்; பயங்கரமான ரூபமுள்ளவன்; நான் அவனைப் பார்க்க ஸஹிக்கமாட்டேன். தாங்களும் தாமதம் செய்வதாக நான் கேள்விப்பட்டால் ஒரு நிமிஷம். கூடப் பிழைத்திருக்க மாட்டேனென்று ரகு வீரனிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது” என்றாள்.

ஸீதை இப்படிச் கண்ணும் கண்ணீருமாய் பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ஹநுமான், “தேவி! தங்களைப் பிரிந்து தாங்களிருக்குமிடம் தெரியாமல் துக்கம் மேலிட்டிருப்பதால் மாத்திரம் தங்களை மீட்பதற்குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்யவில்லையேயன்றி ரகு நாதனுக்குத் தாங்களிருக்குமிடம் தெரிந்தபிறகும் ஒரு க்ஷணமாவது சும்மாயிருப்பாரா? இதை ஸத்தியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். தன்னுயிருக்கு உயிரான ராமன் கிலேசப்படுகையில் லக்ஷ்மணனுக்கு வேறு ஞாபகமிருக்குமா? போகட்டும். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாவது தங்களை கண்டு பிடித்தேனல்லவா? இனிமேலும் துக்கப்பட வேண்டுமோ? இந்த முசுப்த்தத்திலேயே அவையெல்லாம் தீர்ந்தன. சத்ருகுல காலர்களான அந்தப் புருஷோத்தமர்கள் தங்களைப் பார்ப்பதில் உத்ஸாஹ முடையவர்களாய்ப் பாணங்களால் லங்கையைச் சாம்பலாயடித்து குரூரனான ராவணனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் யுத்தத்தில் மடித்துத் தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார்கள். ராமனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததும் பிரீதியை உண்டு பண்ணக் கூடியதுமான ஓர் அடையாளத்தை மறுபடியும் சொல்லுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஸீதை, “இதுவரையிலுமே சிரேஷ்டமான அடையாளங்களைச் சொன்னேனே. இந்தச் சூடாமணியைக் கண்டவுடன் நீ சொல்லும் ஸகல வார்த்தைகளையும் நம்புவார்”, என்றாள். பிறகு மாருதி அந்தச் சூடாமணியை எடுத்துக் கொண்டு, ஸீதையை நமஸ்கரித்து, தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றியதால் ஐயலக்ஷ்மி பிரகாசிக்கும்படி போகப் புறப்பட்டார்.

தன் தேகத்தை வளர்த்து, வேகத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டு உயரக் கிளம்பத் தயாராயிருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து ஸீதை ‘நான் ராமனைப் போல் பார்த்து வந்த சூடாமணியையும் கொடுத்து விட்டு, இவனையும் போகவிட்டு எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்? இவன் என் நாதனை எப்பொழுது காண்பானோ? அவர் எப்பொழுது இங்கே வருவாரோ? அவருடைய தரிசனம் எனக்கு எப்பொழுது கிடைக்குமோ? எப்பொழுது என் துக்கம் தீருமோ?’ என்று முகம் வாடி, மெய் சோர்ந்து, கண்ணீர் பெருக, குரல் தழுதழுக்க, “ஆஞ்ஜநேய! ஸிம்ஹத்தைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளான ராம லக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீவனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் மற்ற வானரர்களையும் நான் க்ஷேமம் விசாரித்ததாகச் சொல். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராகவன்

என்னை எப்படிச் கரையேற்றுவாரோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது உன் கடமை. ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நான் அனுபவிக்கும் தீவிரமான இந்தச் சோகத்தையும் இந்த ராக்ஷஸிகள் என்னை அதட்டி உபத்திரவிப்பதையும் நன்றாகச் சொல்ல வேண்டும். நீ போகும் வழியில் உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்றாள். இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையின் விருத்தாந்தையும் அவள் சொன்ன ஸமசாரத்தையும் தெரிந்து கொண்டு, தான் வந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் திரும்பிப்போக யத்தனிக்கையில், செய்யவேண்டிய காரியம் கொஞ்சம் பாக்கியிருப்பதாகத் தோன்றிற்று. ஆகையால் அதை யோசிப்பதற்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்.

ஸ ராஜ்யத்ர்யா ப்ரதீவீத்தார்த:
கப்: க்ருதார்த: பரீஹ்ருஷ்ட சேதா: |
அல்பாவஸௌம் ப்ரஸயீக்ஷய கார்யம்
தீபரம் ஹ்யுதீசீம் மநஸா ஜகாம || (25)

ஸ-41: ஹனுமார் அசோகவனத்தை அழித்தது

ஸ வாக்பீ: ப்ரபஸ்தாபீ: கமீஷ்யந் பூஜீதஸ்தயா |
தஸ்மா த்ஜேபா த பாக்ரம்ய சீந்தயாமாஸ வாகநர: || (1)

இப்படி ஸீதை சிறந்த வார்த்தைகளால் தன்னைக் கொண்டாட, ஆஞ்ஜநேயர் திரும்பிப் போக நிச்சயித்து, அங்கிருந்து அப்புறம் சென்று யோசித்தார். “ஸீதையைக் கண்டுபிடிப்பது, ராவணனுடைய இருப்பிடத்தைக் தெரிந்து கொள்வதென்ற இரண்டு காரியங்களைச் செய்ய நிச்சயித்தேன். ஸீதையைக்கண்டு பேசினேன். இனி ராவணனுடைய இருப்பிடத்தைக் தெரிந்து கொள்வதில் கொஞ்சம் பாக்கி இருகிறது. லங்கையையும் அதிலுள்ள ஸகல ஸ்தலங்களையும் நன்றாகப் பரிசோதித்தேன். ஆனால் ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலங்களையும், ராவணனுடைய அந்தரங்க அபிப்பிராயத்தையும் அறியவில்லை. அதற்கு ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் தண்டோபாயமே சிரேஷ்டம். ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஸாமதானம் செய்ய முடியாது; அளவற்ற ஐசுவரியத்தையுடையவர்களை திரவியத்தைக் கொடுத்து வசப்படுத்த முடியுமா? பலக் கொழுப்படைந்தவர்களுக்குள் கலஹம் செய்விப்பது ஸாத்தியமில்லை. யுத்தத்தில் ஐயமும் அபஜயமும் நிச்சயமில்லை யாகையால், ஒரு பொழுதும் அந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடாதென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் பலசாலிக்கு ஸகலமும் ஹிதமாகவே முடியுமென்றபடி, ஒப்பற்ற பல பராக்கிரமமுள்ள எனக்கு அபஜயமென்பது ஒருநாளும் இல்லை. ஆகையால் என் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்குப் பராக்கிரமமே தகுந்த உபாய மென்று எண்ணுகிறேன்.

இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. வீரர்களெல்லாரும் யுத்தத்தில் மடிந்த பிறகுதான் இந்த ராக்ஷஸர்கள் கொஞ்சமாவது அழிவார்கள். ஆனால், ‘ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து ராவணனுக்குமிடத்தை அறிந்து வா’ என்று என்னை ஸுகீவன் ஆக்ஞாபித்தார். அதைத் தவிர வேறு காரியங்களைச் செய்வது தோஷமல்லவா என்றால், உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்வதில், அதற்கு விரோதமில்லாமல் அனேக காரியங்களை முடிப்பவனே திறமையுள்ளவன். அல்ப காரியத்தை முடிப்பதற்கும் ஓரே ஸாதனத்தை நம்பியிருக்கக் கூடாது? அனேக ஸாதனங்களை ஸித்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்டவனல்லவா காரியத்தை ஸாதிப்பான்? பெரிய

காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ? ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலங்களையும் யுத்தத்தில் எனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள தாரதம் யத்தையும் நன்றாக அறிந்து கொண்டு மஹாராஜாவினிடத்தில் திரும்பிச் சென்றாலொழிய அவருடைய கட்டளை பூர்த்தியாகுமா? லங்கையையும் அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களையும் பற்றி என்னைக் கேட்டால் நான் என்ன பதில் சொல்வேன். ஆகையால் எனக்கும் இங்குள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸுலபமாய் யுத்தம் நேரும் உபாயத்தைத் தேடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் ராவணனுக்குத் தன் ஸைன்யத்தின் பலத்திற்கும் என் பலத்திற்கும் பேதம் தெரியும். பிறகு ராக்ஷஸ ராஜனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் ஸேனைத் தலைவர்களையும் எதிர்த்து, அவனுடைய பலத்தையும் ஸீதையைப் பற்றி அவன் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தையும் நன்றாக அறிந்து கொண்டு திரும்பிப் போவேன்.

இந்த அசோகவனம் விசித்திரமான விருக்ஷங்களாலும் கொடிகளாலும் பார்ப்பவர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கவர்கின்றது. தேவேந்திரனுடைய நந்தனமென்ற தோட்டமும் இதற்கு ஈடாகுமோ? காட்டுத் தீ உயர்ந்த மரங்களைப் பற்றுவதுபோல் இந்தக் கொடிய ராக்ஷஸனுடைய தோட்டத்தை நாசம் செய்தால் அவனுக்குக் கடும் கோபமுண்டாகும்; என்னைக் கொல்ல அனேக ஸைன்யங்களை அனுப்புவான்; அவர்களுக்கும் எனக்கும் கோர யுத்தம் நடக்கும். அந்த ராக்ஷஸப் படைகளை என் வீரியாக்னியால் கொளுத்திவிட்டுக் கிஷ்கிந்தைக்குச் செல்வேன்' என்று ஆலோசித்து மாருதி வாயு பகவானைப் போல் கோபம் கொண்டு, தன் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தைப் பிரயோகித்து துடைகளின் சண்டவேகத்தால் மஹாவிருக்ஷங்களை முறிக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்தப்புரத்திலுள்ள மரச்சோலையை அழித்தார். நானாபக்ஷிகளாலும் மரங்களாலும் விளங்கும் அந்த வனத்திலுள்ள விருக்ஷங்களை முறித்தார்; தடாகங்களை உடைத்தார்; கிரீடாபர்வதங்களைப் பொடி செய்தார்; பறவைகள் பயந்து கூச்சலிட்டன; மரம் கொடிகள் வாடி வதங்கின; தாமரை முதலிய புஷ்பங்கள் காய்ந்து கருகின; அந்தச் சோலை காட்டுத் தீ பற்றி அழிந்ததுபோல் விகாரமாய்க் காணப்பட்டது. கொடிகள் ஆதாரமற்று, பயத்தால் திகைத்து நிற்கும் பெண்களைப்போல தோன்றின. கிரீடா கிருஹங்களும், கல் மண்டபங்களும், ஸாதாரண கட்டடங்களும் கொடிகளால் அமைக்கப்பட்ட கிருஹங்களும் அழிந்தன; மஹாஸர்ப்பங் களும் துஷ்ட மிருகங்களும் மடிந்தன; அந்தக் தோட்டம் உருவழிந்தது. வாடாத நானா மரம் கொடிகளுடன் ஸீதைக்குக் காவலாயிருந்த அந்தத் தோட்டம் மாருதியின் வீரியத்தால் அழிக்கப்பட்டு, முறிந்து விழுந்த விருக்ஷங்களால் சோகம் தாங்காமல்

தலைசாய்ந்து கிடப்பதுபோல் காணப்பட்டது. இப்படி ராக்ஷஸாதிபதியின் மனத்தைப் புண்படுத்தி ஹனுமான் தான் ஒருவனே அனேக ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நிச்சயித்து உத்ஸாஹலக்ஷ்மியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு தோட்டத்தின் வெளி வாசலில் காத்திருந்தார்.

**ஸ தஸ்ய க்ருத்வார்த பதேர் மஹாகப்:
மஹத்வ்யஸீகம் மநஸோ மஹாத்மந: |
யுயத்ஸ ரேகோ பஹூப்ர் மஹாபலை:
பர்யா ஜ்வலம்ஸ்தோரண மாஸ்தீத: கப்: || (௨௧)**

ஸ-42: ராவண கிங்கரர்களைக் கொன்றது

தத: பகஜீநீநாஜேந வ்ருகைபங்க ஸ்வஜேநந ச |
பயுஷஸ் த்ராஸ ஸம்ப்ராந்தா: ஸர்வே ஸங்கா நிவாஸீந:॥ (1)

பகலிகளின் கூச்சலாலும் மரங்கள் முறியும் சப்தத்தாலும் லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. மிருகங்களும் பகலிகளும் திகிலடைந்து நான்கு திக்குகளிலும் ஓடி ஊளையிட்டன. ராக்ஷஸர்களுக்கு அநேக அபசகுனங்கள் தோன்றின. அங்கிருந்த ராக்ஷஸிகள் திடீரென்று விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில் அசோகவனம் அழிந்ததையும், ஒரு வானரவீரன் அட்டஹாஸம் செய்வதையும் கண்டார்கள். ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைப் பயமுறுத்த எண்ணிக் கோரமான பெரியரூபத்தை எடுத்தார். மஹாபர்வதத்தை யொத்த தேகத்தையும் ஒப்பற்ற பலத்தையும் உடைய அந்தவானர வீரனைக் கண்டு, ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைப் பார்த்து, “இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து எதற்காக வந்தவன்? உன்னுடன் இவன் எப்படிப் பேசலாயிற்று? உன்னிடத்தில் என்ன சொன்னான்? பயப்படாமல் சொல்” என்று கேட்டார்கள்.

ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய தேகத்தையுடைய அந்தப் பதிவிரதை, “பயங்கரமான ரூபமெடுக்கக் கூடிய ராக்ஷஸர்களின் தந்திரங்களை என்னால் அறியமுடியுமோ? இவன் யாரோ? என்ன செய்வானோ? உங்களுக்கே நன்றாய்த் தெரியும். பாம்பின் கால் பாம்பிற்கல்லவா தெரியும்? இதிலென்ன ஸந்தேகம்? உங்களைப் போலவே நானும் இவனைக்கண்டு பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். இவனைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ராக்ஷஸன் வந்திருக்கிறான் என்றே நினைக்கிறேன்” என்றாள்.

ஸீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் நான்கு புறங்களிலும் ஓடி மறைந்தார்கள். சில விவகார முகமுள்ள ராக்ஷஸிகள் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி அந்தக் கோர ரூபமுள்ள வானர வீரனைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். “ஸ்வாமி! ஒரு குரங்கு நமது அசோகவனத்தில் வந்து ஸீதையுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசிற்று. இப்பொழுதும் அந்தேயே இருக்கிறது. அதன் பராக்கிரமத்திற்கோ அளவில்லை. நாங்கள் பலவிதமாய்க் கேட்டும் ஸீதை அதைப் பற்றி யாதொன்றும் சொல்லவில்லை. இந்திரனுடைய தூதனோ?

குபேரனுடைய தூதனோ? ஸீதையைக் தேடுவதற்கு ராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனோ? அப்புதமான ரூபமுள்ள அந்தக் குரங்கு நானா விருகங்களும் மிருகங்களுமுள்ள அழகான அந்தப்புரத் தோட்டத்தைச் சின்னாபின்னமாக்கி விட்டது. ஸீதை இருக்குமிடத்தைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் நாசமாயிற்று. ஸீதையைக் காப்பாற்றுவதற்கோ அல்லது சிரமத்தாலோ தெரியவில்லை? அதற்கு அது ஒரு சிரமமா? அவளை ரக்ஷிப்பதற்காகவே அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும். அவளிருக்குமிடத்தில் அழகான துளிக்களோடும் புஷ்பங்களோடும் விளங்கும் சிம்சுபாவிருகத்தை அது தொடவே இல்லை. பயங்கரமான பராக்கிரமமுடையது ஸ்வாமி! பயங்கரமான ரூபத்துடன் கூடிய அந்த வானரனைத் தாங்களே தண்டிக்கும்படி ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும். அவன் ஸீதையுடன் ரஹஸ்யமாகப் பேசியிருக்கிறான். நமது வனத்தையும் அழித்திருக்கிறான். கணக்கில்லாத ராக்ஷஸ ஸைன்யங்களுக்குத் தாங்கள் அதிபதியல்லவா? தாங்கள் மனத்தால் விரும்பிய இந்த ஸீதையுடன் பேசியும் ஒருவன் உயிருடனிருப்பது தகுமா?” என்று தெரிவித்தார்கள்.

அதைக் கேட்டு பிரதாபலங்கேசுவரன் கோபத்தால் கண்கள் சுழல, அக்னியில் ஆஹூதி செய்ததுபோல் ஜ்வலித்தான். எரியும் இரண்டு இடங்களிலிருந்து எண்ணெய்ச் சுடர் கொதித்து விழுவது போல் கோபாவேசம் கொண்ட அவனுடைய நேத்திரங்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பலபராக்கிரமத்தில் தனக்கு ஸமமான கிங்கரர்களென்று பெயர் பெற்ற ராக்ஷஸவீரர்களை அழைத்து ஹநுமானைச் சிக்ஷிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். பலசாலிகளான அந்த எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்களும் பல ஆயுதங்களுடன் அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார்கள். பெரிய வயிறு பற்களுடையவர்கள்; கோர ரூபமுள்ளவர்கள்; மஹாபலவான்கள்; யுத்தம் செய்வதில் ஆசை கொண்டவர்கள்; ஆஞ்ஜநேயரைப் பிடிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள்; தோட்டத்தின் வாசலில் தயாராய் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த வானரவீரனை நெருங்கி, விட்டில் பூச்சிகள் நெருப்பில் விழுவதுபோல் அதிவேகமாய் அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள். விசித்திரமான கதாயுதங்களாலும், தங்கபிடி கட்டின பரிகை, ஸூரியகாந்தியுள்ள பாணங்கள், இருப்புலக்கைகள், பெரிய கத்திகள், சூலம், பிராஸம், எறிவல்லயம், கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் மாருதியை அடித்தார்கள். தேஜஸாலும் காந்தியாலும் ஜ்வலிக்கும் வாயுபுத்திரனும் பெரிய மலையைப்போல் அசையாமல் நின்று, பூமியில் வாலை அடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தார். பிறகு தன் சரீரத்தை மிகவும் பெரிதாய்ச் செய்து கொண்டு லங்கை கிடுகிடுகென்று நடுங்கும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். சுற்றிலுமிருந்த பர்வதங்களிலிருந்து

ஆயிரமடங்காய் எதிரொலியுண்டாக, ஆகாசத்தில் பறந்த பகைகள் மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்தன.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் அந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, “பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற ராமனுக்கும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனுக்கும் ராகவனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்கர்வ மஹாராஜாவுக்கும் ஸமமானவர்களுண்டோ? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் இக்ஷ்வாகு குலதிலகரான ராமமூர்த்திக்கு நான் அடிமை; என் பெயர் ஹநுமான்; சத்ருஸையங்களுக்குக் காலன்; வாயு பகவானுடைய புத்திரன்; கற்களாலும் விருஷங்களாலும் யுத்தம் செய்கிறவன்; ராக்ஷஸர்களை ஆயிரக்கணக்காய் மடிப்பேன்; உங்கள் அரசனான ராவணனைப் போல் ஆயிரம் ராக்ஷஸர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் எனக்கு ஈடோ? உங்களுடைய காவல்களைக் கடந்து இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, ஸீதையை நமஸ்கரித்து, அவளுடைய விருத்தாந்தத்தை அறிந்து, நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு ஸுகமாய்த் திரும்பிப் போவேன்” என்று கார்ஜித்தார்.

அந்தச் சப்தத்தால் ராக்ஷஸர்கள் பயந்து, ஸந்தியா காலத்து மேகம்போல் ஆகாசத்தை அளாவி நிற்கும் ஆஞ்ஜநேயரைக் கண்டு நடுங்கினார்கள். ஆனாலும் ராவணனுடைய கடுமையான உத்தரவால் இவனுடன் நாம் யுத்தம் செய்வது நமக்கு நன்மையா என்ற ஸந்தேகம் தீர்ந்து, பயங்கரமான பலவித ஆயுதங்களால் மாருதியை அடித்தார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்டு ஹநுமான் நான்கு புறங்களிலும் பார்க்கையில், வாசற்படிக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையைக் கண்டு, அதைப் பிடுங்கி, கையிலெடுத்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார். கருடன் காந்தி பொருந்திய ஸர்ப்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் செல்வது போல் ஹநுமான் அந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தார். இப்படி ராவணன் அனுப்பிய கிங்கர்களை நாசம் செய்து மறுபடியும் எவர் யுத்தத்திற்கு வருவார்களென்று வாசற்படியின் மேல் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதற்குள் சில ராக்ஷஸர்கள் மாருதியைக் கண்டு பயந்து யுத்தம் செய்யாமல் ராவணனிடத்திற்கு ஓடி, கிங்கர்கள் நாசமடைந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு அந்த ராக்ஷஸேசுவரன் கண்களை உருட்டி விழித்து, நிகரில்லாத பராக்கிரமசாலியும் யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவனுமான ஜம்புமாலியை அனுப்பினான். (இவன் ராவணனுக்கு முக்கிய மந்திரியான பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரன்).

ஸ ராக்ஷஸநாம் நீஜதம் மஜாத்பலம்

நிபரம்ய ராஜா பரீவ்ருத்த லோகந: |
ஸமாதிதேபராப்ரதிமம் பராக்ரமே
ப்ரஹ்ஸ்தயத்ரம் ஸமரே ஸுதுர்ஜயம் || (43)

ஸ-43: மாருதி உப்பரிகையை இடித்தது

தத: ஸ கிங்கராந் ஹத்வா ஹநுமாந் த்யாந மாஸ்தீத: |
வநம் பக்நம் மயா கைத்ய ப்ராஸாஹீதா ந வீநாஸீத: || ௩)

அதற்குள் ஹநுமான், ‘கிங்கரர்களைக் கொன்றேன். அசோக வனத்தை அழித்து விட்டேன். ஆனால் தேவகிருஹம் போன்ற இந்த உப்பரிகையை அழிக்கவில்லையே. இதையும் நாசம் செய்து என் பலத்தைக் காட்டுகிறேன்’ என்று நிச்சயித்து மேருமலையின் சிகரத்தைப் போல் உன்னதமான அந்த உப்பரிகையின்மேல் தாவி நின்று, ஸூரியனுக்கு எதிராக வேறு ஸூரியன் உதித்ததுபோல் தேஜஸால் ஜ்வலித்தார். (ஒரே காலத்தில் இரண்டு ஸூரியர்கள் காணப்படுவது ராஜ்யத்திற்கு கேஷமக் குறைவு) அங்கிருந்து பாரியாத்திரமென்ற குல பர்வதத்தைப் போல் தன் ரூபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, ஜயலக்ஷ்மியால் விளங்கி, லங்கை அதிரும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். அது கேட்போர் செவிகளைத் துளைத்தது; ஆகாசத்திலிருந்து பக்ஷிகள் சுருண்டு விழுந்தன; அந்த உப்பரிகையைக் காப்பவர்களும் மெய் மறந்தார்கள். “ராக்ஷஸர்களே! அஸ்திரவித்யையில் நிகரற்ற ரகுவீரனுக்கும் மஹாபலவானான லக்ஷ்மணனுக்கும் ராமனால் காப்பாற்றப்படும் ஸ்கர்வ மஹாராஜாவுக்கும் நிகருண்டோ? ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் இக்ஷ்வாகு குல சிரேஷ்டனான ராமமூர்த்திக்கு நான் அடிமை; என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்; சத்ருக்களுக்கு மிருத்யு; பாறைகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் ராக்ஷஸர்களை ஆயிரக்கணக்காய்க் கொல்கிறவன்; ஆயிரம் ராவணன்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் எனக்கு ஈடாவார்களோ? உங்களால் காக்கப்பட்ட இந்த லங்கையில் பிரவேசித்து, உங்களுக்குத் தெரியாமல் ஸீதையுடன் பேசிவிட்டு, உங்களுக்கெதிரேயே இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, நான் வந்த காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பப் போகிறேன்” என்று அந்த உப்பரிகையின் விமானத்திலிருந்து அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார்.

அதைக் கேட்டு அதைக் காப்பவர்கள் பல ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு மாருதியைச் சூழ்ந்து நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அவரை அடித்தார்கள். கங்காப் பிரவாகத்தில் பெரிய விஸ்தாரமான சுழியைப்போல் அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஆஞ்ஜநேயரைச் சுற்றிச் சுற்றி ஸஞ்சரித்தது. அப்பொழுது அந்த வானரவீரன் இவர்களுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தம் செய்கிறதென்று கோபம் கொண்டு, பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்து அந்த உப்பரிகையின் ஒரு பெரிய ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைச் சமற்றுவதுபோல் கரகர

வென்று அதைச் சுழற்றினார். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த ஸ்தம்பத்துடன் மற்ற ஸ்தம்பங்கள் இடிபட்டு நெருப்புப் பிடித்து அந்த உப்பரிகை முழுவதும் வெந்து போயிற்று. அதைக் கண்டு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அஸுர்களை நாசம் செய்வதுபோல் மாருதி ராக்ஷஸக் கூட்டத்தை நாசம் செய்து, ஆகாசத் திலிருந்து கொண்டு, “எங்களுடைய மஹாராஜாவான ஸுகீவன் ஸீதையை தேடுவதற்காக ஸகல திக்குகளிலும் கணக்கில்லாத வானர வீரர்களை அனுப்பியிருக்கிறார். அவர்கள் என்னைப்போல் பலவான்கள், தைரியசாலிகள். மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுகிறவர்கள். சிலர் பத்து யானைகளின் பலமுள்ளவர்கள்; சிலர் நூறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர் ஓகம் (ஒரு வித எண்) இப்படிப் பலவிதமான பலத்தையுடையவர்கள்; சிலர் பலத்தில் வாயுபகவானுக்கு ஸமமானவர்கள்; சிலர் அளவற்ற பலமுடையவர்கள். பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாயுடைய கணக்கில்லாத வானர ஸையங்களால் சூழப்பட்டு ஸுகீவ மஹா ராஜா உங்களெல் லோரையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசம் செய்யப் போகிறார். ரகுவீரனுடன் பகைத்துக் கொண்டு அந்த மஹாத்மாவின் கோபத்திற்குப் பாத்திரமான பிறகும் இந்த லங்கை இருக்குமோ? நீங்களும். இருப்பீர்களோ? உங்கள் பிரபுவான ராவணன் இருப்பானோ?” என்று கர்ஜித்தார்

தேநயமஸ்தீ புரி: லங்கா ந யுயம் ந ச ராவண:|
யஸ்மாதி ஷ்வாகு நாத்தேந பத்தம் வைரம் மஹாத்மநா || (23)

ஸ-44: ஜம்புமாலி வதம்

ஸந்திஷ்டோ ராக்ஷஸந்திரண ப்ரஹ்ம தஸ்ய ஸுதோ பஸீ |
ஜம்புமாலீ மஹா தம்ஷ்டிரோ நிர்ஜகாம தநுர்தர ர: || (1)

அதற்குள் பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஜம்புமாலி ராவணனால் உத்திரவு செய்யப்பட்டு ஆயுதபாணியாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பெரிய கோரப்பற்களை யுடையவன்; சிவந்த மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டவன்; குண்டலங்களையும் ஹாரங்களையும் தரித்துக்கொண்டு கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு கடுங்கோபத்துடன் மலைபோல் நடந்து வந்தான். யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன்; இந்திர தனுஸைப் போன்ற வில்லையும் சிரேஷ்டமான பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வஜ்ராயுதம் விழுந்ததுபோலும் இடிஇடித்தது போலும் வேகமாய் நானேற்றினான். அதனால் ஸகல திக்குகளும் மூலைகளும் ஆகாசமும் நடுங்கிற்று. கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ரதத்தில் ஏறி வரும் ஜம்புமாலியைக் கண்டு மாருதி வேகம் கொண்டு, இவனுடன் கொஞ்சநேரம் யுத்தம் செய்யலாமென ஸந்தோஷித்து ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். பருத்த புஜங்களையுடைய அந்த ராக்ஷஸனும் தோரணவாசலின் குறுக்கு மரத்தின் மீதுள்ள அந்த வானர வீரனைக் கண்டு, வரும்பொழுதே முகத்தில் ஒரு அர்த்த சந்திர பாணத்தாலும் தலையில் ஒரு கர்ணியாலும் புலங்களில் பத்து நாராசங்களாலும் அடித்தான். (கர்ணி: யானையின் மாவெட்டியைப்போல் நுனியையுடைய அம்பு) அப்பொழுது சூரிய கிரணத்தால் தாக்கப்பட்டு மலர்ந்திருக்கும் தாமரையைப் போல் ஆஞ்ஜநேயரின் சிவந்த முகம் பாணங்களால் அடிபட்டு விளங்கிற்று. ரத்தத் துளிகளால் சிவந்த அவருடைய சிவப்பான முகம் சிவப்புச் சந்தனத் துளிகளால் நிறைந்த பெரிய தாமரை ஆகாசத்தில் மலர்ந்தது போலிருந்தது. ஜம்புமாலியின் பாணங்களால் அடிபட்டு ஹநுமான் கோபம் சொண்டு, இவனை முடிக்கும் வழி என்ன என்று சுற்றிலும் பார்க்கையில் ஓரிடத்தில் ஒரு பெரிய பாறையைக் கண்டார். பலவான்களுக்குள் பலவானான மாருதி அதைப் பெயர்த்து ராக்ஷஸன் மேலெறிய, அவன் அதைப் பத்து பாணங்களால் உடைத்தான். சண்ட மாருதத்தைப்போல் வேகமுள்ள அந்த வானரவீரன் தன் எண்ணம் வீணானதைக் கண்டு, உன்னதமான ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக் கரகரவென்று சுழற்றினார். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் நான்கு பாணங்களால் அதைத் துண்டித்து, ஹநுமானைத் தோளில் ஐந்து பாணங்களாலும் மார்பில் ஒரு பாணத்தாலும் மார்பின் மத்தியில் பத்து பாணங்களாலும் அடித்தான். அந்த வானர சிரேஷ்டன் தேகமெங்கும் அம்புகள்

தைக்க, கடும் கோபத்துடன் முன்னிருந்த இருப்புலக்கையை எடுத்து அதி வேகமாய்ச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலசாலி; நிகரற்ற வேகமுடையவர்; அந்த ஆயுதத்தைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் சுழற்றி ஜம்புமாலியின் விஸ்தாரமான மார்பை நோக்கி எறிந்தார். அதற்குப் பிறகு ஜம்பு மாலியின் தலையாவது கைகளாவது முழங்கால்களாவது வில்லாவது பாணங்களாவது தேராவது கோவேறு கழுதைகளாவது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. மஹாபலவானான ஜம்புமாலி ஆஞ்ஜநேயரால் அடிபட்டுப் பொடிப்பொடியாய்ப் பூமியில் விழுந்தான் பலசாலிகளான கிங்கரர்கள் மடிந்ததையும் ஜம்புமாலி நாசமடைந்ததையும் ராவணன் கேட்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, மஹாபராக்கிரமசாலிகளான தனது மந்திரி புத்திரர்களை நோக்கி, “அந்தத் துவட்டக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

**ஸ ரோஜ ஸம்வர்த்தித தாம்ர லோசந:
ப்ரஜஸ்த புத்ரே நிஜதே மஜாபலே |
அமாத்ய புத்ரா நதிவீர்ய விக்ரமாந்
ஸமாதீதேயஸஸ் நிஸாசரேயஸ்வர: || (௨௨)**

ஸ-45: மந்திரி குமாரர்களின் வதம்

ததஸ்தே ராக்ஷஸந்த்ரேண சோத்தா மந்த்ரீணாம் ஸ்தா: |
நீர்யயுர் பவநாத் தஸ்மாத் ஸப்த ஸப்தார்க் வர்சஸ: || (1)

அக்னியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ஏழு மந்திரி புத்திரர்களும் ராவணனால் ஏவப்பட்டு ஸபையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். மஹாபலவான்கள்; அஸ்திரவியை தெரிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர்கள்; ஒருவர்க்கொருவர் ஜயிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுபவர்கள்; அளவற்ற பராக்கிரமசாலிகள்; கணக்கில்லாத வீரர்களால் சூழப்பட்டு, ஸ்வர்ணமயமான ஜன்னல்களாலும் கொடிகளாலும் பாவட்டாக்களாலும் விளங்கி மேகத்தைப்போல் சப்திக்கும் பெரிய ரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு, உருக்கின தங்கத்தால் செய்த வில்லுகளை நானேற்றி டங்காரம் செய்துகொண்டு, மின்னல்கள் பாயும் மேகங்களைப்போல் ஸுலபமாய் ஜயிப்போம் என்ற ஸந்தோஷத்துடன் வெளிக்கிளம்பினார்கள். அவர்களுடைய தாய்களும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் பலசாலிகளான கிங்கரர்களே மடிந்தார்களென்பதைக் கேட்டு சோகத்தால் துடித்தார்கள். அந்த மந்திரி புத்திரர்கள், 'நான் முந்தி நான் முந்தி' என்று மேல் விழுந்து தோரண வாசற்படி மேலிருக்கும் ஹநுமானுக்கு ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். மழைக்காலத்து மேகங்கள்போல் பாணங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டு, இடிபோல் குமுறுகின்ற ரதங்களுடன் ஆஞ்ஜநேயரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர் தேகமெங்கும் பாணவர்ஷத்தால் நிறைந்து, மழைத் தாரைகளால் மூடப்பட்ட மஹாபர்வதம்போல் விளங்கினார். நிர்மலமான ஆகாசத்தில் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு அந்த மந்திரி புத்திரர்களுடைய பாணங்களின் குறியையும் ரதங்களின் வேகத்தையும் பிரயோஜனமில்லாமல் செய்தார். வானவில்லால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேகங்களுடன் வாயுபகவான் ஆகாசத்தில் விளையாடுவதுபோல், மாருதி ஆகாசத்தில் அந்த வில்லாளிகளுடன் விளையாட்டு யுத்தம் செய்துகொண்டு விளங்கினார். பிறகு பயங்கரமான ஒரு சப்தமிட்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை பயத்தால் நடுங்கச் செய்து, அதிவேகமாய் அவர்களுக்கு நடுவில் பாய்ந்தார். சிலரைக் கைகளால் அறைந்து கொன்றார்; சிலரைக் கால்களால் உதைத்தார்; சிலரை முஷ்டியால் குத்தினார்; சிலரை நகங்களால் கிழித்தார்; சிலரை மார்பால் இடித்தார்; சிலரைத் துடைகளால் மோதினார்; சிலர் அவருடைய ஸிம்ஹநாதத்தால் பூமியில் விழுந்தார்கள். இப்படி மந்திரி புத்திரர்கள் இறந்து பூமியில் விழுந்ததைக் கண்டு, அந்த ஸைன்யம் முழுவதும் பயம் பிடித்து மூலைக்கு

மூலை ஓடிவிட்டது. யானைகள் விகாரமாய் வீறிட்டன; குதிரைகள் பூமியில் சுருண்டு விழுந்தன; த்வஜம் குடை முதலியவைகள் முறிந்து ரதங்கள் பூமியெங்கும் கிடந்தன; வழியிலுள்ள ஆறுகளில் ரத்தப் பிரவாகம் ஓடிற்று; லங்கை நகரம் முழுவதும் விகாரமான சப்தங்களால் நிறைந்தது.

மஹாபலவானும் பிறரால் தடுக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலியுமான மாருதி, பெயர் பெற்ற அந்த ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று இன்னும் பலசாலிகளிருந்தால் ஒருகை பார்ப்போம் என்று அந்த வாசற் படியில் இருந்தார்.

**ஸ தாந் ப்ரவ்ருத்தாந் விந்ஜாத்ய ராக்ஷஸாந்
மஹா பலர்ஷண்ட பராக்ரம: கப்: |
யுயுத்ஸரந்யை: புந்ரேவ ராக்ஷஸை:
தமேவ வீரேய ஜகாம தோரணம் || (17)**

ஸ-46: பஞ்சஸேனாதிபதிகளின் வதம்

ஐதாந் மந்தர் ஸுதாந் புத்த்வா வாநுரண மஹாத்மநா |
ராவண: ஸம்வ்ருதாகார: சுகார மதி முத்தமாம் || (1)

தன் மந்திரி புத்திரர்கள் ஆஞ்ஜநேயரால் மடிந்தார்களென்று கேட்டு, ராவணன் தான் ஸமான்யக் குரங்கென்று நினைத்திருந்த மாருதியிடத்தில் தனக்குண்டான பயத்தை வெளிக்காட்டாமல், மிகுந்த தைரியத்துடன் வேறு யோசனை செய்தான். விருபாக்ஷன் யூபாக்ஷன் துர்த்தரன் பிரகஸன் பாஸகர்ணனென்ற ஐந்து ஸேனாதிபதிகளை அழைத்து, ஹநுமானைப் பிடித்து வரும்படி உத்திரவு செய்தான். அவர்கள் வீரர்கள்; யுத்த நீதியில் தேர்ந்தவர்கள்; சண்டையில் வாயுவேகமுள்ளவர்கள். அவர்களைப் பார்த்து ராவணன், “ஸேனாதிபதிகளே! கணக்கில்லாத சதுரங்க ஸைன்யங்களுடன் செல்லுங்கள். அந்தக் குரங்கை நான் சொல்லுகிற விதமாக சிக்ஷியுங்கள். அதன் ஸமீபத்தில் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் செல்லுங்கள். தேச காலங்களுக்கு விரோதமாய் நடக்கும் அந்தக் குரங்கின் சேஷ்டைகளை நிறுத்துங்கள். அதன் செய்கைகளை நான் நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்கையில் அது ஒருக்காலும் குரங்கல்ல என்று தோன்றுகிறது. இந்திரனோ மற்ற எவரோ நமக்குக் கெடுதி செய்யக் கடுந்தவத்தால் இந்த மஹா பலமுள்ள பெரிய பிராணியை ஸிருஷ்டித்து விட்டிருக்கிறார்கள். நாகர்களும் யக்ஷர்களும் கந்தர்வர்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மஹரிஷிகளும் உங்களாலும் என்னாலும் பலதடவை ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நமக்கு ஏதாவது கெடுதி செய்வது ஆச்சரியமில்லையே. ஆகையால் எப்படியாவது அந்தக் குரங்கைப் பிடித்து வாருங்கள். புத்தியிலும் பராக்கிரமத்திலும் அளவிற்கு மிஞ்சிய அந்தக் குரங்கை ஸாமான்யமென்று அலக்ஷ்யம் செய்யக் கூடாது. வாலியையும் ஸுகீவனையும் மஹாபலசாலியான ஜாம்பவானையும் ஸேனாதிபதியான நீலனையும் த்விவிதன் முதலிய மற்ற வானரர்களையும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் அதிக பராக்கிரம சாலிகளானாலும் அவர்களுடைய ஸஞ்சாரமும் தேஜஸும் பராக்கிரமமும் புத்தியும் ஸத்வமும் உத்ஸாஹமும் இப்படியல்ல. இந்தப் பெரிய ஐந்து நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியது. ஆகையால் நீங்கள் எப்படியாவது இதை ஜயிக்க வேண்டியது. இந்திரனும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்றப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் உங்களுக்கு முன்னிற்க முடியாதென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் யுத்தத்தில் ஜயமும் அபஜயமும் நிச்சயமல்ல.

ராஜநீதியை அறிந்து யுத்தத்தில் ஜயம் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் தன்னை நன்றாய் ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பிரதாபவீரர்கள் அரசனுடைய உத்திரவை அங்கீகரித்துத் தேர்களோடும் மதயானைகளோடும் மஹாவேகமுள்ள குதிரைகளோடும் ஸகல ஸைன்யங்களோடும் தீக்ஷணமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக வெளிக் கிளம்பினார்கள். பால ஸூர்யனைப் போல தன் தேஜஸாகிற கிரணங்களால் சூழப்பட்டு பிரகாசிக்கும் ஆஞ்ஜநேயர் அந்த தோரணவாசலின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர் உத்ஸாஹத்திலும் ஸத்வத்திலும் பலத்திலும் புத்தியிலும் வேகத்திலும் ரூபத்திலும் நிகரில்லாதவர். நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பயங்கரமான ஆயுதங்களுடன் ராக்ஷஸர்கள் அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள். துர்த்தரன், கருநெய்தல் புஷ்பத்தைப்போல் காந்தியுள்ள ஐந்து பாணங்களால் அவருடைய தலையில் அடித்தான். அவை இரும்பால் செய்யப்பட்டவை; உக்ரமானவை; பச்சை வர்ண முள்ளவை ஹிருதயத்தைப் பிளக்கக்கூடியவை. உடனே மாருதி ஸகல திக்குகளும் பிளக்கும்படி கர்ஜித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினார். பிறகு துர்த்தரனென்ற வீரன் ரதத்திலிருந்து இடைவிடாமல் அவர்மேல் பாணங்களை வர்ஷித்தான். மழைக்காலத்தின் முடிவில் காற்று நீருண்ட மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல் பாண வர்ஷங்களைப் பொழிகிற துர்த்தரனை மாருதி தன் வேகத்தால் தடுத்தார். பிறகு அவன் தன்னை மிகவும் உபத்திரவிப்பதைக் கண்டு, ரூபத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு, மஹாவேகத்துடன் ஆகாசத்தில் வெகுதூரம் கிளம்பி அவனுடைய தேரில் இடிக்கூட்டங்கள் மலையில் விழுந்தாற்போல் சீக்கிரமாய்க் குதித்தார். உடனே அந்தத் தேர் ஏர்க்கால் முறிந்து தூளாயிற்று; எட்டுக் குதிரைகளும் இறந்தன; துர்த்தரனும் பிணமாய்ப் பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக் கண்டு பிறரால் ஜயிக்கமுடியாத யூபாக்ஷனும் விருபாக்ஷனும் வெகு ரோஷம் கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து, முத்கரமென்ற ஆயுதத்தால் மார்பில் அடித்தார்கள். கருடனைப் போன்ற பலபராக்கரமமுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களுடைய வேகத்தை அடக்கி, மறுபடியும் பூமியில் குதித்து, ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவ்விரண்டு ராக்ஷஸர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்.

அதைக் கண்டு பிரகஸன் ஒரு பட்டாக்கத்தியுடனும் பாஸகர்ணன் கூர்மையான நுனியையுடைய சூலாயுதத்துடனும் ஆஞ்ஜநேயர் மேல் பாய்ந்து யுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களால் தேகமெங்கும் காயப்பட்டு ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட மயிர்களுடன் மாருதி பால ஸூரியனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்தார். பிறகு

ஒரு பர்வத சிகரத்தை அதில் வளிக்கும் விருகங்கள் மிருகங்கள் துஷ்ட ஜந்துக்களுடன் அலக்ஷ்யமாய்ப் பிடுங்கி, அதனால் அந்த ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்று, மற்ற ஸைன்யங்களையும், குதிரைகளால் குதிரைகளையும், யானைகளால் யானைகளையும், காலாட்களால் காலாட்களையும், ரதங்களால் ரதங்களையும், தேவேந்திரன் அஸுர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்தது போல் மடித்தார். அடிபட்ட யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் முறிபட்ட ரதங்களாலும் அந்த யுத்த பூமியில் போக வழியில்லை. இப்படி அந்த வானர சிரேஷ்டன் பஞ்சஸேனாதிபதிகளையும் அவர்களுடைய வாஹனங்களையும் ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து பிரளயகால மிருத்யுவைப் போல் மறுபடியும் அந்த வாசற்படியின்மேல் உட்கார்ந்து சற்று இளைப்பாறினார்.

**தத: கப்ஸ்தாந் த்வஜ்நீபதீந் ரக்ஷை
ந்ந்நத்ய வீராந் ஸபலாந் ஸவாஹநாந் |
ஸமீக்ஷ்ய வீர: பரீக்ருஷ்ய தோரணம்
க்ருதக்ஷண: கால இவ ப்ரஜாக்ஷயே ||**

ஸ-47: அக்ஷகுமாரனுடைய வதம்

ஸேநாபதீந் பஞ்ச ஸ து ப்ரமாயீதாந்
ஹநாமதா ஸாநுசுராந் ஸவாஹநாந் |
ஸமீக்ஷ்ய ராஜா ஸமரோத்த தோந்முகம்
குமாரமகைம் ப்ரஸமைகைதாக்ர த: || 1)

இப்படி ஒரு வானரனால் பஞ்சஸேனாதிபதிகளும் எஸன்யமும் நாசமடைந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவர்களில் யாரை அனுப்பலாமென்று பார்க்கையில், தன் குமாரனான அக்ஷன் மாருதியோடு யுத்தம் செய்து அவரைப் பிடித்துவர ஆவல் கொண்டவனாய் முகத்தைத் தூக்கினான். அதைக் கண்டு ராவணனும் கண் ஜாடையால் “போய் வா” என்று அவனை உத்தரவு செய்ய அவன் ஸபையிலிருந்து வெளியிற் சென்றான். அவன் பிரதாபசாலி; பிராம்மண சிரேஷ்டர்களால் ஹோமம் செய்து வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ஸ்வார்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்தி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உருக்கிவிட்ட தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு பாலஸூரியனைப் போலப் பிரகாசிக்கும் பெரிய ரதத்திலேறி ஆஞ்ஜநேயரிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். தேவதைகளுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடைய அந்த அக்ஷகுமாரனுடைய ரதம் கடுந்தபஸால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஜன்னல்களை உடையது. ரத்னத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் அழகு பொருந்தினது. மனோவேகமுள்ள எட்டுக் குதிரைகள் பூட்டினது. தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் தடுக்க முடியாதது. யாதொரு ஸஹாயமுமில்லாமல் செல்லக்கூடியது. ஸூரியனைப்போன்ற காந்தியையுடையது. ஆகாசத்தில் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியது. அதில் அம்பறைகளும் எட்டுச் கத்திகளும் சக்தி தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களும் வரிசையாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தன. இப்படி யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸகல பதார்த்தங்களாலும் நிறைந்து ஸூரியனைப் போலும் சந்திரனைப் போலும் மஞ்சள் நிறமும் வெண்மையுமுள்ள கடிவாளங்களையுடைய அந்த திவ்யரதம் அகாசத்தில் ஸூரியன் உதித்தது போல் ஸித்தமாய் நிற்கக் கண்டு அக்ஷகுமாரன் அதிலேறி யுத்த பூமிக்கு வந்தான். இப்படிக் குதிரை யானை ரதம் காலாட்கள் இவைகளுடைய சப்தத்தால் ஆகாசமும் பூமியும் இதிலுள்ள பர்வதங்களும் நடுநடுங்க, யுத்தகளத்தில் இன்னும் யார் வருகிறானென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஹநுமானுடைய ஸமீபத்தில் வந்தான்.

பிறகு ஸிம்ஹத்தைப்போல் நேத்திரங்களையுடைய அந்த ராக்ஷஸன், ஸகல பதார்த்தங்களையும் நாசம் செய்யும். காலாக்னியைப் போல் ஜ்வலிக்கின்ற அந்த வாயுபுத்திரனைக் கண்டு, 'என்ன ஆச்சரியம்! இந்த ஒரு குரங்கு பயமில்லாமல் நமது நகரத்தில் பிரவேசித்து இவ்வளவு ஸைன்யங்களையும் விளையாட்டாய்க் கொண்டு எவ்வளவு அலக்ஷ்யமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறது!' என்று பரபரப்புடன் மாருதியிடத்தில் கௌரவம் வைத்து அவரை உற்றுப் பார்த்தான். மஹா பலவானும் புத்திசாலியுமாகையால், அக்ஷகுமாரன் ஹநுமானுடைய தேகத்தையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அவருடைய செய்கைகளால் ஊஹித்து, தனது பலபராக்கிரமத்தையும் ஒப்பிட்டு, இவனை ஜயிப்போமென்று நிச்சயம் கொண்டு, பனி நீங்கனவுடன் உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் உக்ரமான தேஜஸால் விருத்தியடைந்தான். பிறகு அவருடன் யுத்தம் செய்ய நிச்சயித்து, அவர் பிறரால் தடுக்கமுடியாத பராக்கிரமசாலி என்று கண்டு, கோபப் பரவசனாக அமரிக்கையாய் யுத்தம் செய்ய ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, ஆஞ்ஜநேயரை மூன்று கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான். அவர் கொஞ்சம் கூட சிரமமில்லாமல் யுத்தம் செய்துகொண்டு, சத்ருக்களை ஜயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால் கர்வமடைந்திருப்பதைக் கண்டு, 'இன்றைக்கு எனக்கு ஸுரியான யுத்தவீரன் கிடைத்தான்' என்று ஸந்தோஷப்பட்டு வில்லையும் பாணங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, மறுபடியும் மாருதியை உற்றுப்பார்த்து பதக்கங்கள் குண்டலங்கள் முதலிய ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட பராக்கிரமசாலியான அக்ஷகுமாரன் அதிசீக்கிரமாய் மாருதிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தான்.

பிறகு, தேவர்களும் அஸுரர்களும் பயத்தால் நடுங்கும்படி அவ்விருவர்க்கும் யுத்தம் நேர்ந்தது; அதற்கு உபமானம் சொல்ல முடியாது. அதைக் கண்டு பூரி நடுங்கிற்று; ஸூரியன் பயந்து மறைந்தான்; காற்று அடிக்கவில்லை; மலைகள் அசைந்தன; ஆகாசத்தில் பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று; ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று; அக்ஷகுமாரன் மஹாவீரன்; பாணங்களின் லக்ஷ்யத்தை அறிவதிலும் அவைகளைத் தொடுப்பதிலும் பிரயோகிப்பதிலும் நிபுணன்; தங்கக்கட்டுகளுடன் இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான மூன்று பாணங்களைக் கடும் விஷமுள்ள மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் ஹநுமானுடைய தலையில் பிரயோகித்தான். உடனே ரத்தப் பிரவாஹத்தால் அந்த வானரவீரனுடைய தேகம் நனைந்தது; அவர் கண்களைக் கோபத்தால் உருட்டி விழித்துப் பால ஸூரியனைப் போல் சிவந்து, பாணங்களாகிற கிரணங்களால் சூழப்பட்டு விளங்கினார். ராவணேசுவரனுடைய புத்திரன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும் வில்லையும் தரித்துத் தன்னுடன் யுத்தத்திற்கு வந்து நிற்பதைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்தாலும் யுத்த ஆவேசத்தாலும் பூரித்தார்.

உத்தராயணத்தில் மத்யாஹ்ன காலத்தில் மந்தர பார்வதத்தின் உச்சியிலிருந்து லோகத்தைக் கொளுத்தும் ஸூரியனைப்போல், ஹநுமான் கோபத்தாலும் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் நிறைந்து, நேத்திரங்களிலிருந்து பறக்கும் நெருப்புப் பொறிகளால் அக்ஷகுமாரனையும் அவனுடைய வாஹனங்களையும் ஸைன்யத்தையும் எரித்தார். பிறகு அக்ஷகுமாரனென்ற காளமேகம் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லாகிற இந்திரதனுஸால் பிரகாசித்துக்கொண்டு, ஹநுமானென்ற பர்வதத்தில், பாணங்களான மழைத்தாரைகளைப் பெய்தது. மஹாமேகங்களுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடைய மாருதி, அக்ஷகுமாரன் யுத்தத்தில் தீரனாய் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அவனுடைய வீரியமும் தேஜஸும் விருத்தியடைவதைக் கண்டு இன்று நல்ல யுத்தம் நடக்குமென்று ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தார். காட்டில் புல்லால் மூடப்பட்ட பெருங்கிணற்றில் மத்யானை வீழ்வது போல் அக்ஷகுமாரன். பாலயத்தால் கர்வமடைந்து, யுத்தம் செய்வதில் தனக்கு நிகரில்லை என்ற கொழுப்புடன். வரவரக் கோபத்தால் கண்கள் ரத்தம்போல் சிவக்க, யுத்தத்தில் நிகரில்லாத ஆஞ்ஜநேயரை எதிர்த்தான். பாணவர்ஷத்தால் அவரை மறைக்க, மாருதி மேகம்போல் கர்ஜித்துப் புஜங்களையும் துடைகளையும் பயங்கரமாய் தட்டிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். உடனே பிரதாபசாலியான அந்த ராக்ஷஸ் வீரன் ரதத்தைச் செலுத்திக் கார்மேகம் பார்வதத்தில் சிலைகளை வார்ஷிப்பதுபோல் அந்த வானர வீரன்மேல் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான்.

மனோவேகமுள்ள மாருதி அதைக் கண்டு கோபம் மேலிட்டு அவைகளைத் தன்மேல் படாமல் உபாயமாய்த் தப்பித்துக் கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் காற்றைப்போல் ஸஞ்சரித்து ஆகாசமார்க்கத்தில் உலாவினார். அக்ஷகுமாரன் வில்லை வளைத்து யுத்தாவேசம் கொண்டு சிரேஷ்டமான பல பாணங்களால் ஆகாசத்தை மறைப்பதைக் கண்டு, அவனை மெச்சி, 'இவ்வளவு சாதாரீயமாய் யுத்தம் செய்வனை ஜயிக்கும் வழி என்ன?' என்று யோசித்தார். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் மிகவும் தைரியமாய் அவரைப் புஜங்களுக்கு நடுவில் பாணங்களால் பிளக்க, ஆஞ்ஜநேயர் பேரிடிபோல் கர்ஜித்து, யுத்த ரஹஸ்யத்தை நன்றாயறிந்தவராகையால் அந்தச் சிறுவனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றி சற்று யோசித்து 'பாலஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் இந்த ராக்ஷஸன் மஹாபலவானாய்த் தோன்றுகிறான்; வயதில் சிறுவனாயிருந்தாலும் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள் செய்யமுடியாத ஆச்சரியங்களைச் செய்கிறான். ஸகலயுத்த தந்திரங்களையும் நன்றாக அறிந்து பிரயோகிக்கிறான். இவனைக் கொல்ல எனக்கு மனமில்லை. இவன் மஹா தைரியசாலி; பராக்கிரமத்தில் சிறந்தவன்; அமரிக்கையாய் யுத்தம் செய்கிறவன்; மிகுந்த பொறுமையுள்ளவன்; தேவகணங்களும் மஹரிஷிகளும் யுத்த முறைகளில் இவனுடைய

சௌரியத்தைக் கண்டு ஸந்தேகமில்லாமல் மெச்சுவார்கள். இவனுடைய பராக்கிரமம் உத்ஸாகமும் வரவர விருத்தியாகின்றன. கொஞ்சம்கூட பயமில்லாமல் எனக்கெதிரே வந்து நின்று யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். கண்சூசாமல் என்னைப் பார்க்கிறான். மனோவேகமுடைய இந்தச் சிறுவன் பராக்கிரமத்தால் தேவாஸுரர்களின் ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச் செய்வான். கூணத்திற்கு கூணம் இவனுக்கு யுத்தத்தில் வீரியம் விருத்தியடைகின்றது. இவனை நான் அலக்யம் செய்தால் எப்படி ஜயிக்கமுடியும்? ஆகையால் இவனைச் கொல்லவேண்டியது அவசியம். வரவரப்பற்றி எரியும் நெருப்பை அலக்யம் செய்யலாமா?’ என்று சத்துருவின் பராக்கிரமத்தை இவ்விதமாய் ஊஹித்து, தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் நிச்சயித்து, அவனைக் கொல்வதில் புத்தியைச் செலுத்தினார். அவனுடைய ரதத்தில் எட்டுக் குதிரைகள் கட்டியிருந்தன. அவை பலத்தால் கொழுத்து, வாயு வேகமுள்ளவைகளாய், பலவித நடைகளிலும் பழகி, ரதத்தை அலக்யமாய் இழுக்கக் கூடியவை.

முதலில் இவனை ரதமில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று, ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாசமார்க்கத்தில் இருந்து கொண்டே கைகளால் அவைகளை அறைந்து கொன்றார். உடனே அந்தத் திவ்வியரதம், ஏர்க்கால் முறிந்து, கொடிகளறுந்து, குதிரைகள் மடிந்து, பூமியில் விழுந்தது. அப்பொழுது மஹாரதனான அக்ஷகுமாரன் அந்தத் தேரைவிட்டு வில்லையும் கத்தியையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆகாசத்தில் பாய்ந்து, யோகாப்பியாஸத்தால் ஸ்தூலதேகத்தை விட்டுத் திவ்விய தேகத்துடன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகும் முனியைப்போல் விளங்கினான். வாயுவின் பராக்கிரமத்தையுடைய வாயுபுத்திரன், தன் தகப்பனும் கருடனும் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசவீதியில் பயமில்லாமல் தன்னை எதிர்த்து வரும் அந்த ராக்ஷஸவீரனை ஸமயம் பார்த்து நெருங்கி, அவனுடைய கால்களை இறுகப் பிடித்து, கருடன் ஸர்ப்பத்தைச் சுழற்றுவதுபோல் அவனைப் பலவிதமாய்ச் சுழற்றி தன் பிதாவின் பலத்தைப் பிரயோகித்து, அவனை அடித்து நொறுக்கித் தேய்த்து பிண்டமாக்கி பூமியில் வீசி எறிந்தார். புலங்கள், துடைகள், இடுப்பு, கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் நொறுங்கி, கட்டுகள் தளர்ந்து, ரத்தம் பெருக, அக்ஷகுமாரன் பூமியில் விழுந்து உயிரை விட்டான்.

இப்படி ஹநுமான் அவனை அடித்து முறித்துத் தேய்த்து ராவணனுடைய ஹிருதயத்தைக் கலக்கினார். மஹரிஷிகளும் கிரஹ தேவதைகளும் மஹாவிரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும் பூதங்களும் யக்ஷர்களும் பன்னகர்களும் தேவர்களும் இந்திரனும் ஆச்சரியம் மேலிட்டு ஆஞ்ஜநேயரைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார்கள் ரதத்தைப் போல் சிவந்த

நேத்திரங்களையுடையவனும் இந்திர புத்திரனான ஜயந்தனைப்போல்
தேஜஸ்வியுமான அக்ஷகுமரானை இவ்விதமாய்க் கொண்டு, ஹநுமான்
உத்ஸாஹம் மேலிட்டு மறுபடியும் அந்த வாசற்படியின் மேல் பிரளயகால
மிருத்யுவைப்போல் நின்றார்.

**ந்நத்ய தம் வஜ்ரஸ்தோபம ப்ரபம்
குமாரமகைம் கைதஜோபமகைணம் |
தமேவ வீரோ பீ ஜகாம தோரணம்
க்ருதகைண: கால இவ ப்ரஜாகையே | (38)**

ஸ-48: ஹநுமார் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டது

தத: ஸ ரக்ஷாத் பதீர் மஹாத்மா
ஹநுமதார்க்ஷே நீஹதே குமாரசு |
மந: ஸமாதாய ததேநந்த்ரகஸ்யம்
ஸமாதீ தேஸாநந்த்ரஜீதம் ஸகோஜம் || (1)

இப்படி அக்ஷகுமாரன் மாருதியால் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு, ராவணன் தன் துக்கத்தை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமல் மனத்தைத் தெரியப்படுத்திக்கொண்டு, வீரியத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமமான இந்திரஜித் என்ற தன் குமாரனை வெகு கோபத்துடன் ஆக்ஞாபித்தான். “குழந்தாய்! உனக்கு பிரஹ்மாஸ் திரத்தின் ரஹஸ்யம் தெரியும்; ஆயுதவியையின் மார்மங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் உன்னைப் போன்றவர்கள் இல்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் உன் பெயரைக் கேட்டால் அலறுகிறார்கள். தேவர்களையும் இந்திரனையும் நீ முறியடித்தது லோகப் பிரஸித்தமல்லவா? பிரஹ்மதேவரைக் கடுந்தபஸால் ஆராதித்து ஸகல அஸ்திரங்களையும் பெற்றிருக்கிறாய். யுத்தத்தில் அஸுரர்களும் இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்ட தேவகணங்களும் உன் அஸ்திரபலத்தின் முன் நிற்க முடியவில்லை. மூன்று லோகங்களிலுள்ளவர்கள் யாராயினும், ஹரிஹராதிகளாயிருந்தாலும் உன்னுடன் யுத்தம் செய்து கஷ்டத்தை அடையாதவர்களில்லை. புஜபலத்தாலும் கடுந்தபஸாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொண்டு தேசகாலங்களின் பேதங்களை அறிந்த மஹாபுத்திமான் நீயே. யுத்தங்களில் உன் பராக்கிரமத்திற்கு முடியாத காரியம் கிடையாது. யுத்த ஆலோசனையில் உன் புத்திக்கெட்டாத விஷய முண்டோ? மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் உன் தேகபலத்தையும் அஸ்திரபலத்தையும் அறியார்களா? தபோபலத்திலும் அஸ்திரபலத்திலும் யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்திலும் என்னைத் தவிர உனக்கு ஈடில்லை. ஆகையால் உன்னை யுத்தத்திற்கு அனுப்புவதால் ஜயம் நிச்சயமென்று என் மனம் கவலையற்றிருக்கிறது. நான் அனுப்பின கிங்கர்களும் ஜம்புமாலியும் வீரர்களான மந்திரி குமாரர்களும் ஐந்து ஸேனாதிபதிகளும் அவர்களுடன் சென்ற அளவற்ற சதுரங்கபலமும் முடிவில் உன் அருமைக் தம்பியான அக்ஷனும் அல்பக்குரங்கால் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால், எனக்கு உன்னிடத்திலிருக்கும் நம்பிக்கை அவர்களிடத்தில் இல்லவேயில்லை.

ஒரு குரங்கு, தனியாய், ஸஹாயரில்லாமல், வெகு ஜாக்கிரதையாய் காக்கப்பட்ட நமது லங்கையில் பயரில்லாமல் பிரவேசித்து, இவ்வளவு வீரர்களைக் கொன்றதையும், அவனுடைய ஸூக்ஷ்மபுத்தியையும் அபாரபலத்தையும் சக்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் நீ நன்றாக ஆலோசித்து, உனது சக்தியையும் ஸத்வத்தையும் நன்றாய் ஆலோசித்து, உன் பலத்திற்குத் தகுந்த வேகத்தை விருத்தி செய்து கொள். அஸ்திர ரஹஸ்யங்கள் உன்னைப்போல் யாருக்காவது தெரியுமா? இதுவரையில் நீ ஜயிக்காத சத்துருக்களுண்டோ? நீ இந்தக் குரங்கை ஸமீபித்தவடன் உன் ஸேனை நாசமடையாதபடி. பலத்தையும் சத்துருபலத்தையும் நன்றாக ஆலோசித்து, ஜயமுண்டாகும்படி யுத்தத்திற்கு ஆரம்பம் செய். வீரசிரேஷ்ட! பெரிய ஸைன்யத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு அவனை ஜயிக்கலாம் என்று எண்ணாதே; அவைகளை ஒரு க்ஷணத்தில் மடித்துவிடுவான். வஜ்ராயுதத்தால் அவனைக். கொல்ல நினைக்காதே; அவனுடைய ஸத்வத்திற்கு அது ஒரு பொருட்டா? வாயுவிற்கும் இவனுடைய வேகம் கிடையாது; திடீரென்று எந்தக் திக்கிலிருந்தாவது பாய்ந்து அடிப்பவனிடத்தில் வஜ்ராயுதத்தால் பிரயோஜனமென்ன? ஸமீபத்தில் வரும் பொழுது முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்வேனென்றால், காலாக்கனியைப் போன்றவனை முஷ்டிகளால் அடிக்கமுடியுமோ? ஆகையால் நான் இதுவரையில் சொல்லிவந்த விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து பார். நீ உத்தேசித்த காரியம் ஸித்தியாகும் பொருட்டு, மனத்தைச் சிதறவிடாமல் நிறுத்தி, வில்லை எடுத்துக்கொண்டு திவ்வியாஸ்த்திரங்களின் மந்திரங்களை தியானம் செய்துகொண்டே போ. எப்படியாவது ஜயத்துடன் திரும்பி வா. அஸ்திரபலத்தால் அவனைக் கட்டலாமே தவிர வேறு விதத்தால் முடியாது. ‘இவ்வளவு பயங்கரமான சத்துருவிடத்தில் என்னைப் போன்று சிறுவனை அனுப்பிப் பரீக்ஷப்பதைக் காட்டிலும் தாங்களே செல்லக்கூடாதா?’ என்றால், பரிவாரங்களிருக்கையில் அரசன் அவர்களை அனுப்பாமல் தானே யுத்தத்திற்குப் போவது ராஜதர்மமல்ல; அவைகளை அனுஷ்டிக்கும் எனக்கும் அழகல்ல. மேலும், யுத்தத்தில் ஸகல ஆயுதங்களையும் பிரயோகிப்பதில் உன்னைப் போன்றவன் இல்லை என்று எனக்குத் தெரியும். மேலும், யுத்தத்தில் சத்துருக்களை நாசம் செய்து ஜயமடைவது நமக்கு அழகல்லவா? இப்படிப்பட்ட ஸமயத்தை விட்டுவிடலாமோ? ஆகையால் உன்னை அனுப்பினேன்” என்றான்.

பராக்கிரமத்தில் தேவர்களைப் போன்ற இந்திரஜித் ஸாமான்ய பலவானா? மஹாவீரன். ராவணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, யுத்தம் செய்ய ஆவல் கொண்டு பிதாவைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தான். அவனுடைய பந்துக்களும் மித்திரர்களும் கொண்டாட, யுத்தம் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவனாய் வெகு

உத்ஸாஹத்துடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பிரதாப லங்கேசுவரனுடைய மூத்த குமாரன்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களை உடைய வன்; மஹாதேஜஸ்வி; தைரிய லக்ஷ்மியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பர்வ காலங்களில் பொங்கும் மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல், அட்டஹாசம் செய்துகொண்டு வெளிக் கிளம்பினான். இந்திரனைப்போன்ற இந்திரஜித் நான்கு ஸிம்ஹங்கள் பூட்டின உத்தம ரத்தத்தில் ஏறிச் சென்றான். அவை வேகத்தில் கருடனைப் போன்றவை; ஒன்றிற் கொன்று ஸமமானவை; வெளுத்த கூர்மையான பற்களையுடையவை; அந்த ரதம் எங்கும் தடையின்றிச் செல்லக் கூடியது. வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனும், அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் நிகரில்லாதவனுமான இந்திரஜித், திவ்விய ரதத்தின்மேல் ஹநுமானிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அவர் ரத கோஷத்தையும் வில்லின் நானோசையையும் கேட்டு, நமக்குத் தகுந்த சத்துரு வருகிரானென்று அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். யுத்த சாஸ்திரத்தில் நிபுணனான ராவண குமாரன் அதற்குள் பெரிய வில்லையும் எஃகால் செய்யப்பட்ட நுனிகளையுடைய கூர்மையான பாணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி வந்தான். இப்படி யுத்தத்தில் உத்ஸாஹம் கொண்டு ஆயுதபாணியாய் இந்திரஜித் வருகையில் ஸகல திக்குகளும் கலங்கின; மிருகங்கள் பயங்கரமாய்க் கத்தின; அந்த அற்புதமான யுத்தத்தைப் பார்க்க நாகர்களும் யக்ஷர்களும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷிகளும் கிரஹதேவதைகளும் நக்ஷத்திரதேவதைகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஆகாச வீதியில் நின்றார்கள். பக்ஷிகள் இன்று நமக்கு நல்ல ஆஹாரம் கிடைக்குமென்று உரக்கக் கூவின.

அப்பொழுது தன்னை நோக்கி ரதத்தில் ஏறிவரும் இந்திரஜித்தைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் ஸிம்ஹநாதம் செய்து சரீரத்தை விருத்தி செய்துகொண்டார். இந்திரஜித்தும் தன் திவ்விய ரதத்திலிருந்துகொண்டு வில்லை வளைத்து இடிபோல் நானோசை செய்தான். பிறகு கடும் வேகமுடையவர்களும் மஹா பலசாலிகளும் யுத்த விஷயங்களில் ஸந்தேக மற்றவர்களுமான ஆஞ்ஜநேயரும் இந்திரஜித்தும் எப்பொழுதும் விரோதிகளான தேவாஸுர சிரேஷ்டர்களைப்போல் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார்கள். பிரஸித்தமான வில்லாளியும் மஹா ரதனும் சூரனும் யுத்தத்தில் ஆசையுள்ளவனுமான ராவண புத்திரன் பிரயோகிக்கும் பாணங்களை மாருதி தடுத்துக்கொண்டும் சரீரத்தை வரவரப் பெருக்கிக்கொண்டும் ஆகாசமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரித்தார். பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் தங்கக்கட்டுகளாலும் இறகுகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட நிமிர்ந்த பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை நீண்டு வெகு கூர்மையாய்ச் சத்துருக்களின்மேல் வஜ்ராயுதத்தைப்போல் வேகமாய் விழுந்து கொல்லும். பேரி மிருதங்கம் தப்பட்டை முதலிய வாத்தியங் களுடைய சப்தத்தையும்

ரதத்தின் கர்ஜனையையும் நானோசையையும் ஸைன்யங்களின் கோஷத்தையும் கேட்டு, ஹநுமார் மறுபடியும் உயரக் கிளம்பி, வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனான இந்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பாணங்களைத் தன்மேல் விழாமல் செய்து கொண்டு, அவைகளுக்கு நடுவில் புகுந்து புறப்பட்டு, வீரியத்தையும் பலத்தையும் விருத்தி செய்து கொண்டார். அந்த ராக்ஷஸன் பாணப் பிரயோகம் செய்த பொழுது கைகளை நீட்டி அவைகளை விலக்கிக் கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினார். இருவரும் அளவற்ற வேகமுள்ளவர்கள்; யுத்த விஷயத்தில் நிபுணர்கள்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைக் கண்டு ஸகல பூதங்களும் ஆச்சரியமடைந்தன. இந்திரஜித் ஹநுமானுடைய மர்மத்தை அறியமுடியவில்லை; இருவரும் தேவதைகளைப் போல் பராக்கிரமசாலிகள்; அவர்கள் செய்யும் யுத்தம் பிறரால் ஸகிக்க முடியாமலிருந்தது. இந்திரஜித் மஹாபுத்திமான்; குறி வைப்பதிலும் அதை அடிப்பதிலும் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாக இருப்பவன். 'நான் பிரயோகிக்கும் பாணங்களெல்லாம் நான் நினைத்தபடி இவன்மேல் விழுகின்றன. ஆனால் இவன் எப்படியோ அவைகளுக்கு அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு வருகிறான். என்ன ஆச்சரியம்' என்று தீர்க்கமாய் யோசித்து, 'இவனைப் பாணங்களால் கொல்ல முடியாது. எப்படியாவது மூர்ச்சை அடையும்படி செய்து கட்டிக்கொண்டு போவதே சிரேஷ்டம்' என்று நிச்சயித்தான்.

பிறகு ஸகல அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்த இந்திரஜித் 'இவன் எந்த அஸ்திரங்களாலும் மரணமடையான். இவனைக் கட்டக்கூடியது பிரஹ்மாஸ்திரம் ஒன்றே' என்று கண்டு, மாருதியின் மேல் அதைப் பிரயோகித்து அவரைக் கட்டிவிட்டான். உடனே அவர் செயலற்று மூர்ச்சையடைந்து பூரியில் விழுந்தார். சற்று நேரம் கழித்துக் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டுப்பட்டிருப்பதையும், அதனால் தன் வேகம் அடங்கினதையும், தனக்கு முன்பு பிரஹ்மா கொடுத்திருக்கும் வரத்தையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார். 'பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தவிர என்னைக் கட்டக் கூடிய அஸ்திரம் வேறொன்றில்லை. இதிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொள்ள எனக்குக் கொஞ்ச காலம் சக்தி கிடையாது. இந்த ரஹஸ்யத்தை அறிந்தே இந்த ராக்ஷஸன் இதைப் பிரயோகித்திருக்கிறான். ஆகையால் லோககுருவான பிரஹ்மாவின் ஆக்களுக்கு நான் கட்டுப்பட வேண்டியது. இந்த அஸ்திரத்தின் வீரியமோ எல்லையற்றது. ஆனால் எனக்கு யாதொரு உபத்திரவம் நேராதென்றும் இதற்கு ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் நான் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் இதிலிருந்து விடுபடுவேன். பிரஹ்மா இந்திரன்

வாயு முதலியவர்கள் என்னை ரக்ஷிக்கையில், இந்த அஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டிருந்த போதிலும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பயமில்லை; இந்த ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போவதும் எனக்கு லாபம் தான். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனுடைய குணங்களையும் பராக்கிரமத்தையும் நன்றாக அறியலாம்' என்று அசைவற்றிருந்தார்.

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ஸமீபத்தில் வந்து சணல் கயிறுகளாலும் மரவுரிகளாலும் அவரை இறுக்கிக் கட்டி மிரட்டினார்கள். மாருதி தீர்க்கமான ஆலோசனையுள்ளவர்; தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய் நிச்சயித்துக்கொண்டவர்; எவ்வித சத்துருக்களையும் அலக்ஷ்யமாய்க் கொல்லக்கூடியவர்; ஆகையால் மிகவும் பயந்தவர் போல் சேஷ்டையற்று, 'ஒருவேளை ராவணன் என்னைப் பார்க்க விரும்பி வரவழைப்பான்' என்ற நம்பிக்கையால் சத்துருக்கள் தன்னைக் கட்டுவதையும் உபத்திர விப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. சணல் கயிற்றால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டார். அதனால் கட்டப்பட்டிருக்கும் பொழுது வேறொன்றைக் கொண்டு கட்டினால் அந்த அஸ்திரத்தின் வீரியம் போய்விடும். ஹநுமார் சணல் கயிறால் கட்டப்பட்டவுடன் பிரஹ்மாஸ்திரத் திலிருந்து விடுபட்டார் என்றறிந்து, மஹாபுத்திமானான இந்திரஜித், 'ஐயோ! இந்த அஸ்திரத்தைப் பிரயோத்திருக்கும் பொழுது வேறொன்றால் கட்டக் கூடாது என்ற மந்திர ரஹஸ்யம் இந்த மூடர்களுக்குத் தெரியவில்லையே! அருமையான அஸ்திரம் வீணாயிற்றே! என் உத்தேசமும் நிறைவேரறாமற் போயிற்றே! இந்த அஸ்திரம் வீணான பிறகு வேறு பிரயோஜனப்படாதே! சிரமப்பட்டு செய்த இந்தப் பெரும் காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டார்களே! பிரஹ்மாஸ்திரத்தை மறுபடியும் பிரயோகிக்க முடியாது. இவன் அதிலிருந்து விடுபட்டபோதிலும் கட்டுப்பட்டவன் போல் காட்டிக் கொள்கிறான். இதன் ரஹஸ்யம் எனக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று கிளம்பி எல்லோரையும் நாசம் செய்தாலும் செய்வான்' என்று கவலை கொண்டான்.

ஹநுமான் தான் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், ராக்ஷஸர்கள் தன்னைக் கட்டி இழுப்பதையும் தடிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடிப்பதையும் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு அவரை ராவணனுக்குமிடத்திற்குக் கொண்டு போனார்கள். அங்கே இந்திரஜித், "நமது ஸைன்யங்களையும் ஸேனாதிபதிகளையும் கொன்று அசோக வனத்தை அழித்த குரங்கைப் பாருங்கள்?" என்று ராவணனுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் மாருதியைக் காட்டினான். ஆனால் அவர் பிரஹ்மாஸ் திரத்திலிருந்து விடுபட்டும் ஏதோ காரணத்தால் கட்டுப்பட்டவர் போலிருக்கிறாரென்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மயங்கின மதயானையைப் போல் கட்டுப்பட்டுக்

கிடக்கும் அந்த வானர சிரேஷ்டனை ராக்ஷஸர்கள் ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அங்கிருந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் மாருதியைப் பார்த்து, “இவன் யார்? யாரைச் சேர்ந்தவன்? எங்கிருந்து வந்தான்? இங்கே என்ன காரியம்? இவனுக்கு வேண்டியவர்கள் இவ்விடத்தில் யார்?” என்று பலவிதமாய் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு அவரைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, “நமது பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் கொன்று நம்மை அவமானம் செய்த இந்தத் துஷ்டக் குரங்கைக் கொல்லுங்கள், கொளுத்துங்கள், தின்னுங்கள், சித்திரவதை செய்யுங்கள்” என்று இரைந்தார்கள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டே அந்த வானரவீரன் ராஜமார்க்கத்தைத் தாண்டிச் சென்று, ராவணனுடைய காலடியில் வயது சென்ற மந்திரிகள் உட்கார்ந்திருப்பதையும், நவரத்தினகசிதமான அந்தக் கொலுமண்டபத்தின் அழகையும் பார்த்தார். விகாரரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களால் அங்குமிங்கும் இழுக்கப்பட்ட அந்த வானர சிரேஷ்டனை மஹா தேஜஸ்வியான ராவணனும் பார்த்தான். ஆஞ்ஜநேயரும் கொஞ்சம் கூடப் பயமில்லாமல் அந்த பிரதாப லங்கேசுவரனை உற்றுப் பார்த்தார். அவன் எல்லையற்ற தேஜஸாலும் பலமும் பொருந்தி, ஸமஸ்தகிரணங்களுடன் ஜ்வலிக்கும் ஆதித்தியனைப் போல் பிரகாசித்தான். பிறகு ராக்ஷஸாதிபதி மாருதியைப் பார்த்துக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களை உருட்டி விழித்து, தன் பாதத்தடியில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களும் குலத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் முதிர்ந்தவர் களுமான மந்திரிகளை நோக்கி, “இவனுடைய வரலாற்றைக் கேளுங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். அப்படியே அவர்கள், “நீ யார்? இங்கே வந்த கராணமென்ன? இங்கே செய்ய வேண்டிய காரியமென்ன?” என்று கேட்க, ஆஞ்ஜநேயர், “நான் ஒரு தூதன். ஸுகீவ மஹாராஜாவால் அனுப்பப் பட்டேன்” என்று சொன்னார்.

யதாக்ரமம் கத: ஸ கபீர்வீப்ருஷ்ட:
கார்யார்த மார்தஸ்ய ச மூலமாஸிதௌ |
நீலவத யாமாஸ ஹரீஸ்வரஸ்ய
தூத: ஸகாபரா தஜ்ஜ மாகதோஸ்ய || (62)

ஸ-49: ராவணன் மஹிமை

தத: ஸ கர்மணா தஸ்ய விஸ்ப்ரீதா பீமவீக்ரம: |
ஹ்ருமாந் க்ரஹ தாம்ராக்ஷா ரக்ஷாதீப மவைக்ஷத || (1)

பயமில்லாமல் லங்கையில் புகுந்து சத்துருக்களைக் கலக்கின மாருதி, 'ஹா! ஹா! என்ன ஆச்சரியம்! ராக்ஷஸவீரர்களை ஒவ்வொருவராய் நாசம் செய்தால் முடிவில் ராவணன் நம்முடன் யுத்தத்திற்கு வருவான். அப்போது அவனுடைய பலத்தை அறியலாமென்று நான் செய்த யோசனை வீணாயிற்றே! இவன் ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து இறங்காமலேயே என்னைத் தன்னிடத்திற்கு வரவழைத்துக் கொண்டானே?' என்று ஆச்சரியப்பட்டார். பிறகு, அவன் ராமனுக்கு செய்த அபராதத்தையும் ஸீதையை உபதிரவித்ததையும் நினைத்துக் கோபம் தாங்காமல் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். சிரஸில் நவரத்தினகசிதமான ஸுவர்ணகிரீடம் முத்துமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கிற்று. அருமையான நவரத்தினங்களிழைத்து மனத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் விசித்திரமாய்ச் செய்யப்பட்ட ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தான். விலையுயர்ந்த வெண்பட்டை உடுத்துக்கொண்டு, கஸ்தூரி புனுகு ஜவ்வாது முதலிய பரிமளத் திரவியங்கள் கலந்த சிவப்புச் சந்தனத்தால் விசித்திரமான கோடுகளை வரைந்து பூசப்பட்டிருந்தான். ரத்தத்தைப் போல் சிவந்த இருபது கண்களால் ஆஞ்ஞநேயரைப் பயங்கரமாக உருட்டி விழித்தும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உதடுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன; குரூரமான கோரைப் பற்கள் ஜ்வலித்தன; பலவித குரூர ஜந்துக்கள் ஸஞ்சரிக்கும் சிகரங்களையுடைய மந்தரகிரியைப்போல் பத்துத் தலைகளுடன் விளங்கினான்; கறுத்த மைமலைபோல் தேக காந்தியுள்ளவன். பூர்ண சந்திரனைப் போல் நாயக மணியையுடைய முத்துஹாரம் கொக்குகளோடு கூடன மேகத்தைப்போல் மாப்பில் பிரகாசித்தது. புஜங்களில் கேயூரங்களும் தோள்வளைகளும் கட்டப்பட்டு உத்தமமான சந்தனம் பூசப்பட்டிருந்தது. அவை ஐந்து தலை நாகங்களைப் போன்ற விரல்களுடன் பருத்துத் திரண்டு விளங்கின,

அவன் உட்கார்ந்திருந்த ஆஸனம் ஸ்படிகத்தால் செய்யப்பட்டு சிரேஷ்டமான மத்தின ஸ்தம்பங்களாலும் விரிப்புகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஸர்வாலங்காரமுள்ள ரூபவதிகள் ஸமீபத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்து சாமரங்களாலும் விசிறிகளாலும் உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான்கு மஹாஸமுத்திரங்களால் இந்தப் பூமி சூழப்பட்டிருப்பதைப் போல், தூர்த்தரன், பிரஹஸ்தன், மஹா பார்ச்வன், நிகும்பன் என்ற மந்திரிகளால்

சூழப்பட்டிருந்தான். அவர்கள் மந்திராலோசனையில் சிறந்தவர்கள்; பலத்தால் கர்வம் கொண்டவர்கள்; மேலும், ராவணனுக்கு எப்பொழுதும் மங்களத்தையே தேடும் புத்திமான் களான இதர மந்திரிகள், தேவர்கள் இந்திரனைச் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் அவனைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தேஜஸாலும் காந்தியாலும் பார்ப்போர்களின் கண் கூசும்படி, மலையருவிகள் பாயும் மேருவின் சிகரத்திலிருக்கும் காள மேகத்தைப் போல் ஸிம்ஹாஸனத்தில் இறுமாந்து வீற்றிருக்கும் பிரதாபலங்கேசுவரனைப் பார்த்த மாருதி, ராக்ஷஸர்கள் தன்னை உபத்திரவிப்பதையும் மறந்து அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தார். அவனுடைய தேஜஸால் மயங்கி, 'என்ன ரூபம்! என்ன தைரியம்! என்ன ஸத்வம்! என்ன காந்தி! இவனுடைய தேஜஸுக்கும் பிரபாவத்திற்கும் அளவில்லையோ! ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தி இருக்கின்றன. இந்தப் பலவான் தர்மசாலியாக இருந்தால் இந்திரனையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் காப்பாற்றத் தகுந்தவனவல்லவா? தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸகல லோகங்களும் இவனுடைய குரூரகிருத்யங்களாலும் லோகத்தார் நிந்திக்கும் படியான நடத்தையாலும் நடுங்குகிறார்கள். இவன் கோபம் கொண்டால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை நாசம் செய்து ஸமுத்திரத்தில் தூற்றிவிடக்கூடியவன்' என்று பலவிதமாக யோசித்தார்.

**இதி சீந்தாம் பஹுவீதா மகேராத் மதிமாந் ஹரி: |
த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ப்ரபாவ மயிதிதளஜஸ: || (20)**

ஸ-50: ராவணனுக்கும் மாருதிக்கும் ஸம்வாதம்

தழுத் வீக்ஷ்ய மஹாபா ஹ: பீங்காக்ஷம் புரத: ஸ்தீதம் |
கோபேந மஹாதாவீஷ்டோ ராவக்ஷோ லோகராவண: || (1)

ஸ கல லோகங்களையும் கதற்ச் செய்யும் மஹாபலவானான ராவணன், தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் ஆஞ்ஜநேயர் மஞ்சள் வர்ணமான நேத்திரங்களுடன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக் கண்டு கோபம் கொண்டு ‘இவன் யார்? பூர்வத்தில் நான் கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்து அசைக்கும்பொழுது என்னைச் சபித்த நந்திகேசுவர பகவான் இந்த ரூபமெடுத்து. வந்திருக்கிறாரா? அல்லது பாணாஸூரன் இந்த ரூபத்துடன் வந்திருக்கிறானோ?’ என்று பலவிதமாய் யோசித்தான். பிறகு ராவணன் பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து விஸ்தாரமான அர்த்தங்களடங்கிய வார்த்தையைக் காலதேசங்களுக்குத் தகுந்தபடி சொன்னான். “இந்தத் துவட்டன் யார்? எங்கிருந்து வந்தான்? யார் அனுப்பினார்கள்? அசோகவனத்தை அழித்து ராக்ஷஸர்களை எதற்காகப் பயமுறுத்தினான்? கேள். பிறர் நெருங்கமுடியாத என் ராஜதானியில் ஏன் வந்தான்? என் ஸைன்யங்களுடன் ஏன் யுத்தம் செய்தான்? கேள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். பிரஹஸ்தன், “குரங்கே! பயப்படாதே; தைரியப்படுத்திக்கொள். உனக்குக் கேஷமமுண்டாகட்டும். இந்திரன் உன்னை இங்கே அனுப்பி இருந்தால் வாஸ்தவத்தைச் சொல். பயப்படாதே; உன்னை விட்டுவிடச் சொல்லுகிறேன். குபேரனாவது, யமனாவது, வருணனாவது, விஷ்ணுவாவது, ராக்ஷஸேசுவரனை ஜயிக்க விரும்பி, உன்னை இந்த ரூபத்துடன் இங்கே அனுப்பியிருந்தாலும் சொல். நீ ரூபத்தால் வானரனே தவிர தேஜஸாலும் பலத்தாலும் உன்னை வானரனென்று சொல்லமுடியுமோ? நிஜத்தைச் சொல்; உன்னை விட்டுவிடுவோம். பொய்யைச் சொன்னால் நீ பிழைப்பது அரிது. அரசனுடைய அந்தப் புரத்தில் எப்படிப் பிரவேசித்தாய்? சொல். எதற்காகப் பிரவேசித்தாய்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆஞ்ஜநேயர், அவனை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராவணனைப் பார்த்து, இந்திரனாவது யமனாவது வருணனாவது எனக்கு யஜமானனல்ல. குபேரனுடன் எனக்கு ஸ்நேஹமில்லை. விஷ்ணு என்னை அனுப்பவில்லை. நான் வானரன். இது என் ஸ்வயரூபம். ராக்ஷஸ ராஜனைப் பார்ப்பதற்காக இங்கே வந்தேன். அந்த உத்தேசத்துடன் அசோகவனத்தை அழித்தேன். உடனே ராக்ஷஸர்கள் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். என் தேகத்தை

ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுடன் யுத்தம் செய்தேன். தேவர்களும் அஸுரர்களும் அஸ்திரங்களும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தாதென்று பிரஹ்மா எனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க விரும்பியே பிரஹ்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் போலிருந்து இந்த ராக்ஷஸர்கள் செய்யும் உபத்திரவங்களை ஸஹித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு ராஜ காரியமாய்த் தங்களிடத்தில் வந்திருக்கிறேன். அளவற்ற தேஜஸுடைய ரகுவீரனால் நான் இங்கே அனுப்பப்பட்டேன். லங்கேசுவர! நான் சொல்லும் ஹிதமான வார்த்தை களைக் கேட்கவேண்டும்” என்றார்.

**தூதோஹமீதி விஜ்ஞேயா ராகவஸ் யாம்சிதளஜஸ: |
ஸ்ருயதாம் சாபீ வசநம் மம பத்ய மீதம் ப்ரபோ|| (19)**

ஸ-51: மாருதி ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தது

தம் ஸமீக்ஷய மஹாஸத்வம் ஸத்வவாந் ஹர்ஸத்தம: |
வாக்ய மர்தவ தவ்யகர்: தமுவாந தமராநநம் || ௨)

புராக்கரமசாலியான ஹநுமான் எல்லோரும் கண்டு நடுங்கும் பிரபாவமுள்ள ராவணனை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், தான் தனியாக இருப்பதையும் கணக்கில்லாத சத்துருக்கள் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பதையும் கவனிக்காமல், தான் சொல்லும் விஷயம் ராவணனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குமென்று தெரிந்திருந்தும் பயப்படாமல், விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னார். “லங்கேசுவர! கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் அரசு செய்யும் ஸுகீவ மஹாராஜர் என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பினார். ஸஹோதரனைப்போல் தங்களிடத்தில் பிரியம் வைத்த மஹாராஜர் தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரிக்கிறார். மஹாத்மாவாயும் தங்களுக்கு ஸஹோதரராயுமிருக்கும் அவர் சொல்லியனுப்பின விஷயங்கள் இஹபரஸாதக மானவை; தர்மம் அர்த்தமென்ற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்தவை; ஆகையால் அதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். தசரதரென்று பிரஸித்தி பெற்ற ஒரு அரசர் இருந்தார். அவர் நிகரில்லாத சதுரங்க பலத்தையுடையவர்; தேஜஸில் இந்திரனைப் போன்றவர்; பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதில் பிதாவைப் போன்றவர். அவருடைய மூத்த புத்திரனான ராமன் மஹாதேஜஸ்வி; மஹாபலவான்; எல்லோருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர்; அனுக்கிரஹிக்கவும் சிக்ஷிக்கவும் திறமையுள்ளவர்.

பெரியோர்களுடைய ஆசாரத்தை அனுஷ்டித்துப் பிதாவின் ஆக்ஞையால் ராஜ்யத்தை விட்டு, லக்ஷ்மணனென்ற தம்பியோடும் ஸீதை என்ற பாரியையோடும், தண்டகாரண்யத்தில் பிரவேசித்தார். அங்கே மஹாபதிவிரதையான ஸீதை காணாமற்போனாள். அவள் விதேஹ தேசத்தரசனான ஜனகனென்ற மஹாத்மாவின் பெண்.

பிறகு அவ்விருவரும் அவளைத் தேடிக்கொண்டு ரிசியமூக பர்வதத்திற்கு வந்து ஸுகீவ மஹாராஜாவுடன் ஸ்நேஹம் செய்து கொண்டார்கள். ஸுகீவன் ஸீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்தார். ராமன் ஸுகீவனை வானர ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்து வைக்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்தார். அப்படியே ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் கொன்று

ஸ்கர்வனை வானரர்களுக்கு அதிபதியாக்கினார். வாலியைத் தங்களுக்கு இதற்குமுன் நன்றாகத் தெரியுமே. அந்த வானர சிரேஷ்டனை ராமன் யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் அடித்தார். பிறகு, ஸத்தியவானான ஸ்கர்வன் ஸீதையைத் தேட நிச்சயித்து வானர ஸைன்யங்களை ஸகல திக்குகளிலும் அனுப்பினார். அவர்கள் பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கணக்கில்லாமல் சென்று அவளைத் தேடி வருகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கருடனைப் போன்றவர்கள்; சிலர் வாயுவைப் போன்றவர்கள். ஆகையால் அளவற்ற வேகத்துடன் எங்கும் தடையில்லாமல் செல்லக் கூடியவர்கள். என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன் ஸீதையைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வந்தேன். நகரமெங்கும் தேடிப் பார்க்கையில் ஸீதை தங்களுடைய கிருஹத்திலிருக்கக் கண்டேன்.

தாங்கள் மஹாபுத்திமான்; ஸகல சாஸ்திரங்களையும் புருஷார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்தவர்கள்; கடுமையான தவம் செய்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவர்கள். ஆகையால் பிறருடைய பத்தினிகளை அபகரித்துப் பலாத்காரம் செய்வது தங்களுக்கு நியாயமல்ல. தங்களைப் போன்ற புத்திமான்கள் தர்மத்திற்கு விரோதமாயும், பெரிய ஆபத்துகளுக்குக் காரணமாயும் வேருடன் நாசம் செய்யக் கூடியதாயும் இருக்கும் காரியங்களில் தலையிட்டுக் கொள்ள மாட்டார்களல்லவா? ராமன் கோபம் கொண்டு லக்ஷ்மணனை ஏவி அவர் பாணப்பிரயோகம் செய்தால், தேவாஸுரர்களில் யாராவது எதிரில் நிற்கமுடியுமா? ரகுவீரனுக்கு அபராதம் செய்து ஸுகமாக இருந்தவன் இந்த மூன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? ஆகையால் மூன்று காலங்களிலும் தங்களுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்யக் கூடியதும் தர்மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் ஒத்ததுமான இந்த ஹிதோபதேசத்தை அங்கீகரித்து ரகுநாதனிடத்தில் ஸீதையைக் கொண்டு போய் ஒப்புவிப்பீர்கள். வெகு சிரமப்பட்டு ஸீதையைக் கண்டு பிடித்தேன். மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களுக்கு ராம னுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸீதை சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் தவித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவளை எடுத்துவந்து இங்கே வைத்திருப்பது, ஐந்துதலை நாகத்தை மடியில் கட்டிக் கொள்வது போலாகுமென்று தங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா? அவளுடைய கற்பை அழித்துவிட்டால் பிறகு ராமனுக்கு அவளால் என்ன பிரயோஜனம் என்றால், விஷம் கலந்த அன்னத்தை வயிறு நிறைய புஜித்து ஜீர்ணம் செய்து கொள்ளமுடியுமா? தேவாஸுரர்களும் இவளைக் கொண்டுபோய் வைத்துப் பிழைக்கவும் முடியுமா? கடுமையான தவங்களையும் சிரேஷ்டமான

தர்மங்களையும் வெகுகாலம் அனுஷ்டித்துப் பெற்ற இந்த வஜ்ர தேகத்தையும் தீர்க்காயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் நாசம் செய்துகொள்வது நியாயமா?

‘நான் தபோபலத்தால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் மரணமில்லை என்ற வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன்’ என்று தாங்கள் நம்பியிருக்கலாம். ஆனால், நான் சொல்லும் விஷயத்தைக் கவனியுங்கள். ஸுக்ரீவன் தேவனல்ல, அஸுரனல்ல, ராக்ஷஸனல்ல, தானவனல்ல, பன்னகனல்ல, ஆகையால் அவனிடத்திலிருந்து எப்படி பிராணனைக் காப்பாற்றுவீர்கள்?’

‘நான் இதுவரையிலே அனேகப் பாபங்களைச் செய்திருக்கிறேன். அவைகளின் பலத்தை அனுபவிக்க வேண்டியது ஸித்தம். உன் உபதேசத்தால் பிரயோஜனமென்ன?’ என்று நினைக்கவேண்டாம். ஒருவன் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து, அனுபவிக்க முடியுமா? பிரகாசமும் இருட்டும் சேர்ந்திருக்குமா? தர்மம் ஸுகத்தையே கொடுக்கும்; அதர்மம் துக்கத்தையே கொடுக்கும்.

‘தர்மத்தால் பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறான் என்ற சுருதிப்படி, நான் பூர்வத்தில் செய்த தர்மம் அதர்மத்தை அழித்துவிடாதா? என்னை ரக்ஷிக்காதா?’ என்று எண்ணவேண்டாம். அப்படியல்ல. தாங்கள் செய்த தர்மங்களெல்லாம் ஸீதையை அபகரிப்பதற்கு முந்திச் செய்தவை. அவைகளின் பலனாய் அளவற்ற போகங்களை இதுவரையிலும் அனுபவித்தீர்கள். இனி அவைகளுக்குச் சக்தியில்லை. தாங்கள் செய்த அதர்மங்களின் பலன் பாக்கியிருக்கிறது. அது தீராத துக்கத்தைக் கொடுக்கும்; வேரறுக்கும். ஆகையால் தர்மபலத்தை நம்பி மோசம் போகவேண்டாம். அதர்மத்தின் பலத்தையும் அதிசீக்கிரத்தில் அனுபவிப்பீர்கள்.

இது ஒரு அலபக்குரங்கு சொல்லும் வார்த்தை என்று அலக்ஷ்யம் செய்ய வேண்டாம்; இதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆகையால் அதற்கு, முன்னமே விசேஷ தர்மத்தைச் செய்தால் தப்பலாம். ஜனஸ்தானத்தில் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடிந்ததையும், தங்களைச் சிறையில் வைத்த வாலி ஓரே பாணத்தால் மாண்டதையும், ராமனும் ஸுக்ரீவனும் ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டிருப்பதையும் நன்றாய் ஆலோசித்து ஹிதமான காரியத்தைச் செய்யுங்கள். இந்த லங்கையை இதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுடனும் ஸைன்யங் களுடனும் நாசம் செய்ய நான் ஒருவனே போதும். ஆனால், ரகுவீரனுக்கு அப்படிப்பட்ட உத்தேசமில்லை; ஸீதையை அபகரித்தவனை மூலநாசம் செய்வேனென்று ராகவன் வானரர்களுக்கு முன்பாக பிரதிக்கை செய்திருக்கிறார். ராமனுக்கு அபராதம் செய்து ஸாக்ஷாத் தேவேந்திரனும் பிழைப்பானோ? அப்படியிருக்கத் தங்களைப் போன்ற மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? தங்களுடைய

ஸ்வாதீனத்தில் இருக்கிறாளென்று தாங்கள் எண்ணும் ஸீதை லங்கையை முற்றிலும் நாசம் செய்ய வந்த காளராத்திரி என்ற சக்தியென்று அறியுங்கள். ஸீதையென்ற காலபாசத்தைத் தாங்களே கழுத்தில் மாட்டிக் கொள்ளவேண்டாம். தங்களை ரக்ஷிக்கும் வழியைத் தேடுங்கள். மஹாபதிவிரதையான ஸீதையின் தவத்தாலும் ராகவனுடைய கோபாக்கினியாலும் இந்த லங்காபுரி முழுவதும் எரிக்கப்படுவதைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லையோ? தங்களுடைய நண்பர் களையும் ஹிதத்தைக் கோரும் மந்திரிகளையும் பந்துக்களையும் ஸஹோதரர்களையும் புத்திரர்களையும் போகங்களையும் பாரியைகளையும் இந்த லங்கையையும் வீணாக அழிக்கவேண்டாம்.

நான் ஸமான்ய வானரனல்ல; ஸகல லோகநாதனான ராமனே என்னை அடிமையாய் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்; என்னை நம்பித் தன் அந்தப்புர காரியத்தை என்னிடத்தில் ஒப்பிவித்து இங்கே அனுப்பியிருக்கிறார்.

ஸத்தியம் தர்மம் தயை முதலிய கல்யாண குணங்களின் அவதாரமான ரகுநாயகனுடைய தாஸனான நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யாகுமோ? பஞ்சபூதங்களால் அமைக்கப்பட்டு, சராசரி ஜந்துக்களுடன் கூடியிருக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் ரகுநந்தனன் ருத்திர ரூபியாய் ஸம்ஹாரம் செய்து அப்படியே ஸிருஷ்டிக்கச் சக்தியுள்ளவர்; அவருக்குப் பிரபு ஒருவருமில்லை, அவருடைய பெயர் மஹாகீர்த்தி என்று சுருதி ஸ்மிருதிகளில் ஸித்தித்தபடி அவர் அளவற்ற கீர்த்திசாலி, தேவர்கள், அஸுர்கள், அரசர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், வித்தியாதரர்கள், கந்தர்வர்கள், உரகர்கள், ஸித்தர்கள், கின்னரர்கள், பக்ஷிகள் முதலிய ஸகல பூதங்களிலும் பராக்கிரமத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ஸமமான ராமனுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்பவன் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் கிடையவே கிடையாது. ஸகல லோகங்களுக்கும் நாயகனும் ராஜாதிராஜனுமான ராமசந்திரனுக்கு ஸஹிக்கமுடியாத அபராதத்தைச் செய்து இன்னும் பிழைத்திருக்கலாமென்று தங்களுக்கு ஸந்தேகமுண்டோ? தேவர்களும் அஸுர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதரர்களும் நாகர்களும் யக்ஷர்களும் இன்னும் மற்ற எவர்களும் மூன்று லோகங்களுக்கும் நாயகனான ராமனுடன் யுத்தம் செய்ய ஸமர்த்தர்களோ? இவ்வளவென்ன? ஒருவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று ராமன் ஸங்கல்பம் செய்தபிறகு அவரோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை இந்திரன் காப்பாற்ற முடியுமோ? மூன்று லோகங்களுக்கும் அதிபதியாயிருந்தாலும், விருத்திரன் முதலிய அஸுர்களைக் கொன்றிருந்தாலும், தன்னைப்போன்ற முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுடைய ஸஹாயத்தைப் பெற்றாலும் ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டோ? அவன் போகட்டும். 'ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம்

செய்யும் ருத்திரனால் முடியாதோ?’ என்றால், ஸம்ஹார காலத்தில் அவருக்கு அந்தச் சக்தியுண்டே தவிர மற்ற காலங்களில் கிடையாது. ‘நெற்றிக் கண்ணால் மன்மதனையும் பலவான்களான திரிபுராஸுரர்களையும் ஸம்ஹரித்தவருக்கு இது லக்ஷ்யமா?’ என்றால், அவர்கள் அபராதிகள். ஆகையால் அவர்களிடத்தில் நேத்திராக்னி பிரயோஜனப்படுமேயொழிய கல்யாணகுண பரிபூர்ணனான ராமனிடத்தில் செல்லுமோ? போகட்டும். பகவானுக்கு மூத்தபுத்திரனான பிரஹ்மாவால் முடியாதோ? அவர் ருத்திரனுக்கும் பிதாவல்லவா’ என்றால், அவரும் கர்மகதிக்குக் கட்டுப்பட்டவரே. ‘மற்றவர்களைப்போல் உத்பத்தியாகாமல் ஸ்வயம்புவல்லவா?’ என்றால், ஸஹாயமில்லாமல் என்ன செய்யமுடியும்? ‘ஓரே காலத்தில் ஸகல வேதங்களையும் உச்சரிக்கக் கூடிய மஹிமை பொருந்தினவரல்லவா’ என்றால், அந்த மஹிமையும் பிரயோஜனப்படாது. இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை” என்றார்.

இப்படி ஹநுமான் மஹா தைரியமாய்த் தனக்குப் பிரியமில்லாத வார்த்தைகளை ஹிதோபதேச ரூபமாய்ச் சொல்லக் கேட்டு, எவ்விதத்திலும் தனக்கு நிகரில்லை என்று கர்வம் கொண்ட ராவணன், கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்துக் கொஞ்சம்கூட யோசியாமல், “இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

**ஸ ஸிஸுனஜ்ஜ லோபேத மதீநவாதீ ந
கபேர் நிபரம்யாப்ரதீமோ (அ)ப்ரியம் வசு: |
தபராநந: கோப விவ்ருத்த லோசந:
ஸமாதீபரத் தஸ்ய வதம் மஹாகபே: || (46)**

ஸ-52: விபீஷணன் ராவணனைத் தடுத்தது

தஸ்ய தத்வசநம் ப்ருத்வா வநநஸ்ய மஹாத்மந: |
ஆஜ்ஞாபயத் வதம் தஸ்ய ராவண: க்ரேராத மூர்ச்சித: || (1)

மாருதி இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, ராவணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து, “இந்தக் குரங்கைக் கொன்றுவிடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விபீஷணன், ‘ஐயோ தன் பிரபு சொல்லியனுப்பிய ஸமாசாரத்தைத் தெரியப்படுத்தினால் அது தூதனுடைய அபராதமா? இவனைக் கொல்வது நியாயமல்ல. ஆனால் ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டிருக்கிறான்; அதிசீக்கிரத்தில் இவனைக் கொல்வான். இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்’ என்று நன்றாய் யோசித்து, ஒரு முடிவு செய்துகொண்டான். மஹா பராக்கிரமசாலியானதால் ராவணனை எதிர்க்கிறோமே என்று கொஞ்சம் கூடப் பயப்படவில்லை. பேசும் திறமையுள்ளவனாகையால் தான் உத்தேசித்த காரியத்தை முடிப்போமென்று நிச்சயமுண்டு. ஆகையால் ராவணனை நமஸ்கரித்து ஸாமோபாயத்தால் அவனுக்கு ஹிதமான விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“ராக்ஷஸாதிபதியே! பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்; கோபத்தை விடுங்கள்; மனத்தில் கலக்கமற்றிருங்கள்; நான் சொல்லும் விஷயத்தைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். நியாய அநியாயங்களைப் பகுத்தறியக் கூடிய யோக்கியர்களான அரசர்கள் தூதர்களைக் கொல்ல மாட்டார்கள். பிரபோ! இவன் தூதன், அல்பக் குரங்கு. இவனைக் கொல்வது ராஜதர்மத்துற்கு விரோதம்; எல்லோரும் நிந்திக்கக் கூடியது; தங்களுடைய பலத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்தக்கும் அழகல்ல. தாங்கள் பிரானிகளுக்குள் தர்மங்களை அறிந்தவர்கள்; ராஜநீதியில் மஹா நிபுணர்கள்; நியாய நியாயங்களைப் பரீக்ஷித்தறிந்தவர்கள்; பரமார்த்தஞானத்தில் மேலானவர்கள்; அல்ப உபகாரத்தையும் மறக்காதவர்கள்; தங்களைப் போன்ற பண்டிதர்களே கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தால், சாஸ்திரங்களைப் படிப்பது வீண் சிரமமல்லவா? தாங்கள் ராக்ஷஸாதிபதி; ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யும் பராக்கிரமத்தையுடையவர்கள்; ஸகல விஷயங்களிலும் தங்களுக்கு நிகரில்லை; ஆகையால் தயவு செய்து இந்த அனாவசியமான பாபத்தை நிறுத்துங்கள். நியாயா நியாயத்தை விசாரித்துப் பிறகு இவனைக் தண்டிக்கலாம்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதைக் கேட்டு ராவணன், கோபம் மேலிட்டு, “விபீஷண! பராக்கிரமசாலியாயிருந்தும் இப்படிச் சொல்லுகிறாயே. பாபிகளைக் கொல்வது பாபமா? இவனைப்போல் பாபியுண்டோ? ஆகையால் இவனை அவசியம். கொல்லவேண்டும்” என்று பதில் சொன்னான்.

விபீஷணன் உத்தம புத்திமானாகையால், ‘ஐயோ! இவன் சொல்வது முற்றிலும் தர்மவிரோதமாயிருக்கிறது. கோபத்தால் மெய்மறத்திருக்கிறான். இங்கிருக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் அது மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் நாம் இப்பொழுது சும்மா இருக்கக் கூடாது?’ என்று எண்ணி சிரேஷ்டமான தத்வங்களடங்கிய வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “லங்கேசுவர! என்னிடத்தில் தயவு செய்யுங்கள். புருஷார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் நான் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். ‘எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் தூதர்களைக் கொல்லக்கூடாது’ என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ‘இவன் தூதன் மாத்திரமல்ல; நமது ஸைன்யங்களையும் வீரர்களையும் கொன்ற சத்ரு. ஆகையால் இவனைக் கொல்வது தோஷமில்லை!’ என்றால், இவன் நமது சத்ரு. நமக்கு விசேஷ கெடுதியையும் அவமானத்தையும் செய்திருக்கிறான். இவனை வளரும்படி விட்டால் நம்மை நாசம் செய்வான். ஆனாலும், தூதனாகையால் இவனைக் கொல்லக்கூடாது. தூதர்களைச் சிஷிப்பதற்குப் பெரியோர்கள் அநேக வழிகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கங்களை விகாரப்படுத்தலாம்; சாட்டையினால் அடிக்கலாம்; மொட்டையடிக்கலாம். இப்படி எப்பொழுதும் அடையாளமிருக்கக் கூடிய தண்டனைகளை விதித்திருக்கிறார்களேயன்றிக் கொல்லச் சொல்லவில்லை. தாங்கள் புருஷார்த்தங்களை நன்றாக அறிந்து அனுஷ்டித்தவர்கள்; ஹிதாஹிதங்களைப் பரீக்ஷித்து நிச்சயமான ஞானத்தை ஸம்பாதித்தவர்கள். தாங்களே கோபத்திற்கு உட்பட்டால், பலவான்கள் கோபத்தை எப்படி அடக்கமுடியும்? தர்ம விசாரத்திலும் லோக வியவஹாரத்திலும் சாஸ்திரார்த்தங்களைப் பரீக்ஷித்து அறிவதிலும் தங்களுக்கு ஸமமானவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. ஸகல ஸுராஸுரர்களுக்குள் தாங்களே சிரேஷ்டர்கள். இந்தக் குரங்கைக் கொல்வதில் ஒரு பிரயோஜனமும் காணப்படவில்லை. இவனை அனுப்பினவர்களையல்லவா கொல்லவேண்டும்? சத்துருக்களால் அனுப்பப்பட்டவன் ஸாதுவானாலும் துஷ்டனானாலும் பிறர்க்குட்பட்டவன்; பிறர் சொன்ன ஸமாசாரத்தைச் சொல்கிறவன். அவனைக் கொல்வது தகாது. இவனைக் கொன்றுவிட்டால் ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரக்கூடியவன் வேறொருவன் இல்லை. நமது சத்துருக்களான ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி நம்முடன் யுத்தம் செய்ய அவர்களை. இங்கே அழைத்து வருவதற்கு வேறொருவன் இல்லை. அந்தக்

குருர்கள் தூரமான மார்க்கத்தால் இங்கே வராமல் தடைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவனை விட்டு விட்டால் அவர்களை எப்படையாவது இங்கே அழைத்து வருவான். அப்பொழுது அவர்களைக் கொல்லலாம். பராக்கிரமம் உத்ஸாஹம் மனோதைரியம் பூர்ணமாயுள்ள தேவாஸுரர்களும் தங்களை ஜயிக்கமுடியுமோ? ராக்ஷஸர்களுடைய ஸகல இஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்து ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் தாங்கள், ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று பரபரப்புடன் தோள்தட்டிக் கொண்டிருக்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய ஆசையைக் கெடுக்கலாமா? தங்களுடைய ஸைன்யங்கள் ஹிதத்தையே கோருகிறவர்கள்; குருர்கள்; ஸன்மானங்களாலும் கௌரவத்தாலும் வசப்பட்டவர்கள்; உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; காரியங்களை நன்றாய் வஹிக்கக்கூடியவர்கள்; யுத்தத்தில் கை தேர்ந்தவர்கள்; கலங்காத தைரியமுடையவர்கள்; இன்னும் அனேக உத்தம குணங்களையுடையவர்கள். ஆகையால் இப்பொழுதே சில ஸைன்யங்களை ராமலக்ஷ்மணர்களென்ற மூடர்களிடத்தில் அனுப்பி, அவர்களை அவமதித்துச் சத்துருக்களிடத்தில் தங்களுடைய மஹிமையை வெளிப்படுத்துங்கள்” என்றார்.

ராவணன் தேவர்களைக் கதறச் செய்பவனாயும், பலவானாயும், பராக்கிரமசாலியாயும், ராக்ஷஸாதிபதியாகவும் இருப்பினும் விபீஷணன் ஹிதமாயும் பிரியமாயும் சொன்ன வார்த்தைகளை அங்கீகரித்தான்.

**நிபராசராணா மதீபா நுஜஸ்ய
விபீஷணஸ் யோத்தம வாக்யம்ஷ்டம் |
ஜக்ராஹு புத்யா ஸரஸாக பரத்ரு:
மஹாபலோ ராக்ஷஸராஜமுக்ய: || (32)**

ஸ-53: மாருதியின் வாலில் நெருப்பு

வைத்தது

தஸ்ய தத்வசநம் ப்ருத்வா தயாக்ரீவோ மஹாபல: |
தேயாகாலஜீதம் வாக்யம் ப்ராஹ்ருத்தரமப்ரஸீத் || ௩

இப்படித் தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி விபீஷணர் சொல்லக் கேட்டு, ராவணன், “விபீஷண! தூதர்களைக் கொல்லக் கூடாதென்று நீ சொன்னது யுத்தம். ஆகையால் இவனுக்கு வேறு முக்கியமான தண்டனை தரப்படவேண்டும். குரங்குகளுக்குப் பிரியமான ஆபரணம் வாலல்லவா? ஆகையால் அதில் நெருப்பை வைத்து இவனை அடித்துத் துரத்துங்கள். இவனுடைய மித்திரர்களும் பந்துக்களும் இவன் அங்கஹீனமாய் உத்ஸாஹமற்றிருப்பதைப் பார்க்கட்டும். வாலில் நெருப்பு வைத்து இவனை இந்தப் பட்டணம் முழுவதிலும் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் அழைத்துப் போங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

உடனே ராக்ஷஸர்கள், மாருதி தங்களைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொன்றாரென்ற கோபத்தால் அவருடைய வாலில் பழைய வஸ்திரங்களைச் சுற்றினார்கள். காட்டில் உலர்ந்த கட்டைகளில் பிடித்த அக்னியைப் போல் மாருதி விருத்தியடைந்தார். பிறகு அவர்கள் வாலின் மேல் எண்ணெயைக் கொட்டி நெருப்பு வைத்தார்கள். கோபத்தாலும் ரோஷத்தாலும் பால ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் ஆஞ்ஜநேயர், எரிந்து கொண்டிருக்கும் வாலால் ராக்ஷஸர்களை அடித்துத் தள்ளினார். துஷ்டக் குரங்கின் வாலில் நெருப்பு வைத்ததைப் பார்க்க ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் கிழவர்களும் ஸந்தோஷமாய் ஓடிவந்தார்கள். அடித்துத் தள்ளிய பிறகும் மேல் விழுந்து தன்னைக் கட்டுவதைக் கண்டு, ‘இவர்கள் என்னை எந்த விதமாய்க் கட்டினாலும், ஒரு பொருட்டா? நினைத்தவுடன் கட்டுகளை அறுத்தெறிந்து இவர்களைப் பொடி செய்வேன். நான் இவர்களுக்குச் செய்த கெடுதிக்கு சிக்ஷையாகுமா? இவ்வளவு ராக்ஷஸர்களையும் நான் ஒருவனே யுத்தத்தில் கொல்லக்கூடியவன். ஆனால் ராவணனையும் லங்கையையும் நாசம் செய்வதாக ராமன் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறபடியால் நான் யுத்தம் செய்வதை விட்டு லங்கையைச் சுற்றிப் பார்த்துப் போவேன். இவர்கள் செய்யும் அவமானங்களையெல்லாம் பொறுப்பேன். இந்த லங்கா நகரத்தையும், கோட்டைகள், கொத்தளங்கள், அரண்கள் முதலியவைகளையும் ராத்திரியில் பார்த்தேன். ஆனால் பகலில் மறுபடியும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். என்னை ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல்

கொண்டு போகும்படி ராவணன் உத்தரவு செய்தது இந்தக் காரியத்திற்கும் அனுசூலமாகவே இருக்கிறது. பிறகு இங்கே யுத்தம் செய்யும்பொழுதும், இந்தப் பாபிகள் ஸீதையை எவ்விடத்தில் ஒளித்தாலும் கண்டு பிடிக்கும்படிக்கு நான் போகும்போது எல்லா இடங்களையும் கவனித்துக்கொண்டு போகவேண்டும். இவர்கள் என்னைக் கட்டி வாவைக் கொளுத்தி வேண்டியவரையில் ஹிம்ஸிக்கட்டும், என் மனதில் கொஞ்சம் கூட ஆயாஸ முண்டாகவில்லை' என்று முடிவு செய்தார்.

மஹாபலவானானாலும், தன் ஸ்வபாவத்தை மறைத்து அல்பக் குரங்கைப் போல் காட்டிக்கொள்ளும் ஆஞ்ஜநேயரை ராக்ஷஸர்கள் பிடித்துக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷமாய் நகரத்தைச் சுற்றிவந்தார்கள். “கணக்கில்லாத ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்ற இந்தத் துஷ்டக் குரங்கைக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்” என்று தோள்தட்டிக் கர்ஜித்து, சங்கம் பேரி முதலிய வாத்திய கோஷத்துடன், மாருதியை அழைத்துச் சென்றார்கள். எந்த சத்துருக்களையும் விளையாட்டாய் நாசம் செய்யக்கூடிய வாயுபுத்திரன், ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு லங்கா நகரத்தை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே. சென்றார் விசித்திரமான விமானங்களையும் மறைவான பூரி கிருஹங்களையும் நன்றாய்ப் பிரிக்கப்பட்ட நாற்சந்திகளையும் ராஜ வீதிகளையும், சிறு வீதிகளையும், பெரிய உப்பரிகைகளையும் சிறு வீடுகளையும் பார்த்தார். காவற்காரர்கள் ராஜமார்க்கங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் மண்டபங்களிலும் நின்று, “இதோ நமது ரஹஸ்யங்களைக் கண்டுபிடிக்க வந்த தூதனைப் பாருங்கள்” என்று கூச்சலிட்டார்கள். உடனே ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் வயது சென்றவர்களும் ஹநுமாரையும், அவருடைய வால் நெருப்புப்பற்றி எரிவதையும் பார்க்க ஆவலுடன் கூட்டம் கூட்டமாக வந்தார்கள்.

அதற்குள் அசோகவனத்திலிருந்த ராக்ஷஸிகள் ஜானகியிடத்தில் சென்று, “ஸீதே! சிவந்த முகமுள்ள ஒரு குரங்கு உன்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தல்லவா? அதன் வாலில் நெருப்பு வைத்து நகரத்தைச் சுற்றி அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்” என்றார்கள். தான் உயிரை விடப்போகும் ஸமயத்தில் தன்னைத் தடுத்து, பிரிய நாயகனுடைய க்ஷேமஸமாசாரத்தைத் தெவித்துத் தனக்குப் பிராணனையும் ஸந்தோஷத்தையும் கீர்த்தியையும் கொடுத்த ஹநுமானுக்கு இந்த அபாயம் நேர்ந்ததென்று கேட்டவுடன், ஸீதை தன் பிராணனைப் பறி கொடுத்ததுபோல் துக்கத்தால் துடிதுடித்து, மாருதிக்கு க்ஷேமேமுண்டாவதற்காக அக்னிபகவானை உபாஸித்தாள். மாருதியிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் கண்கள் மலர்ந்து, அவருக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்று கோரி, தன்னைச் சுத்தி செய்து கொண்டு அக்னியை ஆராதித்தாள். ‘நான் பர்த்தாவிற்கு ஸகல சுச்சூஷையும் செய்தது

நிச்சயமானால், நான் இந்திரியங்களை அடக்கி அவரையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பது நிஜமானால், நான் பதிவிரதை என்பது நிஜமானால், இவற்றிற்குப் பலனாக தாங்கள் ஹநுமானைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும். மஹா ஞானியான ராகவனுக்கு என்னிடத்தில் கொஞ்சமாவது தயை இருப்பது நிச்சயமானால், நான் இந்தத் துக்கத்திலிருந்து நீங்கி என் நாதனுடன் சேரும் பாக்கியம் எனக்கிருப்பது நிஜமானால், மாருதியைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும். நான் நல்ல நடத்தையுள்ளவளென்றும், என் நாதனைச் சேர ஆவல் கொண்டவளென்றும் தர்மாத்மாவான ஹநுமானுக்குத் தெரிந்திருப்பது நிஜமானால், அவனுடைய. தேகத்தைத் தஹிக்காமல் குளிர்ந்திருக்க வேண்டும். ஸத்தியம் தவறாத ஸுகீவன், இந்தத் துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னைக் கரையேற்றுவாரென்பது நிஜமானால், ஹநுமானைக் கொளுத்தாமல் குளிர்ந்திருக்கிறீர் என்று பிரார்த்தித்தவுடன், அக்னி பகவான் ஸீதைக்கு மாருதியின் க்ஷேமத்தைச் சொல்லுகிறவர் போல் உஷ்ணமான ஜ்வாலைகளை அடக்கிப் பிரதக்ஷிணமாய் அசையாமல் எரிந்து கொண்டிருந்தார். வாயுபகவான் ஸீதைக்கு ஹிதம் செய்ய விரும்பி எரிகின்ற வாலால் வீசும் உஷ்ணக்காற்றைப் பனிக்கட்டியைப் போல் குளிர்ச்சியாக மாற்றினார்.

வாலில் நெருப்புப்பற்றி எரிவதைக் கண்டு மாருதி, “என்ன ஆச்சரியம்! வால் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நெருப்பு ஜ்வாலைகள் வரவர விருத்தி யாகின்றன; ஆனால், எனக்குக் கொஞ்சம்கூட உபத்திரவமில்லை. வாலின் நுனியில் குளிர்ந்த பதார்த்தங்களெல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து வைத்தது போலிருக்கிறது. ஆனால் ராம காரியமாய் நான் கடலைத் தாண்டும் பொழுது ராகவனுடைய மஹிமையால் என் சிரமநிவர்த்திக்காக மைநாக பர்வதம் ஸமுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பிற்றல்லவா? இதுவும் அதைப் போலிருக்கலாம். ஸமுத்திரத்திற்கும் மைநாகத்திற்கும் ராமகைங்கரியத்தில் இருக்கும் பரபரப்பு அக்னி பகவானுக்கு ஏன் இருக்கக்கூடாது? ஸீதையின் அபார கிருபையாலும் ராகவனுடைய மஹிமையாலும் என் பிதாவிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் அக்னிபகவான் என்னைக் கொளுத்தவில்லை” என்று ஒரு முகூர்த்தகாலம் மேல் நடக்கவேண்டிய ஸங்கதிகளை யோசித்துத் திடீரென்று கிளம்பி கர்ஜித்துக் கெண்டு, பர்வத சிகரத்தைப்போல் உயர்ந்த நகரத்து வாசலின்மேல் ஏறினார். ஒரு க்ஷணத்தில் மலையைப் போல் தேகத்தைப் பெருக்கக் கொண்டு, உடனே அதிஸூக்ஷ்மமாகச் செய்துகொண்டு கட்டுகளை உதறினார். பிறகு முன்போல் பெரியருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சுற்றிப் பார்க்கையில் வாசற்படியில் வைத்திருந்த இருப்புத் தடியைக் கண்டார். அதைக்கொண்டு அங்கிருந்த காவற்காரர்களையும் சுற்றமிருந்த அரக்கர்களையும் அடித்துக்

கொன்றார். அந்த வானர வீரன் நகரத்தை நன்றாகச் சுற்றிப் பார்த்து வருகையில் வாலின் நுனியில் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியால் ஆயிரம் கிரணங்களோடு விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் தோன்றினார்.

ஸ தாந் நிஹத்வா ரணசுண்ட விக்ரம:

ஸயீக்ஷமாண: புநரேவ லங்காம் |

ப்ரதீப்த லாங்கூல க்ருதாட்சீமாஸீ

ப்ரகாஸா தாதீத்ய இவாட்சீமாஸீ || (60).

ஸ-54: ஹநுமார் லங்கையைக்

கொளுத்தினது

வீணாமாணஸ் ததேதா லங்காம் கப்: க்ருத மஹாரத: |
வர்த மாந ஸமுத்ஸாஜ: கார்யபாஜ மஹீந்தயத் || ௩

ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து, ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவளுக்குக் தெரிவித்து ஸமாதானம் செய்து, அவளுடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்தைப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தேன். ராவணனைக் கண்டு பேசி அவனுடைய அப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன். இனிச் செய்ய வேண்டியது ஏதாவது பாக்கியுண்டோ?” என்று ஆஞ்ஞநேயர் வரவர விருத்தியாகும் உத்ஸாஹத்துடன் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்தார். “இந்த ராக்ஷஸர்களை வருத்தப்படுத்தக் கூடிய காரியம் என்ன செய்யலாம்? அசோகவனத்தை அழித்தேன்; முக்கியமான ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்றேன்; ஸைன்யங்களில் ஒரு பாகத்தை மடித்தேன்; கோட்டையையும் அரண்களையும் அழிப்பதுதான் மிகுதி; கோட்டையை அழித்தால் நான் இதுவரையிலும் சிரமப்பட்டுச் செய்த காரியங்களெல்லாம் பிரயோஜனமுள்ளதாகும். இந்த விஷயத்தில் அதிக சிரமப்படாமல் உபாயத்தால் காரியத்தை முடிக்கவேண்டியது. என்னிடத்தில் பரமகிருபை செய்திருக்கிற அக்னி பகவானுக்கு இந்தக் கட்டடங்களைப் பலியாகக் கொடுத்துத் திருப்தி செய்வேன்” என்று முடிவு செய்தார்.

பிறகு, மேகங்களில் பாயும் மின்னலைப்போல் மாருதி எளிகின்ற வாலுடன் லங்கையிலுள்ள வீடுகளின் மேல் ஸஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தார். ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளையும் தோட்டங்களையும் மாளிகைகளையும் நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வீடு தாவினார். பிரஹஸ்தனுடைய வீட்டில் பாய்ந்து அதில் நெருப்பை வைத்தார். பிறகு மஹாபாரசுவன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், சுகன், ஸாரணன் இந்திரஜித், ஜம்புமாலி, ஸுமாலி, ரக்மிகேது, ஸூர்யசத்ரு, ஹ்ரஸ்வகர்ணன், தம்ஷ்ட்ரன், ரோமசன், யுத்தோன்மத்தன், மத்தன், த்வஜக்ரீவன், வித்யுத்ஜிஹ்வன், ஹஸ்திமுகன், கராளன், சோணிதாக்ஷன், கும்பகர்ணன், மகராக்ஷன், யக்ஞசத்ரு, ப்ரஹ்மசத்ரு, நராந்தகன், கும்பன், நிகும்பன் முதலியவர்களுடைய வீடுகளையெல்லாம் வரிசையாய்க் கொளுத்திக்கொண்டு வந்தார். தனக்கும் ஸீதைக்கும் ஹிதத்தைக் கோரின விபீஷணனுடைய கிருஹத்தை மாத்திரம் கொளுத்தவில்லை. அந்தந்த வீடுகளில் தனதான்யங்களாலும் வாஹனங்களாலும் ஐசுவரியங்களாலும்

விளங்கும் பாக்கியவான்களுடைய செல்வத்தை முற்றிலும் நாசம் செய்தார். பிறகு எல்லார் வீடுகளையும் தாண்டி, ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். என்ன தைரியம்! ஸகல லோகங்களிலும் ஒப்பில்லாத அந்த அரண்மனை பலவகை ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேருமந்தர பர்வதங்களைப் போல் ஆகாசத்தையளாவி ஸகல மங்களத் திரவியங்களாலும் சோபித்தது. அந்த ராஜகிருஹத்தில் மாருதி தன் வாலில் எரியும் நெருப்பை வைத்துக் கர்ஜித்தார்.

உடனே அக்னிபகவான் வாயுவுடன் சேர்ந்து காலாக்னியைப் போல் ஜ்வலித்து விருத்தியடைந்தார். வாயுவும் அந்த நகரத்திலுள்ள வீடுகளிலெல்லாம் நெருப்பைப் பரவச் செய்து அதிவேகமாக வீசினார். முத்துஹாரங்களாலும் ரத்தினங்களாலும் ஸ்வர்ண ஜன்னல்களாலும் பிரகாசிக்கும் பெரிய வீடுகள் சாம்பலாயின. புண்ணியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களுடைய விமானங்கள் புண்ணியகர்மங்கள் முடிந்தவுடன் பூமியில் விழுவதுபோல் வீடுகளின் விமானங்கள் வெடித்து விழுந்தன. ராக்ஷஸர்கள் தங்களுடைய வீடுகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் உத்ஸாஹமற்று அங்கு மிங்கும் ஓடிக்கொண்டு, “ஐயோ! இங்கே வந்தது குரங்கல்ல. அக்னியே இந்த ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான், என்ன கஷ்டம்!” என்று. பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். மாடி வீடுகள் நெருப்புப் பிடித்தவுடன் அங்கிருந்த சில ஸ்த்ரீகள் தலைமயிர் அவிழ்ந்து அலங்கோலமாய்க் குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு மேகங்களிலிருந்து விழும் மின்னற் கொடிகளைப்போல் கீழே விழுந்தார்கள். வஜ்ரம் பவழம் முத்து வெள்ளி முதலியவைகளால் விசித்திரமாகக் கட்டப் பட்ட வீடுகளும் அங்குள்ள பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்களும் உஷ்ணத்தால் உருகுவதை மாருதி கண்டார். எவ்வாறு கட்டைகளாலும் காய்ந்த புற்களாலும் அந்த நெருப்பு திருப்தியடையவில்லையோ அவ்வாறே எரிகின்ற அக்னியால் ஹநுமார் திருப்தியடைய வில்லை; மரணமடைந்த ராக்ஷஸர்களால் பூமியும் திருப்தியடைய வில்லை! லங்கை முழுவதும் நாசமடைந்தால் ஒருவேளை திருப்தியடைந்திருப்பார். அக்னி ஜ்வாலைகள் சிலவிடங்களில் பலாசு புஷ்பங்களைப் போலவும், சிலவிடங்களில் இலவம் புஷ்பங்களைப் போலவும், சில விடங்களில் குங்குமத்தைப் போலவும் காணப்பட்டன. பூர்வ காலத்தில் ருத்திரன் திரிபுரங்களை எரித்ததுபோல் ஹநுமான் லங்கையை எரித்தார்.

பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் திரிசூடமென்ற பர்வதசிகரத்திற்குப் போனார். அவரால் வைக்கப்பட்ட அக்னி, லங்கையில் எல்லாவிடங்களிலும் பரவியது. ராக்ஷஸ கிருஹங்களில் பிடித்த அக்னி ஆகாசத்தையளாவி, புகையில்லாமல் கொழுந்துவிட்டெரிந்து ராக்ஷஸர்களுடைய சரீரமென்ற நெய்யால் விருத்தி

செய்யப்பட்டது. அதுவரையில் ராவணனுக்குப் பயந்திருந்த வாயுவும் அக்னியும் ஹனுமானால் பயம் நீங்கி ஒன்றுசேர்ந்து பிரளயகாலாக்னிபோல் லங்கையை நாசம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கோடி ஸூரிய தேஜஸுடன் அந்தப் பெரும் அக்னி லங்கையில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வியாபித்தது, அங்கங்குள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் வெந்து வெடிப்பதாலுண்டான சப்தங்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்தைப் பிளப்பதுபோலிருந்தன. பலாச புஷ்பங்களைப்போன்ற ஜ்வாலைகளுடன் அக்னி பகவான் ஆகாசம் வரையில் வளர்ந்து ஓங்கினார். அணைந்த புகையால் மேகங்களும் மறைக்கப்பட்டுக் கருநெய்தல் புஷ்பங்களைப்போல் காணப்பட்டன.

லங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் வீடுகளும் விருகூங்களும் அதி சீக்கிரமாய் எரிந்ததைக் கண்டு அங்குள்ள அனேக புத்திமான்கள், “வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த தேவராஜனோ, விருத்ராஸுரனைக் கொன்ற மஹேந்திரனோ, வருணனோ, வாயுவோ, ருத்திரனோ, அக்னியோ, ஸூரியனோ, குபேரனோ, சந்திரனோ, அல்லது ஸாக்ஷாத் காலனோ அல்லது ஸகலலோகங்களையும் ஸிருஷ்டித்த ப்ரஹ்ம தேவருடைய கோபம் இந்த வானரரூபத்தை எடுத்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்ய இங்கே வந்திருக்கிறதோ? அல்லது தேசகால வஸ்துக்களுக்குப் புறம்பாயும், இந்திரியங்களுக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததாயும், ஒன்றாயுமிருக்கும் மஹாவிஷ்ணுவின் அப்புதமான தேஜஸே தன் மாயையால் ராக்ஷஸர்களை அழிக்க இப்போது இந்த வானர ரூபத்தை எடுத்து வந்திருக்கிறதோ?” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ராக்ஷஸர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் பகைகளும் மிருகங்களும் விருகூங்களும் இன்னும் லங்கையிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் ஹனுமானால் நாசமடைந்து, அந்த நகரம் கேட்போர் பரிதவிக்கும்படி கதறிற்று. “ஆ! குழந்தாய்! ஆ! அப்பா! ஆ! நாதா ஆ! மித்திர! அநியாயமாய் இறத்தீர்களே! ஸுகத்தை இழந்தோம் பிராணனைப் பறிகோடுத்தோம்; இனி எப்படி பிழைப்போம்?” என்று அலறுகிற ராக்ஷஸர்களின் கூச்சல்கள் கோரமாயும் பயங்கரமாயும் கிளம்பின, நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு, வீர சிரேஷ்டர்கள் இறந்து, ஸைன்யங்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடிப்போக, ஹனுமாருடைய கோபத்தாலும் பலத்தாலும் நாசம் செய்யப்பட்ட லங்கை, சாபத்தால் அழிந்ததுபோல் காணப்பட்டது. பகவானுடைய ஆக்ஞையால் அழிந்த பூமியைப்போல், ஜ்வாலைகளோடு கூடின அக்னியால் லங்கை வெந்து, அதிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் துக்கத்தால் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஆஞ்ஜநேயர் கண்டார். நானாவிருகூங்களால் நிறைந்த அசோகவனத்தை அழித்து, பெயர் பெற்ற ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று, அழகான வீடுகளையே ரத்தின மாலையாகத் தரித்த லங்கையைக் கொளுத்தி,

தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றி, திரிசுடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் எரிகின்ற வாலுடன் உட்கார்ந்திருக்கையில், மாருதி கிரணங்களால் விளங்கும் ஸூரியனைப்போல் தோன்றினார். கணக்கற்ற ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, மரங்களடர்ந்த அசோகவனத்தை அழித்து, ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளில் நெருப்பு வைத்துத், தான் வந்த காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று மனத்தால் ஸ்ரீ ராமனை ஸ்மரித்து, “ஸ்வாமி! நான் தங்களுடைய ஸன்னிதியைவிட்டு வந்தது முதல் நடந்த விஷயங்களை ஸ்தூல தேகத்துடன் வந்து விஞ்ஞாபனம் செய்கிறேன்; அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்பொழுது மஹா பலவானும் வேகத்தில் வாயுவிற்கு ஸமமானவரும் வாயுபுத்திரனும் மஹாபுத்திமானும் வானர சிரேஷ்டருமான மாருதியை ஸகல தேவ கணங்களும் கொண்டாடினார்கள். அவரும் அசோகவனத்தை அழித்து ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்று லங்கையைக் கொளுத்தி மஹாதேஜஸுடன் விளங்கினார். அப்பொழுது தேவகந்தர்வ ஸித்தகணங்களும் மஹரிஷிகளும், “என்ன தைரியம்! என்ன பராக்கிரமம்! நாம் இதுவரையில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையை இவன் ஒருவனே சாம்பலாக்கிவிட்டானே” என்று அடங்காத ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்த மாருதி திரிசுடசிகரத்தில் ஜ்வலிப்பதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும். ‘இது குரங்கல்ல, ஸாக்ஷாத் பிரளயகாலாக்னி’ என்று நினைத்துப் பயந்தன. தேவ கந்தர்வ வித்யாதர நாக யக்ஷகணங்களும் முனிசிரேஷ்டர்களும் ஸகல பூதங்களும் ஆஞ்ஜநேயருடைய அத்புத கிருத்யத்தால் அளவற்ற ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள்.

**தேவாஸர்ச ஸர்வே மூந்யங்க வஸர்ச
கந்தர்வ வித்யாதர நாகயக்ஷா: |
பூ தாந் ஸர்வாணி மஹாநத் தத்ர
ஜக்மு: பராம் ப்ரீத் மகூல்யரூபாம் || (62)**

ஸ-55: ஸீதை இறந்ததாக எண்ணி

மாருதி துக்கித்தது

ஸங்காம் ஸமஸ்தாம் ஸந்தீப்ய ஸாங்கூஸாக்நீம் மஹாபல: |
நீர்வாபயாமாஸ ததா ஸமுத்ரே ஹர்ஸத்தம: || (1)

இப்படி லங்கை முழுவதையும் கொளுத்தி வாலிலுள்ள நெருப்பை ஸமுத்திரத்தில் அணைத்தார். எங்கும் தீப்பிடித்து ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் கதறச் சுடுகாடு போலான லங்கையைக் கவனித்துப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர் கவலை கொண்டார். 'ஐயோ! இந்த லங்கையைக் கொளுத்தினதில் ஒரு பெரிய பாபத்தைச் செய்துவிட்டேனே! என்ன புத்திமோசம் போனன்' என்று அவருக்கு அடங்காத பயமும் தன்னிடத்தில் வெறுப்பும் உண்டாயின. 'ஐயோ! கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியை ஜலத்தால் அணைப்பதைப் போல், மனத்தில் கோபம் பொங்கி எழுந்தபொழுது அதைப் புத்தியால் அடக்குகிற மஹாத்மாக்களல்லவா பாக்கியசாலிகள்? புருஷோத்தமர்கள்? கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்தவன் எந்தப் பாபத்தைத்தான் செய்ய மாட்டான்? குருவையும் கொல்வான். கடும் வார்த்தைகளால் ஸாதுக்களை உபத்திரவிப்பான். தான் பேசும் வார்த்தைகள் உசிதமா இல்லையா என்று பார்க்கமாட்டான். அவன் செய்யாத காரியமில்லை; சொல்லாத வார்த்தையில்லை. ஸர்ப்பம் பழைய சட்டையை எப்படி உரிக்குமோ அப்படிக்கோபமுண்டானவுடன் அதைப் புத்தியால் அடக்குகிறவனே புருஷன். நான் பாபிகளுக்குள் பாபி; வெட்க மற்றவன்; கெட்ட புத்தியுள்ளவன்; ஸீதை இருக்கிறாளென்பதை மறந்து லங்கையில் நெருப்பு வைத்தேனே. என் புத்தியைச் சுட வேண்டும். லங்கை எரிந்தால் அதிலுள்ள ஜானகி தப்புவாளா? என் யஜமானனுடைய காரியத்தைப் படுமுட்டாளான நான் பாழாக்கிவிட்டேனே! எதற்காக இவ்வளவு காரியங்களையும் செய்தேனோ அதைக் கெடுத்துவிட்டேனே! ஸீதையை ரக்ஷிக்கும் ஏற்பாட்டைச் செய்யாமல் லங்கையில் என்ன புத்தியால் நெருப்பு வைத்தேன்? இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஸீதையைக் தேடித் துண்டு பிடித்ததும் வீணாயிற்றே! நான் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து முக்கியமான காரியத்தை மூலநாசம் செய்துவிட்டேன். லங்கையில் சாம்பலாகாத இடத்தைக் காணேன். ஆகையால் ஜானகி நிச்சயமாய் இறந்திருப்பாள். என் புத்திக் குறைவால் இவ்வளவு காரியமும் வீணானால் நான் இப்பொழுதே பிராணனை விடுவது நலம். இந்த லங்கையில் பற்றி எரியும் நெருப்பில் விழலாமா? வடவா முகாக்கினியில் பிரவேசிக்கலாமா? கடலில் வாழும் ஜந்துக்களுக்கு இரையாக என் தேகத்தை விட்டுவிடலாமா?

நான் செய்ய வந்த ஸகல காரியங்களையும் கெடுத்துவிட்டு ஸுக்ரீவனையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் எந்தத் தைரியத்தால் பார்ப்பேன்? இப்படிக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து மஹாபாபத்தைச் செய்ததால் நான் குரங்கென்றும் என் ஜாதி ஸ்வபாவமான சாபல்யத்தைக் காட்டிக் கொண்டேனென்றும் மூன்று லோகங்களிலும் பிரசித்தியாகும். ஸீதையை ரக்ஷிக்க எனக்குச் சக்தியிருந்தும் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து அப்படிச் செய்ய மறந்தேனே! இதற்குக் காரணமான ரஜோகுணத்தைப் பொசுக்கவேண்டும். அது கட்டிற்கு அடங்காதது; ஸ்திரமில்லாதது.

ஸீதை இறந்ததைக் கேட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்பார்கள். உடனே ஸுக்ரீவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் உயிரை விடுவார்கள். அதைக் கேட்டு ராமனிடத்தில் ஸகலப் பிராணன்களையும் வைத்திருக்கும் பரதன் உடனே இறப்பான். அந்தத் தர்மாத்மா போனவுடன் அவனுடைய நிழல் போன்ற சத்ருக்கன் உயிரோடிருப்பானா? இப்படி இக்ஷ்வாகு வம்சம் அழிந்தால் ஸகல பிரஜைகளும் துக்கத்தால் துடிப்பார்கள். ஆகையால் புருஷார்த்தங்களை நன்றாய் ஸம்பாதிக்காமல் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்துக் கோபத்திற்குட்பட்ட நான், இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் நாசமடைவதற்குக் காரணமாகிறேன். என்னைப்போன்ற பாக்கியஹீனனும் உண்டோ? என்று கவலை கொண்டார்.

ஸீதையைத் தேடிக் காணாமல் மனம் சோர்ந்து அவர் உயிரை விட நிச்சயித்திருக்கையில் சுபசகுனங்கள் நேர்ந்ததுபோல், இப்போதும் உண்டாயின. அதைக் கண்டு மாருதி ஆச்சரியமடைந்து, 'ஒருவேளை அந்தப் புண்ணியவதி தன் மஹிமையால் ஏன் ரக்ஷிக்கப்படக்கூடாது? ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமான ஜானகிக்கு நாசமுண்டோ? நெருப்பு நெருப்பைக் கொளுத்துமா? அளவற்ற பராக்கிரமசாலியான ராமமூர்த்தியின் பாரியை அவருடைய தேஜஸாலும் தன் பதிவிரதா மஹிமையாலும் ரக்ஷிக்கப்படுகையில் அக்னிபகவான் அவளைத் தொடமுடியுமா? ராமனுடைய கிருபையாலும் ஸீதையின் புண்ணியவசத்தாலும் அந்த அக்னி என்னையே கொளுத்தவில்லையே! லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கர்கள் பூஜிக்கும் தேவதையும், ராகவனுக்குப் பிரிய பாரியையுமானவள் நாசமடைவாளா? பதார்த்தங்களை எரிப்பதே தொழிலாக உடைய அக்னி பகவானும் என் வாலைக் கொளுத்தாமலிருக்க, ஸீதையை மாத்திரம் எப்படிக் கொளுத்துவார்?' என்று யோசித்து ஸமுத்திர மத்தியிலிருந்து மைனாகபர்வதம் கிளம்பித் தனக்கு உபகாரம் செய்த ஆச்சரியத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார். 'ஸீதை ஸத்தியம் துவறாதவள். இந்திரியங்களை அடக்கினவள். பர்த்தாவிடத்திலேயே மனத்தை நாட்டினவள். அக்னி அவளைத் தொட்டால் எரிந்து போவானே தவிர, அவளுக்கு அக்னியால் நாசமில்லை' என்று ஸீதையின் பதிவிரதாதர்மத்தின்

மஹிமையை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சாரணர்கள் “என்ன ஆச்சரியம்! ஹநுமான் என்ன காரியம் செய்தார்! லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸ கிருஹங்களில் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் நெருப்பு வைத்துவிட்டார். மலையின் குகையிலிருந்து ஜந்துக்கள் கதறுவதுபோல் லங்கையில் ராக்ஷஸர்களும் ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் கிழவர்களும் பெரும் கூச்சலிடுகிறார்கள். லங்கையிலுள்ள அரண்மனைகளும் கோபுரங்களும் உப்பரிகைகளும் நெருப்புப்பட்டு அழிந்தன. ஆனால், ஜானகியாதொரு அபாயமும் இல்லாமலிருக்கிறாள். இதுவல்லவா ஆச்சரியம்” என்று பேசிக்கொண்டதை மாருதி கேட்டார்.

இப்படி அனேக சுப சகுனங்களாலும் முக்கியமான காரணங்களாலும் ஸீதையின் கேடமத்தைச் சொல்லும் சாரணர்களுடைய வாக்கியங்களாலும் ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, ஸீதையை மறுபடியும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிப் போகலாமென்று முடிவு செய்தார்.

**தத: கப்: ப்ராப்த மஹாரதார்த:
தாமக்ஷதாம் ராஜஸ்தாம் வீதித்வா |
ப்ரத்யக்ஷதஸ்தாம் புந்ரேவ த்ருஜ்ட்வா
ப்ரதி ப்ரயாணாய மதீம் சுகார || (36)**

ஸ-56: மாருதி ஸீதையிடம் உத்தரவு பெற்றது

ததஸ்து பரீம்பாபாலுல ஜாநகீம் பார்யவஸ்தீதாம் |
அபீவாத் யாப்ரஸீகத் இஷ்ட்யா பம்யாய் த்வாய்ஷாண்டாம் | (1)

பிறகு சிம்சுபா விருஷத்தினடியில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸீதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, “அம்மா! இந்த லங்கை முழுவதும் பற்றி எரியும் பொழுது தாங்கள் தெய்வானுக்கிரஹத்தால் யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் தப்பினது என் பாக்கியமே. நான் திரும்பிப் போகும்படி உத்திரவு செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அவர் புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு ஸீதை அவரைப் பிரியத்துடன் அடிக்கடி பார்த்து, ‘இவன் அசோகவனத்தை முறித்து ராக்ஷஸவீரர்களை நாசம் செய்து லங்கையைக் கொளுத்தின மஹா பராக்கிரமசாலி. ராகவனிடத்தில் அவர்களைக் கொன்று, ஸீதையை நானே கொண்டு வருகிறேன் என்று சொன்னாலும் சொல்வான். ஆனால் அது ராமனுக்குக் குறைவு; எனக்கும் இஷ்டமில்லை. அதைத் தடுக்கவேண்டும்’ என்று எண்ணி இவ்வாறு சொன்னாள்.

“ஆஞ்ஜநேய! நீ ஒருவனே இங்கிருக்கும் ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்து என்னை இங்கிருந்து மீட்டுப் போக ஸமர்த்தன், அது உனக்கு அபாரகீர்த்தியைக் கொடுக்கும். ஆனால் ராகவனுடைய கீர்த்தியைக் குறைக்கும். ராமன் பாணவர்ஷத்தால் லங்கையை மறைத்து சத்ருக்களை ஹதம் செய்து என்னை அழைத்துப் போவதல்லவா அவருடைய கீர்த்திக்கும் வீரியத்திற்கும் ராவணன் செய்த அவமானத்திற்கும் பொருத்தமானது? ஆகையால் யுத்தத்தில் பின்வாங்காத அந்தச் சூரனுடைய பராக்கிரமம் எப்படி விளங்குமோ அப்படி நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்” என்றாள்.

இப்படி யுக்தியுக்தமாயும் விநயமாயும் ராமகாரியத்திற்கு அனுசூலமாயும் ஸீதை சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர், “அம்மா! தங்களிஷ்டப்படியே ரகுவீரன் வானர ஸையங்களுடன் அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து ஸகல சத்துருக்களையும் யுத்தத்தில் நாசம் செய்து தங்களை அழைத்துப் போவார். இது நிச்சயம்” என்று ஜானகியை ஸமாதானம் செய்து திரும்பிப் போக உத்தேசித்து ஸீதையை நமஸ்கரித்தார்.

பிறகு மாருதி, தான் வந்த காரியம் நிறைவேறினதால் பிரபுவான ராகவனைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறினார். அதில்

உன்னதமான பத்மக விருஷங்கள் செழித்து வளர்ந்திருந்தன; வனவரிசைகளால் கறுப்பாகக் காணப்பட்டது; கொடிமுடியின் நடுவில் தொங்கும் மேகங்கள் உத்தரீயத்தைப் போல் விளங்கின; மங்களகரமான ஸூரிய கிரணங்களென்ற கைகளால் தட்டி எழுப்பப்பட்டு அந்தப் பர்வதம் தாதுக்களென்ற கண்களை விழித்துப் பார்த்து, கம்பீரமாகச் சப்திக்கும் மலையருவிகளால் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வது போலும்; மலைச் சாரல்களில் விழும் நீர்த்தாரைகள் இனிமையாகப் பாடுவது போலும்; ஆகாயத்தை அளவியிருக்கும் தேவதாரு மரங்களால் கைகளை மேலே தூக்கிக் கொண்டிருப்பது போலும்; கற்பாறைகளிலிருந்து கீழே விழும் சுனைகளால் அழுவது போலும்; காற்றில் ஆடும் கறுத்த ஏழிலைப்பாலை மரங்களால் நடுங்குவது போலும்; காற்றால் அசைக்கப்பட்ட மூங்கில்களால் கூடிவது போலும்; பயங்கரமான ஸர்ப்பங்களின் சுவாஸத்தால் கோபம் மிகுந்து பெருமூச்சு விடுவது போலும்; பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும் குகைகளால் தியானம் செய்வதுபோலும்; மேகங்கள் இறங்கி ஸஞ்சரிப்பது போலிருக்கும் மலைத் தாழ்வரைகளால் நாற்புறங்களிலும் நடப்பது போலும்; மேகமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிகரங்களால் ஆகாசத்தில் வளர்வதுபோலும் இருந்தது. மாருதியின் பாதங்களால் உடைந்து முறிந்த குகைகளால் நிறைந்திருந்தது. ஆச்சா பனை அசுவகர்ணம் முதலிய விருக்ஷங்களாலும், மூங்கில்களாலும், பூங்கொத்துக்களையுடைய கொடிகளாலும், மதுரமான பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளாலும், பலவித மிருகங்களாலும், தாதுக்களாலும், மலையருவிகளாலும், கற்பாறைகளாலும், குகைகளில் வஸிக்கும் ஸிம்ஹங்களாலும், புலி்கூட்டங்களாலும், மஹரிஷி யக்ஷ கந்தர்வ கின்னர உரககணங்களாலும் நிறைந்த அந்தப் பர்வதத்தில் ஆஞ்ஜநேயர், ராமனைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு, ஸந்தோஷமாய் ஏறினார். அவருடைய பாதங்களில் அகப்பட்ட தாழ்வரைகளிலுள்ள பாறைகள் நொறுங்கிப் பெரும் சப்தத்துடன் சிதறி விழுந்தன. பிறகு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வடகரை சேர நினைத்து தேகத்தை வளரச் செய்து, முன்போல் இடையூறுகள் இல்லாமல் திரும்பிச் செல்லவேண்டுமென்று ராகவனைப் பிரார்த்தித்தார். அந்த மலையில் ஏறி, அனேக ஜலஜந்துக்களால் நிறைந்து மிகவும் பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து, வாயுபுத்திரன் தன் பிதாவைப்போல் தானும் ஆகாசமார்க்கமாய் அதிசீக்கிரத்தில் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, வடகரையைச் சேர நினைத்தார். அந்தப் பர்வதம் அவருடைய காலடிகளால் அழுந்தி, அதிலுள்ள ஜந்துக்களோடும் பெயர்ந்து விழும் சிகரங்களோடும் முறிந்துவிழும் விருக்ஷங்களோடும் பூமிக்குள் மறைந்து போவது போல் சப்தித்தது. அங்குள்ள புஷ்பித்த மரங்கள் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டது போல் அவருடைய துடைகளின் வேகத்தால் முறிந்து பூமியில்

விழுந்தன. குகைகளிலுள்ள ஸிம்ஹங்கள் தேகம் நசுங்கி வீரியம் குன்றிக் கதறுகற சப்தம் பயங்கரமாய் ஆகாசத்தைப் பிளந்தது. அங்கே வஸித்த வித்தியாதர ஸ்த்ரீகள் வஸ்திரங்கள் நழுவ ஆபரணங்கள் சிதற, அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து சீக்கிரமாய் உயரக் கிளம்பினார்கள். பருத்த தேகத்தையும் அதிக பலத்தையும் உடைய அங்கிருந்த மலைப் பாம்புகள், பிரகாசமான நாக்குகளுடன் கோரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டு தலைகளும் கழுத்துகளும் நசுங்கித் தரையில் புரண்டன.

இப்படி மாருதியால் உபத்ரவிக்கப்பட்ட அந்த மலையிலிருந்து கின்னர உரக கந்தர்வ யக்ஷ வித்யாதர கணங்கள் வேறிடங்களுக்குப் போனார்கள். அவருடைய பாரத்தையும் வேகத்தையும் தாங்காமல், முப்பது யோஜனை நீளமும் பத்து யோஜனை அகலமுமுள்ள அந்த மலை, மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் பூமிக்குள் நுழைந்து பூமியோடு ஸமமாயிற்று. மலைகளைப்போன்ற அலைகளால் நிறைந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைக் தாண்ட உத்தேசித்து ஹனுமான் பிறகு விளையாட்டாய் ஆகாசத்தில் தாவினார்.

**ஸ ஸீலங்கயீஜர் ரீமம் ஸஸீலம் ஸவணார்ணவம் |
கல்லைலாஸ டோல வேலாந்தம் உத்பபாத நபோ ஹர்:॥ (49)**

ஸ-57: மாருதி திரும்பி வந்தது

ஸசுந்தர குமுதம் ரம்யம் ஸார்க காரண்டலம் ஸ்ரம் |
தீவ்ய ஸ்ரவண காதம்யம் அப்ரபாவால ஸாத்வலம் || (1)

ஆகாசமென்ற மஹாஸமுத்திரத்தில் சந்திரனே குமுத புஷ்பம், ஸூரியனே நீர்க்கோழி; புஷ்யம் சிரவணமென்ற நகூத்திரங்களே ஹம்ஸங்கள்; மேகங்களே பாசியும் பசும்புல்லும்; புனர்வஸுவே பெரிய மீன்; அங்காரகனே முதலை; ஐராவதமே பெரிய தீவு; ஸ்வாதீ நகூத்திரமே ஹம்ஸம்; காற்றின் சேர்க்கைகளே ஓயாத அலைகள்; சந்திர கிரணங்களே குளிர்ந்த ஜலம்; புஜங்க யகூ கந்தர்வ கணங்களே மலர்ந்த புஷ்பங்கள்; இப்படிக் கரைகாணாத ஆகாச ஸமுத்திரத்தை வாயுபுத்திரனான ஹநுமான், கப்பல் ஸமுத்திரத்தைக் கடப்பதைப் போல், தாண்டிச் சென்றார். மேகக்கூட்டங்களை இழுத்துக்கொண்டு போவதுபோலும், ஆகாசத்தை விழுங்குவது போலும், சந்திரனைக் கீறுவதுபோலும், நகூத்திரங்களோடும் ஸூரியனோடு கூடிய ஆகாசத்தைக் கைகளால் பிடிப்பது போலும் சென்றார். வெளுப்பு, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் கலந்த சிவப்பு, மஞ்சள், இவ்வர்ணங்களுள்ள மேகங்களின் நடுவில் அவர் புகுந்து புறப்படுகையில் அவர் தரித்த வெண்மையான உத்தரீயத்தால் சற்றுப் பிரகாசித்து சற்று மறையும் சந்திரனைப்போல் விளங்கினார். அடிக்கடி மேகக்கூட்டங்களைப் பிளந்துகொண்டு வெளிக்கிளம்பும் ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாசத்தில் செல்லுகையில் கருடனைப் போல் காணப்பட்டார். மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸிம்ஹ நாதம் செய்து கொண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்று தன் பெயரை லங்கையில் பலர் அறியச் செய்தபின் அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, ராவணனை வருத்தப்படுத்தி, அவனுடைய பயங்கரமான ஸைன்யத்தைக் கலக்கி, ஸீதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைக் தாண்டி வந்தார். வழியில் மைநாக பர்வதத்தைக் கண்டு, நடந்த விருத்தாந்தங்களை அவனுக்குச் சொல்லி, வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணத்தைப் போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பி வந்தார். பிறகு, மஹாமேகம் போன்ற மஹேந்திர பர்வதத்தை ஸம்பித்து பிரளய கால மேகங்கள் கர்ஜிப்பது போல் ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஜயத்வனி செய்தார். அதிசீக்கிரத்தில் தன் ஸ்நேஹிதர்களைப் பார்க்க அசைகொண்டு, தன் வாலை ஆட்டி மறுபடியும் கர்ஜித்தார். ஆகாசவீதியில் அடிக்கடி மாருதி கர்ஜிப்பதால் கிரஹமண்டலங்களோடு கூடின அந்தப் பிரதேசம் பிளந்து விழுவது போலிருந்தது.

வடக்குக் கரையில் மாருதியை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த வானரவீரர்கள், பெருங்காற்றில் அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட மேகக்கூட்டங்களின் த்வனியைப் போன்ற ஹநுமாருடைய துடைவேகத்தையும் ஸிம்ஹநாதத்தையும் கேட்டார்கள். ஏக்கம் பிடித்திருந்த அந்த வானரர்களெல்லோரும் மாருதியைப் பார்க்க ஆசை கொண்டிருக்கையில், ஜாம்பவான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் ஸமஸ்த வானரர்களையும் ஸமீபத்தில் அழைத்து, “ஹநுமான் உத்தேசித்த காரியத்தை ஸகல விதத்திலும் முடித்து வருகிறான் என்பது நிச்சயம். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு தைரியமாயும் ஸந்தோஷமாயும் சப்தம் செய்வானா?” என்றார். பிறகு, ஹநுமானுடைய புஜங்கள் துடைகளினின்று உண்டான வேகத்தையும் த்வனியையும் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் தாவிக் குதித்தார்கள். அவர்கள் ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்க்க விரும்பி மரத்திற்கு மரம், பர்வதத்திற்குப் பர்வதம் தாவினார்கள். தூரத்திலிருப்பவனை வஸ்திரங்களை விசிறி அடையாளம் காட்டிக் கூப்பிடுவதுபோல், அவர்கள் மரங்களின் நுனியிலிருந்து கொண்டு கிளைகளையும் கொம்புகளையும் அசைத்தார்கள். மலைக் குகைகளில் அடங்கின வாயு எப்படிச் கர்ஜிக்குமோ அப்படி ஹநுமான் கர்ஜித்துக்கொண்டே வந்தார். மஹாமேகத்தைப்போல் அவர் கீழே இறங்குவதைக் கண்டு வானரர்கள் கைகூப்பி வணக்கமாய் நின்றார்கள். பிறகு விருக்ஷங்களடர்ந்த மஹேந்திர பர்வதத்தில் மற்றொரு பர்வதம் இறங்கினதுபோல் ஆஞ்ஜநேயர் தன் வேகத்தை அடக்கி இறங்கினார். ஸந்தோஷத்தால் தேகம் பூரிக்க, அறுபட்ட இறக்கைகளையுடைய பர்வதத்தைப்போல் மாருதி ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கினார். உடனே ஸகல வானர சிரேஷ்டர்களும் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த முகங்களுடன், வெகு பீரீதியுடன் அந்த மஹாத்மாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு, யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் திரும்பிவந்த வானரவீரனுக்குக் கிழங்குகளையும் பழங்களையும் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள்.

ஜாம்பவானையும்மற்ற வானர விருத்தர்களையும், அங்கதனையும் ஆஞ்ஜநேயர் நமஸ்கரிக்க, அவ்விருவரும் அவரை உபசரித்தார்கள். ஸகல வானரர்களும் மெச்சினார்கள். பிறகு “கண்டேன் ஸீதையை” என்று நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சுருக்கமாய் தெரிவித்து, அங்கதனுடன் கைகோத்துக் கொண்டு மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஓர் அழகான தோப்பில் உட்கார்ந்துகொண்டு, வானரர்களைப் பார்த்து, “மித்திரர்களே! நாம் இவ்வளவு சிரமப்பட்டுத் தேடின ஸீதையைக் கண்டேன். அசோகவனத்தில் இருக்கிறாள். கோர ராக்ஷஸிகள் அவளை வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றைப் பின்னலுடன், தலைமயிர் சடைவிழுந்து, தேகம் இளைத்து அழுக்கடைந்து

ஆகாரமில்லாமல் மெலிந்து, ராமனைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்ததை அனுஷ்டித்து வருகிறாள்?” என்றார்.

அனேக அர்த்தங்களடங்கிய ஆஞ்ஜநேயருடைய வாக்கியங்கள் துக்கத்தாலும் கவலையாலும் வெந்த மனத்தில் அமிருத தாரைகளைப் போல் விழுந்தவுடன், வானரவீரர்கள் எல்லாவற்றையும் மறந்தனர். சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; சிலர் கூவினார்கள்; சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் கிலகில என்று சப்தித்தார்கள்; சிலர் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டியாய்க் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் வால்களை உயரத் தூக்கிப் பூமியில் அடித்தார்கள்; சிலர் பார்வத சிகரங்களிலிருந்த பாய்ந்து, மதயானையைப் போல் கம்பீரமாய் நிற்கும் ஆஞ்ஜநேயரை ஆலிங்கனம் செய்தார்கள். பிறகு அங்கதன் மாருதியின் வார்த்தையைக் கேட்டு வானர வீரர்களுக்கு நடுவில் எழுந்து, “ஆஞ்ஜநேய! இந்த விஸ்தாரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி மறுபடியும் வந்த உனக்கு பராக்கிரமத்திலும் வலிமைக்கும் நிகருண்டோ? யஜமானனிடத்தில் உனக்குள்ள பக்திக்கும் உன் வீரியத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? ஸகல கீர்த்திக்கும் இருப்பிடமான ராமபாரியையைப் பார்க்கும் படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றாயே. ஸீதையைப் பிரிந்த துக்கம் ராகவனுக்கு நீங்குவதற்கு நீயல்லவா காரணம்” என்று கொண்டாடினான். பிறகு வானரர்கள் மாருதியையும் அங்கதனையும் ஜாம்பவானையும் சூழ்ந்து, அந்த வானரவீரன் பெருங்கடலைத் தாண்டினதையும், லங்கையைப் பார்த்ததையும், ஸீதையைத் தரிசித்ததையும் ராவணனைக் கண்டு பேசினதையும், இன்னும் மற்ற விருத்தாந்தங்களையும் விஸ்தாரமாகக் கேட்க விரும்பிப் பெரிய பாறைகளில் ஹநுமானுக்கெதிரே கைகூப்பி உட்கார்ந்தார்கள். தேவதைகள் இந்திரனைச் சூழ்ந்து உபசரிப்பதுபோல் அங்கதனை வானரவீரர்கள் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

இப்படி மஹாகீர்த்திசாலியான ஆஞ்ஜநேயரும் புகழ்பெற்ற அங்கதனும் இன்னும் மற்ற வானரர்களும் ஸந்தோஷமாய் உட்கார்ந்தருக்கையில், அந்த மஹேந்திரகிரியின் சிகரம் காந்தியால் ஜ்வலித்தது.

**ஐநாமதா கீர்திமதா யபாஸ்வீநா
ததாங்கதே நாங்க த” பத்த பாஷாநா |
முதா ததத் யாஸீதமுந்நதம் மஹத்
மஹீத ராக்ரம் ஜ்வலீதம் பரீயாப வத்|| (௨௨)**

ஸ-58: மாருதி தன் யாத்திரையை வர்ணித்தது

ததஸ் தஸ்ய கீரே: ப்ரூங்கே மஹேந்த்ரஸ்ய மஹாபலா: |
ஹ்ருமத் ப்ரமுகா: ப்ரீத்ம் ஹ்ரய்யா ஜக் முருத்தமாம் || (1)

பிறகு மாருதியும் மற்ற வானரர்களும் அந்த மஹேந்திர பர்வதத்தின் சிகரத்தில் அளவற்ற ஆனந்தத்துடன் உட்கார்ந்திருக் கையில், ஜாம்பவான் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்கூச்சமடைந்து வாயு புத்திரனைப் பார்த்து, “மாருதே! ஸீதையை எப்படிக் கண்டு பிடித்தாய்? அவள் எந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறாள்? குரூரனான ராவணன் அவளிடத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ளுகிறான்? இவை எல்லாவற்றையும் எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல். ராமனுடைய ஸன்னிதியில் எதைச் சொல்ல வேண்டியதென்றும் எதை மறைக்க வேண்டிய தென்றும் இனிமேல் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னதென்றும் நிச்சயிப்போம்” என்றார்.

அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்கூச்சத்துடன் கைகூப்பி, ஜானகியை மனத்தால் நமஸ்கரித்துப் பின்வருமாறு சொல்ல ஆரம்பித்தார். “நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இந்தப் பர்வதத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் தாவி, ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டித் தெற்குக் கரையைச் சேர உத்தேசித்துப் புறப்பட்டேனல்லவா? வழியில் ஒரு பர்வதம் தங்கமயமான கொடிமுடிகளுடன் திடீரென்று கிளம்பிற்று. அது வழி மறைப்பதைக் கண்டு என் பிரயாணத்திற்கு இடையூறென்று எண்ணினேன். இதைப் பிளந்தெறிந்து அப்புறம் செல்ல வேண்டியதென்று நினைத்துக் கொண்டு, அதைக் கிட்டி வாவைச் சுழற்றி ஸூரியனைப்போல பிரகாசிக்கும் சிகரத்தில் அடிக்க, அது தூளாயிற்று. அந்தப் பர்வத தேவதை என் உத்தேசத்தை அறிந்து, “குழந்தாய்!” என்று என்னை இனிமையாக அழைத்து, “வானரவீர! நான் உன் பிதாவான வாயுவிற்கு முக்கிய மித்திரன். ஆகையால் உனக்குச் சிறிய தகப்பன் முறை. இந்த ஸமுத்திரத்தில் வளித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். மைநாகமென்று எனக்குப் பெயர், பூர்வகாலத்தில் பர்வதங்கள் இறக்கைகளுடன் நினைத்த இடங்களிலெல்லாம் ஸஞ்சரித்து லோகத்தில் அதிக உபத்திரவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தன. அதைக் கேட்டு மஹேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அவைகளின் இறக்கைகளை அறுத்தான். அப்பொழுது உன் பிதா என்னை இந்த ஸமுத்திரத்தில் அடித்துக் கொண்டுவந்து தள்ளி, அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்காமல் இருக்கும்படி காப்பாற்றினார். மேலும், ராமன்

தர்மாத்மாக்களுக்குள் சிரேஷ்டர்; பராக்கிரமத்தில் மஹேந்திரனுக்கு ஸமமானவர். அவருக்கு நான் உதவி செய்ய வேண்டியது அவசியம்” என்றது. உடனே நான் உத்தேசித்துப் போகும் காரியத்தை அவருக்குத் தெரிவித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு சென்றேன். மைநாகம் மனுஷ்ய சரீரத்தை மறைத்துப் பர்வத ரூபமாய் ஸமுத்திரத்தில் இருந்தது.

பிறகு நான் அதிவேகத்துடன் ஆகாசத்தில் வெகுநேரம் சென்று கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது நாகங்களுக்கு மாதாவான ஸுரஸை என்ற தேவஸ்திரீ ஸமுத்திரத்திலிருந்து என்னை அழைத்து, ‘வானரசிரேஷ்ட! தேவர்கள் உன்னை எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வெகு காலமாய் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்; இன்று கிடைத்தாய். உன்னைத் தின்னப் போகிறேன்’ என்றாள். அதைக்கேட்டு நான் கைகூப்பி வணங்கி தீனமான முகத்துடன், ‘அம்மா! தசரதபுத்திரனான ராகவன் மஹா பராக்கிரமசாலி; தேஜஸ்வி; ஒரு காரியமாய் லக்ஷ்மணனென்ற தம்பியோடும் ஸீதை என்ற பாரியையோடும் தண்டகாவனத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் ராவணனென்ற துராத்மா ஸீதையை அபகரித்தான். நான் ராமனுடைய ஆக்ஞையால் அவளைக் கண்டுபிடிக்கச் செல்கிறேன். ராமனுடைய ராஜ்யத்தில் வஸித்துச் கொண்டிருக்கும் நீ அவருக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டாமா? அப்படியும் இஷ்டமில்லாவிட்டால் நான் ஸீதையைக் கண்டு ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்து, அவளுடைய ஷேமத்தை ராமனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, இங்கே வந்து உன் வாயில் பிரவேசிக்கிறேன்; இது ஸத்தியம்’ என்றேன். நினைத்து ரூபங்களை எடுக்கக்கூடிய ஸுரஸை, ‘என் கண்ணிற்பட்ட ஒருவனும் என்னைத் தப்பிப் போகமுடியாது’ என்றாள். உடனே நான் பத்து யோஜனையளவு என் தேகத்தை வளர்த்தேன். அவள் அதற்குத் தகுந்தபடி வாயை வளர்த்துக் கொண்டாள். நான் உடனே என் தேகத்தைச் சுருக்கிக் கட்டை விரலளவு செய்து கொண்டு, அவளுடைய வாயில் பாய்ந்து ஒரு க்ஷணத்தில் வெளியே வந்தேன். பிறகு ஸுரஸை தன் நிஜரூபத்துடன் என்னைப் பார்த்து ‘குழந்தாய்! நீ போகும் காரியம் கைகூட்டடும். ஸீதையையும் ராமனையும் சேர்த்து வைப்பாய். உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். உன்னிடத்தில் விசேஷப்பிரீதி வைத்தேன்’ என்று சொன்னாள். அப்பொழுது ஸகலப் பிராணிகளும், ‘நல்லது நல்லது’ என்று என்னைக் கொண்டாடின.

பிறகு நான் விசாலமான ஆகாசத்தில் கருடனைப்போல் அதி வேகமாகச் செல்லுகையில், திடீரென்று என் வேகம் அடங்கிற்று; செல்லமுடியவில்லை; ஸகல திக்குகளிலும் பார்க்கையில் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. ‘இது என்ன ஆச்சரியம்! வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த எனக்கு இந்த இடையூறு

நேர்ந்த காரணமென்ன? யாதொரு பிராணியையும் நான் போகும் வழியில் காணவில்லையே! என் நிழலை யாரோ பிடித்துத் தடை செய்திருக்கிறார்கள்' என்று சற்று யோசித்துத் துக்கித்துக் கீழே பார்க்கையில், ஜலத்தில் ஒரு பயங்கரமான ராக்ஷஸி படுத்திருப்பதைக் கண்டேன். அவள் என்னைப் பார்த்து இடிபோல் சிரித்துப் பரபரப்பில்லாமல் வெகு தைரியத்துடன், 'பர்வதம் போன்ற சரீரத்தையுடையவனே! வெகு காலமாக நான் ஆகாரமில்லாமல் வருந்துகிறேன். உன் தேகத்தை எனக்கு ஆஹாரமாகக் கொடுத்து என்னை திருப்தி செய்' என்றாள். நானும் நல்லதென்று அவளுடைய வாயளவைக் காட்டிலும் அதிகமாக என் தேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டேன். அவளும் என்னை விழுங்குவதற்குப் போதுமானவரையில் தன் வாயை வளர்த்துக் கொண்டாள். ஆனால், நான் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவனென்று அவளுக்குத் தெரியாது. நான் உடனே என் பெரிய ரூபத்தைச் சுருக்கி அவளுடைய வாயில் நுழைந்து ஹிருதயத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஆகாசத்தில் தாவினேன். மலைபோன்ற அந்தக் கோர ராக்ஷஸி உடனே கைகளை உதறிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விழுந்து இறந்தாள். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸித்த சாரணர்கள், 'ஹநுமான் பயங்கரமான ஸிம்ஹிகையைக் கொன்று விட்டான்' என்று சொல்லக் கேட்டேன்.

பிறகு நான் உத்தேசித்த காரியத்தை நினைத்துக்கொண்டு ஆகாச வீதியில் வேகமாய்ச் செல்லுகையில் ஸமுத்திரத்தின் தெற்குக் கரையில் மலைகளும் வனங்களும் லங்கா பட்டணமும் இருக்கக் கண்டேன். ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் அங்கிருந்த பயங்கரமான காவற்காரர்களுக்குத் தெரியாமல் ராக்ஷஸர்களுடைய ராஜாதானியில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது ஒரு ஸ்திரீ பிரளயகால மேகத்தைப் போல் சிரித்துக்கொண்டு திடீரென்று கிளம்பி என்னைத் தடுத்தாள். நெருப்புக் கொழுந்து போன்ற தலை மயிரையுடைய அந்த ராக்ஷஸி என்னைக் கொல்ல வருவதைக் கண்டு நான் இடது கை விரல்களை மடக்கி அவளைக் குத்தி ஜயித்துக் கீழே தள்ளி, நகரத்தில் பிரவேசித்தேன். அப்பொழுது அவள், 'மஹானுபாவ! நான் லங்கா தேவதை, என்னை நீ ஜயித்தபடியால் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஜயிப்பாய்' என்றாள்.

பிறகு நான் அந்த ராத்திரி முழுவதும் லங்கையெங்கும் தேடி, முடிவில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்திலும் நன்றாய்ப் பரிசோதித்துப் பார்த்தேன்; ஸீதையைக் காணவில்லை. ஆகையால் நான் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கரை காணாமல் தவிக்கையில், ஓரிடத்தில் தங்கப் பிராகாரத்தால் சூழப்பட்ட ஒரு அழகான தோட்டத்தைக் கண்டேன். அதன் சுவரைக் தாண்டிக் குதித்து நான் விருக்ஷங்கள் நிறைந்த அசோகவனத்தையும் அதற்கு நடுவில் ஒரு பெரிய சிம்சுபா விருக்ஷத்தையும், அதைச் சுற்றி ஸ்வர்ணமயமான வாழைத்

தோட்டத்தையும் கண்டேன். அந்தச் சிம்சபா விருகூத்திற்கு ஸமீபத்தில் சிரேஷ்டமான வர்ணமுள்ள ஒரு ஸ்திரீ, பெண் புலிகளால் சூழப்பட்ட மானைப்போல், ரத்த மாம்ஸங்களையே ஆகாரமாகவுடைய கோர ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவள் நல்ல யௌவனப் பருவத்திலிருப்பவள்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களையுடையவள். ஆகாரமில்லாததாலும் சோகத்தாலும் தேகம் இளைத்து முகம் முடித் தலைமயிர் புழுதி படிந்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். எப்பொழுதும் பர்த்தாவையே தியானித்துக்கொண்டு ராவணனிடத்தில் மிகுந்த வெறுப்புடன் ராக்ஷஸிகளால் மிரட்டப்பட்டு, பயந்த மான் குட்டிபோல் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு ஒற்றைப் பின்னலுடன் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். ஹேமந்தருதுவில் தாமரையோடையைப் போல் விகார வர்ணத்தையுடைய சரீரத்துடன் இனி உயிரை வைத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை என்று நிச்சயித்திருந்தாள். இப்படி மஹா கீர்த்திசாலியான ராமபாரியையை தரிசித்து அந்தச் சிம்சபா விருகூத்திலேயே ஒளிந்திருந்தேன்.

பிறகு ராவணனுடைய அரண்மனையிலிருந்து ஒட்டியாணம் சிலம்பு முதலிய ஆபரணங்களையுடைய நாதத்துடன் கலந்து கம்பீரமான ஹலஹலா சப்தமும் உண்டாயிற்று. அதைக் கேட்டு சிறிது அச்சமுற்று, நான் தேகத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு அந்த விருகூத்தில் இலைகளின் மறைவில் பகலியைப்போல் ஒளிந்திருந்தேன். அப்பொழுது ஸீதை இருக்குமிடத்திற்கு ராவணனும் அவனுடைய பத்தினிகளும் வந்தார்கள். அவனைக் கண்டு பதிவிரதையான ஸீதை துடைகளை நெருக்கிக்கொண்டு கைகளால் ஸ்தனங்களை மறைத்துக் கொண்டாள். என்ன நேருமோ என்று பயத்துடன், நம்மை ரக்ஷிப்பவர்கள் உண்டோ என்று நான்கு புறங்களிலும் பார்த்துக்கொண்டு, ஒரு வரையும் காணாமல் நடுங்கிக் கொண்டு துக்கத்தால் கலங்கியிருந்தாள். ராவணன் அவளை நமஸ்கரித்து, ‘அழகால் கர்வமடைந்திருப்பவளே! என்னைப் புருஷனாக அங்கீகரிக்க மாட்டாயா? கொழுப்பால் நீ என் இஷ்டப்படி நடக்காவிட்டால் இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் பொறுப்பேன். பிறகு உன் ரத்தத்தைக் குடித்துவிடுவேன்’ என்றான். அதைக் கேட்டு ஸீதை வெகு கோபம் கொண்டு, ‘ராக்ஷஸப் பதரே அபார தேஜஸ்வியான ராமனுடைய பாரியையைப் பார்த்துச் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்ற உன் நாக்கு ஏன் அழுகி விழவில்லை! இக்ஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்தியான தசரதருக்கு நாட்டுப் பெண் என்பதை மறந்தாயோ? அயோக்கிய! பாபி! என் பர்த்தா இல்லாத ஸமயத்தில் அந்த மஹாத்மாவிற்குத் தெரியாமல் என்னை அபகரித்து வந்தாயே. உன் வீரியத்தைச் கூடவேண்டும். ராகவனுக்கு நீ ஸமமாவாயா? அவருக்கு ஊழியம் செய்யக் கூடத் தகுந்தவனல்ல.

ஸத்தியவானும் யுத்தத்தில் எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவரும் யக்ஞங்களைச் செய்தவருமான ரகுவீரன் எங்கே, நீ எங்கே?” என்றாள். ஸீதையின் கடுமையான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு மசானத்தில் சிதையில் எரியும் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக் கண்களை உருட்டி விழித்து வலதுகை விரல்களை மடக்கிக் கொண்டு ஸீதையைக் கொல்ல ஓடிவந்தான். அப்பொழுது அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் ‘ஹா! ஹா!’ என்று கத்தினார்கள். அவர்களுக்குள் மந்தோதரி என்ற பட்டமஹிஷி ராவணனைத் தழுவிப் பிடித்துக்கொண்டு, ‘மஹாராஜா! பராக்கிரமத்தில் மஹேந்திரனுக்கு ஸமமான தங்களுக்கு ஸீதையால் என்ன பிரயோஜனம்? தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கன்யைகள் கணக்கில்லாமல் தங்களுடைய இஷ்டத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் கிரீடக்கலாம், வாருங்கள்’ என்று அழைத்துக் கொண்டு போனாள். (தான்யமாலினி, மந்தோதரி என்ற இரு மனைவியருமே ராவணனைத் தடுத்தார்கள். தான்யமாலினி தடுத்ததாக ஸர்க்கம் இருபத்திரண்டில் கூறப்பட்டதாலும் மந்தோதரி தடுத்ததாக இங்கு கூறப்பட்டதாலும் இது விளங்கும்.) அப்பொழுது ராவணன் கோபம் தணிந்து காமபரவசனாய் அவர்களுடன் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். உடனே அங்கிருந்த கோர ராக்ஷஸிகள் ஸீதையைச் சூழ்ந்துகொண்டு குரூரமான வார்த்தைகளில் அவளை மிரட்டினார்கள். அவர்களுடைய கர்ஜனைகள் ஸீதையினிடத்தில் பலிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வார்த்தையை அவள் துரும்புபோல் எண்ணினாள். பிறகு அவர்கள் வீணாய்க் கத்தி அலுத்துப் போய், ராவணனுக்கு ஸீதையின் உறுதியான நிச்சயத்தைத் தெரிவிக்கப் போனார்கள். அங்கிருந்தவர்கள் அவளை உட்படுத்துவோமென்ற ஆசையற்று ஸகல பிரயத்தனங்களையும் விட்டு ஸீதையின் நான்கு பக்கங்களிலும் படுத்துத் தூங்கினார்கள். தன் பர்த்தாவின் க்ஷேமத்தையே கோரும் ஸீதை துக்கம் தாங்காமல் தீனமாய் பிரலாபித்தாள்.

பிறகு, அந்த ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருந்து திரிஜடை என்றவள் எழுந்து, ‘துஷ்டைகளே! ஸீதையைத் தொடவேண்டாம். உங்களுக்குப் பசித்தால் உங்களையே பிடுங்கித் தின்னுங்கள். ஜனருடைய புத்திரியும் தசரதருடைய நாட்டுப் பெண்ணுமான ஜானகி நாசமடையாள். இவளுடைய பர்த்தாவிற்கு ஜயமும் மங்களங்களும் உண்டாகப் போகின்றவவென்றும் ராவணனும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் நாசமடையப் போகிறார்களென்றும் தெரிவிக்கும் ஒரு ஸ்வப்பனத்தைக் கண்டேன். ராகவனுடைய கோபத்திலிருந்து ராக்ஷஸிகளைக் காப்பாற்ற இவள் ஒருவளே போதும். நாம் இவளைப் பிரார்த்திப்போம். இது எனக்கு நல்ல யோசனை என்று தோன்றுகிறது. இவள் இப்பொழுது அதிக துக்கத்தை அனுபலவித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அதிசீக்கிரத்தில்

ஸகல துக்கங்களும் நீங்கி உத்தமமான ஸுகத்தையடைவாள்' என்றாள். அதைக் கேட்டு ஸீதை, தன் நாயகனுக்குக் கிடைக்கும் ஜயத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, 'நீ சொல்வது நிஜமானால் நான் உங்களை ரக்ஷிக்கறேன்' என்றாள்.

ஸீதை அந்தப் பயங்கரமான ஸ்திதியிலிருப்பதைக் கண்டு நான் அதை நீக்குவதற்குப் பலவிதமாய் யோசித்தும் ஒன்றும் தோன்றாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஸீதையுடன் இன்ன விதமாகப் பேசுகிறதென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு இக்ஷ்வாகு வம்ச பரம்பரையை வர்ணிக்க ஆரம்பித்தேன். ராஜரிஷிகளால் கொண்டாடப்பட்ட அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸீதை கண்ணீர் பெருக, 'வானரசிரேஷ்ட! நீ யார்? இங்கே எப்படி வந்தாய்? எந்தக் காரியமாய் வந்தாய்? ராகவனுக்கும் உனக்கும் பரிச்சயம் உண்டான விதமென்ன?' என்று கேட்டாள். அதற்கு நான், 'தங்களுடைய பர்த்தாவான ராமனுக்கு ஸுகீவனென்ற ஒரு மித்திரனுண்டு. மஹாபலவான், பராக்கிரமசாலி, நான் அவருடைய ஸேவகன்; என் பெயர் ஹநுமான். அவர் என்னைத் தங்களிடத்தில் அனுப்பியிருக்கிறார். அந்தப் புருஷோத்தமன் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி தன் மோதிரத்தை அடையாளமாக என்னிடத்தில் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார். ஆகையால் தங்களுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கிறேன். என்ன செய்யட்டும்? தங்களை ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய ஸமீபத்தில் கொண்டு போய் விட்டுமா? என்ன பதில் சொல்லுகிறீர்கள்? என்றேன். அதைக் கேட்டு ஸீதை என் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து, 'ராகவன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகட்டும்.' என்றாள். பிறகு நான் அந்தப் புண்யவதியை சிரஸால் நமஸ்கரித்து, 'ராமனுக்கு நம்பிக்கையையும் ஸந்தோஷத்தையும் உண்டாக்கும் ஓர் அடையாளத்தைக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டேன். அப்பொழுது தன் சூடாமணியை எடுத்து என்னிடத்தில் கொடுத்து, 'இதை ராமனுக்குக் காட்டினால் நீ என்னைக் கண்டு பேசினாயென்று நம்பிக் கௌரவிப்பார். ஆஞ்ஜநேய! என் விருத்தாந்தங்களை ராகவனுக்குத் தெரிவிப்பாய். ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுகீவனும் வானர ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வரும்படி செய்ய வேண்டியது உன் கடமை. அப்படியில்லாவிட்டால் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ராமன் என்னைப் பார்க்க முடியாது. அநாதையைப்போல் மரணமடைவேன்' என்று தன் அபிப்பிராயத்தை முடிவாகச் சொன்னாள். அந்தத் தீனமான வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபம் வந்தது. மேல் நடக்கவேண்டிய காரியம் கொஞ்சம் பாக்கியிருக்கிறதென்று அறிந்து, மலைபோன்ற ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு,

ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய விரும்பி, அந்த அசோகவனத்தை அழித்தேன். மரங்கள் முறிக்கப்படுவதையும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் பயத்தால் கூச்சலிடுவதையும் கேட்டு ராக்ஷஸிகள் விழித்துக்கொண்டு, அங்கே வந்து பார்த்து என்னைக் கண்டு சீக்கிரமாய் ராவணனிடத்தில் போய்ச் சொன்னார்கள். 'பிரபோ! தங்களுடைய பலபராக்கிரமங்களை அறியாமல் ஒரு துவட்டக் குரங்கு இங்கே வந்து பிறர் நெருங்க முடியாத நமது அசோகவனத்தை அழிக்கிறது. அந்தத் துர்புத்தியுள்ள வானரன் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்து, கொண்டிருக்கிறான். அவனைக் கொல்லும்படி கட்டளையிடுங்கள்" என்றார்கள்.

உடனே ராவணன் கிங்கரர்களென்று பிரஸித்தி பெற்ற ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் லங்காதிபதியின் எண்ணங்களை அறிந்து நடப்பவர்கள். ஸுலபமாய் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள்; ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்த எண்பதினாயிரம் கிங்கரர்களையும் அங்கிருந்த ஒரு இருப்புத் தடியால் கொன்றேன். அதில் பயந்து ஒடினவர்கள் அந்த ஸமாசாரத்தை ராவணனிடத்தில் சொன்னார்கள்.

பிறகு, அப்பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த ஒரு உன்னதமான உப்பரிகையில் தாவி ஒரு ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்த அரக்கர்களைக் கொன்று, லங்கைக்குப் பூஷணமாயிருந்த அந்தக் கட்டடத்தை நாசம் செய்தேன். பிறகு, ராவணன், பிரஹஸ்தனுடைய புத்திரனான ஜம்புமாலியையும் பயங்கரமான அநேக ராக்ஷஸர்களையும் அவனுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நிபுணனான அந்தப் பலவானையும் அவனுடன் வந்த ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு இருப்புலக்கையால் அடித்துக் கொன்றேன். பிறகு, ராவணன் மஹாபலசாலிகளான ஏழு மந்திரி புத்திரர்களைக் கணக்கற்ற காலாட்களுடன் அனுப்பினான். அவர்களையும் இருப்புலக்கையால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினேன். பிறகு, சூரர்களான ஐந்து ஸேனாதிபதிகளை அனுப்பினான். அவர்களை ஸைன்யங்களுடன் இருந்த இடம் தெரியாமல் கொன்றேன். பிறகு தன் புத்திரனான அக்ஷனென்ற பலவானை அளவற்ற ஸைன்யங்களுடன் அனுப்பினான். யுத்தத்தில் நிபுணனான அந்த மந்தோதரி புத்திரன் முடிவில் கத்தியை உருவிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்புவதைக் கண்டு, அவனுடைய கால்களைப் பிடித்துக் கரகர என்று சுழற்றி பூமியில் அடித்துக் கொன்றேன். பிறகு, ராவணன் கோபம் கொண்டு, பலத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த இந்திரஜித் என்ற தன் புத்திரனை அனுப்பினான். அவனுடைய ஸைன்யம் முழுவதையும் கொன்று, அவனுடைய பராக்கிரமத்தை வீணாகச் செய்து, வெகு ஸந்தோஷமடைந்தேன். கொழுப்படைந்த வீரர்களுடன் அந்த இந்திரஜித்தை ராவணன் பூர்ண நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய

அனுப்பினான். தன் பலம் ஓடுங்கினதையும் அஸ்திரங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் என்னை ஐயிக்க முடியாதென்றதையும் கண்டு, அந்த ராக்ஷஸன் அதிவேகமாய் என்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து என்னைக் கட்டினான்.

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கயிறுகளால் கட்டி ராவணனிடத்தில் கொண்டு போனார்கள். அவன் என்னைப் பார்த்து நான் லங்கைக்கு வந்ததற்கும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதற்கும் காரணத்தைக் கேட்டான். ‘ஸீதையின் நிமித்தமாய் இப்படிச் செய்தேன்’ என்று சொன்னேன். ‘நான் வாயுவின் புத்திரன்; என் பெயர் ஹநுமான். ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி தங்களுடைய அரண்மனைக்கு வந்தேன். நான் வானரன்; ஸுக்ரீவனுக்கு மந்திரி; ராமனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; தங்களிடத்திற்கு வந்தேன். மஹா தேஜஸ்வியான ஸுக்ரீவன் தங்களைக் கேட்க விரும்பி விசாரித்து, புருஷார்த்தங்களுக்கு ஒத்ததும் கேட்க மருமான பின்வரும் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். ‘ரிசியமுகபர்வதத்தில் நான் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில் ரணதீரனான ராகவன் எனக்கு மித்திரனாய், ‘என் பாரியையை ராக்ஷஸன் கொண்டு போய் விட்டான். அவளைத் திரும்பி அடையும் விஷயத்தில் நீ எனக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டியது’ என்று கேட்டார். ‘அப்படியானால் என் சத்துருவான வாலியைக் கொல்வதில் தாங்களும் ஸஹாயம் செய்யவேண்டும்’ என்றேன். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அக்னிஸாக்ஷியாய் என்னுடன் ஸ்நேகம் செய்தார்கள். ராமன் வாலியை யுத்தத்தில் ஒரே பாணத்தால் கொன்று, என்னை வானர வீரர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம் செய்தார். அவருக்கு ஸகல விதத்தாலும் நான் ஸஹாயம் செய்யவேண்டியது. ஆகையால் என் தூதனை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பி இருக்கிறேன். உடனே ஸீதையைக் கொண்டு வந்துவிடு. இல்லாவிட்டால் வானர வீரர்கள் உன் ஸைன்யங்களை அழித்து விடுவார்கள். தேவர்கள் அடிக்கடி, ஸஹாயத்திற்காகப் பிரார்த்தித்து அழைத்துக் கொண்டு போகும் வானரர்களுடைய மஹிமை யாருக்குத்தான் தெரியாது’ என்று ஸுக்ரீவ மஹாராஜா தங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்’ என்றேன். அதைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து என்னை எரித்து விடுபவன் போல் பார்த்தான். பிறகு அந்தத் துஷ்டன் என் மஹிமையை அறியாமல், ‘இவனைக் கொன்று விடுங்கள்’ என்று ஆக்ஞாபித்தான். அப்பொழுது அவனுக்குத் தம்பியான விபீஷணன், மஹாபுத்திமான், ராவணனைப் பார்த்து, ‘அண்ணா! இது நியாயமல்ல; இப்படிச் செய்யக்கூடாது; இது ராஜ நீதிக்கு விரோதம். தூதர்களைக் கொல்லக்கூடாதென்று சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்றன. யஜமானனுடைய கேட்கத்தைக் கோருகிற தூதன் தன்னிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? அவன் விசேஷ

அபராதம் செய்தாலும் அவனுடைய ரூபத்தைக் கெடுக்க வேண்டுமே தவிர கொல்லக் கூடாதென்பது நீதி சாஸ்திரம்' என்று பிரார்த்தித்தான். இப்படி எனக்காகப் பரிந்து பேசின விபீஷணனுடைய வார்த்தையை அங்கீகரித்து ராவணன், 'இந்தக் குரங்கின் வாலைக் கொளுத்திவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்.

உடனே அங்கிருந்த குரூர ராக்ஷஸர்கள் என்னைக் கழிகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்து, என் வாலில் சணல் கயிறுகளையும் வஸ்திரங்களையும் சுற்றித் தைலத்தில் நனைத்து நெருப்பு வைத்து பிறகு என்னை ராஜமார்க்கங்களிலும் மற்ற வீதிகளிலும் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு ஐய கோஷத்துடன் சென்றார்கள். நான் என் பெரிய ரூபத்தைச் சுருக்கிக் கட்டுகளிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு, பழைய ரூபத்துடன் இருப்புலக்கையால் அவர்களைக் கொன்றேன். பிறகு அந்து நகரத் துவாரத்திற்குச் சென்று, பிரளயகாலாக்கினி பிராணிகளைக் கொளுத்துவது போல் வாலிலிருந்த நெருப்பால் அமரிக்கையாய் லங்கை முழுவதையும் கொளுத்திவிட்டேன். ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வெந்து சாம்பலாயிற்று. உடனே, 'ஐயோ! புத்தியில்லாமல் லங்கையில் நெருப்பு வைத்து ஸீதையையும். கொளுத்தி ராகவனுடைய முக்கிய காரியத்தைக் கெடுத்துவிட்டேனே' என்று சொல்ல மடியாத துக்கத்தை அனுபவிக்கையில், சாரணர்கள், 'லங்கையில் ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் வெந்து போயும் ஸீதை அபாயமில்லாமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம் என்று சொல்லிக் கொள்வதைக் கேட்டேன். மேலும் என் வாலில் எரியும் நெருப்பு பனிபோல் குளிர்ந்திருந்தது; என் மனத்தில் கொஞ்சம்கூட துக்கமில்லை; காற்று பரிமளமாய் வீசிற்று; கண் சுபமாய்த் துடித்தது. மகரிஷிகளின் வார்த்தைகள் வீண் போகாதாகையால், ஸீதைக்கு அபாயமில்லை என்று ஸந்தோஷித்து, மறுபடியும் அவளைத் தரிசித்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, அரிஷ்டமென்ற பர்வதத்தில் ஏறி உங்களைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினேன். வாயு, சந்திரன், ஸூரியன், ஸித்த, கந்தர்வ கணங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாச மார்க்கமாய் இங்கே வந்து உங்களைக் கண்டேன். ராகவனுடைய மஹிமையாலும் உங்களுடைய பிரபாவத்தாலும் ஸுகீவன் கட்டளையிட்ட ஸகல காரியங்களையும் என்னால் கூடிய வரையில் செய்து முடித்தேன். மேல் நடக்க வேண்டியவைகளை நீங்களே செய்து முடிக்க வேண்டியது.

ஓதத் ஸர்வம் மயா தத்ர யதாவ ஶுபபாத்தம் |
அத்ர யந் ந க்ருதம் ஸாஷம் தத்ஸர்வம் க்ரீயதாம் தி ||(159)

ஸ-59: மாருதி வானரர்களுடன் ஆலோசித்தது

ஏததாக்க்யாய தத்ஸர்வம் ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: |
பூய: ஸ்ரூபசுக்ராம வசநம் வக்ஷு மூத்தரம் || (1)

நாமெல்லோரும் இப்பொழுதே லங்கைக்குச் சென்று ராவணனை ஜயித்து
ஸீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்ப்போம் என்று நீங்கள்
சொல்லலாம். ஆனால், ராகவனுடைய பிரயத் தனங்களும் ஸுக்ரீவனுடைய
உத்ஸாகமும் ஸீதையின் பதிவிரதா மஹிமையால் நிறைவேற்றிற்றே தவிர
வேறல்ல. அவளிடத்தில் என் மனம் எல்லையற்ற பக்தியுடன் இருக்கிறது.
'அப்படிப்பட்ட பிரபாவத்தையுடைய ஸீதையைத் தொட்டெடுத்துப் ராவணன்
இன்னும் எப்படிப் பிழைத்திருக்கிறான்' என்றால், அந்த ராக்ஷஸ ராஜன்
கடுந்தவம் செய்து அளவற்ற பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் தேஜஸையும்
பெற்றிருக்கிறான். ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கக்கூடியவன்; கோபம்
கொண்டால் அவைகளை நாசம் செய்யக் கூடியவனாகையால் ஸீதையைத்
தொட்டும் அவன் சாம்பலாகவில்லை. ஆனால், ஸீதையின் பதிவிரதா மஹிமை
பலமற்றதென்று எண்ணவேண்டாம். ஸீதை கொஞ்சம் கோபித்தால்
பிரளயகாலாக்கியும் அதற்கு ஈடோ? நாயகன் இருக்கும்பொழுது அவருடைய
உத்தரவில்லாமல் தான் ஒன்றையும் செய்யக்கூடாது. ராவணனை ஜயித்துக்
கொன்றாரென்ற கீர்த்தி தன் பாத்தாவிற்குக் கிடைக்கவேண்டும். அதைக்
கெடுக்கக் கூடாதென்று ஸகல கஷ்டங்களையும் பொறுத்திருப்பதே தவிர
வேறென்ன?

நடந்த காரியங்களைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்தேன். ஜாம்பவானும் மற்றப்
பெரியோர்களும் நாம் ஸீதையுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்க்க வேண்டிய
தென்று முடிவு செய்தால் எனக்கு ஆக்ஷேபமில்லை. நானொருவனே
லங்கையையும் ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில்
நாசம் செய்வேன். நீங்கள் சூரர்கள்; பலசாலிகள்; தைர்யவான்கள்; ஆயுதப்
பிரயோகங்களில் நிபுணர்கள்; ஜயிக்க நிச்சயித்தவார்கள்; நானும் உங்களுடன்
சேர்ந்தால் கேட்சு வேண்டுமோ? நானொருவனே ராவணனையும் அவனுடைய
ஸஹோதரர்களையும் புத்திரர்களையும் ஸேவகர்களையும் ஸைன்யங்களையும்
விளையாட்டாய்க் கொல்லமுடியும். இந்திரஜித் பிரயோகிக்கும் பிறர்
கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத பிரஹ்மாஸ்திரம் இந்திராஸ்திரம்
வாயுவ்யாஸ்திரம் வருணாஸ்திரம் முதலியவைகளைப் பொடியாக்குவேன். என்

பராக்கிரமத்தால் இந்திரஜித்தை மயக்குவேன். நான் இடைவிடாமல் கல்மாரி பொழிய ஆரம்பித்தால் தேவர்களையும் கொல்வேன். ராக்ஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நீங்கள் உத்தரவு கொடுத்தால் அவர்களைக் கொல்வது எனக்கு ஒரு விளையாட்டு. ஸமுத்திரம் கரைபுரண்டாலும் மேருமலை அசைந்தாலும் ஜாம்பவானை யுத்தத்தில் அசைக்கக்கூடிய சத்ருஸையன் உண்டோ? ஸமஸ்த ராக்ஷஸர்களுக்குள் சிரேஷ்டமான வீரர்களை வாலி புத்திரன் ஒருவனே நாசம் செய்ய முடியாதா? பனஸன் நீலன் என்றவர்களுடைய துடைகளின் வேகத்தால் மேருமலையும் பிளவு படுமே; மந்தரகிரியும் பொடியாகுமே; ராக்ஷஸர்கள் எம்மாத்திரம்? மைந்தன் த்விவிதன் என்றவர்களோடு யுத்தம் செய்யக்கூடிய தேவ, அஸுர, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, பக்ஷிகணங்களைக் காட்டுங்கள். இவர்கள் அசுவினீ புத்திரர்கள். அளவற்ற பிரபாவமுடையவர்கள். இவர்களுடன் ஸமமாய் யுத்தம் செய்யக் கூடியவர்களும் உண்டோ? பிரஹ்மாவின் வரத்தால் அளவற்ற பலமடைந்தவர்கள்; அமிருத பானம் செய்தவர்கள். முன்பு அசுவினீ தேவதைகளை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காக பிரஹ்மா, ‘இவர்கள் ஒருவராலும் மரணமடையார்கள்’ என்ற வரத்தைக் கொடுத்தார். அந்தக் காரணத்தால் கொழுப்படைந்து, பெரிய ஸையத்தை நாசம் செய்து தேவர்கள் வைத்திருந்த அமிருதத்தைப் பானம் செய்தார்கள். நீங்கள் எல்லோரும் இருங்கள். இவ்விருவரே கோபம் கொண்டால் லங்கையையும் அதிலுள்ள ஸமஸ்த பிராணிகளையும் நாசம் செய்வார்களே! நான் இது வரையிலுமே லங்கா தேவதையை ஜயித்து, அந்த நகரத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி, ராஜமார்க்கங்களில் என் பெயரையும், ராம லக்ஷ்மணர்கள் பெயரையும் பிரஸித்தப்படுத்தினேன். ‘ராகவனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அவர்களால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸுக்ரீவனுக்கும் பலத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் நிகருண்டோ?’ என்று கர்ஜித்தேன். ‘நான் கோஸலாதிபதியான ரகுவீரனுடைய தூதன் என் பெயர் ஹநுமான்; நான் வாயுவின் புத்திரன்’ என்று எல்லோரும் கேட்கும்படி கோஷித்தேன்.

ராவணனுடைய அசோகவனத்தில் சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் அடியில் ஜனக ராஜபுத்திரி தீனமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப் போல் காந்தியற்று, ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டுச் சோக ஸாகரத்தில் மூழ்கி, வெறுந்தரையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பலத்தால் கொழுப்படைந்த ராவணனைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்மன் செய்யவில்லை. ரூபத்தில் நிகரில்லாத அந்தப் பதிவிரதை ராவணனால் சிறையில் வைக்கப்பட்டு, ஜனகராஜ புத்திரியாயும் ஸகல மங்களங்களுக்கும் வாஸஸ்தானமாயும் இருந்தும், இந்திரனைப் பிரிந்த இந்திராணியைப்போல் தன் பார்த்தாவையே தியானித்துக்

கொண்டு, அவரிடத்திலேயே ஸகல ஆசைகளையும் வைத்து, ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து சோகத்தால் வாடி மெலிந்து, 'என் நாதனுக்கு எப்பொழுது ஜயமுண்டாகும்? எப்பொழுது ராவணனை ஸம்ஹரிப்பார்? எப்பொழுது என் துக்கம் தீரும்?' என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அசோகவனத்தில் கோரமான ராக்ஷஸிகள் அவளை அடிக்கடி மிரட்டுவதைப் பார்த்தேன். ஓரே பின்னலுடன் ஸந்தோஷமற்று, ராமனிடத்தில் நாடிய மனமுடையவளாய், வர்ணம் மாறி, தரையில் படுத்துக் கொண்டு, ஹேமந்தருதுவில் வாடி விகாரமடைந்த தாமரையோடையைப் போல் காணப்படுகிறாள். ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவனிடத்தில் கொஞ்சம் கூட மனம் வைக்காமல் உயிரை விட நிச்சயித்து, மான் குட்டியைப்போல் மிரண்ட கண்களுடன் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். வெகு கஷ்டப்பட்டு அவளுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வரும்படி செய்து, அவளுடன் பேசி ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொன்னேன். ராகவனுக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸ்நேகத்தைக் கேள்விப்பட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தாள். ராமனிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்திருப்பதாலும், தன் பதிவிரதா தர்மத்திற்குக் குறைவு வருமென்பதாலும் மஹாபராதம் செய்த ராவணனைக் கொல்லாமலிருக்கிறாள். அது ராவணன் செய்த புண்ணியமே. ஆகையால் ராகவனே அவனைக் கொல்லக் கடவர். ஸீதை கேவலம் அதற்கு நிமித்தமே. ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தையும் தவத்தையும் வரங்களையும் யோசித்தால், ஸீதையைக் காரணமாகக் கொண்டு ராகவன் அவனைக் கொல்ல வேண்டும். ஸ்வபாவத்திலேயே மெல்லிய தேகமுடைய ஸீதை ராமனைப் பிரிந்ததால், பிரதமையில் அத்யயனம் செய்பவனுடைய வித்தையைப் போல் இளைத்திருக்கிறாள். இப்படி ஸீதை படும் கஷ்டங்களை என்னால் கூடியவரையில் தெரிவித்தேன். இதற்கு எப்படிப் பதில் செய்யவேண்டுமோ அதைக் குறைவில்லாமல் செய்வது உங்களைச் சேர்ந்தது” என்றார்.

**ஶலமாஸ்கீத மஹாபாகா ஸீதா ஸ்ராகபராயணா |
யதத்ர ப்ரதீகர்தவ்யம் தத்ஸர்வ ரூபத்யதாம் || (௨௭)**

ஸ-60: அங்கதனுடைய யோசனை

தஸ்ய தத் வசநம் ப்ருத்வா வால்ஸூநு ரபாஜத |
அயுக்தம் து விநா தேவீம் த்ருஷ்ட்வத் ப்மர்ச வாநரா: (1)

அதைக் கேட்டு அங்கதன், “ஹதநுமான் ஸீதையைக் கண்டு பிடித்தபிறகு, அவளில்லாமல் நாம் ராமனிடத்தில் போவது யுக்தமல்ல. ஸீதையைக் கண்டோம், அழைத்து வரவில்லை என்று பராக்கிரமத்தில் பிரஸித்தி பெற்ற நீங்கள் சொல்வது யுக்தமல்ல. தாண்டுவதிலும் பராக்கிரமத்திலும் தேவாஸுரர்களிலாவது எந்த லோகங்களிலாவது நமக்கு நிகருண்டோ? ராக்ஷஸ வீரர்கள் ஹரநுமானால் நாசமடைந்தபிறகு வேறென்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? ஜானகியை அழைத்துக்கொண்டே போவோம்” என்றான்.

அப்பொழுது விஷயங்களை நன்றாக அறிந்த ஜாம்பவான் அங்கதனைப் பார்த்து பரமப் பிரீதியுடன், “குழந்தாய்! நீ சொல்லும் யோசனை யுக்தம்தான். ஆனால் ராகவனுடைய அபிப்பிராயத்தை ஒத்து அவர் உத்தேசித்த காரியம் கெடாமல் நடக்கவேண்டியதல்லவா? என்றார்.

ந தாவதேஜா மதீரக்ஷமா தேநா
யதா பவாந் ப்மர்யத் ராஜயத்ர |
யதாநு ராமஸ்ய மதீர் ந்விஷ்டா
ததா பவாந் ப்மர்யநு கார்யஸீ த்தீம் || (15)

ஸ-61: வானரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசித்தது

தமீதா ஜாம்பவந்தா வாக்ய மக்ருஷ்ணந்த வசிநுளகஸ: |
அங்க தப்ரமுதா வீரா ஹ்ருமாம்பர்ச மஹாகப்: || (1)

அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் ஹ்ருமானும், ஜாம்பவானுடைய வார்த்தையை யுக்தமென்று அங்கீகரித் தார்கள். பிறகு ஸகல வானரர்களும் ஹ்ருமானை முன்னிட்டுக் கொண்டு வெகு ஸந்தோஷத்துடன் மஹேந்திர பர்வதத்திலிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்கமாய்ச் சென்றார்கள். பெரிய சரீரங்களுடன் அளவற்ற பலத்துடனும் மேரு மந்தரமென்ற பர்வதங்களைப் போலும் மதயானைகளைப் போலும் ஆகாசத்தை மறைத்துக்கொண்டு, பலத்தாலும் தைரியத்தாலும் வேகத்தாலும் ஸமஸ்த பிராணிகளால்: கொண்டாடப் பட்ட மாருதியைத் தங்களுடைய பிரியமான பார்வைகளால் சுமந்து போவதுபோல் சென்றார்கள். ராகவனுக்கு ஜயத்தையும் கீர்த்தியையும் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள்; தாங்கள் உத்தேசித்த பிரயோஜனம் கைகூடின தால் பெருமை கொண்டவர்கள்; ராகவனிடத்தில் ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்ல ஆவல் கொண்டவர்கள்; ராக்ஷஸர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று கைகளைத் தீட்டிக் கொண்டிருப்பவர்கள்; ராகவன் ஸுகீவனுக்குச் செய்த உபகாரத்திற்கு பிரத்யுபகாரம் செய்ய நிச்சயித்தவர்கள்; விசாலமான மனத்தையுடையவர்கள். வெகுதூரம் சென்று, நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய வனத்திற்கு ஸமமாய், மரங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் ஒரு வனத்திற்கு வந்தார்கள். அது ஸகலப் பிராணிகளும் கண்டு ஆசைப்படக்கூடியது; எவரும் நெருங்க முடியாதது; ஸுகீவனால் நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டது; அந்த மதுவனத்தை ஸுகீவனுக்கு மாமனான ததிமுகனென்ற வானரவீரன் வெகு ஜாக்கிரதையாய் எப்பொழுதும் ரக்ஷித்து வந்தான். அதைக் கண்டு வானரக் கூட்டங்கள் மிகுந்த உத்ஸாகத்தையடைந்து, ‘இங்கிருக்கும் தேனைக் குடிக்கும்படி எங்களுக்கு உத்தரவு செய்யவேண்டும்’ என்று அங்கதனைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அவனும் ஜாம்பவான் முதலிய பெரியோர்களைக் கலந்து யோசித்து, ‘நீங்கள் இஷ்டப்படி இங்கிருக்கும் தேனைக் குடியுங்கள்’ என்றான். அதைக் கேட்ட வானரர்கள் அங்கதனால் அனுமதி கொடுத்து ஏவப்பட்டதால் குதித்தார்கள்; சிலர் பாடினார்கள்; சிலர் ஆடினார்கள்; சிலர் விழுந்தார்கள்; சிலர் நமஸ்கரித்தார்கள்; சிலர் திரிந்தார்கள்; சிலர் சிரித்தார்கள்; சிலர் தாவினார்கள்; சிலர்

பிதற்றினார்கள்; சிலர் ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டார்கள்; சிலர் ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள்; சிலர் அந்நியோந்யமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் ஒருவரோ டொருவர் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் மரத்திற்கு மரம் தாவினார்கள்; சிலர் மரங்களின் நுனியிலிருந்து பூமியில் விழுந்தார்கள்; சிலர் பூமியிலிருந்து வெகுவேகமாய் மரங்களின் நுனியில் தாவினார்கள்; ஒருவன் பாடிக் கொண்டிருக்கையில் வேறொவன் சிரித்துக்கொண்டு அவனிடத்தில் போனான்; சிரித்துக் கொண்டிருப்பவனிடத்தில் வேறொருவன் அழுது கொண்டு போனான்; அவனிடத்தில் வேறொருவன் அதிகாரம் செய்துகொண்டு போனான்; அவனைப் பார்த்து வேறொருவன் இறைந்தான். தேனைக் குடித்துக் கொழுப்படைந்து தேகம் தெரியாமல் அந்த வானர ஸைனன்யம் வனத்தில் பரவிற்று. அதில் மதுபானத்தால் மயங்காத வனாவது திருப்தியடையாதவனாவது கிடையாது. அவர்கள் மரங்களை முறித்து இலைகளை உதிர்த்து புஷ்பங்களைப் பறித்து மதுவைக் குடித்து வனத்தை அழிப்பதை ததிமுகன் பார்த்துக் கோபம் கொண்டு தடுத்தான். பெரிய வானர வீரர்கள் அவனை மிரட்ட, மஹாப் பிரதாபமுள்ள வனாகையால் அந்த வனத்தை ரக்ஷிக்க விரும்பி சிலரை நல்ல வார்த்தையாலும் சிலரைக் கடும் சொற்களாலும் சிலரைக் கலகத்தாலும் சிலரை அடிப்பதாலும் தடுத்துப் பார்த்தான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் பலத்தாலும் கொழுப்பாலும் குடியாலும், ஸுகீவனிடத்திலுள்ள பயத்தை மறந்து ததிமுகனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவன் யஜமானனுடைய மாமன் என்பதையும் அவனை எதிர்ப்பது குற்றமென்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவனைத் திட்டி அவமானப்படுத்தி, அங்குமிங்கும் இழுத்து, நகங்களால் கீறிப் பற்களால் கடித்துக் கைகளால் அறைந்து கால்களால் உதைத்து, அந்த மஹாவனத்தைப் பாழாக்கினார்கள்.

நகை ஸ்லுதந்மீதா துபரநைநர் துபரந்த:
தலையர்ச பாகதயர்ச ஸமாபயந்த: |
மதாத் கபீம் தம் கபய: ஸ்மக்ரா:
மஹாவநம் நீர்வீஜயம் ச சக்ரு: (௨௭)

ஸ-62: வானரர்கள் மதுவனத்தை

அழித்தது

தாநுவாஃ ஹர்யக்ரஜ்ஜோ ஹநுமாந் வானரர்ஹ: |
அவ்யக்ர மநஸோ யூயம் மது ஸேவத வானரா: || (1)

அப்பொழுது ஹநுமான் “வானரர்களே! நீங்கள் கவலைப் படாமல் யதேச்சையாய்த் தேனைக் குடியுங்கள். உங்களைத் தடுப்பவர்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்றார். பிறகு அங்கதன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன், “ஸ்நேகிதர்களே! இஷ்டப்படி தேனைக் குடியுங்கள். நமது காரியத்தை நிறைவேற்றி வந்த மாருதி சொல்லும் வார்த்தை அயுத்தமாயிருந்தாலும் அதை நாம் கட்டாயம் நிறைவேற்ற வேண்டியது. இந்த விஷயத்தில் கேட்க வேண்டுமோ?” என்றான்.

வானரர்களெல்லோரும் அந்த வார்த்தையை “நல்லது நல்லது” என்று கொண்டாடி நதிப்பிரவாகத்தைப்போல் சீக்கிரமாய் மது வனத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அவர்கள் ஹநுமானைப் பார்த்ததாலும் ஸீதையின் க்ஷேமத்தைக் கேட்டதாலும் அங்கதன் உத்தரவு கொடுத்ததாலும் இறுமாப்படைந்து, அங்கிருந்த காவற்காரர்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பழங்களைப் பறித்துத் தின்று தேனைக் குடித்தார்கள். காவலர்கள் தடுத்தபொழுது எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களை அடித்துத் துரத்தினார்கள். சிலர் தொன்னைகளில் தேனைக் குடித்தார்கள். சிலர் தேனை வாரி எறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக் குடித்துத் தேனடைகளைப் பிழிந்து விட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேன் மெழுகை மற்றவர்மேல் விட்டெறிந்தார்கள்; சிலர் தேனைக் குடித்து மயங்கி மரங்களினடியில் கிளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தரையில் இலைகளைப் பரப்பிப் படுத்துத் தூங்கினார்கள். சிலர் மதுபானத்தால் கொழுத்துப் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைப் போல் ஒருவர்க்கொருவார் ஸந்தோஷத்தால் இடித்துக்கொண்டார்கள்; சிலர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு குதித்தார்கள்; சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; சிலர் ஸந்தோஷம் தாங்காதவர்கள் போல் கூவினார்கள்; சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல் பூமியில் படுத்துத் தூங்கினார்கள்; சிலர் ஏதோ ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டுச் சிரித்தார்கள்; அதைப் பார்த்துச் சிலர் வேறு காரியங்களைச் செய்தார்கள்; சிலர் ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டு இதை நான் செய்தேனென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்; சிலர் இதை இப்படிச் செய்யலாமென்று நிச்சயித்தார்கள்.

அந்த வனத்தில் ததிமுகனால் நியமிக்கப்பட்ட காவற்காரர்கள் வானர்களால் மிரட்டப்பட்டு, மூலைக்கு மூலை ஓடித் ததிமுகனிடத்திற் சென்று, “ஸ்வாமீ! வானர்கள் நமது மதுவனத்தற் புகுந்து அழிக்கிறார்கள். நாங்கள் கூடியவரையில் தடுத்தோம். எங்களை அடித்துத் துரத்திக் கால்களைப் பிடித்திழுத்து ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தார்கள். ஹநுமானுடைய உத்தரவால் இப்படிச் செய்கிறார்கள்” என்று முறையிட்டார்கள். அதைக் கேட்டுத் ததிமுகன் கடுங்கோபமடைந்து, காவற்காரர்களை ஸமாதானம் செய்து, “என்னுடன் வாருங்கள். நமது வனத்தை அழிக்கும் அந்தக் துஷ்டர்களை நமது ஸைன்யத்தைக் கொண்டு அடித்துத் துரத்துவோம்” என்றான். பிறகு ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் மதுவனத்தில் பிரவேசித்து மரங்களையும் கற்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, ததிமுகனுடைய தைரியத்தால் தேனைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் வானர்கள் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள். ஹநுமானும் மற்ற வானர்களும், ததிமுகன் கோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு எதிர் சென்றார்கள். பஹாபலவானான ததிமுகன் பெரிய விருகத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு தங்களை எதிர்ப்பதைக் கண்டு, அங்கதன் குடிமயக்கத்தால் ஒன்றும் தெரியாமல், தனக்குப் பூஜ்யனான ததிமுகனைக் கைகளால் அறைந்து கீழே தள்ளி தேய்த்துப் பிண்டமாக்கினான். ததிமுகன் கைகள் முறிந்து, கால்கள் ஓடிந்து, ரத்தத்தால் நனைந்து, கொஞ்ச நேரம் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்தான். பிறகு சீக்கிரமாய் மூர்ச்சை தெளிந்து, கோபம் கொண்டு, தேனைக் குடித்து மயங்கியிருக்கும் வானர்களைத் தடியால் அடித்து விலக்கினான். பிறகு கஷ்டப்பட்டு அவர்களிடத்திலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, தனியாய் ஓரிடத்திற்போய்த் தன் வேலைக் காரர்களைப் பார்த்து, இந்தத் துஷ்டர்கள் இங்கிருக்கட்டும். நமது பிரபுவான ஸ்கர்வ மஹாராஜாவும் ராமனும் இருக்குமிடத்திற்குப் போவோம். அங்கதனிடத்தில் ஸகல தோஷத்தையும் சுமத்துகிறேன். உடனே ஸ்கர்வன் கோபம் கொண்டு ஸகல வானர்களையும் கொல்லும்படி ஆக்ஞாபிப்பான். இந்த மதுவனம் தேவர்களும் அண்டக் கூடாதது; ஸ்கர்வனுக்கு மிகவும் பிரியமானது; முன்னோர்களுக்குக் கிடைத்தது; மிகவும் அழகானது. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட இந்த வானர வீரர்களையும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் நிச்சயமாய்க் கொல்வான். அரசனுடைய ஆக்ஞையைக் கடந்த இவர்களைக் கொல்ல வேண்டியதே. நம்மை இப்படி அவமானம் செய்தது வீண்போகுமா?” என்று அங்கிருந்து அதிவேகமாய்க் காவற்காரர்களுடன் கிளம்பி ஸூரிய புத்திரனான ஸ்கர்வன் இருக்குமிடத்திற்கு கண் மூடித் திறப்பதற்குள் வந்து சேர்ந்தான். அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸ்கர்வனையும் கண்டு ஆகாசத்திலிருந்து இரங்கித் தன் ஸேவகர்களுடன் தலைமேல் கைகூப்பி, வெகு தீனமாய் ஸ்கர்வனுடைய பாதங்களில் வணங்கினான்.

ஸ தீநவதேநா யுத்வா க்ருத்வா பரீரஸீ காஞ்ஜஸீம் |
ஸுக்ரீவஸ்ய பர்பிள லுர்த்நா கரகிணா ப்ரத்யபீடயத்|| (40)

ஸ-63: ததிமுகன் முறையிட்டது

ததேதா லுர்த் நா நீபதீதம் வானரம் வானரர்ஜை: |
த்ருஜ்ஜைவ ஜோத்விக் நஜ்ருதஜோ வாக்யமேத ஜுவாச ஹ || (1)

அதைக் கண்டு ஸுகீவன் பயந்து, என்ன அனர்த்தம் நேர்ந்ததோ என்று கவலை கொண்டு, “வானரவீரரே! எழுந்திரும், எழுந்திரும். எதற்கும் பயப்படாதீர். என் பாதங்களில் விழுந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது; நடந்ததைச் சொல்லும். உமது பயத்தை நீக்குகிறேன்” என்றான். மஹாபுத்திமானான ததிமுகன் இப்படி ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு எழுந்து, தங்களுடைய பிதாவான ரிக்ஷ ரஜஸும் தமையனான வாலியும் தாங்களும் மதுவனத்தைப் பிறர் அனுபவிக்கும்படி விட்டதில்லையல்லவா? அங்கே தங்களைச் சேர்ந்த வானரர்கள் பிரவேசித்து, என் காவற்காரர்கள் தடுத்தபொழுதும் அதனைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், பழங்களைப் பறித்து தேனைக் குடிக்கிறார்கள்; மிகுதியை விட்டெறிகிறார்கள்; தடுத்தால் வெறித்துப் பார்க்கிறார்கள்; கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து இவர்களை வனத்திலிருந்து அடித்துக் துரத்திவிட்டார்கள். சிலரைக் கைகளால் அறைந்து, சிலரை முழங்கால்களால் இடித்து, சிலரைப் பூமியில் தள்ளி இழுத்து, சிலரைச் காலைப் பிடித்து ஆகாசத்தில் எறிந்து, இப்படிப் பிரபுவான தாங்கள் இருக்கும்பொழுது எங்களை உபத்திரவித்து தங்களையும் அலக்ஷ்யம் செய்து, மதுவனம் முழுவதையும் தாம் நினைத்தபடியெல்லாம் அனுபவித்து அழிக்கின்றார்கள்” என்று தெரிவித்தான்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் ஸுகீவனைப் பார்த்து, “இந்த வானரன் யார்? வனங்களுக்குக் காவற்காரனைப்போல் தோன்றுகிறது. என்ன காரியமாய் இங்கு வந்தான்? வாடின முகத்துடன் என்ன சொல்லுகிறான்?” என்று கேட்டார். அதற்கு ஸுகீவன், “லக்ஷ்மண! தெற்கே அனுப்பப்பட்ட அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் என் மது வனத்தில் புகுந்து தம் விருப்பப்படி தேனைக் குடிக்கிறார்களென்று ததிமுகனென்ற இந்த வானரவீரன் சொல்கிறான். உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்காமல் வானரவீரர்கள் மதுவனத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டார்கள்; தேனைக் குடிக்கமாட்டார்கள்; வனத்தை அழிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் போன காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஸீதையைக் கண்டு பிடித்தார்கள் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மேலும் ஹநுமானனே அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறான். அவனைத் தவிர வேறொருவரும் அதைச் செய்யக் கூடுமென்று நான் எண்ணவில்லை. காரியஸித்தியும் புத்தியும் பிரயத்னமும்

பராக்கிரமமும் சாஸ்திரஞானமும் அவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. ஜாம்பவான் மந்திரியாயும் அங்கதன் சேனாநாயகனாகவும் ஹநுமான் ரக்ஷகனாயும் இருக்கையில் காரியம் முடியாமல் வேறுவிதமாகுமோ? அவர்கள் அடங்காத ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் பிரவேசித்துத் தேனைக் குடிக்கிறார்கள். ததிமுகனும் காவற்காரர்களும் அவர்களைத் தடுத்தபொழுது முழங்கால்களால் இடித்துத் துரத்தி விட்டார்கள். இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தை நமக்குச் சொல்ல வானர வீரனான ததிமுகன் இங்கே வந்திருக்கிறான். லக்ஷ்மண! வீரசிரேஷ்ட! ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தோம். நிச்சயமாய் நம்பும். ஆகையாலேயே நமது வீரர்கள் மதுவனத்தில் புகுந்து தேனைக் குடித்து உத்ஸவம் கொண்டாடுகிறார்கள். அவ்வாறு இல்லாவிடில் நான் வைத்த கெடுவையும் கடந்து, ஸீதையையும் பார்க்காமல், நான் கண்ணுக்குக் கண்ணாய் வைத்திருக்கும் சிரேஷ்டமான மதுவனத்தை, பிரஹ்மாவால் என் பிதாவான ரிக்ஷரஜஸுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை அழிக்க முற்படுவார்களா?” என்றான்.

ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தைகள் அமிருத தாரையைப் போல் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய செவிகளில் விழுந்து ஹிருதயத்திலுள்ள தாபங்களைப் போக்கி அளவற்ற ஆனந்தத்தை. உண்டுபண்ணின. பிறகு ஸுக்ரீவன் ததிமுகனை நோக்கி ஸந்தோஷத்துடன், “மாமா! அங்கதனும் மற்ற வானரர்களும் நமது காரியத்தை முடித்து வந்த ஸந்தோஷத்தால் மதுவனத்தில் புகுந்து விளையாடுகிறார்கள். அது எனக்குத் திருப்தியே, ஜயத்துடன் வந்தவர்களால் செய்யப்பட்ட இந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படியே மன்னித்தேன். அனுப்பின காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்த ஸிம்ஹம்போல் பராக்கிரமசாலிகளான அந்த வானரவீரர்களையும் அவர்களுக்குப் பூரணமான ஹநுமானையும் பார்த்து ஸீதையைக் கண்ட விருத்தாந்தத்தைக் கேட்க ராம லக்ஷ்மணர்களும் நானும் ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்” என்றான். பிறகு ஸந்தோஷத்தால் கண்கள் மலர்ந்து தேகமெங்கும் மயிர்க் கூச்சமிட்டுப் பேரானந்தத்தால் பூரித்த ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்துத் தானும் மயிர்க் கூச்சமடைந்து, தங்களுடைய உத்தேசங்களெல்லாம் கைகூடியதாகக் கருதி எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தான்.

**ப்ரீத்ஸ்யீ தாகிஷை ஸம்ப்ரஜ்ஞஜ்ஜிடன குமாசிரன
த்ருஜ்ஜ்வா ஸீத் தார்ஸிதன வானுராணாம் ச ராஜா |
அங்கை: ஸம்ப்ரஜ்ஞஜ்ஜை: கர்மஸீத்திம் வீத்த்வா
பாஜ்ஜ்வா ராஸந்நாம் ஸோதிமாத்ரம் நநந்த ||**

ஸ-64: வானரர்கள் ஸுக்ரீவனிடத்திற்கு வந்தது

ஸுக்ரீவேகைவமுத்தஸ்து ஷ்ருஷ்டோ ததிமுக: கப்: |
ராகவம் ஸக்ஷ்மணம் சைவ ஸுக்ரீவம் சாய்வாதயத் || ௩

இப்படி ஸுக்ரீவனால் கட்டளையிடப்பட்ட ததிமுகன் ஸந்தோஷமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மஹாராஜாவையும் நமஸ்கரித்துத் தன் ஸேவகர்களுடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பி வெகு சீக்கிரமாய் மதுவனத்திற்கு வந்து குதித்தான். அங்கே வானரர்கள் மயக்கம் தெளிந்து, குடித்த தேன் ஜீர்ணமாகி தம் நினைவுடன் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர். ததிமுகன் கைகூப்பி வணக்கமாய் அவர்களிடத்தில் சென்று, ஸந்தோஷத்துடன் அங்கதனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! என் ஸேவகர்கள் கோபத்தாலும் அறியாமையாலும் உங்களைத் தடுத்தார்கள். அதைப் பற்றிக் கோபிக்கக்கூடாது. நீ மஹாபலவான்; யுவராஜா; எங்களுக்குப் பிரபு; முதலில் அறிவின்மையால் செய்யப்பட்ட அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டியது. உன் விடத்தில் யாதொரு குற்றமும் இல்லை. நீங்களெல்லோரும் இங்கே வந்திருக்கிறீர்களென்று உன் சிற்றப்பனிடத்தில் தெரிவித்தேன். நீயும் மற்ற வானர வீரர்களும் இங்கே வந்திருப்பதையும் இந்த மதுவனத்தில் பிரவேசித்து இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்ததையும் கேள்விப்பட்டுக் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை; மிகவும் ஸந்தோஷப்பட்டான். ‘ஸகல வானரர்களையும் அதிசீக்கிரமாய் என்னிடத்தில் அனுப்ப வேண்டியது’ என்று எனக்கு உத்தரவு செய்தான்” என்றான்.

ததிமுகனுடைய மதுரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புத்திமானான அங்கதன், “வானர சிரேஷ்டர்களே! இந்த விருத்தாந்தம் ராமனுக்குத் தெரிந்ததென்று எண்ணுகிறேன். ஆகையால் கட்டளையிட்ட காரியத்தை முடித்துவிட்டு நாம் இங்கே தங்குவது யுக்கமல்ல, நமது ஸையங்கள் விரும்பியபடி தேனைக் குடித்து களைப்பாற்றி கொண்டார்கள். ஆகையால் நமது பிரபு இருக்குமிடத்திற்குப் போவதைத் தவிர வேறென்ன செய்யவேண்டியது? நீங்களெல்லோரும் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்களோ அப்படிச் செய்கிறேன். உங்களுடைய யோசனையின்படி நடக்க வேண்டியதென்று என்கருத்து. நான் உங்களுக்கு யுவராஜாவாக இருந்தாலும் உங்களைக் கட்டளையிட எனக்கிஷ்டமில்லை. நம்மை அனுப்பின காரியத்தை முடித்து

வந்த உங்களை அலக்யம் செய்யத் தகுமா? ஆகையால் இருக்க வேண்டுமென்றால் இருப்போம். போவோமென்றால் போவோம்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ஸகல வானரர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, “பிரபோ! தங்களைப்போல் யுவராஜாவாயும் கணக்கில்லாத வானர ஸனைன்யங்களுக்கு அதிபதியாயும் இருந்து, இப்படிப் பட்ட விநயமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறவன் தங்களைத் தவிர வேறுண்டோ? இந்த வார்த்தைகள் தங்களுக்கே தகும். மற்ற எவனுக்கும் தகாது. லோகத்தில் பெரும்பாலும் ஜனங்கள் ஐசுவரியத்தால் கொழுப்படைந்து, எல்லாம் நானே என்று எண்ணுகிறார்கள். தங்களிடத்தில் விளங்கும் இந்த விநயம் இனி தங்களுக்குக் கிடைக்கப்போகின்ற மங்களத்தைக் காட்டுகிறது. நாங்களெல்லோரும் ஸுகீவ மஹாராஜாவிடத்திற்குப் போகத் தயாராக இருக்கிறோம். தங்களுடைய ஆக்ஞையில்லாமல் அடியெடுத்து வைக்க எங்களால் முடியுமா? இது உபசார வார்த்தை அல்ல. ஸத்தியமே” என்றார்கள். அதற்கு அங்கதன், “ஸரி” என்றான். உடனே வானரர்கள், “புறப்படுவோம்” என்று சொல்லி ஆகாசத்தில் கிளம்பி, அதை மறைத்துக் கொண்டு யந்திரத்திலிருந்து எறியப்பட்ட கற்பாறைகளைப் போல் அங்கதனைப் பின்தொடர்ந்து, பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட மஹா மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்.

அதற்குள் அங்கதன் முதலிய வானரர்கள் வருவதற்குத் தாமதப்பட்டதால் ராமனுடைய செந்தாமரைக் கண்கள் துக்கத்தால் கலங்க, அதைக் கண்டு ஸுகீவன், “ரகுவீர! தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும் மனத்தை ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுங்கள். ஸீதை கண்டு பிடிக்கப்பட்டாள் என்பதில் ஸந்தேகமே இல்லை. நான் வைத்த கெடுவைத் தாண்டி வானரர்கள் இங்கே வரத் துணிவார்களா? யுவராஜாவும் மஹா பராக்கிரமசாலியுமான அங்கதன் காரிய ஸித்தியில்லாமல் இங்கே வரமாட்டான் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? காரியத்தை முடிக்காமல் மதுவனத்தை அழித்திருந்தால் அங்கதன் தீனமான முகத்துடன் மனம் கலங்கி நடுங்கமாட்டானா? பிரஹ்மாவால் என் பிதாவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவராலும் வாலியாலும் வெகு ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷிக்கப்பட்ட மதுவனத்தை துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவன் அழிக்கத் துணிவானா? ராம! ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தோம். ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவர் என்ற (ராமன்) பெயர் இப்பொழுதுதான் தங்களுக்குத் தகும். இப்பொழுது ஸகல துக்கமும் தீர்ந்து அளவற்ற ஆனந்தத்தை அடைந்தீர்களல்லவா? ஸீதையைக் கண்டதால் தங்களுடைய பிராணன் நிலைபெற்றது. இன்றுதான் கௌஸல்யாதேவி சிரேஷ்டமான புத்திரனைப் பெற்றாள் என்று சொல்லலாம். தாங்கள் இதுவரையில்

அனுஷ்டித்த மஹா விரதங்கள் இப்பொழுதுதான் பயன் பெற்றன. துக்கப்படவேண்டாம். ஸீதையைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். அதையும் ஹநுமானே செய்திருக்கவேண்டும். அவனைத் தவிர இந்தக் காரியத்தைச் செய்யக்கூடியவர்கள் வேறோருவரும் இல்லை. ஸூரியனிடத்தில் தேஜஸ் ஸ்வபாவுமாயும் அளவற்றதாயும் இருப்பதுபோல், ஹநுமானிடத்தில் காரியஸித்தியும் புத்தியும் முயற்சியும் பராக்கிரமமும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. யோசனை சொல்லுகிறவன் ஜாம்பவானாயும் ஸேனாநாயகன் அங்கதனாயும் ரக்ஷகன் ஹநுமானாயும் இருக்கையில் காரியம் வேறு விதமாய் முடியுமா? ஆகையால் அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள தங்கள் எண்ணங்களெல்லாம் கைகூடிவரும் இந்த ஸமயத்திலா துக்கப்படுகிறது?” என்று ஸமதானம் செய்தார்.

அதற்குள் தெற்கே தேடப்போன வானர்கள், ஹநுமான் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்ததால் கர்வமடைந்து, காரியத்தை முடித்தோம் என்றதைத் தெரிவிப்பவர்கள் போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, கில தில சப்தத்துடன் ஆகாச மார்க்கமாய் வருவது ஸமீபத்தில் கேட்கப்பட்டது. உடனே ஸுகீவன் ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க் கூச்சமடைந்து தன் நீண்ட வாலைச் சுழற்றினான். அப்பொழுது வானர சிரேஷ்டர்கள் அங்கதனையும் ஹநுமானையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு ராமனைத் தரிசிக்க விரும்பி, அங்கே வந்து சேர்ந்து, ஆனந்தத்தால் தேகத்தை மறந்து ஸுகீவனும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் இருக்குமிடத்திற்கு அருகில் ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் குதித்தார்கள். பிறகு ஹநுமான் மஹாராஜாவையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, ராகவனை நோக்கி, “ஸ்வாமி! கண்டேன் ஸீதையை. யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் பதிவிரதா தர்மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்று விக்ஞாபனம் செய்தார். தங்களுடைய காரியம் நிறைவேற்றிற்றென்று நிச்சயமடைந்து, ஸுகீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஹநுமானை வெகு கௌரவத்துடனும் பிரீதியுடனும் கண்கொட்டாமல் பார்த்தார்கள். ரகுவீரன் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லையுமுண்டோ?

ப்ரீத்யா ச ரமமாணாத ராகவ: பரவீரஜா |
பஹுமாநந மஹதா ஹநுமந்த மவைக்ஷத || (42)

ஸ-65: ஸீதா விருத்தாந்தம்

தத: ப்ரஸ்ரவணம் பைரஸம் கீத கத்வா சீத்ர காதநம் |
ப்ரணம்ய பரீரஸா ராமம் ஸக்ஷமணம் ச மஹாபலம் (1)

பிறகு அந்த வானர்கள் பிரஸ்ரவணகிரிக்கு வந்து, அங்கதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஜானகி ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் சிறைபட்டிருப்பதையும், ராக்ஷஸர்களால் மிரட்டப்படுவதையும், ராமனிடத்தில் மாறாத விசுவாஸத்தை வைத்திருப்பதையும், ராவணன் கெடு இட்டிருப்பதையும் ஸகல வானரர்களும் ராமனிடத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஸீதைக்ஷேமமாக இருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டு ராமன், “வானரர்களே! ஸீதை எங்கிருக்கிறாள்? என்னிடத்தில் எப்படி அபிப்பிராயப்படுகிறாள்? இதை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார். அப்பொழுது ஸகல வானரர்களும் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தறிந்த ஆஞ்ஜநேயரை ராமனிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டார்கள். அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு ஹநுமான் ஸீதை இருக்கும் திசையைப் பார்த்து வெகு பக்தியுடன் நமஸ்கரித்து, ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தை வெகு சாதுரியமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டு நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, ஸீதையைக் தேடிக்கொண்டு, எப்படியாவது அவளைக் கண்டுபிடிக்கிறதென்ற நிச்சயத்துடன் செல்லுகையில், ஸமுத்திரத்திற்கு அக்கரையில் ராவணனென்ற துவட்ட ராக்ஷஸனுடைய ராஜதானியான லங்கையில் பிரவேசித்து ஓரிடம் பாக்கியில்லாமல் தேடினேன். முடிவில் அவனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஸீதை காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அங்கே அசோகவனத்தில் ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டு, அவர்களுடைய குரூரவார்த்தைகளையும் ஹிம்ஸையையும் பொறுத்துக் கொண்டு, தங்களிடத்தில் மாறாத பிரீதி வைத்திருப்பதைக் கண்டேன். பரமபதிவிரதையாயும் துக்கத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவளாயும் இருக்கும் தங்களுடைய பாரியை, ஒரே பின்னலுடன் துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகிக் கரை காணாமல் வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறாள். ஹேமந்த ருதுவில் வாடியிருக்கும் தாமரையோடையைப் போல் நிறம் மாறி, ராவணன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அவனிடத்தில் சிறிதும் மனத்தைச் செலுத்தாமல், தங்களிடத்திலேயே நாடின சித்தத்தையுடையவளாய் இனி உயிரை வைத்துக்

கொள்ளுகிறதில்லை என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டிருக்கையில், நான் அவளைக் கண்டேன். இஷ்வாகுவம்சத்தின் மஹிமையை நான் வர்ணிப்பதைக் கேட்டு அவளுக்கு என்னிடத்தில் மெள்ள மெள்ள நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. பிறகு அவளுடன் ஸம்பாஷித்து நடந்த விருத்தாந்தம் யாவற்றையும் தெரிவித்தேன். தங்களுக்கும் மஹாராஜாவிிற்கும் ஸ்நேகமேற்பட்டதைக் கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷித்தாள். அவளுடைய ஆசாரம் சிரேஷ்டமாக இருக்கிறது. தங்களிடத்தில் பக்தியும் எல்லையற்றதாக இருக்கிறது. மஹாப்பிரபவாழுள்ளவள். உக்ரமான தபஸையுடையவள். தங்களிடத்தில் வைத்த பக்தியை எப்படி வர்ணிப்பேன்!

நிகரில்லாத புத்தியையுடைய மஹானுபாவ! தாங்கள் சித்திர கூடத்தில் வஸிக்கையில் ஒரு காக்கையின் விஷயமாய் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தங்களுக்கு அடையாளமாகச் சொல்லச் சொன்னாள். ‘வாயுபுத்திர! இங்கே பார்த்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டியது. ராம, மேலும் நாம் தண்ட காரண்யத்தில் வஸிக்கையில் ஒருநாள் என் திலகம் அழிந்துபோகத் தாங்கள் மனச்சிலையால் என் நெற்றியில் வேறு திலகம் வைக்கவில்லையா? இந்த விஷயத்தை நன்றாய் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது. நான் இப்பொழுது அனுப்பும் சூடாமணியை இதுவரையில் வெகு ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷித்து வந்தேன். நான் தங்களைப் பிரிந்து துக்கப்படும் போதெல்லாம் தங்களைப் பார்ப்பதுபோல் இதைப் பார்த்து ஆறுதலடைந்தேன். இப்பொழுது அதையும் அனுப்பி விட்டேன். நான் இன்னும் ஒரு மாதம் மாத்திரம் பிழைத்திருப்பேன். ராக்ஷஸிகளால் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு ஒரு மாதத்திற்குமேல் பிழைத்திருக்க மாட்டேன் என்று இந்த வார்த்தைகளை ஸுகீவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ராமனிடத்தில் சொல்லிப் பிறகு சூடாமணியைக் கொடு’ என்று என்னை ஆக்ஞாபித்தாள்.

ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டு, காட்டில் புலிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்ட மானைப்போல் பயத்தால் மிரண்டு, தங்களைப் பிரிந்த துக்கத்தால் தேகம் இளைத்து, இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் பதிவிரதா தர்மத்தைக் கொஞ்சம்கூடக் கைவிடாமல் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கும் தங்களுடைய பாரியை சொல்லியனுப்பின ஸமாசாரம் இதுதான்; நடந்த பிரகாரம் ஸுகல விருத்தாந்தங்களையும் தெரிவித்தேன். எது எப்படியிருந்தாலும் ஸமுத்திரத்தைக் கடந்து லங்கைக்குப் போவதற்கு வேண்டிய ஸுகல பிரயத்தனங்களையும் இப்பொழுதே செய்யவேண்டியது” என்று ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் ஸுகல விஷயங்களையும் சாதூரியமாயும் உருக்கமாயும் வர்ணித்து, ராமலக்ஷ்மணர்கள் துக்கத்தை விட்டு

ஆறுதலடைந்தார்களென்று அறிந்து, ஸீதை அடையாளமாய்க் கொடுத்த
சூடாமணியை ஹனுமார் ரகுநாதனிடத்தில் வணக்கமாய் ஸமர்ப்பித்தார்.

**சிதன் ஜாதாஸ்வாஸிஸு ராஜபுத்ரன் வீத்த்வா
தச்சாபீஜ்ஞாநம் ராகவாய ப்ரதாய |
தேவ்யா சாக்யாதம் ஸர்வமேவாநு பூர்வ்யாத்
வாசா ஸம்பூர்ணம் வாயுபுத்ர: பரபரம்ஸ || (௨6)**

ஸ-66: சூடாமணியைக் கண்டு ராமன் துக்கித்தது

ஏவமுக்கீத ஹநுமதா ராஹ்மா தபரதாத்மஜ: |
தம் மணீம் ஹ்ருதயே க்ருத்வா ப்ரருஹீராத ஸ்லக்ஷ்மண: || (1)

ஹ நுமான் இப்படிச் சொல்லிச் சூடாமணியைக் கொடுத்தவுடன், ரகுவீரன் அதை மார்போடணைத்து, அடங்காத பிரீதியுடன் பார்த்துப் பூர்வஞாபகத்தால் துக்கம் மேலிட்டுக் கண்ணீர் கண்களை மறைக்க, சூடாமணியைப் பார்க்கமுடியாமல் ஸுக்ரீவனை நோக்கி, “நண்பனே! கன்றிடத்தில் வைத்த பிரியத்தால் பசு எப்படிப் பாலைப் பெருக்குமோ அப்படி இந்தச் சூடாமணியைப் பார்த்தவுடன் என் ஹிருதயம் உருகுகிறது. என் விவாஹ காலத்தில் தசரத சக்கரவர்த்தி இதை ஜனக மஹாராஜனிடத்திலிருந்து வாங்கி ஸீதையின் தலையில் வைத்து அலங்கரிக்கும்படி கொடுத்தார். அப்படியே ஸீதையின் மாதா அதைச் சூட்டினாள். உடனே இந்த ஆபரணம் முன்னை விட அதிகமாய் பிரகாசித்தது. இந்த உத்தம ரத்தினம் ஸமுத்திரத்திலிருந்து உண்டானது; ஸாதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டது. இதை தேவேந்திரன் முன்னொரு காலத்தில் ஜனகர் செய்த யக்ஞத்தால் ஸந்தோஷித்து அவருக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தான். இதைக் கண்டவுடன் என் பிதாவையும் மஹாத்மாவான ஜனகரையும் பார்த்தது, போலாயிற்று. இது என் ஸீதையின் சிரஸில் அழகாய் விளங்கும் ஆபரணமல்லவா? இதைப் பார்த்தவுடன் அவளையே அடைந்ததுபோல் எண்ணுகிறேன். ஹநுமானே, ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அதையே. அடிக்கடி சொல். தாகத்தால் தவிப்பவனுக்குக் குளிர்ந்த ஜலம் கிடைத்தால் எப்படியோ அப்படி அவளுடைய வார்த்தைகள் என் தாபத்தைக் தணிக்கின்றன. ஸ்லக்ஷ்மணா, இந்த ஆபரணத்தை ஸீதையின் சிரஸில் பார்த்துவிட்டு இப்பொழுது ஸீதையில்லாமல் இதை மாத்திரம் பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே! இதை விட கஷ்டமுண்டோ?

ஸீதை ஒரு மாதம் வரையில் பிழைத்திருப்பாளென்றால் அவள் தீர்க்காயுள்ளவள் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அழகான கண்களையுடைய ஜானகியைப் பாராமல் ஒரு நிமிஷம்கூடப் பிழைத்திருக்க மாட்டேன். ஹநுமானே, ஸீதையை எவ்விடத்தில் கண்டாயோ அவ்விடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துச் செல். ஸீதையின் விருத்தாந்தம் தெரிந்தபிறகு ஒரு ஸ்லக்ஷ்மணம்கூட இங்கு இருக்கமாட்டேன். அழகில் நிகரற்றவள்; ஸ்வபாவமாய்

மிகவும் பயந்தவள்; சிரேஷ்டமான பதிவிரதை; இப்படிப்பட்டவள் பயங்கரமான குரூர ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் பிழைத்திருப்பதெப்படி? சரத் காலத்தில் இருள் நீங்கி மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப் போல் விகார ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் அவளுடைய முகம் பிரகாசிக்காதல்லவா? ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அதை நிஜமாகச் சொல்லும். ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுகிறவன் சிரேஷ்டமான ஒளஷதங்களால் எப்படிப் பிழைப்பானோ அப்படி நீர் சொல்லும் வார்த்தைகளால் நான் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன். அவளுடைய ரூபம் பார்க்கப் பார்க்க இன்பத்தைக் கொடுக்கும்; அவளுடைய வார்த்தைகள் கேட்கக் கேட்க அமிருததாரையைப்போல் இருக்கும்; என்னைவிட்டுப் பிரிந்து தவிக்கும் ஸீதை என்ன சொன்னாள்?” என்று மிகவும் தீனமாய்க் கேட்டார்.

மதுரா மது ராஸாபா கீமாஜா மம பா மீநீ |
மத் வீஜீநா வராஹ்ராஜா ஜநுமந் கதயஸ்வ மம்॥ (15)

ஸ-67: ஸீதையின் விருத்தாந்தம்

ஏவமுத்தஸ்து ஹநுமாந் ராகவேண மஹாத்மநா |
ஸீதாயா பாஜீதம் ஸர்வம் ந்யவேதயத ராகவே || (1)

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதையின் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “ரகுவீர! தங்களுடைய பாரியை தாங்கள் சித்திரகூடத்தில் இருந்த பொழுது நடந்த இந்த விஷயத்தையும் நடந்தபடி வர்ணித்து, இதையே அடையாளமாகச் சொன்னாள் ‘ஒருநாள் ஸீதையும் தாங்களும் ஸௌக்கியமாய்ப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தீர்கள். பிறகு அவள் தங்களுக்கு முன் எழுந்து விட்டாள். அப்பொழுது ஒரு காக்கை வேகமாய்ப் பறந்து வந்து அவளை மார்பில் கொத்திற்று. பிறகு அவளுடைய மடியில் தாங்கள் தூங்கும்பொழுது மறுபடியும் அந்தக் காக்கை அவளை ஹிம்ஸித்தது. அடிக்கடி கூர்மையான மூக்கால் மார்பைக் கிழிக்கையில் ரத்தம் பெருகித் தூங்கிக் கொண்டிருந்த தங்களுடைய முகத்தில் விழத் தாங்கள் விழித்துக் கொண்டீர்கள். தாங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையிலேயே சத்துருக்களை நாசம் செய்யும் ஸாமர்த்திய முள்ளவர்களல்லவா? அந்தக் காக்கையின் உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல் ஸீதை தங்களை எழுப்பினாள். தாங்களோ கூத்திரியர் இகுவாகு குலத்தில் பிறந்தவர்; ரணதீரர்; தங்களுடைய பாரியை மார்பில் காயம்பட்டு ரத்தம் பெருகுவதைக் கண்டு, கால ஸர்ப்பத்தைப்போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, ‘ஸீதே! உன்னை நகங்களால் இப்படி மார்பில் கிழித்துக் காயப்படுத்தினவன் எவன்? கோபம் கொண்ட ஐந்துதலை நாகத்துடன் விளையாடுகிறவன் யார்?’ என்று கூறி நான்கு புறத்திலும் பார்க்கையில், அந்தக் காக்கை ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட நகங்களுடன் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டீர்கள். அது இந்திரனுடைய பிள்ளையான ஜயந்தனல்லவா? தாங்கள் அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டதைக் கண்டு வாயுவேகத்துடன் பூமிக்குள் மறைந்தான். தாங்கள் மஹாபுத்திமானானதால் அவனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தையும் கெட்ட எண்ணத்தையும் கண்டு அவனைக் குரூரமாய்த் தண்டிக்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்து ஆஸனத்திலிருந்து ஒரு தர்ப்பத்தை எடுத்து அதில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தைப் பிரயோகித்தீர்களல்லவா? அந்த அஸ்திரம் அக்னி ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு அந்தக் காக்கையைத் துரத்திற்று. அப்பொழுது அவன் தாய் தகப்பனையும் தேவர்களையும் மஹரிஷிகளையும் சரணமடைந்தும் அவர்கள் கைவிட்டார்கள். பிறகு மூன்று லோகங்களிலும் அலைந்தும் காப்பாற்றுவார் இல்லை. ஆகையால் மறுபடியும்

தங்களிடத்திலேயே வந்து தங்களைச் சரணமடைந்து பாதங்களில் விழுந்தான். ஸகல லோகங்களுக்கும் தாங்கள் ரக்ஷகர்; சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதென்ற தர்மத்தை அனுஸரித்தும், பூர்வத்தில் தங்களுடைய முன்னோரான ககுத்ஸ்தரால் ஒத்தாசை செய்யப்பட்ட இந்திரனுடைய புத்திரனென்ற அபிமானத்தாலும், அவன் மஹாபராதம் செய்திருக்கிறானென்பதையும் அதற்காக அவனைக் கொல்ல வேண்டியதென்பதையும் மறந்து, அபாரகிருபையால் ரக்ஷித்தீர்கள். ஆனால் பிரஹ்மாஸ்திரம் வீணாகாது; அதற்காக அவனுடைய வலது கண்ணைப் பலியாகக் கொடுக்கச் செய்தீர்கள். பிறகு அவன் தங்களையும் தசரதரையும் நமஸ்கரித்து தங்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் சென்றான். தாங்கள் அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரல்லவா? தங்களுடைய பலத்திற்கும் வீரியத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? தாங்கள் சுத்தக்ஷத்திரிய வீரனல்லவா? குலாசாரத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவர்களல்லவா? இப்படியிருந்தும் அந்த பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஏன் பிரயோகிக்கக் கூடாது? நாக கந்தர்வ அஸுர மருத்கணங்களும் யுத்தத்தில் ராமனுக்கெதிரில் நிற்கமுடியாதென்பது லோகப் பிரஸித்தமல்லவா? அவருக்கு வீரியம் கொஞ்சமாவது இருந்தால், என்னை மறுபடியும் அடைய வேண்டுமென்ற கவலை கொஞ்சமாவது இருந்தால், கூர்மையான பாணங்களால் ராவணனை யுத்தத்தில் கொல்லவேண்டும். மஹா பராக்கிரமசாலியும் ரோஷமுடையவனுமான லக்ஷ்மணனாவது தமையனுடைய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ஏன் என்னைக் காப்பாற்றவில்லை? அந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்கள் தேஜஸில் வாயுவிற்கும் அக்னிக்கும் ஸமானர்கள். தேவர்களும் நெருங்கக் கூடாதவர்கள்; எதையும் செய்ய சக்தியுள்ளவர்கள்; இப்படியிருந்தும் என்னை ஏன் கவனிக்கவில்லை? சத்துருக்களுக்குக் காலர்களும் ஸமர்த்தர்களுமான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னை இப்படி உபேக்சை செய்வதைப் பார்த்தால், நான் ஏதோ மஹாபாபத்தைச் செய்திருக்கிறேன் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை' என்று தீனமாய்க் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு ஜானகி சொன்னதைக் கேட்டு, நான் இவ்விதம் சொன்னேன்.

'தாயே! ராகவன் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்த சோகத்தால் வேறொரு காரியத்திலும் மனம் செல்லாதவராய் இருக்கிறார். ராமன் துக்கப்படுகையில் லக்ஷ்மணன் தபிக்கிறாரென்று சொல்ல வேண்டுமோ? இது ஸத்தியமென்று பிரமாணம் செய்கிறேன். போகட்டும்; எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத் தங்களைக் கண்டு பிடித்தேனல்லவா? இனிமேலும் தாங்கள் துக்கப்பட வேண்டுமா? தாங்கள் அனுபவிக்கும் ஸகல கஷ்டங்களும் இந்தக் க்ஷணத்திலேயே நீங்கப்போவதைப் பார்ப்பீர்கள். புருஷ சிரேஷ்டர்களான அந்த ராஜகுமாரர்கள் தங்களைப்

பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலுடன் அதிசீக்கிரத்தில் இங்கே வந்து லங்கையைச் சாம்பலாக்குவார்கள். ராவணனைப் புத்திர மித்திர ஸகல பரிவாரங்களுடன் ராகவன் யுத்தக்கில் கொன்று தங்களை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார். இது நிச்சயம். ஆகையால் ராமனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததாயும் அவருக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணக் கூடியதாயும் இருக்கும் ஒர் அடையாளத்தைத் தரவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது ஸீதை ஸகல திக்குகளிலும் பார்த்துத் தன் வஸ்திரத்திலிருந்து இந்த ஆபரணத்தை அவிழ்த்துத் தங்களுக்கு அடையாளமாகக் கொடுக்கும்படி என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தாள். தங்களுக்காக அதைப் பெற்றுக் கொண்டு ஸீதாதேவியை நமஸ்கரித்துத் திரும்பிப் போக யத்தனித்தேன். நான் தேகத்தை வளர்த்துக்கொண்டு புறப்படத் தயாராக இருப்பதைக் கண்டு ஸீதை,

‘ஐயோ! இவனும் போய்விட்டால் என்ன செய்வேன்?’ என்று கண்ணீரால் முகம் நனைந்து குரல் தழுதழுக்கச் சோகம் தாங்காமல் ‘ஆஞ்ஜநேய! புருஷ ஸிம்ஹங்களான ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் கேஜமம் விசாரித்தேனென்று சொல்லவேண்டும். இந்த துக்க ஸமுத்திரத்திலிருந்து ராகவன் என்னைக் கரையேற்றும்படி செய்யவேண்டியது உன் கடமை. நான் அனுபவிக்கும் இந்தத் தீவிரமான சோகத்தையும் ராக்ஷஸிகள் என்னைக் குரூரமாய் ஹிம்ஸிப்பதையும் ராமனிடத்தில் நீ விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். நீ போகிற வழியில் உனக்கு ஸகல கேஜமங்களும் உண்டாகட்டும்’ என்றாள்.

ராஜசிரேஷ்ட! அந்தப் புண்யவதி சொல்லமுடியாத துக்கத்துடன் நான் இது வரையில் தெரிவித்த விஷயங்களைத் தங்களிடத்தில் விக்ஞாபனம் செய்யச் சொன்னாள். இதைக்கேட்டு, ஸீதை பூரணமான கேஜமத்தை அடையும்படி தாங்கள் கவலையெடுத்தக் கொள்ளவேண்டும்” என்று ஹநுமார் சொன்னார்.

**ஏதத் தவார்யா ந்ருப ராஜஸீம்ஹ
ஸீதா வச: ப்ராஹ் வீஜாத பூர்வம் |
ஏதச்ச புத்வா கதீதம் மயா த்வம்
ப்ரரத்த த்ஸ்வ ஸீதாம் குபரஸாம் ஸமக்ராம் || (43)**

ஸ-68: ஸீதையின் விருத்தாந்தம் (தொடர்ச்சி)

அதாஜா முத்தரம் தேவ்யா புநருக்த: ஸஸம்ப்ரம |
தவ ஸ்நேகஜாந் நரவ்யாக்ர ஷஸனஜார்தா த நுமாந்ய வை || ௩)

தாங்கள் என்னிடத்தில் வைத்தப் பிரீதியாலும் ஸீதை என்னிடத்தில் வைத்த ஸ்நேகத்தாலும் அவளால் நான் கௌரவிக்கப் பட்டு, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டேன். 'ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று என்னைச் சீக்கிரம் அடையும்படி நான் சொன்னபடியும் இன்னும் உன் புத்திக்குத் தோன்றும் பலவிதமாயும் சொல்லவேண்டியது, உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் இங்கே இன்னும் ஒருநிமிசம் தங்கிப் போ. ராக்ஷஸர்கள் கண்டுபிடிக்கக்கூடாத ஓரிடத்தில் சிரமம் தீர்த்துக் கொண்டு மறுநாள் போகலாம். மஹாவீரனான நீ என் ஸம்பத்திலிருக்கும் வரையில் பாக்கியமில்லாத நான் அனுபவிக்கும் துக்கம் ஒரு முகூர்த்தமாவது விலகியிருக்கும். நீ போய்விட்டால், திரும்பி வருவாயென்று நான் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என் பிராணன் போனாலும் போகும். துக்கத்தின்மேல் துக்கம் என்னை வாட்டுகின்றது; துக்கத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு பிராப்தமில்லை; சொல்லமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறேன்; உன்னையும் பார்க்கா விட்டால் மறுபடியும் துக்கம் என்னை வாட்டுமே.

அது இருக்கட்டும். கருடனையும் வாயுவையும் வாயுபுத்திரனான உன்னையும் தவிர இந்த ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கூடியவர் ஒருவரும் இல்லையே. ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானர சிரேஷ்டர்களாவது வானர ஸைன்யங்களாவது மலைபோன்ற அலைகளையுடைய இந்தப் பெருங்கடலை எப்படித் தாண்டப்போகிறார்கள்? இந்த ஸந்தேகம் எப்பொழுதும் என் மனத்தில் குடிகொண்டு என்னை உபத்திரவிக்கிறதே. மஹாபுத்திமானான நீயே இதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்ல வேண்டியது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தம் செய்து கொன்று, லங்கையை நாசம் செய்து, என்னை அழைத்துப்போக நீ ஒருவனே போதும். மஹா பராக்கிரமசாலியான உனக்கு அது விசேஷ கீர்த்தியைக் கொடுக்கும். ஆனால் ராமன் ஸைன்யங்களுடன் இங்கே வந்து, ராவணனையும் ராக்ஷஸர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று என்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போனால் அது அவருடைய குலத்திற்கும் ஆசாரத்திற்கும் பராக்கிரமத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் அழகு. அவரிடத்தில் பயந்து அவரில்லாத வேளையில் திருடனைப்போல்

ராவணன் என்னை எடுத்து வந்தபடியால், இங்கிருந்து அவனுக்குத் தெரியாமல் ரஹஸ்யமாய் என்னை அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தகாது. மஹாவீரன், லோகமறிய ஸௌஸமுத்திரத்தை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வந்து லங்கையைத் தூளாக்கி, ராக்ஷஸர்களை வேரறுத்து, என்னை ஜயலக்ஷ்மியுடன் அழைத்துப்போவது அவருக்குத் தகும். யுத்தத்தில் அவரைப் போன்ற சூரனுண்டோ? அவருடைய பராக்கிரமம் பிரதாபமும் எப்படி விளங்குமோ அப்படிச் செய்யவேண்டியது நீயே' என்று வினயமாய் அனேக காரணங்களுடன் விசேஷ அர்த்தங்கள் அடங்கச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு நான், 'தாயே! கணக்கற்ற வானர ஸையங்களுக்கு அதிபதியான ஸ்கீவ மஹாராஜா மஹாபலவான்; ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுடையவர். அவருடைய ஆக்களுகளை நிறை வேற்றுவதற்கு மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் உத்ஸாஹமுள்ளவர்களும் மனோ வேகமுள்ளவர்களுமான வானர வீரர்கள் கணக்கில்லாமல் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்த திக்குகளிலும் அவர்களுக்குத் தடையில்லை. அபார தேஜஸ்விகளானதால் பெரிய காரியங்களைத் தயங்காமல் நிறைவேற்றுவார்கள். கேவலம் பலக்கொழுப்பால் அவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய் இந்தப் பூமியை அனேகம் தடவை பிரதக்ஷிணம் செய்திருக்கிறார்கள். ஸ்கீவனிடத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் எனக்கு ஸமானர்கள்; அல்லது எனக்கு மேலானவர்கள். எனக்குத் தாழ்ந்தவன் அங்கே ஒருவனும் கிடையாது. நானே இங்கே வந்திருக்கையில் அவர்கள் வரத்தடையென்ன? அரசன் தன்னிடமிருக்கும் ஸாமான்யர்களை இதைப்போன்ற வேலையிடுவானே தவிர சிரேஷ்டமானவர்களை ஏவுவானா? ஆகையால் ஏன் ஸந்தேகப்படுகிறீர்கள்? கவலையை விடுங்கள். அவர்கள் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து ஓரே மூச்சில் தாண்டி இங்கே வந்து குதிப்பார்கள். புருஷஸிம்ஹங்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணார்கள் என் முதுகில் ஏறிக்கொண்டு ஸூரிய சந்திரார்களைப்போல் ஆகாசமார்க்கமாய் இங்கே வருவதையும், சத்துருகுலகாலனும் ஸிம்ஹத்தைப் போல் பராக்கிரமமுள்ளவருமான ராமன் கோதண்ட பாணியாய் லக்ஷ்மணருடன் இந்த லங்கைக் கோட்டை வாசலில் வந்து நிற்பதையும், நகத்தையும் பற்களையும் ஆயுதங்களாயுடையவர்களும் பராக்கிரமத்தில் ஸிம்ஹங்களுக்கும் புலிகளுக்கும் நிகரானவர்களும் மதயானையைப்போல் விளங்குகிறவர்களும் வீரசிரேஷ்டர்களுமான வானரஸையங்கள் லங்கையைச் சூழ்ந்து அதன் ஸம்பத்திலுள்ள மலைத் தாழ்வரைகளில் மஹா மேகங்களைப்போல் வீரகோஷம் செய்வதையும், ஸ்ரீ ரகுவீரன் வனவாஸத்தை முடித்துச் சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்து தங்களுடன் அயோத்யைக்குச் சென்று ராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவதையும்

அதிசீக்கிரத்தில் மஹா பாக்கியசாலியான தாங்கள் பார்க்கப் போகிறீர்கள்' என்று கம்பீரமாயும் மங்களகரமாயும் பிரியமாயும் நான் சொன்னதைக் கேட்டு தாங்களனுபவிக்கும் கஷ்டத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கெதிரே விசேஷ துக்கத்தை அடைந்த ஜனகராஜபுத்திரி, மனம் தெளிந்து ஆறுதலடைந்தாள்” என்றார்.

ததேதா மயா வாக்ப் ரதீந பாஜ்ணா
பர்வாய் ரீஷ்டாய் ரப் ப்ரஸாதீதா |
ஜகாம பராந்தீம் மம மைத்ஸாத்மஜா
தவாய் ப்ரோகேந ததாய் பீடிதா | (௨9)

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராம சந்த்ர
பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸுந்தர காண்டம் முற்றிற்று